PETER MAYLE

HOTEL PASTIS

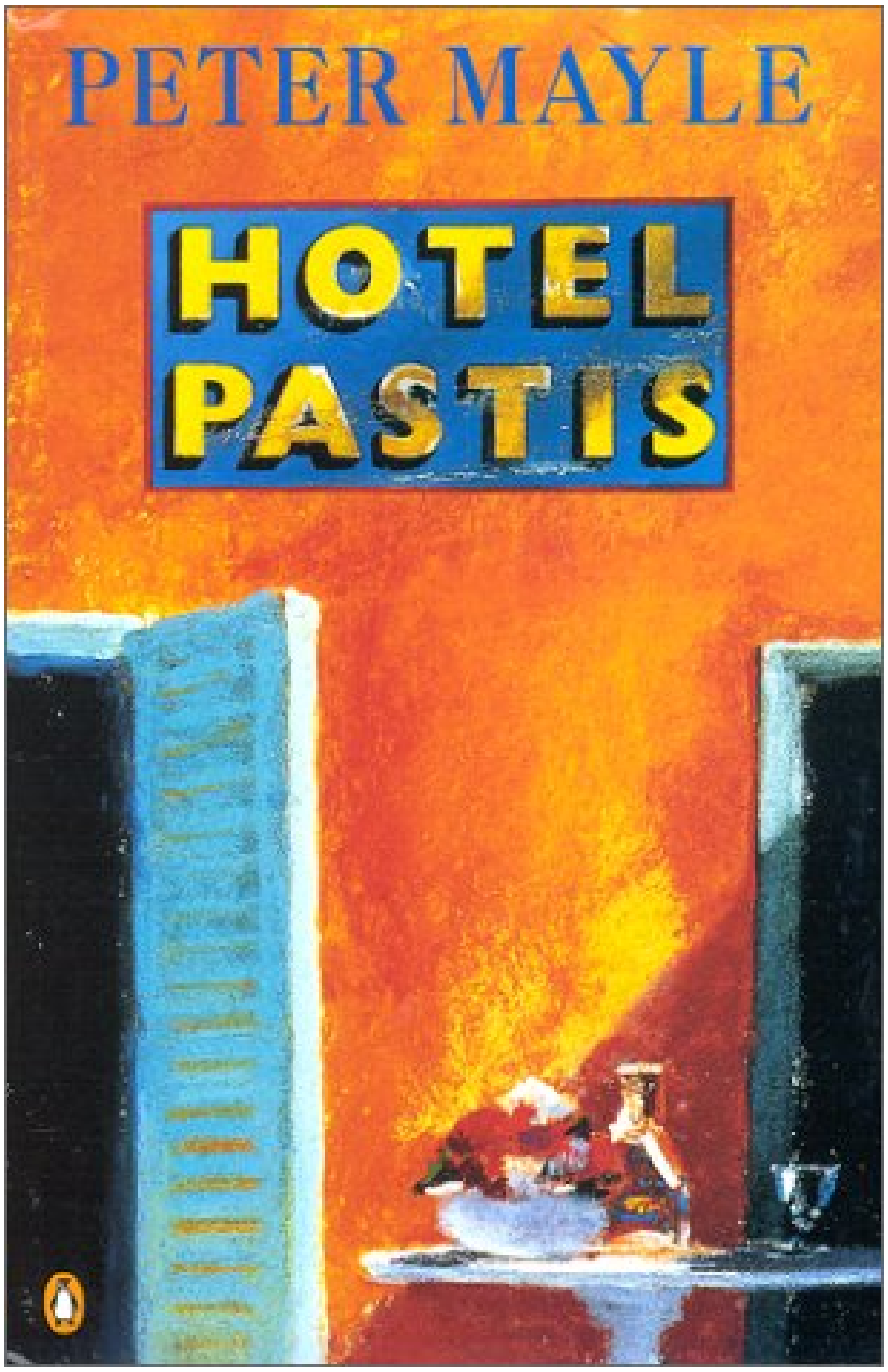

La 42 de ani, Simon Shaw, om de publicitate, este un tip bogat, de succes, de curând divorțat și cam plictisit. Tânjind după o viață fără complicații, el evadează în ținutul pitoresc și rural al regiunii Provence. Aici, încurajat de încântătoarea Nicole și de către inimitabilul Ernest, Simon transformă cu entuziasm sediul

jandarmeriei din Brassière-les-Deux-Églises în Hotel Pastis, un mic colț de rai pentru cei bogați și celebri. Dar când în peisaj își fac apariția Ambrose Crouch, un jurnalist englez alcoolic, Enrico, sinistrul gangster din Marsilia și spărgătorul de bănci Jojo și acoliții lui din pușcărie, se pare că Simon este în pragul crizei de la jumătatea vieții…

Hotel Pastis *este o carte foarte antrenantă, o născocire plină de viață…*

Nici de astă dată Peter Mayle nu se dezminte, iar cititorii se vor distra pe cinste.

Literary Review

Inteligent și vioi scrisă, cu înțepături la adresa celor care lucrează în publicitate și comploturi legate de răpiri și povești de dragoste, cartea are un șarmant je ne sais quoi.

Good Housekeeping

Toate epitetele care se aplică romanelor scrise de domnul Mayle până acum rămân valabile și pentru această carte: Hotel Pastis *este o aventură încântătoare, amuzantă și plăcută, o celebrare fericită a plăcerilor senzuale.*

The New York Times Book Review

PETER MAYLE

HOTEL PASTIS

Pentru Frank

1

— La divorțurile astea, zise Ernest în timp ce așeza tăvi ta de ceai pe capacul cutiei cu lucruri, reamenajările interioare sunt cea mai mare bătaie de cap. Uită-te și tu la setul ăsta! Nu mai găsim altul la fel. Cu adevărat irosit acum că ajunge la ea, bineînțeles.

Simon Shaw ridică privirea și urmări cum unul din muncitorii de la firma de mutări împachetează în folie protectoare un Hockney[1] original. Când bărbatul se aplecă să ridice tabloul, fără să vrea îi dezvălui observatorului întâmplător tradiționala emblemă a muncitorului britanic, „decolteul" care se ițea de sub tricou din jeanșii soioși, cu talie joasă. Ernest pufni disprețuitor și se retrase în bucătărie, croindu-și cale cu grijă printre relicvele scumpe care-i erau destinate fostei doamne Shaw, pentru bijuteria ei de căsuță din Eaton Mews South[2].

Simon sorbi din cești cuța cu ceai, un amestec de Lapsang Souchong și Earl Grey pe care Ernest îl prepara cu un întreg ceremonial, și trecu în revistă decorul înconjurător.

Cea mai bună casă din centrul Londrei, așa zicea toată lumea — spațioasă, eleganta, aproape izolată la capătul unui scuar liniștit din Kensington. Caroline dedicase trei ani și Dumnezeu știe câți bani pentru amenajarea acesteia până când locuința atinsese un asemenea nivel de perfecțiune și manierism, încât dezordinea vieții de zi cu zi devenise inimaginabilă. Efecte de culoare care mai de care mai artistice, în tonuri stinse, pe tavane și pereți, draperii de mătase antichizată care se revărsau pe parchetul încăperilor, șeminee franțuzești de secol optsprezece, pernuțe brodate manual, mese și măsuțe delicate ce etalau o sumedenie de bibelouri meticulos aranjate. O casă de revistă.

Prietenele lui Caroline — acele prietene zvelte, elegante și culte care trăiau numai cu salată și cu câte un pahar ocazional de vin alb

sec, singurul viciu permis — admiraseră casa pe toate părțile. Caroline și echipa ei de designeri o adorau.

Simon se simțise de la bun început un intrus neglijent, fuma pe ascuns în biroul lambrisat pentru că ei nu-i plăcea mirosul de trabuc în camera de zi, ori fiindcă cine știe ce vulpe de femeie era în plină sesiune de „stilizare" a încăperilor principale pentru cine știe ce eseu fotografic pentru o revistă de amenajări interioare.

Spre final, Simon trecea pe acasă mai mult ca vizitator, își petrecea zilele la birou, iar serile — cu clienții, în vreme ce

Caroline făcea pe gazda perfectă, glumind cu ușoară ironie în glas pe seama faptului că industria de advertising o lăsase văduvă. Dacă el se întorcea acasă înainte de a pleca musafirii.

Caroline îl prezenta drept „bietul meu iubit, care a muncit pe brânci toată ziua". Dar când rămâneau singuri, atunci se dezlănțuiau atacurile verbale scuipate printre dinți, reproșurile pentru întârzierile lui, absența, oboseala lui, preocuparea pentru afaceri, pentru că o *neglijează* — nu exista alt cuvânt care să descrie atitudinea lui. De aici, era doar un mic pas spre Cealaltă Femeie de la birou, secretara lui Simon, care părea să fie acolo indiferent cât de târziu l-ar suna Caroline la serviciu. Iar Caroline știa tot ce se putea despre secretare. Fusese și ea secretara, fusese și ea în aceeași situație, numai drăgălășenie și minijup când Simon divorțase de prima lui soție.

Atunci nu-i reproșase ca lucra până târziu.

În realitate, Caroline trebuie să fi știut că nu exista o altă femeie. Simon nu se bucura de intimitatea necesara unui adulter. Viața lui era dictata mereu de alții, în toate privințele, până și când venea vorba de baia relaxantă cu spuma, pe care i-o pregătea Ernest. Bătălia pentru pregătirea băii fusese una dintre puținele pierdute de Caroline și de atunci între ea și Ernest se dezlănțuise un război fățiș. Nu era ceva tocmai în regulă cu o astfel de relație între doi bărbați, obișnuia ea să-i arunce în timpul acelor certuri din miez de noapte. Nu era ceva sănătos.

Ernest lucra pentru Simon de aproape zece ani — la început îi fusese șofer, asta pe vremea când singura mașină a firmei era un Ford vechi, pentru ca încet-încet să-i devină indispensabil lui Simon: în parte valet, în parte asistent personal, confident, prieten, maestru

al detaliilor, neobosit și foarte eficient în tot ce făcea. Ernest era mecanic calificat de Rolls-Royce, se pricepea de minune la flori și era un bucătar mai bun decât ar fi putut aspira Caroline vreodată să devină.

Îi dezaproba extravaganța, snobismul și lipsa totala a aptitudinilor gospodărești. La rândul ei, femeia îl detesta pentru că nu reușea să îl facă să dispară din peisaj. Simon își petrecuse ani buni prins în focurile încrucișate dintre cei doi. Măcar se termina chinul ăsta. Ce spusese Caroline când ieșiseră din biroul avocaților care se ocupaseră de partaj? Ceva legat de custodia lui Ernest, că îi rămâne lui.

— Mă iertați. Doi muncitori de la compania de mutări își făcuseră apariția lângă Simon, cu brațele încărcate cu huse de mobilier. Luăm canapeaua acum, dacă nu vă deranjează.

Pentru Eaton Mews, așa, ca restul lucrurilor?

— Vreți și ceșcuța, și farfurioara?

— Șefu', noi doar ne facem treaba. Doar ne facem treaba, atât.

— Încetează! Nu sunt șeful tău.

— Cum vrei 'mneatale, atunci.

Simon le cedă canapeaua, apoi trecu prin ușile glisante și păși în sufrageria golită. Din bucătăria de alături, îl auzea pe Ernest fluierând câteva note pe care Simon le recunoscu ca fiind parte dintr-o uvertură de Rossini. Caroline detesta orice fel de muzică clasică, astfel că îndura în cazne festivalul de la Glyndeboume și asta doar din snobism, nemaipunând la socoteala pretextul de a se afișa cu o rochie de seară nouă.

Bucătăria era încăperea preferată a lui Simon, în parte, recunoștea și el acum, fiindcă fosta lui soție obișnuia să calce extrem de rar pe aici. El și Ernest o echipaseră la standarde profesioniste, mobilier Le Cornu, tigăi din cea mai dură fontă și oale de cupru, cuțite și satâre, tocătoare din esențe de lemn exotic, o placă de marmură pentru aluaturi, două frigidere mamut cu uși din oțel inoxidabil și o cameră rece aflată la capătul depărtat al încăperii. Iar în mijloc, pe masa din lemn de tec, Ernest adunase acum o colecție veritabilă de sticle și carafe ce proveneau din barul din camera de zi. Încetă să fluiere în clipa în care îl zări pe Simon.

— A sunat Liz, îl informă el. La șase ai o întâlnire a Comitetului executiv, iar analistul financiar de la Goodmans vrea să îl suni să discutați previziunile pentru ultimul trimestru.

Ernest aruncă o privire pe carnețelul de lângă telefon. Și cei de la agenția imobiliară vor să știe dacă pot arăta casa cuiva chiar mâine. Unui muzician, mi-au zis ei — ce-o mai însemna și asta în ziua de azi.

— Probabil tobosarul vreunei trupe de rock.

— Știu, dragul meu. Întru totul nepotrivit, dar ce putem face? Ei sunt cei cu bani.

Simon trase un scaun de la masă și se așeză greoi. Îl durea spatele și cămașa îl cam strângea. Se cam îngrășase. Prea multe prânzuri de afaceri, prea multe întâlniri, prea puține activități sportive. Îl cerceta cu privirea pe Ernest, care avea patruzeci și opt de ani, dar arăta cu zece ani mai tânăr — zvelt, cu o față îngusta, neridată, cu părul blond tuns scurt, îmbrăcat impecabil în costum bleumarin, cu cămașa alba scrobita; nici urma de burta, nici urma de gușă. „Asta fac din tine anii de autodisciplină”, își zise Simon. La agenție circulase un zvon cum că Ernest apelase la un lifting facial rapid întruna din vacanțele lui exotice, dar Simon știa mai bine, totul se datora cremei de față prescrise de un dermatolog din Harley Street — 50 de lire sterline tubul, trecută mereu la consumabile. Acesta era unul din beneficiile lui Ernest.

— Sa o prind pe Liz?

Ernest ridică receptorul și strâmba ușor din buze, arcuindu-și o sprânceană.

— Ern, nu cred că am de chef de prostiile astea astă-seară.

Roag-o pe Liz să reprogrameze totul cumva pentru mâine.

Ernest încuviința din cap, în timp ce Simon se întinse înspre sticle, alegând dintre ele pe cea de Laphroaig. Paharele fuse seră deja împachetate, așa că își turnă niște whisky într-o ceașca de ceai și continua să îl asculte ușor absent pe Ernest.

— … Ei, și dacă domnul Jordan se enervează, n-are decât să iasă în grădină și să mănânce râme. Domnul Shaw se vede nevoit să amâne întâlnirea. Am avut o zi înfiorătoare. Casa e dezmembrata în jurul nostru, astfel că nu e nevoie să îți spun că nu ne simțim întocmai stăpâni peste lume.

Ernest își îndrepta privirea spre Simon și-și dădu ochii peste cap în mod semnificativ, continuând să asculte în receptor răspunsul lui Liz. Până la urmă, îi curmă vorba.

— Știu, știu. O să ne ocupăm de omulețul de la Goodmans mâine, când ne mai revenim cât de cât. Draga mea, fii și tu diplomata! Arunca și tu o minciună nevinovata! Știu că poți să o faci, atunci când vrei. Doar te-am auzit cum îl îmbro bodești pe prietenul tău…

Ernest făcu o grimasă la auzul replicii și depărtă subit receptorul de ureche.

— Și ție asemenea, draga mea. Ne vedem mâine-dimineață.

Puse receptorul în furcă, cercetă din priviri ceașca dinaintea lui Simon și se încruntă. Deschise o cutie de carton, scoase la iveală un pahar de whisky de cristal, îl lustrui cu batista de mătase pe care o ținea la buzunarul de la piept și turnă în pahar o măsură bună din licoarea fermecata.

— Poftim. Luă ceașca de ceai de pe masă și o lăsă în chiuvetă. Știu că trăim vremuri grele, dar asta nu înseamnă să renunțăm la standardele noastre. Puțină apă minerală?

— Ce a zis Liz?

— O, cum o știi, cu obișnuitele văicăreli și scrâșnete din dinți. Ernest ridică din umeri a lehamite. Se pare că întâlnirea Comitetului executiv a fost deja amânată de două ori, și membrilor o să le sară țandăra. Mai ales domnului Jordan, dar știm cu toții că lui îi sare țandăra din aproape orice.

Avea dreptate. Cu siguranță Jordan, al cărui talent în a manevra clienții plicticoși era egalat doar de simțul său acut de importanța de sine, se va simți ofensat. Simon își propuse să îl perie puțin de dimineață, apoi luă o gură de whisky. Simți fiorul cum îl ajunge până în stomac și-și aduse brusc aminte că nu mâncase nimic toată ziua.

În sfârșit avea și el o seară liberă. Ar putea să ia o carte cu el și să poposească la o masă discretă la Connaught[3], dar nu avea chef să mănânce de unul singur. Ar putea să cheme câțiva amici, dar la o cină între prieteni n-ar fi putut să evite o discuție despre Caroline și divorțul lor. Cina cu cineva de la agenție ar fi însemnat să îndure din nou aceeași trăncăneală despre clienți, noi oportunități de afaceri sau despre politica firmei. Se uită în lungul mesei, mijind ochii din

pricina soarelui ce se reflecta în schije de lumină din suprafețele vitroase ale sticlelor. Avea să-i lipsească încăperea asta.

— Ern, ce ai de gând să faci astă-seară?

Ernest tocmai scosese un vraf de farfurii dintr-un dulap.

Le lăsă pe masă și-și duse arătătorul la bărbie cu un gest grațios și ușor teatral.

— Păi, acum e acum. Nu reușesc să mă hotărăsc între un bal mascat la Wimbledon sau un festin curry la Steaua Indiei[4].

— Ce zici de un mic dineu aici, la noi în bucătărie? N-am făcut asta niciodată, iar casa ar putea fi vândută săptămâna viitoare.

— În acest caz, zise Ernest, s-ar putea să fiu disponibil.

Zâmbi. Da, mi-ar plăcea mult. Ultima cină. Ce ai vrea să mâncăm?

— Înainte să fie mutată colecția de vinuri din pivniță, am oprit o sticlă de Petrus din ’73. Ceva care să meargă cu vinul acesta.

Ernest își consultă ceasul de mână.

— Mă întorc într-o oră. Ce-ar fi să-l suni între timp pe omulețul de la Goodmans? Să scapi de o grijă.

În drum spre biroul său, Simon auzi ușa de la intrare cum se închide în urma lui Ernest, apoi zgomotul Mercedesului care se punea în mișcare. Biroul fusese cucerit de muncitorii de la mutări și transformat temporar în cantină. Minunata încăpere era goală, cu excepția unui telefon rămas pe podea, a servietei lui Simon așezate într-un colț, acolo unde până nu demult se aflase masa de lucru, și a unei lăzi de lemn întoarse cu fundul în sus, purtând semnele numeroaselor pauze de ceai ale muncitorilor: câni murdare, un fierbător electric vechi, pliculețe de ceai folosite, o sticlă de lapte fără capac, un exemplar din *The Sun* și o scrumieră de cristal, una dintr-un set de două pe care Simon le cumpărase de la Asprey’s, acum plină ochi cu mucuri. Aerul îmbâcsit, mirosind a lapte stricat, fum ode țigară și sudoare. Simon deschise una din ferestre și își aprinse un trabuc, apoi se așeză pe podea și trase telefonul lângă el.

— Goodman Brothers, Levine, Russell and Fine.

Telefonista părea plictisita și iritată, de parcă ar fi fost întreruptă în timp ce-și făcea unghiile și citea *Cosmopolitan.*

— Cu domnul Wilkinson, vă rog. Simon Shaw la telefon.

— Îmi pare rău. Femeia părea mai amabilă. Domnul

Wilkinson este într-o ședința în acest moment. Cine ați spus că sunteți?

— Shaw, Simon Shaw. De la Shaw Group. Deja v-am spus de patru ori. Domnul Wilkinson m-a sunat mai devreme, eu doar am revenit cu un apel. A spus că e ceva important. Numele meu este Shaw. Vreți să vi-l spun pe litere?

Simon o auzi cum oftează, așa cum intuise că se va întâmpla.

— Lăsați-mă să văd dacă domnul Wilkinson poate fi deranjat Iisuse! O pupăză pe post de telefonistă și în plus acum era obligat să asculte *Boleroul* lui Ravel cât Wilkinson dădea cu banul dacă putea fi deranjat au ba. Și nu pentru prima dată

Simon se întrebă dacă fusese într-adevăr o idee bună să se listeze la bursă.

Acordurile de Ravel fură tăiate în plin elan și pe fir își făcu loc vocea ușor condescendentă a lui Wilkinson:

— Domnul Shaw?

La cine altcineva s-ar fi așteptat?

— Bună seara, începu Simon. Doreați să discutați cu mine?

— Într-adevăr, domnule Shaw. Chiar în momentul de față ne aflăm într-o ședință, analizam cifrele dumneavoastră pe trimestrul patru. După tonul lui, ai fi zis că era un doctor care discută pe marginea unui caz grav de hemoroizi. Simon auzi foșnet de hârtii. Aceste previziuni ale dumneavoastră — corectați-mă dacă greșesc — reprezintă peste 40% din încasările anuale ale firmei.

— Așa este.

— Înțeleg. Dată fiind starea curentă a piețelor comerciale, nu credeți că sunteți un pic cam optimist? Iertați-mă că mă exprim așa, dar în ultima perioadă cei din City[5] sunt oarecum circumspecți când vine vorba de sectorul de publicitate. Marile instituții nu sunt deloc încântate. Randamentul investițiilor nu s-a ridicat deloc la nivelul așteptărilor. Ar fi de dorit să cântăriți mai bine estimările dumneavoastră, nu credeți?

„Hai că începe, își zise Simon. Iar o luăm de la lecția unu”.

— Domnule Wilkinson, industria de publicitate înregis trează mare parte din profituri în cel de-al patrulea trimestru.

Cu totul și cu totul bizar, în fiecare an Crăciunul vine în decembrie. Companiile își fac reclamă. Consumatorii cumpără.

Toată lumea cheltuie bani. Ne aflăm acum la final de septembrie și toate bugetele au fost deja alocate. Am contractat deja spațiu de emisie și spațiile în presa scrisă.

— Contractat nu înseamnă și achitat, domnule Shaw. Cu toții știm asta. Sunteți convins că baza dumneavoastră de i clienți este solida? Nu întrevedeți nicio fuziune sau achiziție iminentă? Niciun fel de probleme cu fluxul de numerar?

— Nu, din câte sunt informat.

— Din câte sunteți informat.

Urmă o scurtă pauză cât să-și exprime Wilkinson scepticismul. Iată un om care își folosea tăcerile ca pe niște găleți cu apă rece.

Simon încercă încă o dată:

— Domnule Wilkinson, numai dacă nu dă peste noi vreun război nuclear sau o epidemie de ciumă bubonică, însă eu cred că vom realiza cifrele arătate în previziunile noastre. În caz de război nuclear sau ciumă bubonică, ne vom duce pe
apa sâmbetei, noi, ca și restul industriei britanice și chiar și Goodman Brothers.

— Pe apa sâmbetei, domnule Shaw?

— Vom da faliment, domnule Wilkinson.

— Înțeleg. Nu mai doriți să adăugați nimic la acest comentariu care nu ne ajută cu nimic?

— Domnule Wilkinson, după cum bine știți, în ultimii nouă ani, în fiecare an agenția a avut încasări din ce în ce mai mari și profituri pe măsură. Anul acesta este cel mai bun de până acum. Mai sunt doar nouăzeci de zile până la finalul său și nu văd motive întemeiate să prevăd că nu vom atinge cifrele indicate. Doriți cumva o declarație de presă? Dacă ați înțelege cât de cât industria de advertising, n-am fi nevoiți să ne supunem în fiecare lună acestui interogatoriu absurd.

Glasul lui Wilkinson deveni arogant, genul acela de aroganță, acea înfumurare la care apelează profesioniștii când nu vor să arate că s-ar putea înșela.

— Cred că noi avem o percepție cât se poate de clară asupra industriei de advertising. V-ar prinde bine mai multă prudență și mai puțină speculație.

— Prostii.

Simon trânti receptorul, scuturând din greșeală puțin scrum pe pantaloni. Se ridică în picioare și rămase cu privirea ațintită afară, la frunzele galbene ale copacilor care sclipeau în lumina ultimelor raze ale soarelui. Încercă în zadar să-și aducă aminte cum arată scuarul primăvara sau vara și realiză că nu știa. Nu se mai uita de mult pe ferestre. Își petrecea viața uitându-se la oameni în săli de conferință, îngrijindu-se de angajați, periind clienți, obligat să se confrunte cu tot felul de Wilkinsoni, Comitete executive și jurnaliști financiari. Nici nu era de mirare că lui Caroline i se păruseră odioși cu toții.

Măcar ea se distrase cheltuind banii.

Când își dăduse seama că mariajul lui nu era decât o mare greșeală, Simon se împăcase repede cu ideea. Tranziția de la o simplă secretară la soție de nabab o transformase pe Caroline.

Sau poate că dincolo de fațada pavoazată ea fusese dintotdeauna o vacă. Ei bine, acum se terminase totul, mai puțin partea cu pensia alimentară, iar el era din nou, așa cum remarcase Ernest într-unul din momentele sale mai îndrăznețe, un burlac fericit.

Simon traversă holul și își termină de fumat trabucul în sufragerie. Cineva îi spusese odată că mirosul unei havane bune adaugă câteva mii în plus la prețul unei case. Reclamă subliminală. Lăsă chiștocul încă fumegând în șemineu și se întoarse la bucătărie.

Găsi sticla de Petrus și o puse cu grijă pe masă. Se bucură pe deplin de întregul ritual al deschiderii unei astfel de sticle, tăie capsula de plumb cu atenție, dintr-o mișcare și trase încet dopul lung de plută. Ce mai vin! O mie de lire sterline pe ladă dacă aveai norocul să-l găsești. Asta ar fi o poziție de invidiat, proprietar al unei mari podgorii. Nu tu prezentări la clienți, nici idioți din City, nu tu întâlniri de comitet — doar câteva hectare de pământ pietros și țărână de care să te ocupi, iar la sfârșitul fiecărui an acel nectar minunat Ridică sticla în lumină și turnă vinul gros și bogat într-o carafă până când întrezări primele urme de sedimente. Chiar de la o lungime de braț, și tot simțea buchetul parfumat și delicat al vinului.

Tocmai așeza carafa pe masă când auzi ușa de la intrare și glasul lui Ernest, care fredona *The Teddy Bears Picnic*[6].

Simon zâmbi. Era limpede că lui Ernest îi pria divorțul; odată cu plecarea lui Caroline, părea mult mai fericit.

— Ei bine! zise Ernest lăsând o sacoșă pe jos. Raionul cu alimente de la Harrods[7] nu mai e ce-a fost. O veritabilă grădină *zoo.* Tot soiul de indivizi în adidași și treninguri cu turul pantalonilor lăsat, abia dacă auzeai vreun englez, iar amărâții care serveau după tejghele nici nu știau ce să facă mai întâi.

Unde sunt oare zilele de tihnă și rafinament, mă întreb? Nu mai contează. Am reușit să cumpăr cât să ne ajungă de-o masă câmpenească.

Își scoase haina și-și puse un șorț de bucătar, apoi începu să despacheteze.

— Pentru antreu, o *salade tiède,* cu felii de *foie gras,* apoi mâncarea ta preferată. Scoase la iveală o pulpă zdravănă de miel. Cu usturoi și *flageolets,* fasole verde. Și în încheiere…desfăcu două pachete învelite în hârtie și le întinse spre Simon:…niște Brillat-Savarin și o brânză Cheddar teribil de iute.

— Nici nu se putea mai bine, declară Simon. Deschise frigiderul și scoase la iveală o sticlă de șampanie. Măcar în seara asta te abați de la obiceiurile tale de-o viață, nu-i așa?

Ernest ridică privirea de la cățeii de usturoi pe care îi curăța.

— Ei, doar un pahar, cât să dai curaj bucătarului.

Lăsă cuțitul din mână, căci Simon desfăcuse între timp sticla și turna pentru ei în două pahare.

— Noroc, Em! Și mulțumesc că te-ai ocupat de toate astea.

Arătă dintr-un gest al mâinii spre lăzile și cutiile care se ali niau la perete.

— Zile fericite, dragule! Nu-ți pare rău că pleci, nu? Nu prea te-ai simțit ca la tine acasă aici.

— Probabil că nu.

Cei doi băură.

— Dacă îmi permiți, zise Ernest, starea pantalonilor noștri nu prea este în concordanță cu stilul acestei seri. Nu merge cu vinul.

Simon îi urmări privirea, observă pata de scrum de pe pantaloni și se apucă să o scuture.

— Nu, nu, nu. Așa nu o scuturi, mai rău impregnezi materialul cu scrum. Ce ar zice croitorul nostru? Du-te sus și schimbă-te, iar eu termin aici. Lasă pantalonii murdari la vedere, mă voi ocupa de ei mâine.

Simon luă paharul cu el și urcă scările ample spre ceea ce decoratorii denumiseră dormitorul conjugal. Parfumul lui Caroline încă mai stăruia aici, un miros suav care anina în vecinătatea dulapurilor în care își ținuse ea ultimele rochii, ca o anexa a dressing-ului de lângă dormitor. Dădu în laturi ușile glisante. Nu mai rămăseseră decât umerașele stinghere, aruncate lângă sacoșe cu sigla unor magazine de lux — Joseph, Max Mara, Saint Laurent — survenire lucioase, de la jumătate din buticurile din Knightsbridge. Într-un colț zăcea o pereche de pantofi Chanel abia purtați, de culoare bej cu negru. De ce îi abandonase oare? Simon îi ridica și observa o mică julitură în pielea unuia din tocuri; și iată 250 de lire aruncate la gunoi din pricina unei cicatrice abia vizibile.

Lăsa pantofii la loc pe podea și se dezbrăcă, aruncând hainele pe patul cu baldachin. Cum era prea mare pentru casa cea noua a lui Caroline, Simon se întreba cine va dormi în el.

Urâse patul de la bun început. Cu pliscurile și volanele și draperiile lui înfoiate, patul îl făcea să se simtă ca un trecător neinvitat prin budoarul unui designer. De fapt, toată casa îl făcea să se simtă așa.

Intra în sala de baie și aici își întâlni reflecția în oglinda masiva, un bărbat între două vârste, gol pușcă, ținând un pahar de șampanie în mână. Doamne, i-ai fi dat mult peste cei patruzeci și doi de ani ai lui. Ochi obosiți, riduri adânci la colțurile gurii, o sprânceană înspicată cu alb, fire argintii care începeau să se ivească în părul negru, lins. În câțiva ani va fi o ruină dacă nu se apuca de ceva pe lângă ocazionalul meci de tenis, și acela pe fugă. Bombă pieptul și își supse burta.

Bun. Stai așa încă vreo zece ani, mănâncă mai puțin, bea mai puțin — mult mai puțin — și du-te la sală. Plictisitor. Răsuflă din rărunchi, termină de băut șampania, apoi intră sub duș fără să mai arunce o privire în oglinda și, preț de cincisprezece minute, lăsă jetul de apă să îl șfichiuiască.

Telefonul din dormitor pomi să sune în timp ce se ștergea cu prosopul.

— S-a deschis la Chez Nous, îl anunța Ernest. În jumătate de oră e gata masa.

Simon îmbrăcă o pereche de pantaloni de doc mai vechi și o cămașă de mătase rărită pe care Caroline încercase să o arunce de

câteva ori și se îndrepta spre bucătărie în picioarele goale. Podeaua acoperită cu plăci de gresie era rece sub tălpile lui și îi amintea de vacanțe petrecute cu ani în urmă în cine știe ce locuri exotice.

Ernest aranjase masa cu lumânări și un bol cu petale de trandafir alb. Lângă locul lui Simon pusese o cutie de Partagas și un cuțit pentru trabucuri, iar de undeva din boxele ascunse în peretele cel mai îndepărtat al încăperii se revărsau acordurile liniștite ale unui concert de pian de Mozart. Simon se simțea curat și relaxat, și hămesit pe deasupra. Luă sticla de șampanie din frigider.

— Ern? întrebă el ridicând sticla la vedere.

Ernest observă că Simon era desculț când acesta turna băutura în pahare.

— Văd că suntem boem în astă-seară, zise el. Ce mai marinerul, nu?

— Simon zâmbi.

— Caroline ar fi făcut apoplexie.

Ernest își șterse mâinile de șorț și își luă paharul în mână.

— Problema este, zise el, că îți petreci viața cu niște mimoze sensibile care fac apoplexie din nimic. Sfântul Comitet executiv, clienții tăi, papagalii din City, adolescentul acela întârziat care, chipurile, conduce departamentul de creație — eu unul nu-mi dau seama cum își poate închipui că nimeni nu-l

observă cum dispare la toaletă la fiecare jumătate de oră și revine cu nasul roșu — toți aceștia — mai mare daraua decât ocaua, dacă mă întrebi pe mine. Reuși să soarbă din șampanie și să ia un aer plin de dispreț. Ceea ce, evident, nu ai făcut.

Ernest lăsă paharul pe masă și amestecă sosul pentru salată de parcă ar fi vrut să-l pedepsească, bătând uleiul de măsline și oțetul până ajunseră spumă. Probă cu degetul mic mixul din castron și degustă.

— Delicios.

— Ern, e doar o afacere. Doar nu te aștepți să-ți placă toți oamenii cu care lucrezi.

Ernest tăie felii cubul de *foie gras* și le aranja într-o tigaie înnegrită din fonta pe care o încălzise în prealabil pe plita aragazului.

— Ei bine, eu n-am de gând să-i las să ne strice cina. Turnă sosul peste salată și o amestecă cu mâini dibace, își șterse degetele de

ulei și trecu lângă aragaz ca să verifice tigaia.

Poate să dispară într-o clipită, înțelegi, gustosul *foie gras,* dacă se încinge tigaia prea tare. Pur și simplu se topește. Puse salata pe două farfurii întinse, apoi, chiar în momentul când pe marginea bucăților de *foie gras* apăreau primele broboane de gră sime, luă tigaia de pe foc și lăsă feliile moi să alunece pe paturile de salată.

Simon luă o înghițitură, lăptuca era crocantă și răcoroasă, în contrast cu *foie gras* fierbinte și proteic. De cealaltă parte a mesei, Ernest era adâncit într-o investigație elaborată a vinului, inhalând prelung, apreciativ, cu ochii pe jumătate închiși.

— E bun? se interesă Simon. Dacă e să ne luăm după ce scrie în cărți, ar trebui să bem Sautemes la mâncărurile astea.

Ernest ținu vinul în gură o clipă înainte de a-i răspunde.

— Raiul pe pământ, zise el. Hai să nu-l trimitem înapoi.

Mâncară în liniște până la final. Simon își curăță farfuria întingând cu pâine, apoi se lăsă satisfăcut pe speteaza scaunului.

— Nu m-am mai dedat bucuriei așa de câteva luni bune.

Bău încet din vin, plimbând elixirul parfumat prin gură înainte de a-l înghiți. Cum e bucătăria din noul apartament?

— Oribilă, decretă Ernest apucându-se să taie carnea de miel. Colțuroasă și plasticoasă. Altfel, perfectă pentru un pitic lipsit de gust căruia nu-i place deloc să gătească. Femeia de la agenția imobiliară care ni l-a închiriat era deosebit de mândră.

Zicea că e practic. „Practic pentru cine, i-am zis eu, pentru un burlac agorafob?”

Simon închiriase pe o perioadă scurtă un apartament în Rutland Gate, motivul principal fiind apropierea de serviciu.

Nici nu se uitase bine la el; afară îl aștepta atunci mașina ca să îl ducă la aeroport. La naiba! Era doar un loc de dormit până când găsea o locuință adecvată.

— Ern, nu o să stau acolo mult timp. De îndată ce îmi fac puțin timp, o să căutăm împreună un apartament mai acătării.

Ernest servi friptura de miel, tăind felii de came rozalie, suculentă.

— Eh, nu-mi fac iluzii. Doar te cunosc. Nici nu clipești și ești ba la New York, ba la Paris, sau Düsseldorf. Numai pe fugă, obosit de sărit atâtea fusuri orare, iritat, iar când ajungi la Londra o ții numai în întâlniri.

Ernest dădu peste cap paharul cu vin și își mai turnă unul.

Când se aplecă spre Simon, lumina lumânării îi trăda obrajii îmbujorați.

— Lor nu le pasă, celor de la birou.

— Ce vrei să spui?

— Nu le pasă de tine. Le pasă doar de ceea ce poți să faci pentru ei. Mașini noi, prime, micile lor jocuri de putere — fără să vreau, l-am auzit pe Iordan deunăzi tunând și fulgerând că nu știu ce client parcase pe locul lui în garaj. Ai fi zis că omul i-a pipăit secretara, nu alta. „O să mă văd nevoit să ridic problema în fața lui Simon, dacă nu se remediază imediat".

Patetic. Ei, tu îi cunoști mai bine decât mine. Sunt toți doar niște copii.

— Am crezut că nu ai de gând să-i lași să ne strice cina.

Ernest continuă de parcă nici nu l-ar fi auzit.

— Și încă ceva. Concediile. Trei sute de oameni în biroul acesta și numai unul dintre ei nu și-a luat o zi de concediu anul acesta. Se întinse spre carafă. Încă un pahar de vin și cred că ghicești și singur despre cine vorbesc.

Simon întinse paharul lui, gol.

— De mine.

— Da, de tine. Nici nu e de mirare că ești așa palid.

Lui Simon îi reveni în minte imaginea lui reflectată în oglinda din baie. Când își luase câteva zile libere? Să tot fi fost în urmă cu mai bine de doi ani, când el și Caroline încă se mai prefăceau că aveau o casnici. Fusese de-a dreptul încântat să se întoarcă la birou.

Ernest strânse farfuriile și aduse brânzeturile.

— Poate că vorbește vinul pentru mine, zise el, poți să-mi spui dacă te cicălesc, dacă vrei, dar nu-mi pasă. Ai nevoie de o vacanța. Își făcu de lucru cu platoul cu brânzeturi. Câte puțin din fiecare?

— Nu știu ce să zic, Ern. Am multe pe cap acum.

— Lasă-l pe Jordan să se ocupe de toate. O să fie în extaz.

Va putea să folosească locul tău de parcare. Ernest îi puse dinainte farfuria cu brânză. Iată! ia un pic de Brillat-Savarin, închide ochii și gândește-te la Franța. Întotdeauna mi-ai zis ce mult îți place Franța. Ia o mașină și du-te pe coasta de sud.

Înclina ușor capul într-o parte și zâmbi. Doar știi ce se spune de cei care muncesc, muncesc și uita să se mai și distreze, nu?

— Da, Ern. Așa ajung bogați.

Gusta din brânza și se gândi la sudul Franței. Sudul cald, seducător, cu lumina pătrunzătoare și aerul blând, cu apusurile violacee. Fără comitete executive.

— E tentant, recunosc.

— Păi, atunci, zise Ernest, de parcă ar fi câștigat o disputa, bucură-te din plin. De-asta avem tentațiile.

Simon lua paharul în mână.

— Să știi că ai dreptate. Vinul alunecă robust și cald pe limbă, liniștitor și reconfortant. Rânji spre Ernest. Bine, mă dau bătut. Doar câteva zile. În fond, de ce nu?

2

Omulețul energic pe care îl cunoșteau drept Jojo venise devreme, iar acum stătea rezemat de zidul cald de piatră, cu ochii la roata imensă a morii; se învârtea leneș, lucind verde în soare, împânzită de mușchi moale, aruncând parcă picuri de lumină înapoi în apă. În spatele roții se întrezărea silueta ornată, ca o căsuță de turtă dulce, a Caisse d'Épargne, o clădire bună de tras într-o carte poștală, cu arabescurile ei elaborate și ghivecele mari cu mușcate de pe treptele de la intrare, mai degrabă conacul vreunui milionar din comerțul cu pepeni decât sediul unei bănci. Lumea spunea că era banca cea mai pitorească din Provence, o bancă numai potrivită pentru pitorescul orășel Isle-sur-Sorgue. Conform informațiilor deținute de Jojo, putea fi atacată. Exista o cale de intrare. Bărbatul își aprinse o țigară și se răsuci pentru a căuta un chip familiar în mulțimile de gură-cască ce vizitau piața de duminică dimineața.

Era spre sfârșitul sezonului, pe final de septembrie, dar vremea frumoasă îi atrăgea pe toți afară, la aer — femeile casnice, solide, mereu bănuitoare, cu coșurile lor după ele, arabii care își cumpărau prânzul viu de la tarabele cu păsări, turiștii cu pielea înroșită de soare și hainele lor de vacanță, viu colorate. Se mișcau încet, aglomerau trotuarele, se revărsau până în stradă. Mașinile care

îndrăzneau să circule prin oraș erau reduse la o șerpuire anevoioasă, nervoasă, săgetată de zbieretele claxoanelor. „Asta ar putea ridica probleme”, observa Jojo în sinea lui. Trase cu nesaț un ultim fum din țigara, ascunzând jarul în căușul palmei, un vechi obicei deprins la închisoare.

Bărbatul pe care îl aștepta traversa greoi strada, cu un croasant pe jumătate mâncat în mână, cu burta mai voluminoasă ca niciodată. Se pare că îi mergea bine de când nu-l mai văzuse, deși nu fusese slab nicicând.

— Eh, Generale!

Celălalt îi făcu semn cu mâna, agitând croasantul.

— *Salut,* Jojo! *Ça va?*

Își strânseră mâinile și fiecare se dădu un pas îndărăt, inspectându-l pe celălalt.

— Câta vreme a trecut? Doi ani?

— Ba, mai mult. Grăsanul râse. N-ai mai crescut Mușcă din croasant și se șterse la gură cu dosul palmei, împrăștiind firi miturile aurii de foietaj din mustață — o palmă, observa Jojo, care nu cunoscuse munca manuală de ani de zile, spre deosebire de mâinile lui muncite, cu degete zgâriate și palme aspre.

— Ce facErn, rămânem aici tot restul zilei? Generalul îl plesni pe Jojo peste umăr. Haide. Fac cinste cu un rând.

— Două secunde, zise Jojo. Mai întâi, lasă-mă să-ți arăt ceva. Îl luă de braț pe General și îl conduse până la zidul de piatră. Ia uită-te acolo. Făcu semn din cap spre apa care curgea liniștita la poalele construcției. De cealaltă parte.

Pe celălalt mal, se ițea din apă cam de un metru culmea unei arcade de piatră. Piatra era uscată și curata, semn clar că nivelul apelor nu se ridicase să o acopere de mulți ani.

Generalul arunca o privire spre arcada, apoi arunca în apă restul de croasant și urmări cum două rățuște pornesc a se certa pe el.

— Și? zise el într-un târziu. Acum o sută de ani, un *con* a pus intrarea unde nu trebuie.

— Crezi? Jojo îi făcu semn cu ochiul și se baiu ușor cu arătătorul peste nas. Sau poate că nu. De-asta te-am chemat. *Allez.* Hai să bem ceva.

În drum spre centrul orașului, se puseră la curent cu ce mai făcuse fiecare de când fuseseră eliberați de la Les Baumettes, închisoarea din Marsilia. Atunci erau apropiați, ei și o mâna de oameni, toți mici găinari de-ai locului pe care îi părăsise norocul cam în același timp. Cât Jojo fusese la mititica, soția îl părăsise, plecase pe undeva prin nord cu un agent de vânzări de la Pemod. Acum Jojo locuia într-un apartament cu două camere din Cavaillon, lucra ca un rob pentru un *magon* specializat în restaurarea caselor vechi. Era o muncă de om în putere, iar el nu mai era așa tânăr, dar ce altceva putea face?

Mai cumpăra câte un bilet la Loto în fiecare săptămână și se ruga la Dumnezeu să nu-l lase spatele.

Generalul îl compătimea sincer, genul acela de compătimire care te încearcă atunci când descoperi că sunt alții care o duc și mai rău decât tine. Generalul avusese noroc. Nu numai că soția îi rămăsese alături, dar între timp își pierduse soacra, iar banii pe care aceasta îi lăsase fuseseră suficienți pentru a cumpăra o mică pizzerie în Cheval-Blanc. Nimic deosebit, dar era o sursă bună de venituri, plus că avea mesele și băutură asigurate chiar la locul de muncă. Generalul izbucni în râs când ajunse la această parte a povestirii sale și se bătu cu palma peste burdihan. Putea fi și mai rău. E drept, nevasta îi ținea socoteala banilor, dar altfel nu avea de ce să se plângă.

Găsiră o masă la umbra platanilor pe terasa de la Cafe de France, vizavi de biserică.

— Ce vrei să bei?

Generalul își scoase ochelarii de soare și făcu semn unui chelner.

— *Pastis.* Orice, numai Pernod nu.

Jojo arunca o privire în jur, apoi își trase scaunul mai aproape de General.

— Să-ți spun de ce te-am sunat. Vorbea pe ton scăzut, urmărind atent mulțimea în timp ce povestea, ajungând la șoapta de fiecare dată când cineva trecea mai aproape de masa lor.

Ei, al meu *patron* are un amic mai vechi care a fost cândva *un flic* până când a dat de belea și l-au dat afară. Acum s-a aranjat în industria de supraveghere și pază, vinde sisteme de alarma celor care-și cumpără case de vacanța pe aici, prin zonă.

Oamenii nu duc lipsă de ceva *sous* și, evident, se agita când aud ca în fiecare iarnă casele nelocuite sunt sparte. La fiecare casă la care lucrăm, *patron* le face capul calendar proprietarilor că în Vaucluse sunt mai mulți hoți decât brutari, apoi îl recomanda pe acest *copain* al lui. Dacă proprietarul își instalează sistemul de alarma de la amic, *patron* primește și el un plic. Jojo își freca degetul mare și arătătorul, semn de lovele.

Sosi și chelnerul cu băuturile, iar Jojo îl lăsă să intre iarăși în cafenea înainte de a-și relua vorba.

— Acum două zile, tipul acesta — Jean-Louis îl cheamă — vine pe *chanlier* și îl aud râzând de parcă ar fi auzit cea mai bună poantă din viața lui. Eu lucram pe acoperiș și am putut să aud întreaga discuție, că doar vorbeau chiar sub mine.

— Nu era bancul cu parizianul, travestind și poștașul, nu?

Jojo își aprinse o țigară și suflă fumul spre un câine care căuta după cubulețe de zahăr pe sub masă.

— A fost haios, dar nu era un banc. Ascultă aici: tocmai au instalat un nou sistem de securitate la Caisse d'Épargne — ochi electronici, senzori de presiune în podea, detectoare de metal la intrări, tot ce-ți trece prin cap. De instalare s-a ocupat una

dintre cele mai mari firme din Lyon. A costat milioane.

Generalul era nedumerit. Întotdeauna era o plăcere să audă că o bancă a fost nevoită să cheltuie milioane de franci, pe de altă parte, auzise chestii mai amuzante la înmormântări.

— Păi, și ce e așa haios? N-au putut încasa cecul de la banca?

Jojo rânji și îl mustră agitând degetul arătător.

— Ceva mai mișto. Se întâmplă că au mutat seiful — toate *coffres-forts* — taman în partea din spate a clădirii, pentru un plus de siguranță. Bare de oțel cu diametru de cinci centimetri la ușă, încuietori triple… Jojo făcu o pauză pentru efect dramatic… dar nici urmă de ochi electronici. Nici măcar unul.

— *Ah bon?*

— Nu. Și știi de ce? Fiindcă clienții care umblă la casetele din seif nu vor să apară filmați în biroul directorului când își numără paralele.

Generalul ridică indiferent din umeri.

— *C'est normal, non?*

— Dar cea mai tare fază — Jojo sorbi din paharul cu *pastis* și mai aruncă o privire la celelalte mese înainte de a se apleca spre interlocutorul său — cea mai tare fază e că noul seif este amplasat fix peste vechea scurgere în râu. Dar fix, mă înțelegi.

— Vechea scurgere?

— Arcada la care tocmai ne-am uitat. Pe acolo iese. Două zeci, poate douăzeci și cinci de metri de la arcadă și ajungi la podeaua seifului. Puțin *plastique* și *boum!* Ai ajuns în seif.

— *Formidable.* Și apoi dansezi pe senzorii de presiune până când ajung *lesflics* la fața locului.

Jojo clătină din cap și rânji mai larg. Era în culmea fericirii.

— Nu, nu, asta e și mai amuzant. Nu au montat senzori de presiune. Podeaua nu este securizată. S-au gândit că ușa e de ajuns.

Lui Jean-Louis nu-i venea să creadă.

Generalul începu să se tragă de vârfurile mustății, un gest reflex, un obicei despre care nevastă-sa zicea că-l face să pară oleacă încet la minte. Știa prea bine că Isle-sur-Sorgue era un orășel bogat, înțesat de comercianți de antichități care lucrau în mare parte cu numerar. N-ar fi deloc o pierdere de timp să petreacă vreo câteva ceasuri cu nasul prin casetele lor din seiful băncii. Simțea cum i se strânește interesul. Ba chiar mai mult decât interesul, recunoscu în sinea lui. Îl cuprindea din nou entuziasmul, emoția pe care o simțise de fiecare dată când începea să plănuiască o lovitură. Acesta era marele lui talent, planificarea. De aceea toți ceilalți i se adresau cu „Generale”, pentru că el își folosea capul.

Jojo îl privea ca un motan care așteaptă să înhațe canarul.

u ochii negri strălucitori pe chipul măsliniu.

— *Alors?* Ce crezi de asta?

— Cum putem ști dacă e adevărat tot ce ai spus? Mie unuia-mi cam pute. Generalul îl căută din ochi pe chelner. Dar hai a mai luăm un rând.

Jojo surâse. Așa era Generalul. Un pesimist în carne și oase, întotdeauna căuta problemele. Dar n-a zis nu.

Mulțimea începu să se cearnă, oamenii se îndreptau spre casele lor pentru masa de prânz; cei doi continuară să discute conspirativ,

iar piațeta fu cuprinsă de tăcere, întreruptă doar ce clopotele orologiului din tumul bisericii.

3

Nu se făcuse încă opt și jumătate când Simon ajunse la birou. Pe coridoarele lungi, minimalist și cu gust decorate, domnea tăcerea. Nu mai era nimeni în agenție, dacă nu puneai la socoteala palmierii și ficușii din ghivece, care se înmulțiseră într-atât, încât agenția angajase un grădinar care să le poarte de grijă, un tânăr subțirel ca varga, care purta mereu mănuși albe de bumbac și își petrecea ziua ștergând frunzele plantelor.

Ernest îl numise în joacă „specialist foliaje”.

Trecând prin dreptul unei uși deschise, Simon zări pe un tânăr angajat aplecat asupra primului memorandum al zilei.

Băiatul ridică ochii din hârtii, fericit că eforturile sale fuse seră remarcate. Simon îl salută cu o înclinare a capului și se întrebă care era numele lui. Erau atât de mulți acum, iar majoritatea semănau între ei, îmbrăcați în costumele lor în culori sobre, cu croială după ultima modă. Ar fi o idee să îi pună să poarte ecusoane.

Traversă biroul lui Liz și păși în biroul personal. Un vizita tor din America îi spusese odată că acesta era biroul unui om puternic, și asta pentru că ocupa un colț al clădirii, deci avea o priveliște dublă față de oricare alt angajat, mai mic în rang. În plus — și aceasta era o chestie de mare subtilitate, așa spusese americanul — nu exista nicio masă de lucru, nimic atât de banal în toată încăperea. Canapele luxoase din piele, măsuțe joase, un perete întreg acoperit cu ecrane TV și monitoare de calculator, plante evident mai bogate și luxuriante decât cele care împodobeau restul agenției. Raiul unui mogul.

Liz îi lăsase pe una din măsuțe toate documentele și corespondența din ziua precedentă, împărțite atent în patru teancuri: mesaje, corespondență, rapoarte și, cel mai cumplit teanc din toate, documente de strategie și planuri de marketing, câteva ceasuri bune de plictiseală intensă legate frumos în coperte albastre lucioase.

În vreme ce Simon trecea în revistă mesajele, în camera vecină începu să zumzăie faxul. Ziegler sunase din New York. Avocații lui Caroline. Patru clienți. Directorul de crea ție, directorul financiar, doi account manageri și managerul departamentului Televiziune. Și Jordan. Dumnezeule, ce mod de a începe ziua! apoi Simon își aduse aminte de hotărârea luată cu o seară înainte și brusc se înveseli. Pleca în concediu.

Luă biletul cu mesajul lui Jordan — „Trebuie să te văd cât mai repede" — și mâzgăli dedesubt, „Oricând ești gata. 8 a.m".

Minciunica îl va poziționa pe Jordan din start în defensivă.

Acesta nu ajungea niciodată înainte de nouă și jumătate.

Simon traversă holul ca să lase mesajul și astfel să se și pună la punct cu ultimele hobby-uri ale lui Jordan, ale căror mărturii erau etalate cu grijă prin biroul acestuia. „Trebuie să fie un iad pentru el, își zise Simon, să țină ritmul și să fie mereu în frunte". Abandonase tenisul cu mult timp în urmă, când cei mai tineri membri ai echipei se apucaseră de sportul alb. Apoi avusese o perioadă când se dedicase armelor și tolbelor de vânătoare, atunci când Jordan își achiziționase casa de la țară, urmată de o fază nautică, marcată de încălțăminte de neopren și impermeabile. În momentul de față, pasiunea lui părea să fie polo călare.

De peretele din spatele mesei de lucru erau sprijinite trei crose, iar deasupra acestora fusese atârnată într-un cui o cască impecabilă, imediat lângă tabla de plută pe care lista meciurilor de la Ham Polo Club ascundea parțial o invitație la cocktail la Reform. Desigur, polo reprezenta hobby-ul absolut pentru un om de publicitate ambițios — exorbitant ca investiție, un apanaj prin excelență al clasei superioare și, cu puțin noroc, marea șansa de a te trage de șireturi cu membri ai familiei regale.

Simon zâmbi și se întrebă cât timp va mai trece până ce Jordan o să solicite un loc de parcare pentru poneii lui și un elicopter de firma care să îl ducă într-o clipită până la Windsor.

La auzul clinchetului de tocuri înalte pe podeaua de gresie.

Simon lăsă biletul prins în rama unei fotografii ce o înfățișa pe soția lui Jordan, o femeie relativ drăguță și, dacă era să dea crezare bârfelor, extrem de bogată.

Liz punea în ordine mesajele sosite prin fax peste noapte din America; trupul zvelt se profila în cadrul ferestrei, iar părul lung și negru al fetei cădea în șuvițe pe obraz. Era îmbrăcată cu o severitate corporatista care nu făcea decât să-i accentueze picioarele spectaculoase. Simon se considera un *connoisseur* în materie de gambe feminine, iar picioarele lui Liz erau într-adevăr extraordinare, foarte lungi de la genunchi la gleznă. Cu toate intențiile sale bune de a angaja numai fete bătrâne între două vârste, cu halenă și platfus, nu se știe cum, însă reușea să se procopsească întotdeauna cu secretare atrăgătoare — unde mai pui că îi și făcea plăcere să le admire.

Imaginea lui Liz aplecată peste birou îl susținuse pe parcursul a nenumărate întâlniri plictisitoare.

— Bună dimineața, Elizabeth.

— Bună dimineața, domnule Shaw. Ce mai faceți?

Fata îi zâmbi pe deasupra teancului de faxuri. Ori de câte ori i se adresa cu Elizabeth, fata știa că șeful este într-o dispoziție bună.

— Bine, iar o cană de cafea ar face minuni de-a dreptul.

Apoi trebuie să pornim în căutarea găletușei și a lopățicii mele, ca să nu mai menționez pălăria de soare.

Liz se opri în loc în drum spre aparatul de cafea și ridică mirata din sprâncene.

— Îmi iau câteva zile libere. M-am gândit că nu mi-ar strica să vizitez puțin sudul Franței, să văd dacă e adevărat ce se spune despre Saint-Tropez.

— Cred că v-ar prinde bine. Ce se spune despre Saint-Tropez?

— Toamna la Saint-Tropez, zise Simon, este completamente lipsită de magia tentației. Pe plajă nu voi fi decât eu și pescărușii, voi avea parte de seri solitare în chilia mea de călugăr.

Ai putea să trimiți un fax la Byblos, să-mi faci o rezervare?

Liz se aplecă peste birou ca să noteze toate acestea pe un carnețel.

— Veți avea nevoie și de bilet pentru feribot, pentru mașină.

— Și rezervă-mi o noapte la Paris. The Lancaster.

— Când doriți să plecați?

— Mâine. Sună-l pe Philippe Murat și vezi dacă e disponibil pentru cină. Și, pentru numele lui Dumnezeu, spune-i că e o cină de afaceri,

altfel o să vină la braț cu vreuna din prietenele lui de la *Elle* și o să-i sufle toată seara la ureche. Doar îl știi — mireasma de after-shave nu face decât să ascundă un maniac sexual.

Liz adoptă o expresie ingenuă.

— Eu îl găsesc fermecător pe domnul Murat.

— Numai să ai grijă să nu intri singură în lift cu el, atâta îți spun.

Simon era aproape fericit, nerăbdător să ajungă cât mai departe de birou. De organizarea apartamentului din Rutland Gate se va ocupa foarte bine Ernest, iar Jordan va fi în culmea fericirii jucând rolul de director executiv timp de o săptămână.

Ce putea să se întâmple în doar o săptămână, până la urmă?

Liz reveni cu cafeaua.

— Ne ocupăm de telefoane?

— Prinde-mi doar clienții. Jordan se poate ocupa de aspectele legate de agenție.

— Și avocații doamnei Shaw?

— Ah! Da, ei. Crezi că ar fi de ajuns să le trimit o vedere de la Saint-Tropez?

— Ieri a sunat chiar partenerul din firma. Mi-a spus că este urgent.

Simon sorbi din cafea.

— Elizabeth. Știi că are un cronometru lângă telefon? Taxează la minut. Dacă, Doamne ferește, ai ajunge într-un asemenea hal de disperare, încât să-ți vină ideea să-l suni ca să-l inviți la cină, te-ar taxa pentru convorbire. Cu o vedere aș ieși mult mai ieftin.

— Oricum va trebui să vorbiți cu el când vă întoarceți.

— Ai dreptate. Știu că ai dreptate. Simon ofta. OK. Hai să-l prindem pe porcul ăsta până nu-i trece prin cap să mă cheme la tribunal pentru sfidarea apelurilor primite. Dar să asculți cu atenție când apare pe fir. O să auzi cronometrul. Ticăie. Sunt convins că are un ceas ca acelea pe care le folosești la fiertul ouălelor.

Convorbirea telefonică fu scurtă și costisitoare. Caroline voia o mașină nouă. Avea nevoie de o mașină nouă. Avea tot dreptul să primească o mașină nouă, conform termenilor din aranjamentul financiar dintre ei. Simon fu de acord cu un BMW, dar se târgui în privința echipamentului stereo până când realiză că ar fi putut să-l cumpere la prețul unei convorbiri juridice de numai cinci minute.

Puse receptorul în furca și reflectă dacă uciderea unui avocat ar putea fi motivată drept *un crime pasionnel.*

Ridica ochii și îl zări pe Jordan în pragul ușii, cu o cană de cafea în mână, antiteza stilistica a ideii generale despre omul de publicitate. Avea o înfățișare de moda veche, profund respectabila, probabil tocmai de aceea clienții se simțeau în siguranța alături de el. Ernest ar fi putut să jure cu mâna pe inimă că auzise la un moment dat costumul lui scârțâind, atât de greu era.

În această zi se deghizase într-un bancher de mare succes — costum din trei piese, cu dungulițe fine, cămașă în dungi, cravată sobră, ceas cu lanț de aur, pierdut printre faldurile voluminoase de mătase ale batistei din buzunarul de la piept, pantofi lustruit! ca oglinda. Își pieptănase părul nisipiu înspre spate, înfoindu-l la tâmple. Simon observă că-și cultiva mici smocuri de pâr la perciuni în maniera bătrânilor ofițeri de marină, niște favoriți în stare embrionară. Nu putea fi decât englez.

Simon nu-i dădu șansa să deschidă gura.

— Intră, Nigel, intră. Uite ce e, îmi pare rău că a trebuit să anulez întâlnirea de aseară, dar am avut o zi teribilă. Pur și simplu nu m-am simțit în stare. Mai ia niște cafea. Un trabuc.

Spune-mi că sunt iertat.

Jordan luă loc pe una din canapele, pliindu-și trupul slab pe conturul pernelor, apoi lăsă cana de cafea pe masă pentru a-și aranja buton îi și a-și netezi părul.

— Nu că m-ar deranja pe mine, Simon, începu el. Rostea cuvintele de parcă l-ar fi strâns gulerul cămășii. E vorba de ceilalți. Încep să-și pună problema dacă acest Comitet executiv există sau nu. Trei întâlniri consecutive anulate. I-ai cam luat în răspăr, bătrâne, asta e tot ce pot să zic.

Simon bănuia cam cine fusese cel mai luat în răspăr.

— Cineva anume? Crezi că aș putea să îi văd și să mai îndulcesc situația?

Jordan scoase la iveală un portțigaret auriu și zăbovi îndelung să-și aleagă o țigară. Din buzunarul vestei luă o brichetă de aur. Lumina se reflectă în ghiulul de aur și în butonii de aur. „Tipul e o veritabilă bijuterie ambulantă”, își zise Simon.

— Cred că îi liniștesc eu de astă dată, Simon. Ar fi suficient să-i scot la un pahar la finele zilei, câteva vorbe iscusite la un pahar de whisky. Las pe mine.

Simon încercă să adopte un aer recunoscător.

— Dacă ești convins…

— Nici nu-ți mai bate capul cu asta. Jordan aruncă un nor de fum în aer. Avea un stil studiat, fals relaxat de a fuma, lucru ce îl făcea pe Simon să-și dorească să-i ofere un trabuc explozibil. De fapt, probabil, sunt ceva mai apropiat de ei în momentul de față, față de tine. Probleme personale și altele asemenea. Îți ia gândul de la management.

Ori de câte ori se găsea în prezența unei persoane pe care o considera egală cu sine în ierarhia corporatistă, Jordan debita aceleași teorii de management, pe care Simon la auzise până acum de sute de ori.

— Tocmai despre asta voiam să-ți vorbesc. Jordan, presimțind o revelație, se aplecă ușor în direcția lui Simon când acesta luă un ton confidențial. Realitatea este că mi-ar prinde bine o pauză. Ultimele luni au fost dificile pentru mine.

Jordan încuviință înțelept.

— Divorțul, asta chiar e o veste rea.

— Ei, o să trec eu și peste asta, dar mi-ar prinde bine câteva zile departe de prima linie și mă întrebam dacă ai putea să preiei tu comanda o săptămână. Îmi pare rău că trebuie să-ți cer asta.

Dumnezeu știe că ai și așa destule pe cap, dar nu m-aș simți în largul meu decât dacă aș lăsa frâiele pe mâini pricepute.

Jordan se chinui din răsputeri să nu jubileze.

— Aș vrea să plec mâine, continuă Simon, dar, firește, depinde și de planurile tale. Știu, e al naibii din scurt, dar cred că la cum mă simt, cu cât iau o pauză mai repede, cu atât mai bine.

— Mâine? Jordan se încruntă, cântărind responsabilitățile poziției de lider. Va trebui să jonglez cu câteva întâlniri. Am o agendă foarte încărcată pentru următoarele zile.

Simon își aruncase ochii pe agenda lui Jordan ceva mai devreme. O singură zi era tăiată cu o linie și în dreptul ei era trecut doar un cuvânt „Cotswolds”. Nu aveau clienți în acea parte a Angliei. Însă caii puteau fi găsiți acolo din abundență.

— Uite, dacă este prea…

Jordan ridică mâna.

— Mă descurc eu cumva. Se încrunta din nou. Totuși, s-ar putea să fie necesar să o fur pe Liz. Susan este teribil de buna, însă e posibil să nu mai facă fața dacă mă apuc să jonglez cu două pălării…

Lui Simon îi trecu prin minte imaginea lui Jordan cu două căști de polo așezate pe cap încercând să conducă ședințele din agenție.

— Desigur. Simon păstrase cireașa pentru final. Cred că ar fi mai practic să te muți aici, în biroul acesta. Ți-ar fi mai ușor.

Jordan se prefăcu a reflecta la imensa inconvenientă de a se muta zece metri de-a lungul culoarului, apoi se întoarse spre Simon cu un aer sincer, cu fruntea încrețită, gest care funcționa atât de bine cu clienții.

— Ar fi mai bine, da. Ar fi mai bine, bătrâne. Ar da un semn pozitiv trupelor.

— Să știe că frâiele sunt în mâini ferme, întări Simon.

— Exact ceea ce voiam și eu să spun. Nu te-ai gândit să te apuci și tu de echitație? Foarte distractiv. Calul e o crea tură magnifică.

— Știi ce zicea Oscar Wilde despre cai, nu-i așa? „Sunt periculoși la ambele capete și incomozi la mijloc”[8]. Sunt de acord cu el.

— Nu știi ce pierzi, bătrâne. Jordan se replie, se ridică în picioare și își aranjă încă o dată butonii de la cămașă. Ar fi bine să mă apuc de treabă. Mă pui la curent înainte să pleci diseară.

Simon îl mai auzi vorbind cu Liz în biroul vecin, „… am grijă de împărăție cât lipsește Simon… ține legătura cu Susan…toate întâlnirile aici, cred”.

„Iată un om fericit”, își zise Simon. Își petrecu tot restul zilei la telefon.

Ajunse la Paris a doua zi, spre sfârșitul după-amiezii; la hotel, The Lancaster, găsi un mesaj — Monsieur Murat îl aștepta la Chez L’Ami Louis, la orele douăzeci. Un început cât se poate de promițător pentru vacanța lui. Acesta era restaurantul preferat al lui Simon aici, în Paris, plus că nu era obligat să poarte cravata. Făcu un duș rapid, își schimba hainele și se hotărî să meargă pe jos până la Saint-Germain, unde plănuia să deguste ceva la Deux Magots.

Uitase cu totul ce oraș frumos este Parisul. După Londra.

Parisul părea extrem de curat, fără saci de gunoi aruncați pe stradă, fără pancarte anunțând, “De vânzare” dinaintea fiecărei case. Se opri pe Pont-neuf și privi înapoi, de-a lungul râului, spre Luvru. Amurgul era albastru, împroșcat ici și colo de luminițele aurii din ferestre și de la lămpile de pe străzi – pentru o clipita, regreta aranjamentul stabilit pentru cina. Pe cât îl plăcea pe Murat, o seară ca aceasta merita petrecută în compania unei fete frumoase.

Deux Magots era aglomerat ca întotdeauna, iar chelnerii la fel de aroganți ca de obicei, atmosfera din local, clientela afișa aceeași blazare studiată ca de fiecare dată. În toamna aceasta era iar la modă negrul, fetele își purtau părul lung, aparent ciufulit, tenul trebuia să fie cât mai palid, jachetele de piele imense, iar pantofii grei, cu talpă joasă — pantofi pe care Simon îi detesta, parcă erau niște saboți de menajeră, până și cea mai frumoasă pereche de picioare arăta oribil și stângaci în ei. De ce insistau toate să arate la fel?

Simon își aprinse un trabuc și comandă un *kir.* Se simțea excelent în Franța încă o dată, îi făcea plăcere să audă din nou franceza vorbită în jurul său. Era surprins de cât de mult înțelegea din ce auzea. Trecuse mult timp, mai bine de două zeci de ani de când petrecuse șase luni lucrând ca ospătar în Nisa. Atunci vorbea fluent, sau îndeajuns de fluent cât să își poată câștiga traiul, așadar, era mulțumit că se prinsese ceva de el.

Urmări cum un cuplu de japonezi de la o masă pe colț încearcă să comunice cu un chelner care juca șarada pariziană populară de incomprehensiune candidă în discuțiile cu străinii.

— Scosh. Japonezul flutura două degete în aer. Scosh.

— *Comment?*

— Scosh.

Chelnerul ridică din umeri și se făcu a nu pricepe. Japonezul lua în mâna meniul de băuturi, îl deschise și indica ceva chelnerului pe la mijlocul paginii.

— Scosh.

Chelnerul binevoi a arunca o privire, apoi ofta teatral.

— *Non,* zise el. Whisky.

— *Hai, hai.* Scosh whisky.

— *Deux?*

Japonezul rânji fericit și dădu viguros din cap, iar chelnerul, satisfăcut că superioritatea sa fu stabilită, își croi drum printre mese înapoi spre bar.

Paharul de *kir* îi făcu pofta de mâncare, așa că Simon se întreba dacă nu ar fi prea devreme pentru acea perioadă pentru mirificele *cepes* sălbatice; acestea își făceau o apariție fugitivă în meniul de la Chez L'Ami Louis în fiecare an. Tot acum realiza că nu se gândise nici măcar o dată la treburile de la birou în toată după-amiaza, nici măcar nu o sunase pe Liz să o anunțe că a ajuns. Franța îi pria. Plăti nota și traversă Boulevard Saint-Germain spre stația de taxi.

Taxiul îl lăsă pe micuța Rue du Vertbois; se opri o clipă în fața restaurantului. Slavă Domnului, nu fusese încă sterilizat și împopoțonat, numai ca să fie în pas cu moda. Împinse ușa de la intrare și păși în atmosfera caldă și agitată a unuia din ultimele bistrouri adevărate din Paris.

Stilul decorativ se califica drept shabby chic de început de secol XX, cu vopsea în tonuri de cafeniu-închis, crăpată pe alocuri și pardoseala cu placi de ceramica roase din loc în loc până la șapa de beton. În afară de o fotografie veche a bătrânului *patron,* Antoine cel cu mustăți cărunte, și una sau două oglinzi afumate de vreme, pereții erau neîmpodobiți, susținând doar de la un capăt la altul al încăperii un lung cuier pentru haine. Aici nu se schimbase mare lucru de mai bine de jumătate de secol, iar Simon se simțea, ca de fiecare dată când venea aici, ca în sufrageria unui bun și vechi prieten.

Murat rezervase o masă în spatele sobei cu lemne. Simon se așeză comod și în așteptarea lui își trecu vremea speculând despre cei din jurul său. De obicei aici găseai un amestec interesant de faimă, avere și notorietate — staruri de cinema și regizori, politicieni care veneau în speranța de a fi recunoscuți și oameni de stat care căutau să apară incognito, tineri prove nind din familii pariziene bogate, actrițe cu suita lor de admiratori, playboy trecuți de prima tinerețe și, aproape mereu, un grup timid de oameni aflați la prima lor vizită, nu tocmai siguri de ce ar trebui să înțeleagă din acest decor viu.

Pe ușa de la intrare își făcură apariția două cupluri de americani, doamnele gătite prematur cu haine de blană, cu părul argintiu, iar domnii încă în jachete de vară. Simon se distră văzând expresiile

alarmate ale femeilor când chelnerul luă neatent hainele lor de șinșila, în valoare de mii de dolari, și le aruncă neglijent pe cuierul din dreptul mesei lor.

— Clayton, îi zise una din ele soțului său, ești sigur că acesta este locul?

Soțul o liniști, făcându-i semn să ia loc.

— Iubito, e un bistro. La ce te așteptai, un valet la intrare?

Chelnerul lui Simon sosi cu o sticlă de Meursault. Adulmecă mulțumit buchetul care-l duse cu gândul la pânze de păianjen și pivnițe întunecate. Vinul era rece, însă nu într-atât încât să mascheze gustul. Simon degustă și încuviință cu un gest din cap.

Chelnerul îi umplu paharul.

— *C'est pas terrible, eh?*

O bufnitură la intrarea în restaurant și Murat se ivi în vrie, întârziat și în neorânduială, îmbrăcat într-un costum negru cam boțit și cu un fular lung și roz la gât, având un aer de refugiat din anii '60 cu părul lui lung până la umeri; se răsuci spre Simon și-i dezvălui un chip bronzat, în care sticleau dinții albi și ramele ochelarilor. Cum naiba reușea să conducă biroul din Paris, să-și păstreze bronzul și în plus să își mai și vadă de complicata și energica lui viața amoroasă, Simon nu-și putea explica. Se cunoscuseră când Simon cumpărase pachetul majoritar în agenția lui Murat, iar relațiile lor de afaceri se transformaseră în prietenie.

— Philippe. Ce bine îmi pare să te văd!

— Simon! Ai venit mai devreme. Nu? Am întârziat eu. *Merde.* Nu se mai termina întâlnirea…

— Cine e tipa?

Murat îi aruncă o privire lui Simon în timp ce se așeza la masă, apoi își descolăci șarpele de cașmir roz de la gât îi oferi acel zâmbet fermecător și dezarmant pe care Simon era convins că îl exersează în fiecare zi dinaintea oglinzii.

— Prietene, ai o minte bolnavă. Dar îmi aduc aminte ce m-ai sfătuit tu odată: „Niciodată să n-aburești un expert în abureli". Murat rosti fraza cu profundă plăcere. Îl încânta să folosească argoul limbii engleze și colecționa elemente de jargon cu orice ocazie. OK, îți spun. Clienta noastră, firma de iaurt, o știi? E o doamnă ajunsă la o anumită etate și…

— Și ai avut grijă de ea de dragul agenției, completă Simon.

Murat își turnă vin în pahar.

— A cumpărat pachetul de campanie pentru anul viitor, așa că am sărbătorit la un păhărel, apoi, ei bine…

Ridică din umeri.

— Nu mă deprima cu detalii. Ce vrei să mănânci?

Cercetară meniul, însă fără voia lor surprinseră conversația de la masa americanilor:

— … Și știi ce s-a dovedit a fi până la urmă? O hernie hiatală. Eu vreau puiul prăjit la cuptor. Așa, și se externează, apoi îi dă în judecată pentru malpraxis…

Simon rânji spre Murat.

— Prefer să îmi povestești despre viața ta amoroasă, decât să aud așa ceva.

Chemă un ospătar și comandară.

— Cât stai la Paris? se interesă Murat. E o petrecere sâmbătă, fete frumoase — garantat. Nimeni din advertising. Îi făcu semn cu ochiul și încercă una din noile expresii învățate. Îți faci și tu o lipeală, nu?

— Sună romantic, cum spui, zise Simon. Dar nu pot. Plec chiar mâine-dimineață, iau mașina și mă plimb câteva zile pe la Saint-Tropez.

Chelnerul sosi cu o farfurie de midii, aburinde și înmiresmate cu usturoi, acel *foie gras* căruia Simon nu reușea să-i reziste și un platou încărcat cu *baguette.* O sticlă de vin roșu de Burgundia, mătuită de colb, fu lăsată de o parte a mesei, ca să răsufle. Simon își scoase jacheta și trecu în revistă bistroul. Toate mesele erau ocupate de acum, localul deveni se aglomerat și gălăgios. Aici se auzeau mereu hohote de râs; era un loc dedicat plăcerii de a trăi. Regimul și dietele erau strict interzise, iar porțiile erau enorme. Nu venea nimeni la L'Ami Louis ca să se zgâiască în tăcere la două frunze de salată.

— Saint-Tropez? Murat făcu o grimasă dezaprobatoare, chiar dacă abia ghicită. E o stațiune terminată. De fapt, întreaga coastă e terminată, asta dacă nu ai în plan să joci golf cu niște parizieni înțepați. Au pus mâna pe ea cei pe care eu îi numesc

BCBG — *Bon Chicbon Genre* — și riști să primești o amendă dacă nu ai cămășile Lacoste la tine.

— Și dacă nu am o cămașă Lacoste? Unde pot să mă duc?

Murat strânse și ultima rămășiță de sos din farfurie cu o midie.

— Ai fost vreodată în Lubdron? între Avignon și Aix.

Devine cam chi-chi, mai ales în august, dar e minunat — sătucuri vechi, munți, foarte puțini turiști, un soare fantastic — am mers acolo o săptămână în iunie cu Nathalie. A fost *tres romantique,* până la sosirea bărbatului ei.

Chelnerul debarasa masa. Simon nu fusese niciodată în Luberon. Ca alte sute de vilegiaturiști, se repezise direct pe Cote d'Azur, se prăjise pe plajă, apoi țuști înapoi acasă. Teritoriul mai continental din Provence îi era cu totul necunoscut, un șir de denumiri pe indicatoarele de pe *autoroute.*

— Și cum ajungi acolo?

— Ieși de pe *autoroute* la Cavaillon și apuci spre Apt. O nimica toată, doar vreo douăzeci de minute. Îți pot recomanda locul unde am stat eu și Nathalie, foarte cochet, *beaucoup de charme,* cu o terasa privata unde voi doi puteți face plaja în nud…

— Phillipe, sunt singur.

— Și? Fa plajă de unul singur. Poate pune ochii pe tine cineva… Murat se aplecă ușor spre el. Într-o dimineață, intră camerista să-ți facă patul — una din fetele acelea pârguite de șaptesprezece ani cu care se mândrește atât Provence, cu tenul măsliniu și ochi mari, căprui — și dă peste acest *milord* englez.

Pe terasă, *toutnu.* Fata nu-i poate rezista. *Voilà!* Și-ai pus-o.

Versiunea lui Murat în ce privește o vacanță liniștita și lipsită de neprevăzut fu întreruptă de apariția unui uriaș fazan prăjit pe care îl aleseseră împreună, însoțit de o piramidă de *pommes frites* crocanți. De la masa americanilor ajunse până la ei un val de consternare audibila fața de mărimea inima ginabila a puiul comandat de una din doamne.

— Tot pentru *moi?* O, Doamne!

Murat turnă vinul roșu pentru amândoi și ridică paharul pentru toast.

— *Bonnes vacances,* dragă prietene! Sunt cât se poate de serios în privința Lubbronului; e un loc foarte special. Ar trebui să ajungi pe

acolo.

4

Duminica, pizzeria Chez Matilde de pe strada care duce spre Cheval-Blanc era închisă. Nevestei Generalului îi plăcea să-și petreacă ziua liberă cu sora ei din Orange, iar Generalul era mai mult decât mulțumit să fie lăsat de capul lui, să joace *boules*[9]*.* În astă duminică însă, Generalul nu se atinse de *boules,* care rămaseră la locul lor din garaj. Generalul aștepta musafiri.

Își făcuse temele, ticluise totul și trimisese vorbă către ceilalți. Grupul vechi din Baumettes — sau majoritatea, cei care izbutiseră să nu intre iar la închisoare — veneau să asculte o propunere.

Generalul luă scaunele de pe masa rotundă unde le ridicase cu o seară înainte, după curățenie și aduse la masă *pastis,* vin și pahare, un castron cu măsline și câteva pizze mari. Erau reci, dar încă bune. Oricum, nu venea nimeni pentru mâncare.

Numără scaunele. Opt. Spera să fi avut nevoie de zece, însă Raoul și Jacques n-avuseseră grijă cu câteva seri mai-nainte și îi prinsese poliția, la un control de rutină, cu arme și o dubă plină de covoare furate. N-aveau să plece nicăieri timp de câțiva ani. Numai gândul la asta și îl făcu pe General să clatine din cap. Doar le spusese mereu să stea departe de arme. Armele dublează sentința.

Auzi răpăitul unei Mobylette și se îndreptă spre ușa din dos. Jojo, în tricou curat și proaspăt ras, de duminică, tocmai traversa mica parcare prăfuită, cu un rânjet pe față; îl salută cu o înclinare a capului.

— *Salut!* Bărbații își strânseră mâinile cordial. Jojo aruncă o privire iscoditoare peste umărul Generalului. Mathilde?

— E în regulă, îl liniști Generalul, e în Orange până diseară.

— *Bon.* O zi mare, *eh?* Ce zici? O să meargă?

Generalul îl bătu pe Jojo pe spate și gestul amical îi dezvălui cât de solizi erau mușchii omului, dezvoltați de zile-lumină de cărat pietre și saci de ciment

— Dacă toți sunt în aceeași formă ca și tine, o să meargă.

Jojo îl cunoștea pe General prea bine ca să mai pună și alte întrebări. Generalului îi plăceau micile lui momente în lumina reflectoarelor și un public numai ochi și urechi. Se strecurară prin pasajul îngust, burdușit cu butoaie de bere, și intrară în restaurant. Jojo cântări dintr-o privire localul, cu pereții tencuiți rustic și aplicele din fier forjat în formă de gondole, afișele cu Veneția și Pisa, barul mic, faianțat și afișul sub formă de manuscris care atârna pe zidul dindărăt — „Casa nu dă pe datorie" — și fotografia înrămată a lui Mathilde cu Generalul pozând rigizi împreună cu un domn cu cravată.

— Drăguț localul, foarte *sympa.* Jojo arătă spre fotografie.

El cine e?

— Primarul. E înnebunit după pizza. Tatăl lui a venit aici tocmai din Italia. Afară se auzi zgomot de mașini, astfel că Generalul își făcu loc anevoie pe lângă Jojo. Servește-te singur, poftește!

La umbră trăseseră o camionetă Renault și un Peugeot alb, murdar, iar pasagerii se adunaseră într-un pâlc gălăgios în vreme ce unul dintre ei se ușura lângă un copac. Generalul îi numără în gând. Erau toți acolo.

— *Salut les copains!* Se apropie să îi primească, oameni pe care nu îi văzuse de ani de zile. Dădu mâna cu fiecare, un bun prilej pentru a-i cerceta din cap până în picioare. Toți păreau să fie sănătoși și voioși, așa că îi conduse în restaurant cu un pronunțat sentiment de anticipare. Era ca-n vremurile bune.

E bine să-ți trăiești viața respectabil, n-avea nimic de zis, dar, după o vreme omul mai simte și nevoia de puțină senzație.

— *Allez!* Luați loc, luați loc. Își traseră scaunele, Jojo ca al doilea în rang având o deosebită grijă să se așeze lângă

General. Fură desfăcute mai multe sticle, își umplură paharele și își aprinseră țigările. Generalul privi de jur-împrejurul mesei și le zâmbi trăgându-se de colțul mustății.

— Ei, a trecut ceva vreme. Ia povestiți-mi cum ați ajuns cu toții *milliardaires.* Nimeni nu ardea de nerăbdare să vorbească primul. *Alors?* Doar nu credeți că se ascunde vreun polițai după bar? Povestiți-mi.

Nu-i fu dat să audă o serie de istorii de succes. Fernand, care era *plastiqueur* și care pierduse deja două degete și-și rănise obrazul

într-o explozie calculată greșit, lucra într-un atelier mecanic. Bachir, cu trăsăturile sale tipic arăbești, cu fața prelungă și îngustă, avea o înclinație spre șișuri — acum își găsise o slujbă mai puțin periculoasă ca ospătar într-o cafenea din Avignon. Claude, la fel de masiv ca întotdeauna, se folosea de umerii lăți și brațele groase cu care-l dotase natura ca *magon,* lucra cu Jojo. Frații Borel, doi bărbați scunzi, pătrățoși, cu pielea arsă de vânt și soare, se lăsaseră de furat mașini ca să lucreze pentru un grădinar lângă Carpentras.

Dintre ei toți, singurul care se ținea de meserie era Jean, mutul cu mâini dibace care abia de-și câștiga existența de pe-o zi pe alta buzunărind lumea prin gări și piețe de țară.

Generalul îl ascultă pe fiecare în parte cu mare atenție. Era exact așa cum sperase. Tuturor le-ar fi priit o ocazie ca aceasta.

Umplură iar paharele și Generalul luă cuvântul.

Inițial, zise el, când Jojo venise cu ideea, nu-l prea luase în serios. Dar, de dragul vremurilor bune și din pură curiozitate, dăduse câteva telefoane, cercetase nițel — foarte discret, foarte rezervat — și, ușor-ușor, începuse să creadă că era fezabil. Desigur, va lua ceva timp, câteva luni, dar era fezabil.

Fețele adunate în jurul mesei nu reflectau decât interes reținut. Claude ridica privirea de la țigara pe care tocmai o rula și puse întrebarea care stătea pe buzele tuturor:

— Deci? Despre ce este vorba?

— O bancă, prietene. O bancă micuța și putred de bogata.

— *Merde,* interveni Bachir clătinând din cap. Doar tu ne spuneai să n-avem de-a face cu armele.

— Fără arme, zise Generalul. Nici măcar de pila aia a ta nu va fi nevoie.

— *Ah bon?* Pur și simplu intrăm în bancă, le spunem că suntem rupți în fund și gata, asta e tot?

— Nu va fi nimeni când ne vom duce noi. Banca va fi numai a noastră preț de șase, poate chiar opt ore.

Generalul se lasă pe speteaza scaunului cu un surâs în colțul gurii. Aceasta era partea lui preferata, când oamenilor li se stârnise interesul, erau prinși, în expectativă. Bău din vin și își șterse mustața cu grijă, cu dosul palmei.

— Acum, spuse el, închipuiți-vă că este sâmbătă seara în Isle-sur-Sorgue, weekendul în care are loc *foire des antiquaires.* Agita arătătorul spre ascultătorii atenți. Se întâmplă ca anul viitor să pice pe 14 iulie — tot orașul *en fete,* sute de comercianți de antichități își dosesc banii peste noapte în seiful de la Caisse d'Épargne. Făcu o pauză scurtă. Căcălău de *fric,* prieteni. Totul numai pentru noi.

Și iată planul, pus pe masă. Oamenii râmaseră tăcuți cât Generalul le povesti exact cum ar putea sparge banca.

În sâmbăta cu pricina, cu ceva timp înainte de miezul nopții, când întregul oraș era în plină sărbătoare, grupul lor se va strecura în râu și de acolo prin tunelul de scurgere. Vremea de iulie va fi numai bună pentru o bălăceală rapidă. Fernand va folosi niște *plastique* ca să spargă podeaua seifului. Printre artificiile de la *fete,* nimeni nu va acorda atenție încă unei bubuituri înfundate. Iar spargerea casetelor din seif era o nimica toată prin comparație, doar câteva pocnituri slabe.

Apoi vor avea toată noaptea la dispoziție să se distreze cu conținutul lor.

Fernand își freca ușor cicatricea de pe obraz, cicatricea care îl mai durea și acum, după atâția ani.

— Cum rămâne cu sistemul de alarma? *Normalement,* e legat la *gendarmerie.*

Generalul se amuza de minune, oferindu-le informația cu linguriță.

— *Beh oui.* Ridică din umeri. Este. Dar nu au conectat și podeaua seifului la sistemul de alarmă. Numai cele două uși.

Una duce în interiorul băncii, iar cealaltă dă afară, în dos, înspre un părculeț.

Oamenii continuată să fumeze și să se gândească la bani.

Generalul își tăie o felie de pizza. Lângă el, Jojo nu-și găsea astâmpărul de nerăbdare. Intrarea în bancă era partea cea mai ușoară, de care știa deja; ieșirea și plecarea, astea erau marea lor problemă.

— *Alors,* continuă Generalul, ne-am amuzat în seif, am cură tat toate casetele. Acum e duminică dimineața, e târg. Orașul e înțesat, mașinile sunt prinse în trafic ca arahidele în nuga. Cu toate acestea, oricât de agreabil ar fi seiful, trebuie să plecăm.

Generalul își mișcă cu greu burdihanul de la masă, râgâi și se scobi în dinți cu capătul unui chibrit. Există două inconveniente. Ridică un deget grăsuț. Primul: în fiecare duminică, între ora douăsprezece și unu după-amiaza se face un control.

I-am urmărit patru duminici la rând. Doi polițiști, o chestie de rutină, dar întotdeauna își fac apariția pe finalul pieței, numără ghivecele de pe treptele băncii și se duc acasă să ia masa de prânz. În orice caz, trebuie să ne facem scăpați înainte de mie zul zilei. Și *evidemment,* nu putem pleca la fel cum am venit.

Chiar și în iulie ar fi ciudat să vezi niște bărbați ieșind din apele râului, fluturând bancnote de 500 de franci. Se opri să bea vin. Nu, ieșirea noastră va fi prin spate, prin părculeț.

Jojo rămase cu paharul în aer, uitând să-l mai ducă la gură.

— Pe ușă?

— Sigur că pe ușă. Generalul ridică două degete în aer.

Voilà le deuxième probleme. Deoarece, așa cum știm, ușa este conectată la sistemul de alarmă.

— Și va porni alarma, rezumă Bachir. Iar noi ajungem înapoi la *pissoir* pentru încă zece ani. Nu, mulțumesc.

Generalul zâmbi pe sub mustăți.

— Nu te-ai schimbat, *mon vieux.* Același optimist vesel.

Dar uiți ceva. Avem timp să ieșim. Nu mult, două-trei minute — poate ceva mai mult dacă traficul e la fel de lent ca în toate zilele de târg.

Pe fața lui Claude, ca o lună plină, se citea efortul de a gândi.

— Dar dacă traficul e așa greoi…

— Va fi greoi, confirmă Generalul, greu pentru mașini. Dar noi nu vom scăpa cu ajutorul mașinilor. Cine vrea niște pizza? E bună, zău.

Jean, șutul de buzunare, emise cel mai lung discurs al său pentru acea dimineață:

— *Merde* cu pizza asta! Cum scăpăm?

— Simplu. Pe *velo.* Generalul ridică mâna stângă și se plesni cu dreapta peste ea. În două minute ieșim din înghesuială și din oraș, în vreme ce polițaii își varsă năduful pe *klaxons.* Se trase satisfăcut de vârful mustății. Merge.

Ridica mâinile să oprească avalanșa de întrebări și le oferi ceva mai multe explicații. Fiecare dintre ei va intra în seif cu *tenues de*

velo — pantofii, pantalonii scurți, șepcile și jachetele viu colorate, cu multe buzunare, pe care le poartă orice ciclist respectabil. Bine, o să aibă buzunarele îndesate, dar oare ce biciclist nu are buzunarele doldora? Cine va bănui că au bancnotele furate în buzunare? Cine măcar s-ar deranja să-i verifice?

Cum în fiecare duminica sunt mii de cicliști pe străzi și pe drumuri, ei vor fi niște anonimi, pierduți în mulțime. Vor dispărea pur și simplu. Era deghizarea perfecta, una dintre imaginile tipic estivale. Și era un mod rapid de evadare.

— *Mais attention,* îi avertiza Generalul. Un singur detaliu: până la vara trebuie să fiți *en forme* — atât de antrenați, încât să puteți merge cu bicicleta douăzeci sau treizeci de kilometri cu viteză maximi, fără să vi s-o faci rău. Dar asta nu-i nimic, se rezolvă cu antrenament. Alungă ideea cu un gest al mâinii.

Avem luni la dispoziție pentru asta. O sută de kilometri în fiecare duminica și veți fi gata și pentru Tour de France.

Se terminase sticla de *pastis,* iar Generalul se duse la bar să mai aduci una nouă în vreme ce oamenii adunați în jurul mesei se uitară unii la alții; într-un final începură să discute.

Generalul îi lăsă să întoarcă problema pe toate părțile, să se obișnuiască puțin cu ideea înainte ca el să intervină și să le prezinte modul de distribuție pe care voia să îl sugereze.

— Generale? Unul din frații Borel rânjea spre el. Când ai făcut tu ultima data o sută de kilometri?

— Păi, chiar ieri. Cum fac de obicei, în mașină. Dumnezeu o fi făcut unele dosuri pentru șaua bicicletei, dar nu și pe al meu. Haide să te întreb eu așa. Generalul deșurubă dopul sticlei și o împinse în mijlocul mesei. Când a fost ultima data când ai avut tu ceva bani în buzunar? Bani ca lumea?

— Câcălâu de *fric,* reaminti Jojo.

Borel nu mai zise nimic. Generalul întinse brațul și îl bătu ușor pe obraz.

— Hai, bea, spuse el. Într-o zi o să bei șampanie, nu *pastis.*

5

Simon părăsi hotelul dimineața devreme gata să înfrunte traficul parizian al orei de vârf, pe piloții kamikaze în Renault-urile lor 5, dopați cu cofeină și hotărâți să dovedească superioritatea francezului asupra oricui ar fi îndeajuns de nesăbuit să șofeze o mașină cu plăcuțe de înmatriculare cu număr străin. Dintre cele trei mașini ale sale, o alesese pe cea mai comodă, un Porsche decapotabil negru ca abanosul, care atinge o viteză de 255 la oră. Era conștient că pentru Londra acesta era un vehicul absolut ridicol, abia dacă îl scotea din viteza a doua, o jucărioară pentru specialistul în advertising. Dar afară, pe *autoroute* se putea dezlănțui și cu ceva noroc și cu pedala de accelerație lipită de podea ar ajunge în sud în doar șase ore.

Depăși limita Parisului; mașinile mici făcură loc camioanelor, iar blocajul de la *periphbrique* rămase în urma lui și-i permise să ajungă la 190. Amuțise și telefonul, când la Londra ar fi bâzâit fără întrerupere, anunțând vești despre o criză a nu știu cărui client sau modificarea unei programări. Apăsă butonul de apel ca să o sune pe Liz. „Fără acoperire”. Nu avea altceva de făcut decât să conducă și să mediteze.

Fără datorii, sănătos și cu o mulțime de acțiuni în agenție.

Simon se găsea într-o poziție invidiată de mulți. Atâta vreme cât afacerea prospera, n-avea niciodată să ducă lipsă de câteva sute de mii de lire sterline, în ciuda apetitului nelimitat al lui Caroline pentru risipă. Își aduse aminte de faza când lui Caroline îi fusese furată cartea de credit American Express. Simon nu raportase furtul câteva săptămâni la rând; hoțul cheltuise mai puțin decât făcea ea de obicei. Deși fosta soție avea să fie pentru el o sursă permanentă de necazuri și cheltuieli, putea fi întotdeauna cumpărată într-un fel.

Viața sa profesională era mai complicată. Provocarea de a pune bazele agenției fusese surmontată. Agenția exista și acum trebuia menținută și alimentată în mod constant cu noi clienți. Dacă la început un cont de cinci milioane de lire ster line ar fi reprezentat un prilej de sărbătoare euforică, acum nu era decât un os de ros pentru cei din City. Dispăruse agitația, și în loc rămăsese doar o rutină bine remunerată.

Mai exista și New York, și Ziegler. Când Simon fusese obligat să îi urmeze pe Saatchi și pe Lowe în State, făcuse un târg și schimbase

pachete de acțiuni cu Global Resources, una dintre cele mai agresive conglomerate din advertising, avându-l în frunte pe unul dintre cei mai neplăcuți oameni pe care îi cunoștea. Nimeni n-ar fi recunoscut că îl simpatizează pe Ziegler. Pe de altă parte, nimeni nu putea nega eficiența omului.

Părea să aibă talentul de a hărțui clienții ca să i se alăture, să-i copleșească cu promisiuni de creștere a vânzărilor și a profiturilor. Simon îl văzuse în acțiune de zeci de ori, brutal cu subordonații săi și aproape maniac în urmărirea clienților.

Frica era arma pe care o folosea în agenție, oferind salarii exagerate, pentru ca apoi să-și terorizeze angajații. O frică de o cu totul altă natură — frica de a pierde cota de piață — stătea la baza tuturor prezentărilor sale. Era în stare să țină o tirada de șaizeci de minute pe tema sa preferată, „Vânzările sunt un război, iar ticăloșii din jurul tău n-au decât un singur scop, să te întreacă", care de obicei dădea rezultate, făcându-i și pe cei mai sceptici clienți să se uite neliniștiți peste umăr înainte de a mări bugetul de campanie în favoarea lui Ziegler.

Relația lui Simon cu Ziegler fusese descrisa (departe de urechile lor, firește) ca aceea dintre doi câini care împart o cușcă prea mică. Fiecare își apăra cu îndărătnicie teritoriul.

Fiecare voia cușca — în cazul de față, lumea întreagă — doar pentru sine. Nu se înghițeau unul pe altul și camuflau acest fapt sub o pojghiță de politețe tipic corporatistă care nu ducea de nas pe nimeni, schimburi de memo-uri atent redactate și pline de împunsături, dar o camaraderie ostentativă ori de câte ori își făceau apariția în public. Nu sosise încă momentul pentru o luptă decisivă, dar în curând avea să vină. Simon știa prea bine, însă gândul acesta, care altă dată îl ambiționa, acum doar îl plictisea.

La fel ca multor oameni din industria de advertising, și lui Simon îi trecuse adesea prin cap să se lase de afacere. Dar ce altceva să facă? Nu avea nici cea mai mică dorință să intre în politică sau să se transforme într-un gentleman de provincie, sau să treacă de cealaltă parte a baricadei și să devină unul din clienți, postat la conducerea unei firme care produce bere sau detergent de rufe. Pe lângă asta, unde putea câștiga mai bine decât în advertising? Poate că acum ajunsese la un stadiu în care se putea bucura de o viață foarte

confortabilă și la care era greu de renunțat în lipsa unei alternative extraordinar de atrăgătoare. Astfel că trata aceste momente de nemulțumire interioară ca mulți alții din breasla lui, găsindu-și o nouă distracție — o mașină mai rapidă, o casă mai mare, un hobby nou, mai costisitor. Traiul pe picior mare nu numai că este cea mai bună răzbunare, dar și cea mai facilă.

Ajunsese între timp la poalele dealurilor rubensiene ale provinciei Burgundia și se gândi să oprească la Chagny să ia prânzul la Lameloise. Primejdios. Așa că trase pe dreapta la o benzinărie, bău o cafea amară și cercetă harta regiunii. După-amiaza ajungea la Avignon unde plănuia să stea la umbra unui platan, cu un pahar de *pastis,* iar de acolo mai avea puțin până la destinație. Făcu plinul mașinii și continua spre sud.

Pe măsură ce localitățile se perindau pe lângă el — Vonnas, Vienne, Valence — lumina soarelui devenea mai puternică și cerul părea că se extinde, albastru și nesfârșit, iar peisajul rural — mai pietros, mărginit la orizont de pâlcuri de stejari. În podgoriile de pe dealuri, grupuri mici de oameni, cu spinările îndoite sub dogoarea soarelui, adunau primele roade ale recoltei. Aceasta era regiunea Cotes du Rhone unde se produce vinul plin, potrivit indivizilor cu sete de natură și apetit pe măsură. Simon abia aștepta să încerce prima sticla.

Se apropia de Avignon și trecu prin dreptul lui în mare viteză nereușind să se hotărască dacă să apuce spre coasta așa cum plănuise, sau să urmeze sfatul lui Murat. *„Prochaine soitie Cavaillon”* în fond, de ce nu? Dacă nu-i plăcea, a doua zi putea să o ia din loc.

Coti la ieșirea spre Cavaillon și traversa podul peste Durance, care după seceta verii devenise dintr-un râu mai degrabă un pârâiaș. La intrarea în oraș fu întâmpinat de măsuțele cafenelelor așezate la umbra pomilor, chipuri arămii de soare, halbe reci de bere aurie. Parcă mașina, își îndrepta spatele și după câteva mici acrobații reuși să coboare. După geamurile fumurii și aerul condiționat din Porsche, lumina orbitoare și căldura fură ca un șoc. Simți cum soarele îl lovește drept în creștetul capului cu o forță care-l făcu să tresară. În Paris venise deja toamna; aici era ca în august.

Ar fi putut să-și dea seama și cu ochii închiși că se afla în Franța după mirosul din cafenea — tutun negru, cafea tare și aroma

pregnanta de anason din paharele de *pastis* de pe bar.

Bărbații care jucau cărți pe la mese, majoritatea în maiouri, cu șepci decolorate de vreme, îl priveau prin fumul de țigară și Simon se simți deodată nelalocul lui în hainele lui.

— *Bière, să vousplaât.*

— *Bouteille ou pressiong?*

Barmanul avea o voce răgușită, cu accent puternic. Suna a franceza, însă nu semăna cu dialectul parizian, nici măcar cu cel de pe coasta.

Simon luă sticla de Kronenbourg și se așeza la fereastră.

Fiecare al doilea vehicul părea să fie un camion care-și făcea drum în trafic pufnind și trosnind, încărcat cu fructele și legumele pe care Provence le producea din abundența. Simon asculta glasurile din jurul său și se întreba cum o să se descurce cu franceza lui în siropul acela verbal. Realiza că, pentru prima după mulți ani, nimeni nu știa exact unde se afla el.

Nici el însuși nu știa unde avea să-și petreacă noaptea și îl încânta ideea de a fi doar un străin anonim.

În cafenea intră un băiețaș care vindea ziare și Simon cumpăra de la el un exemplar din *Le Provensal.* Prima pagină era despre turnirul de *boules,* în rest erau știri locale — *fete* în Lourmarin, o degustare de vinuri în Rognes, alte turniruri de *boules.* În ciuda formatului modern și a titlurilor incitante, în comparație cu presa britanică, ziarul avea ceva de modă veche, dacă nu chiar plicticos.

Simon termină de băut berea. Pe unde îi spusese Murat să apuce? Apt? Părăsi răcoarea cafenelei, urmărit din nou de jucătorii de cărți și se apropie de Porsche. Bolidul era inspectat de trei puștani: îl surprinse pe unul dintre ei cum mângâia timid curba plină a contra-aripii, de parcă mașina l-ar fi putut mușca într-o clipită. Copiii făcură un pas îndărăt când îl zăriră pe Simon, urmărindu-l cum deschide portiera.

— *Ça gaze, monsieur?*

Cel mai îndrăzneț dintre băieți își întinse gâtul ca să arunce o ocheadă înăuntru.

— *Oui.* Simon indică vitezometrul. *Deux cent quarante. Meme plus.*

Băiatul scutură mâna ca ars.

— Ça boum, alors.

Când Simon ambală motorul, îi făcură semn cu mâna, trei maimuțici bronzate, cu fața numai rânjet. Intră în trafic și ținu drumul până trecu pe sub podul de cale ferată dinspre Apt. Pe partea dreaptă, în spatele pădurii de pancarte care împodobesc majoritatea orășelelor de provincie franceze, întrezări o formă alungită, verde, ce se ridica la orizont, culmile mai joase ale munților Luberonului. Închise instalația de aer condiționat și trase pe margine ca să decapoteze mașina. Era patru și jumătate, soarele îi încălzea plăcut umerii, briza îi răvășea părul.

Își propuse să cineze la o terasă liniștită undeva prin apropiere.

Viața devenea mai frumoasă.

Ieși de pe N100 ca să scape de amatorii de Grand Prix care încercau să depășească Porsche-ul și o luă pe un drum îngust care șerpuia printre coline. Undeva sus se iteau zidurile de piatră albită de vreme și olanele decolorate ale unui sat; trecu într-o treaptă inferioară și acceleră. Poate va găsi un mic *auberge* cu un bucătar rubicond și cu terasă cu vederea spre munte.

Se înscrise într-o curbă strânsă, oarbă, și imediat se văzu nevoit să apese frânele pentru a evita o coliziune cu un tractor care bloca șoseaua. Șoferul tractorului îl privi de sus din cabina sa, cu fața roșie ca pătlăgeaua impasibilă sub șapca trasă pe frunte. Arătă cu degetul mare remorca pe care o trăgea după el, plină cu ciorchini de struguri negri. Ridică indiferent din umeri. N-avea de gând să dea înapoi.

Simon intră în marșarier și se retrase în câmp; mașina scoase un sunet pe care orice proprietar de Porsche îl cunoaște și îl evită, un zgomot costisitor. Rahat. Șoferul de pe tractor ridică mâna și trecu mai departe, lăsându-l pe Simon cu mașina în câmp.

Ieși să cerceteze țeava de eșapament. Se lovise de un pietroi pe jumătate ascuns în iarbă, se îndoise și atârna într-o parte. Își continua drumul în susul dealului cu grijă, cu țeava de eșapament bălăngănindu-se în urma mașinii.

Sătucul Brassière-les-Deux & glises (populație pe timp de iarnă: 702, populație pe timp de vară: aproximativ 2000) este cocoțat într-un echilibru precar pe coama unui deal, la poalele versantului sudic din Mont Ventoux. Are două biserici, o cafe nea, o măcelărie, o

brutărie, o *mairie,* deschisa pentru public doar două ore în după-amiezile de marți, o *epicerie,* un atelier

Citroën cu două pompe de benzină și, înspre sud, o priveliște panoramică de-a dreptul magnifică asupra Luberonului. Cu excepția planurilor (despre care se tot discuta de patru ani de zile) pentru construirea unei toalete publice, satul nu deține nicio facilitate turistică. Vizitatorii de peste vară, obișnuiți de-ai locului, au propriile căsuțe în sat, restaurate până în temelii, însă cam zece luni din an ele rămân nelocuite, cu obloanele trase la ferestre.

Porsche-ul se târî până la atelier și aici se opri. De undeva dinăuntru se auzea un radio. Simon păși peste un alsacian uriaș care dormea la soare și aruncă o privire în interiorul întunecos al garajului Duclos. Deocamdată nu erau vizibili decât bocancii unsuroși ai proprietarului, bătând ritmul melodiei de la radio. Restul era ascuns vederii sub o camioneta Citroën. Simon ciocăni în portiera camionetei și Duclos își făcu apariția, ieșind de sub mașină.

Rămase așa, întins pe spate cu ochii la musafirul neașteptat, cu o cheie franceza în mână, plină de vaselina, și cu o cârpă murdara în cealaltă.

— *Oui?*

— *Monsieur, bonjour. Tai un petit probleme.*

— *Comme tout le monde.* Duclos se ridică în capul oaselor și se șterse pe mâini. *Alors, qu'est-ce que c'est?*

— *Ma voiture…*

Duclos se ridică în picioare și scoase din buzunar un pachet de Bastos. Se apropiară împreună de Porsche și Simon realiza că vocabularul lui nu includea termeni precum țeava de eșapament, așa că se ghemui lângă mașina și îi indică problema.

Duclos se așeză pe vine lângă el și trase cu nesaț din țigară.

Câinele deveni la rându-i atent și li se alătură, făcându-și loc printre ei, ca să adulmece gânditor roata din spate înainte de a-și ridica piciorul în dreptul ei.

— Filou! *Va t'en!* Duclos alunga câinele și se aplecă lângă mașină pentru o privire mai atentă asupra țevii îndoite. *Putain.*

Întinse mâna și bătu în metalul boțit și clătina descurajator din cap. *Il faut le remplacer.* Trase din nou din țigară, meditativ.

Beh oui. C'est foutu.

Dar, după cum îi explica lui Simon, avea să dureze să facă rost de piese pentru o astfel de mașină — o mașină nemțească, o raritate prin acele locuri. Va trebui comandat o toba și o țeavă eșapament de la Avignon, poate chiar de la Paris. Două zile, trei zile. Apoi trebuia montat. Ar putea Monsieur să revină spre sfârșitul săptămânii? Până atunci, *normalement,* mașina avea să fie gata.

Prima reacție a lui Simon fu să pună mâna pe telefon. În viață, orice problemă poate fi rezolvată cu un simplu telefon.

Dar pe cine să sune și la ce bun? Era târziu după-amiaza, iar satul nu părea genul de loc care să fie deservit de un taximetru.

Naufragiase aici. Duclos se uită la el și ridică din umeri.

Simon îi zâmbi și îi răspunse cu același gest. În definitiv, era în vacanță.

Scoase valizele din portbagajul mașinii și se îndreptă spre mica piațetă din centrul satului. În fața cafenelei — *Le Sporting* scria cu litere de un albastru șters deasupra intrării — patru bătrânei zbârciți și arși de soare jucau *boules.* Simon își lăsă bagajele pe una din mesele de tablă și intră la bar.

Localul era gol, cu excepția mușteloor care bâzâiau în jurul vitrinei de înghețata dintr-un colț. Mese cu tăblie de plastic și un asortiment de scaune vechi fuseseră aranjate alandala prin încăpere, iar undeva în spatele unei tejghele lungi din zinc se deschidea o ușă spre partea administrativa a localului, prote jata de o perdea ce părea făcuta din omizi uscate și care acum se răsucea încet în curentul de aer cald. „Ei, își zise Simon, nu e Ritz”. Merse până la fereastră uriașa ce se deschidea în capătul cel mai îndepărtat al încăperii și fluiera a uimire în fața priveliștii de afară.

Fereastra dădea spre sud, spre o câmpie lunga care se sfârșea abia la poalele Luberonului, la mai bine de opt kilometri depărtare. Razele soarelui de seară aruncau umbre întunecate în faldurile de stânca ale muntelui, în contrast cu aburul sidefiu, o nuanță undeva între violet și cenușiu al terenului pietros, și verdele pădurii de pin și stejar. Jos, la câmpie, șirurile ordonate de vița-de-vie erau întrerupte numai de clădirile fermelor ce arătau ca pictate în peisaj, rectangulare și strălucitoare. Un tractoraș ca de jucărie, de un galben viu, se mișca în tăcere de-a lungul panglicii întunecate a drumului asfaltat. În rest, totul părea încremenit.

— *Monsieur?*

Simon întoarse capul și dădu de o fată în spatele barului.

Comanda un *pastis,* zâmbind la amintirea celor spuse de

Murat; iată fata de care îi vorbise, exact așa cum o descrisese el — tânără provensală, cu ochii întunecați și pielea măslinie.

Fata întinse mâinile ca să îi umple paharul dintr-una din sticlele fixate în spatele barului, lăsându-i lui Simon plăcerea de a urmări tresărirea fibrelor alungite de mușchi sub pielea netedă a brațelor. Murat ar fi sunt direct pe tejghea, cu un fir de trandafir în dinți.

— *Merçi, mademoiselle.*

Simon îndoi băutura cu apă și ieși afară. Curios, cum îi plăcea acest *pastis* în căldura toridă a Franței și cum nu îl băuse nicăieri altundeva. Își aminti că făcuse o comandă mai de mult, în Connaught, dar nu avusese același gust. Aici, însă, era perfect — dulce, aspru și amețitor. Luă o înghițitură și reflectă la situația neobișnuită în care se găsea.

Nu avea mașină, nu avea rezervare la hotel — din câte își putuse da seama nici nu exista vreun hotel — fără Liz, fără Ernest. Era pe cont propriu, rupt de oamenii care aveau grijă de toate detaliile existenței sale. Spre marea lui surpriză, însă, se bucura de ineditul situației. Singur în sălbăticie, neavând la el decât un portofel doldora de bancnote de 500 de franci.

Așadar, nu era chiar o catastrofă. În orice caz, era imposibil să te simți deprimat aici, urmărindu-i pe bătrânei râzând și tachinându-se în timp ce jucau *boules.*

Fata ieși din cafenea și zări paharul gol de pe masă. Se apropie de masă, cu mersul acela lejer, aproape indolent al celor care trăiesc într-o zonă cu mult soare.

— *Un autre?*

— *Merçi.*

Fata îi zâmbi, iar el o privi cum se depărtează legănându-și șoldurile sub fusta scurtă de pânză. Simon se întrebă cum va arăta ea peste douăzeci de ani, curios să afle dacă nu cumva se va acri cu timpul.

Când fata reveni cu băutura, se interesă despre un loc unde să tragă peste noapte.

Puștoaica făcu o grimasă tipic franțuzească, ridică din sprâncene și își țuguie buzele.

— *Behnon.*

Firește, exista *le gâte* ținut de Madame Dufour, dar acesta era închis până la Paști. Mai erau niște hoteluri în Gordes.

Flutură din mânuța-i bronzată indicând vag spre vest, de parcă Gordes se afla la capătul civilizației, la mii de leghe peste mări și țări.

Simon o lămuri că tocmai în asta consta problema lui, nu avea cum să ajungă la Gordes.

— *Ah bon.* Fata se gândi ce se gândi, mușcându-și buza de jos și dezvelindu-și șiragul de dinți mici și albi, ca niște mărgăritare. *Attends. Je vais chercher Maman.*

Simon o auzi cum o strigă pe mamă-sa, urmă apoi un schimb de replici zgomotos și rapid pe care nu reuși să-l urmărească. Apăru și Maman, o femeie rotundă, într-o rochie cu imprimeu floral și papuci de casă, cu fata după ea.

Maman era numai zâmbet; sub umbra unei mustăcioare îi sticleau dinții îmbrăcați în aur.

— *Ah, ce pauvre monsieur.*

Se lăsă pe scaunul de lângă Simon până ce biata piesă de mobilier dispăru cu totul, și se aplecă spre vizitator, emanând iz de usturoi și bunăvoință. Nu era nimic pierdut, îl asigură ea.

Monsieur nu va fi nevoit să petreacă noaptea sub un copac din piața satului. Aveau o cameră liberă deasupra cafenelei, *pas grand chose,* dar curată. Monsieur era bine-venit să stea acolo și din moment ce în sat nu exista niciun restaurant, putea lua masa cu ei *en familie.* Trei sute de franci, iar asta includea posibilitatea de a folosi dușul familiei. *Voilà.* Era stabilit.

Simon își luă bagajele și o urmă pe fată pe scările înguste până la etaj, câznindu-se în tot acest timp să nu se lase subjugat întru totul de șoldurile care se legănau la doar o palmă sub nasul lui. „Închide ochii și gândește-te la mustața lui

Maman”. Ajunseră pe un palier minuscul; fata descuie o ușă și îl conduse într-o odaie nu cu mult mai mare, o mansardă întunecoasă, cu tavanul jos, înclinat într-un unghi ascuțit, și unde era la fel de cald ca-ntr-un cuptor.

— *Ça chauffe, eh?*

Fata deschise ferestrele, apoi obloanele și îi dezvălui prive lișteа pe care Simon o admirase ceva mai devreme. Arunca o privire de jur-împrejur — un pat de o persoană, un bec chior atârnat deasupra, un petic de linoleum ponosit pe podea.

Îi aducea aminte de camera de la internat. Mai puțin privelișteа, desigur.

— *Formidable,* trase el concluzia.

Lașa bagajele pe podea și se întinse.

— *C'est pas un grand Ut, mais vous êtes seul.*

Fata îi zâmbi.

— *Maiheureusement, oui.*

Simon ridicând din umeri — ticul contagios al francezilor.

Fata adopta un aer profesional. Peste o oră se servea cina în bucătărie. Baia se afla la etajul de mai jos, ușa albastra.

Dacă Monsieur mai dorea ceva, ea și Maman erau la parter.

Simon se gândi la un telefon, dar decise să nu-și bată capul cu asta până a doua zi. Desfăcu bagajele și porni în căutarea ușii albastre și a dușului.

Instalațiile sanitare ale francezilor, de altfel o națiune dotată cu multă ingeniozitate și stil, adesea constituie un real șoc pentru străinii care sunt obișnuiți poate cu țevi ascunse în zidărie, vase de toaletă silențioase și robinete bine prinse de chiuvetă; Simon petrecu minute bune încercând să dea de capăt modului de funcționare a aranjamentului complicat de țevi și armături. Reuși până la urmă să facă duș în reprize cu ajutorul unei improvizații din cauciuc care alterna între apă rece ca gheața și apă fiartă, în acompaniamentul ecourilor gâlgâitoare provocate de țevărie. Un afiș lipit pe interiorul ușii de la baie, probabil furat de la un hotel de lângă lacul Annecy, spunea: „Conducerea hotelului primește cu bucurie vizitatorii însoțiți de câini. Câinii nu-și șterg pantofii de draperii și nici nu fac pipi în bideu. Rugăm amabila noastră clientelă să le urmeze exemplul".

Coborî la parter și se lua după zgomotul de conversație care se auzea din bucătărie. Aici găsi o masă lunga, acoperită cu o mușama în carouri, aranjată pentru patru persoane: sticle de un litru de vin și de apa minerală, o *baguette* uriașa, un castron de mărimea unui lighean plin cu salată și, la, unul din capetele mesei, un televizor, cu sonorul oprit. *Maman* și fata frecau niște fripturi crude cu ulei de

măsline și cățel de usturoi, iar la chiuvetă se spăla pe mâini bărbatul cu fața roșie ca o pătlăgea pe care Simon îl întâlnise în incidentul cu trac torul. Papa.

Bărbatul se răsuci cu fața spre el, cu mâinile încă ude, și îi oferi lui Simon cotul.

— Bonetto.

— Shaw. Simon Shaw.

— *Bieng. Un vene?*

Turna vin în două pahare de sticla groasă și îi făcu semn lui Simon să ia loc la masă. Maman le puse dinainte un platouaș cu felii de cârnați și *cornichons* și cu asta începu — lunga și obositoare — prima experiența a lui Simon într-ale ospitalității provensale.

Cârnații fură urmați de pizza, apoi de friptură cu ardei copți, salata, brânzeturi și de o *tarte au citron* preparata în casă. Toate acestea stropite bine cu trei litri din vinul roșu, nou, produs de viile lui Bonetto. Iar printre îmbucături, un discurs în acel dialect — în parte franceză, în parte sirop, punctat cu hohote de râs din partea lui Maman și chicoteli ale fetei care-l urmăreau amuzate pe Simon cum încearcă disperat să priceapă mormăiturile și nazalitățile guralivului Bonetto.

În avalanșa de sporovăială, ceva sclipiri de comprehensiune se aprindeau ca farurile în ceață: Bonetto nu era doar proprietarul cafenelei și a mai multor *hectares* de vie, în plus fusese ales primar al satului Brassière, socialist și vânător convins, un adevărat *paysan du coin.* Nu ajunsese niciodată mai departe de Marsilia, la nicio suta de kilometri distanța, și atunci își luase pușca la el, că doar se știe că Marsilia e locuită exclusiv de criminali. În Brassière, declară el mândru, nu există criminalitate.

Simon dădea din cap, surâdea și intervenea cu un *bon",* ori de câte ori era cazul. Alcoolul și efortul de concentrare îl amețiseră de tot și, când Bonetto puse la bătaie o sticlă de *mare,* un lichior vâscos de un alburiu-gălbui, încercă să îl refuze galant în zadar. Un musafir al familiei Bonetto nu putea fi lăsat să plece la culcare cu gâtlejul uscat și așa, cât femeile strânseră masa și spălară farfuriile, alcoolul din sticlă dispăru văzând cu ochii și Simon atinse o stare de amorțeală plăcută, unde părea să nu mai conteze dacă se înțelegeau sau nu unul pe altul. Într-un sfârșit Bonetto îi permise să

se retragă în camera lui, despărțindu-se de el cu o palmă amicală pe spate de era mai-mai să-l trântească la pământ și Simon adormi buștean.

Era o senzație ciudată să se trezească cu soarele pe față și preț de câteva clipe Simon nu-și aminti unde se afla. Privi afară pe fereastră. Sub cerul siniliu, fără pic de nor, câmpia se întindea albă sub un văl de rouă; spre marea lui surpriză, nu se trezise mahmur.

Renunță la oferta lui Maman de a-i pregăti un sandvici cu cârnați pentru micul dejun și își luă cana de cafea afară, pe terasă. Încă nu dogorea, iar aerul — cel mai pur aer din toată Franța, după cum îi explicase Bonetto, de parcă ar fi fost ceva special comandat de el — purta miresme proaspete, de vară. În piața satului, două femei, își lăsaseră coșurile de cumpărături pe caldarâm ca să aibă mâinile libere pentru o conversație susținută; de pe o alee se ivi un dulău cu-n aer vinovat, ce ținea în gură rămășițele unei *baguette.* Simon se decise să exploreze împrejurimile înainte de a merge la atelierul auto.

Avea suficient timp mai târziu să sune la birou.

Apucă pe cea mai mare strada din cele care se ramificau din piața, trecu pe lângă *tipi ceri e,* la un colț de drum, și de casa îngustă ce servea drept *mairie* și poposi dinaintea unei clădiri eviscerate. Nu mai avea ferestre, obloane, nici uși. Un aviz decolorat de intemperii, sprijinit de unul din ziduri, o identifica drept *L'a neienne gendarmerie* și enumera nume și numere de permise, precum și un anunț cum că dosarul putea fi consultat la cerere. Simon scruta intrarea din piatră, cu bolta, și zări de cealaltă parte a clădirii Luberonul, înrămat parcă în deschi derea căscată în zidul vechi. Păși peste un maldăr de moloz într-un spațiu înalt, lung, presărat cu bârne, saci de ciment, sticle goale de bere și mormane de dale de piatră. Din pereți se ițeau ca niște șerpi cabluri electrice, iar într-un colț, lângă un container plin cu apă tulbure, era amplasat un malaxor de ciment. La intervale regulate, pe toată lungimea zidului fuseseră sparte deschizături, astfel că lumina soarelui năvălea în încăpere scăldând-o într-o sclipire intensă, de halogen.

Se apropie de una din deschizăturile din perete și privi afară. Dedesubt, terenul era înclinat și cobora în terase abrupte.

De aici vedea treptele care coborau în bazinul săpat sub formă de dreptunghi, o viitoare piscină, deocamdată în faza de tur n-are a betonului și montare a instalațiilor — iar mai departe, priveliștea. Simon nu credea să mai fi văzut un peisaj mai minunat pentru o piscină și, preț pentru o clipă, simți un fior de invidie pentru proprietar. Dar care era destinația finală a clădirii? Era enormă, mult prea mare pentru o casă. Mai privi încă o dată munții, care acum căpătaseră o nuanță violacee căci soarele urcase pe cer, și plecă să constate progresul reparațiilor la Porsche.

Îl găsi pe Duclos executând exercițiile aerobice care însoțeau orice conversație mai animată în Provence — sălta ritmic din umeri, dădea din brațe, gesticula, iar sprâncenele amenințau să-i zboare de pe frunte și să dispară sub șapcă.

Femeia cu care purta o astfel de discuție nu părea deloc impresionată. Pufni neîncrezătoare și bătu cu degetul în documentul pe care îl ținea în mână; Simon o auzi curmând tirada lui Duclos despre munca și tarifele lui mai mult decât rezonabile.

— *Non, non et non. Cest pas possible. Cest trop.*

— *Mais madame*… Duclos îl observă pe Simon care stătea în dreptul pompelor de benzină și găsi prilej de scăpare. *Ah, monsieur, farrive, / arrive. Excusez-moi, madame.*

Madame își aprinse o țigară și pufăi nervoasă, plimbându-se agitată prin curtea atelierului. Simon observă că, după înfățișare, nu părea localnică. Blondă și subțire, undeva pe la treizeci și cinci de ani, femeia ar fi putut fi luată drept o refugiată elegantă ajunsă aici din greșeală dintr-un butic Armâni din Place Vendôme — dar linia Armâni *à la paysanne,* căci femeia purta o cămașa lejeră dintr-o mătase bogată, pantaloni bej din gabardină, ghete din piele moale și o geantă asortată.

Nu era genul de doamnă la care te așteptai să se tocmească cu mecanicul pe o factură de câteva sute de franci.

Duclos și Simon se apropiată de Porsche, iar femeia se opri locului, să-i urmărească. Așa cum sugerau și hainele ei, era originară din Paris și destul de înstărită, asta până la apariția unei noi iubite în viața fostului ei soț care-i cam tăiase pensia alimentară. Dar acum, acum că cecurile soseau tot mai rar, sau chiar deloc, avea probleme serioase. Nicole Bouvier trecea printr-o perioadă de

mari privațiuni, iar viața devenise un exercițiu de reducere drastică a bugetului — cum avea să păstreze casa din Brassière și apartamentul minuscul din Place des Vosges, nici ea nu știa și un *garageiste* care-și umfla nota fără rușine n-o ajuta cu nimic. Îi trecu prin minte să se urce la volan și să dispară pur și simplu, urmând să-l plătească data viitoare, dar interveni curiozitatea. Un Porsche era rar în Brassière, iar proprietarul nu era deloc de ignorat; puțin cam șifonat, firește, era neras, dar avea un chip interesant. Așa că se trase mai aproape de cei doi bărbați ca să audă ce vorbeau.

Era exact cum prevăzuse Duclos. Omul telefonase — aici Duclos duse mâna plină de vaselina pe post de receptor la ureche — ca să comande un nou set de tobe de eșapament.

Malheureusement, setul nu ajungea aici decât peste cel puțin trei zile, maxim o săptămână. Dar așa se întâmpla cu mașinile exotice. Dacă Monsieur ar fi condus o mașină ceva mai modesta, o mașină franțuzească, /aceasta problema neplăcută s-ar fi rezolvat într-o zi.

Simon căută o soluție. Avea Duclos posibilitatea să-i închirieze o mașină?

Un gest de profund regret și un plescăit din limba.

— *Beh non. Il faut aller a Cavaillon.* Un taxi?

Duclos își freca fruntea cu încheietura mâinii, mânjindu-se de vaselină. Era Pierrot, cu ambulanța lui, dar pe o vreme ca asta era la cules de struguri.

— *Non.*

Madame Bouvier îl măsură pe Simon din priviri, cum stătea cu mâinile îndesate în buzunare mușcându-și buza de jos — imaginea neajutorării. „Un chip plăcut, își zise ea, poate și un om plăcut”. I se făcu milă de el.

— *Monsieur?* Simon se întoarse cu fața spre ea. *Je peux vous ameneră Cavaillon. C’est pas loin.*

— *Mais, madame, c’est…*

— *C’est rien.* Pomi spre mașina ei. *Allons-y.*

Înainte ca Simon să apuce să protesteze și Duclos să revină la disputa legată de factură, Madame Bouvier se urcă în mașină și se aplecă să deschidă portiera pasagerului, lăsând să i se vadă preț de o clipă sânii perfect bronzați de sub cămașa de mătase. Salutul

grăbit al lui Simon și răspunsul lui Duclos rămaseră aninate undeva în aer, în urma mașinii.

„Ce amabili sunt oamenii de pe aici", își zise Simon și se răsuci cu fața spre salvatoarea lui.

— *Madame, c'est vraiment tres gentil.*

Blonda schimba viteza cu o mișcare smucită, căci începeau să coboare dealul și trecu de la o limbă la alta.

— Sunteți englez, *non?* După plăcuțele de înmatriculare.

— Așa e.

— Am stat și eu trei ani în Anglia, la Londra, foarte aproape de Arrods[10].

Vorbea cu un pronunțat accent franțuzesc, iar Simon nu putea decât să spere că franceza lui are același farmec auzita de un nativ.

— Am un birou acolo, în Knightsbridge.

— *Ah bon?* Și unde stați în Provence?

— Apartamentul de lux, deasupra cafenelei din Brassière.

Madame Bouvier ridică ambele mâini de pe volan într-un gest dramatic de uimire, iar mașina viră spre șanțul de la marginea drumului.

— *Mais c'est pas vrai!* Nu puteți să rămâneți acolo.

Simon se prinse cu ambele mâini de bordul mașinii, deși

Madame Bouvier izbutise să recapete controlul asupra volanului și își reluase poziția regulamentara pe mijlocul șoselei.

— Mă gândeam să caut în după-amiaza asta ceva mai bun, zise el, după ce mi-aș fi ridicat mașina de la atelier.

— *Bon.* Madame Bouvier bătu ușor cu degetele în volan;

odată decizia luată, accelera mai departe. Știu eu un loc drăguț — Domaine de l'Enclos, imediat după Gordes. Foarte *tranquille,* iar restaurantul e bun. Vă duc acolo, apoi mergem în Cavaillon.

Simon își luă ochii de la drumul care părea să se îngusteze din ce în ce mai mult pe măsură ce mașina prindea viteză și își îndrepta atenția asupra profilului delicat al lui Madame

Bouvier, încadrat de șuvițe blonde. Nici că-și putea dori un șofer mai atrăgător.

— Ascultați, deja v-am răpit prea mult timp. Măcar permiteți-mi să vă invit la prânz, dacă nu sunteți ocupată. Dacă nu erați

dumneavoastră, l-aș fi așteptat și acum pe prietenul lui Duclos să mă ducă în ambulanță.

— *Ouf.* Șarlatanul acela. Cel mai scump atelier auto din Provence. Aici toată lumea îți zâmbește și, când colo, descoperi că și-au vârât mâna în buzunarul tău. Nu sunt toți cinstiți.

— Peste tot e la fel. Dar măcar aici îți zâmbesc.

Madame Bouvier încetini în apropierea unei bifurcări a drumului. GORDES 4 kilometri. Coti la dreapta, intrând cu mașina pe o șosea din bitum, mai lată, și își consultă ceasul de mână.

— Mi-ar plăcea să luăm prânzul împreună. Mulțumesc.

Mașina urcă dealul spre Gordes și coti la stânga imediat înainte de intrarea în sat, luând-o pe șoseaua spre Abbaye de Senanque. Aici era o abundență de indicatoare turistice, iar întreg satul arăta de parcă ar fi pozat pentru o carte poștală – mult prea frumos, aproape prea perfect Simon prefera aspectul mai puțin dichisit al micului Brassière-les-Deux-Églises.

De îndată ce trecură de poarta masivă din zidul înalt de piatră ce proteja Domaine de l'Enclos de restul lumii, Simon realiză că acesta nu era tocmai hotelul de țară la care se aștepta. Se simțea nelalocul lui, în acest loc imaculat, cu copacii tunși cu grijă și cu micile vile de piatră dispuse minuțios la distanța potrivită de clădirea principală, cât și una față de alta.

Putea fi în Bel Air, și nu neapărat în Franța rurală.

Madame Bouvier opri mașina în parcare, la umbră, între un Mercedes cu numere de Elveția și un Jaguar înregistrat în Marea Britanie.

— *Voilà.* Cred că aici vă veți simți mult mai bine decât la cafe.

— Mă mir că există un asemenea loc.

Străbătură împreună aleea străjuită de copaci înalți ce ducea la intrarea în hotel. Le merge bine? Unde își găsesc clientela?

— O să fiți surprins. Oamenii vin de peste tot, din partea de nord a țării, din Europa, uneori chiar și din America. Iar sezonul durează destul de mult, de la Paște până la Crăciun.

Data viitoare ați face bine să veniți cu elicopterul. Îi arătă printre rândurile de copaci facilitățile de care dispunea, hotelul.

Uitați, o *piste* special amenajată.

Simon își zise că data viitoare ar trebui să vină bărbierit, eventual să-și ia la el o valiză ca să nu apară cu mâna goală.

Ce mai intrare o să-și facă acum!

Dar domnișoara de la recepție le zâmbi și îi informă că hotelul are o viluță liberă pentru o săptămână și da, aveau o masă liberă pe terasă pentru prânz.

Simon se relaxă și își aminti că îi era foame.

— Ce-mi place la hotelurile bune este că întotdeauna îți acorda prezumția de nevinovăție.

Madame Bou vier se încruntă ușor.

— Nevinovăție? Ce vreți să spuneți?

— Păi, uitați-vă la mine. Își frecă bărbia. Nu sunt bărbierit, n-am niciun bagaj, vin la braț cu dumneavoastră…

— În Anglia ce-ar face?

— O, m-ar privi cu superioritate nedisimulată, probabil m-ar obliga să îmi pun o haină și cravată, pe scurt: m-ar face să mă simt și mai jenat decât ar trebui să fiu.

Madame Bouvier pufni dezaprobator:

— Aici nu suntem așa formali. Nimeni nu poartă cravată.

Se uită la Simon și surâse. Uneori bărbații se mai și bărbieresc, e drept. Haideți.

Îl conduse afară pe terasă.

În timpul mesei, cei doi renunțară la formalități, poate și inspirați de panorama ce se deschidea spre Luberon. Ajunși la felul principal, erau deja Nicole și Simon, iar odată cu apariția celei de-a doua sticle de vin rosé începură sa compare experiențele de divorț. Lui Simon, Nicole îi părea o companie plăcută și amuzanta, iar când vru să-i aprindă țigara și mâinile li se atinseră, preț de o secunda se simți napădit de dorința.

Trebuia să se controleze; încă mai plătea pentru clipa de slăbiciune. Așadar, comanda cafelele și viră conversația spre un subiect mai ferit de pericole.

— Am dat peste o clădire veche în Brassière, o clădire mare în curs de restaurare. Știi ce va fi acolo?

Nicole umezi un cub de zahăr în cafea și mușca din el ca dintr-o bomboană.

— Vechea *gendarmerie?* Stă goala de cinci ani, de când au construit noua *gendarmerie* pe N100. Cu excepția micului *voleur* de la atelierul auto, în Brassière nu exista criminalitate.

Sorbi din ceașca de cafea. În orice caz, clădirea a fost cumpărata de un tip din Avignon, un întreprinzător, pe o mâna de *poussiere…*

— *Poussiere?*

— Pe nimica toată. Cred că a dat mai puțin de un milion de franci și vorbim aici de *une barraque* destul de mare, două niveluri — și *en plus* beciurile de dedesubt. *Bon.* Omul a cumpărat și terenul din spatele clădirii, plănuia să o transforme în bloc de apartamente, cu piscină în curte și, firește, priveliști spectaculoase.

— E o idee bună. Când va termina?

Nicole clătina din cap.

— Niciodată. Clădirea i-a mâncat toți banii. Întotdeauna se întâmpla așa când e vorba de construcții vechi, mici *Inconnus* pe care nici nu ți le poți închipui. Dărâmi un perete și *plok!* îți pică tavanul în cap. Scoase alta țigara din pachet și se aplecă spre chibritul pe care Simon îl aprinsese pentru ea. Nu se știe cum, dar cămașa ei era din ce în ce mai neastâmpărata și încă un nasture se desfăcu de la sine. *Merçi.*

Se lăsă la loc pe speteaza scaunului și înclină capul ca să sufle fumul în aer.

Simon își simți privirile atrase de gâtul ei delicat. Își făcu de lucru cu un trabuc cu gândul să depășească momentul, iar Nicole continuă să-i relateze povestea clădirii:

— Ca să revin, împrumută o sumă de bani, apoi și mai mulți bani. E nevoit să monteze un acoperiș nou. Descoperă că din pricina lipsei de acces direct pentru camioane, *la piscine* va costa dublu: cimentul, pietrele, totul trebuie cărat cu cârca. *Bref,* omul nostru rămâne fără bani. Nicole făcu un gest cu mâna ca și cum și-ar tăia gâtul. Falimentează. E un fenomen des întâlnit aici — oamenii sunt mult prea optimiști și naivi, chiar îl cred pe *maton* când le face devizul inițial.

Odată ce a început lucrul…

Nicole ilustră cu mișcări prin aer cum prețurile urcă și urcă, apoi ridică din umeri.

— Și în Anglia e la fel, o liniști Simon. Își aminti de facturile pentru casa din Kensington, facturi care îl făcuseră să lăcrimeze. Iar decoratorii sunt și mai afurisiți.

Nicole izbucni în râs.

— Când am stat la Londra, aveam o grădină micuță, nu cred că era mai mare decât un pat. Am vrut să pun gazon — știi, *la pelouse anglaise* — așa că am căutat în dicționar cum se spune și am găsit iarbă. *Bon.* Mă duc eu într-un magazin din

Chelsea, erau numai cucoane elegante acolo, și cer șase metri de iarbă. Lumea se uită la mine de parcă aș fi nebună.

— De ce?

— Mă aflam într-un magazin de plante medicinale și ierburi aromate.

Se strâmbă și râse din nou de propria ignoranță. Simon își zise că una din bucuriile vieții îl reprezintă felul în care femeile devin din ce în ce mai drăguțe și mai amuzante cu cât prânzul se întinde mai mult

Nicole îl lăsv în Cavaillon, unde închirie, o mașină și reuși astfel să se întoarcă în Brassière să-și ia bagajele ca apoi să se mute la hotel. Instalat aici, se plimba o vreme pe domeniu, amânând pe cât posibil să telefoneze la Londra. Nu luase legătură cu baza de două zile, două zile de care se bucurase cu prisosință. Ajuns înapoi în vilă, se uită gânditor la telefon — turtit, plastic, acuzator — și până la urmă puse mâna pe receptor și formă numărul menit să-l conecteze la realitate.

— Unde sunteți? Liz avea vocea unei mame supărate. Am sunat la Byblos, am încercat să vorbim și cu domnul Murat la

Paris, dar…

— Și ce-a zis Murat?

— O, a fost un nesuferit. A zis că ați fugit cu o fată de la Crazy Horse. I s-a părut tare amuzant. Sunteți bine?

— Foarte bine. Pe drum m-am răzgândit și am luat-o în altă direcție, am avut apoi niște probleme cu mașina — nimic grav, dar a trebuit să mă ocup și de asta. În orice caz, rămân aici în Gordes până se repară.

În timp ce îi dicta lui Liz numărul de la hotel o auzi pe fată vorbind cu cineva din birou.

— Liz?

— Numai o clipă. Ernest vrea să vorbească cu dumneavoastră. Dar să nu închideți. Am un mesaj urgent de la domnul Ziegler.

— *Hello, hello,* oriunde ai fi, se auzi glasul lui Ernest. Nici nu pot să-ți povestesc ce agitație e aici — panică, om la apă.

Liz mai că a încărunțit peste noapte, îl căutăm ba aici, ba dincoace…

— N-am lipsit decât două zile.

— Asta am zis și eu. Să-i dăm omului șansa să despacheteze, le-am zis, dar știi cum sunt, nu te lasă în pace nici cinci minute. Acum, vrei să afli o veste bună?

— Întotdeauna.

— Muzicianul care a venit să vadă casa — un tip înfiorător, îmbrăcat din cap până în picioare în haine de piele — ei bine, ne-a făcut o ofertă foarte bună, cu condiția să se poată muta până luna viitoare.

— Din partea mea, dacă cecurile lui au acoperire, poate să se mute și mâine. Care e oferta?

— O sută de mii sub prețul cerut.

— Două milioane patru sute?

— Incluzând patul. A adorat patul. Cred că are fantezii cu el…

— Îmi închipui. OK. Spune-le agenților să facă actele.

— Mă ocup de asta chiar acum. Ți-o dau înapoi pe Liz. Se strâmbă la mine. Distracție plăcută. Și nu face ceva ce n-aș face eu…

— Mi-e teamă că nu o să vă placă ce vă spun, reveni Liz la aparat, dar domnul Ziegler vă roagă să veniți urgent la Londra. Președintele de la Morgan trece mâine pe aici în drum spre New York, iar domnul Ziegler e de părere…

— Cunosc părerile domnului Ziegler, zise Simon. Domnul Ziegler e de părere că ar trebui să fiu acolo, să-l țin de mână pe președinte.

— Exact. Îmi pare rău, dar s-a ambalat râu când a aflat că sunteți plecat.

Simon privea pe fereastră vârfurile incendiate de ultimele raze de soare ale unor măslini, frunzele argintii adiind ușor în bătaia brizei. În spatele pâlcului de copaci, ținutul Luberonului se întindea molcom, curbele line îndulcite și mai mult de aburul dogorii; sunetul cuiva care

sărise în apa piscinei mai reverberă o clipă înainte să se stingă de tot.

— Liz, cu riscul de a-i provoca un atac de cord domnului Ziegler, voi rămâne aici.

— Vreți să îl informez eu?

Simon oftă.

— Nu, e mai bine să îl sun eu. Nu-ți face griji. Te sun mai încolo.

Puse receptorul în furca și se uita la ceasul de mâna pentru prima oară în ziua aceea. Al naibii Ziegler. Se descălță și suna New York-ul.

Vocea lui Ziegler avea un ecou slab, semn clar că pusese conversația pe *speaker*. Simon îi cunoștea obiceiul, extrem de iritant de altfel, de a se plimba de colo-colo în timp ce vorbea la telefon.

— Bob, zi-mi o chestie. E și secretara ta prezenta?

— Sigur. E chiar lângă mine. De ce?

— Tot mai încerci să ți-o pui cu ea?

— Iisuse. Urma o pauză, apoi un clic când Ziegler închise speakerul și ridica receptorul. Vocea părea să vină de undeva mai aproape. Asta e ideea ta de glumă, ce naiba?

— Acum te aud mai bine. De ce atâta panică?

— Mâine vine la Londra un client de treizeci de milioane de dolari, iar tu ai escapade prin Franța. Așa consideri tu că se conduce o afacere?

— Eu consider asta o vacanța, Bob. Mai ții minte, vacanțele?

— La dracu' cu vacanțele! Ai face bine să-ți faci bagajele.

— Nu plec nicăieri. Nu vrea decât o invitație la cină și puțină lingușire. Poate să-l perie și Jordan.

— Nu-mi vine să-mi cred urechilor! Treizeci de milioane de dolari și tu nu poți să renunți pentru o zi la leneveala. Iisuse!

— Știi la fel de bine ca și mine că afacerea e cât se poate de solida. Nu este necesar tot circul acesta de fiecare dată când un client face escala la Londra. Eu conduc o agenție de publicitate, nu un serviciu de escorta.

— Să-ți spun ceva. De unde ești nu conduci nici pe dracul!

— Bob, nu plec de aici.

— Atunci, plec eu.

Linia s-a întrerupt, iar Simon a simțit un sentiment de satisfacție. Ani de zile urmase reflexul omului de publicitate de a sări în picioare ori de câte ori apărea un client, de a trece prin procesul descris atât de inexact ca fiind „divertisment”. Nu era nimic distractiv în asta. Era o muncă grea, cu cuțitul și furculița, și o mimare a interesului. Cu una sau două excepții, bărbații cu care Simon își petrecuse cea mai mare parte a vieții îl plictiseau. Pe unii dintre ei, bătăușii corporativi care își foloseau bugetele de publicitate ca pe niște arme ofensive, îi disprețuia. Iar ei îl plăteau. Începea să disprețuiască și asta. Devenea oare prea moale și obosit, sau se maturiza? A luat cina singur pe terasă, cu o priveliște ce se întindea pe zece mile, și s-a bucurat la gândul că Ziegler era blocat în trafic în drum spre JFK. Concorde spre Londra, ține-l pe om de mână, Concorde înapoi la New York. O altă victorie galantă pentru relația agenție/client, o altă înfrângere pentru digestie. Simon și-a luat țigarea de foi și s-a plimbat înapoi spre cabana lui. Aerul era încă cald; cerul era senin și presărat cu stele; din tufișuri venea țârâitul insistent și fosnitor al cicadelor. Ultimul său gând înainte de a adormi a fost că abia aștepta ziua de mâine. Zilele erau lungi, dar treceau prea repede. Simon explora satele, urca cu mașina până la creasta albă și golașă a Muntelui Ventoux, se plimba prin ruinele castelului marchizului de Sade din Lacoste, zăbovea prin cafenele. În fiecare seară, când se întorcea la hotel, găsea mesaje de la Londra, mesaje care păreau bizar de ireale când le parcurgea stând desculț pe terasa lui. Contrastul dintre liniștea din jur și rapoartele despre evenimente triviale din agenție, exagerate sub formă de crize, era ceva la care se gândea din ce în ce mai mult. Viață versus afaceri.Era timpul să se gândească la întoarcere. Duclos ar fi trebuit să fi reparat Porsche-ul până acum, deși era ciudat că nu sunase. Simon a decis să meargă la Brassière a doua zi dimineață și poate să ia prânzul cu decolteul perfect bronzat, după ce își va fi ridicat mașina. A găsit numărul pe care Nicole îl scrisese pe o cutie de chibrituri.

— Nicole? Sunt Simon Shaw.

— Ah, englezul dispărut. Pe unde ai umblat?

— Îmi pare rău. Am vrut să sun, dar...Nicole a râs. Asta este boala provensală – să lași pe *demain*. Poate.

— Mă întrebam dacă te-aș putea invita la prânz mâine. Service-ul are mașina de aproape o săptămână. Ar trebui să fie gata.

— O săptămână nu înseamnă nimic pe aici, Simon. Dar da, accept prânzul, *volontiers*. Au stabilit să se întâlnească la cafenea, iar Simon a petrecut o jumătate de oră plăcută răsfoind Ghidul Gault-Millau în căutarea unui restaurant. Ar fi trebuit să o sune pe Nicole mai devreme, dar poate că mai întâi a avut nevoie să elimine Londra din sistEm. S-a surprins ridicând din umeri din nou și a zâmbit. A sosit în Brassière a doua zi dimineață și l-a găsit pe Duclos exact în poziția în care îl văzuse prima dată, sub o mașină. Părea în mod suspect a fi aceeași mașină. Simon a dat bună dimineața cizmelor pline de ulei, iar corpul a alunecat afară pe căruciorul cu rotile.

— Ah, monsieur. Dumneavoastră sunteți.

Duclos avea oarecice vești bune. Piesele pentru Porsche aveau să sosească săptămâna viitoare — *certain, garanti, pas de probleme.* Intenționase să sune, dar…

Dacă ar fi fost în Londra, Simon ar fi explodat de furie, dar aici toate astea nu mai păreau să conteze. Era o zi minunată. Se întâlnea la prânz cu o fată frumoasă. N-avea decât să-l trimită pe Ernest după mașină când aceasta va fi reparată.

Fu luat pe nepregătite de această nouă atitudine, mai filozofica, îi părea că începuse să ridice din umeri și mintal, nu doar fizic. Îi mulțumi lui Duclos și se îndreptă spre *cafe*.

Soarele împărțise strada ce ducea spre piață în două, jumătate era scăldată în lumină, iar jumătate rămăsese în umbră.

Simon se simți atras iar către vechea *gendarmene.* Urcă treptele la etaj — aici spațiul era și mai generos decât la parter, gata debarasat și pregătit pentru următoarea etapă de construcție.

De la înălțime priveliștea se desfășura și mai splendidă, dacă se poate spune așa — podgoriile, care acum deveneau roș-ară mii, un deal ascuns sub pini printre care se țeau căsuțe din piatră, siluete mici, profilate în *contre-jour* și, în spatele acestei scene, masivul muntos. Văzduhul era într-atât de limpede, încât Simon zărea de aici contururile copacilor de pe cele mai de sus culmi, minuscule, dar distincte. Auzi hohotele de râs ce răzbăteau de la terasele aflate undeva mai jos și mai de departe zgomotul unui motor de tractor.

Era în plin miez de ziuă, ora la care orice provensal care se respectă părăsește câmpul ca să ia masa la el acasă.

Nicole îl aștepta la o masă în fața cafenelei. Blonda îi oferi ambii obraji și, sărutându-i, Simon îi simți parfumul, proaspăt și suav.

— Cum merg reparațiile la mașină? Sper că nu i-ai dat cât ți-a cerut.

— N-au venit încă piesele, încă mai așteaptă. Nici nu contează. O să trimit pe cineva de la Londra să vină să ia mașina.

Nicole scotoci prin geantă după țigări. Îmbrăcase o rochie de in fără mâneci, de culoarea lutului, care îi punea în evidență brațele și gambele bronzate. Simon regreta că nu o sunase mai devreme.

— Deci, începu ea, trebuie să te întorci?

— Asta îmi tot spun cei de la birou.

Simon comandă băuturile de la fata care apăruse lângă ei și studia cu interes nedisimulat hainele lui Nicole. Puștoaica îi zâmbi, apoi intrase agale în cafenea.

— Frumușică fată, observă Simon.

— Ha, ai întâlnit-o pe mama ei?

Nicole umflă obrajii și râse voios.

— Ești o femeie cât se poate de rea și geloasă. Iar asta pentru că n-ai și tu mustață și nu știi să conduci un tractor.

— Asta cauți tu la o femeie?

Nicole îl privi prin fumul țigării, iar Simon deveni conștient de atracția dintre ei doi. „Nu, își zise el, ce-mi place mie se află în fața mea”.

— Ador femeile cu mustață, spuse cu glas tare. Cred că din pricina felului cum gâdilă.

Nicole își prinse cu degetele o șuviță de păr și o aranja sub nas drept mustață blondă.

— *C’est bon?*

Simon aprobă.

— Fantastic. Poți să mănânci așa?

Alesese un restaurant de lângă Gordes, o fostă fermă unde mesele erau aranjate în curtea centrală, iar bucătarul era reco mandat de ghidul Gault Millau drept o stea în devenire. Se bucurară împreună de un prânz prelungit, relaxat: izbucniră adesea în hohote

de râs și băură poate cam mult vin. Pe urmă, la cafea, Nicole îl întrebă cum se simte știind că trebuie să se întoarcă la Londra.

Simon nu zise nimic, doar urmări fuiorul de fum de trabuc încolăcindu-se printre frunzele platanului care îi păzea de soare și se întrebă cum va fi prânzul lui de a doua zi. Apă minerală Périer, în loc de vin și, probabil, un nou client care-și smulgea părul din cap de grija cotei de piață.

— Nu pot să spun că sunt nerăbdător să mă întorc, rosti el într-un final. Problema este că nu e nimic nou pentru mine — clienții vin cu aceleași probleme, oamenii cu care lucrez mă plictisesc… Se opri și suflă în vârful trabucului până când jarul se făcu rubiniu sub pojghița de cenușă gri-albăstruie.

Bănuiesc că asta e; m-am plictisit. Odată îmi plăcea la nebunie, dar acum nu îmi mai place.

— Continui să faci asta, totuși.

— Ei, un defect de caracter. Îmi plac banii. Cu un zâmbet poznaș se uită la ceas și făcu semn pentru notă. Îmi pare rău. E timpul să plec.

Rămaseră tăcuți cât achită nota, apoi Simon luă o carte de vizită din portofel și i-o înmână lui Nicole.

— Acesta este numărul meu din Londra. Anunță-mă dacă faci vreo vizită. Poate luăm cina împreună.

Nicole tocmai își punea ochelarii de soare pe nas și se opri, privindu-l pe deasupra lor.

— Credeam că nu iei cina decât cu clienții.

— Cine ar putea să zică dacă ești, sau nu, un potențial client? Nicole ridică din sprâncene și Simon rânji vesel. Așa spunem noi, cei care lucrăm în publicitate, când încercăm marea cu degetul.

O luă înapoi spre hotel ca să își ridice bagajele, iar Nicole plecă spre casă. Și unul, și altul erau cât se poate de siguri că se vor mai întâlni cândva.

6

Din senin, Simon detesta Londra. În ciuda eforturilor lui Ernest de a înfrumuseța încăperile cu flori și cu câteva tablouri recuperate din

vechea casă, apartamentul era deprimant și impersonal ca o cameră de hotel. Începuse de asemenea și preludiul lung și plumburiu al iernii britanice. Cerul se transformase într-un plafon jos, cenușiu; pe stradă oamenii treceau aplecați prin burniță, în luptă permanentă cu umbrele. Nu era îndeajuns de multă lumină. Chiar dacă plină de strălucire.

Provence rămăsese în mintea lui doar ca o amintire depărtată.

Prima zi la birou nu îi ameliora câtuși de puțin starea de spirit. Era limpede că Jordan se bucurase din plin de săptămâna lui de glorie ca stăpân peste agenție, iar acum îi venea greu să renunțe: tot intra și ieșea din biroul lui Simon ca să-i ofere diverse sfaturi legate de ceea ce el numea rânduielile de stat. Îl îngrijora îndeosebi un anume incident ce se petrecuse vinerea trecută, pe care nu întârzie să i-l raporteze lui Simon printre pufăiturile domoale și semnificative din țigară.

David Fry, directorul de creație al agenției și o sursă de iritare constantă pentru Jordan din pricina lipsei lui de respect față de superiori, fusese remarcat într-un restaurant în vogă, comportându-se cât se poate de nepotrivit.

— Ce făcea? se interesă Simon.

— În primul rând, era beat mort, îl informă Jordan. Și-apoi se pare că a pus pe masă niște cocaină și a început să tragă praful pe nas de față cu toată lumea. Nici măcar nu s-a deranjat să se ducă la budă. Jordan țuguie buzele în semn de deza probare. Un amic de-al meu care fusese și el acolo m-a sunat în Wiltshire sâmbăta dimineața, așa că m-am luat imediat de David și l-am întrebat ce naiba își închipuie că face. Genul acesta de întâmplări pot ajunge în reviste precum *Private Eye,* deranjează clienții și strică reputația întregii agenții.

Simon oftă. Jordan avea dreptate.

— Și David ce-a zis?

— I-am tras o săpuneală pe cinste. I-am spus că directorii companiilor publice nu se pot purta în public ca niște huligani.

Cu un gest energic Jordan își aranjă bufonii de la cămașă, de parcă aceștia ar fi încercat să dispară undeva pe mâne cele hainei.

— Păi? El ce-a zis?

— Mi-a zis să mă duc la naiba. Mi-a trecut prin cap să mă duc la el acasă și să-l scutur bine. Un mucos nesuferit.

— O să vorbesc cu el de îndată ce scăpăm de prezentarea asta. Cum stă treaba?

— La creație domnește panica obișnuită, cât îi țin pe loc pe toți ceilalți din agenție. Secretara lui David îmi spune că mâine o să ne arate planurile și ideile lor, dar nu m-aș baza pe asta.

Oamenii ăștia au nevoie de o mână de fier. N-au nicio treabă cu termenele-limită.

Simon intui că acesta ar fi punctul de pornire pentru o discuție extinsă despre tehnici de management, așa că își făcu repede de lucru cu un vraf de acte.

— Trebuie să mă pun la curent cu tot ce s-a mai întâmplat, zise el. Până joi ar trebui să înțeleg în detaliu piața contraceptivelor, dacă îți vine să crezi.

Iordan schiță un zâmbet, dezvelindu-și dinții lungi și gălbui. „Începe să semene cu unul din caii lui blestemați”, observă Simon.

— Bătrâne, pe ăștia ți-i las ție. Am urât prezervativele dintotdeauna. Parcă bei vin cu paiul.

Zicând acestea, se ridică hlizindu-se și plecă înapoi în biroul lui.

Cei de la Condom Marketing Board, sau Baronii cauciucului cum li se spunea prin firmă în mod neoficial, solicitaseră prezentări pentru campania lor de nu mai puțin de cinci milioane de lire sterline. Simon chiar își dorea să câștige contractul și mai știa că era în competiție cu alte două agenții.

Deși suma nu era enormă, merita să aibă proiectul în porto foliu pentru oportunitățile de creație pe care le oferea. Sex și responsabilizare socială, visul oricărui copywriter — cu asta puteau să facă ceva spectaculos, notabil chiar, în contrast dramatic cu publicitatea pentru alte bunuri de consum pe care agenția o producea pentru clienții săi importanți. Iar șacalii din City vor fi mulțumiți să vadă alte câteva milioane adău gate la cifra de afaceri. Ar fi, după cum se zvonea că ar fi zis Jordan, pană de gumilastic la pălăria agenției.

Simon revizui în fugă documentele ce aveau să fie incorporate într-un singur tom lucios pentru prezentarea de joi:

Studii de utilizare și atitudini, Statistici și strategie de marketing, Strategia de creație, Planul media — șiruri de cifre și supoziții atente, dovada că agenția își făcuse temele. Simon învățase cu mulți ani în urmă că orice idee trebuia vândută împreună cu un cadru logic de argumentare; cu cât ideea e mai neobișnuită, cu atât mai deslușit trebuie să fie materialul care o susține. Clienții renunțaseră de mult să mai aibă încredere oarbă în alegerile de creație ale agențiilor și insistau să primească aceste cârje de hârtie, care să îi ajute să ajungă la o decizie. Și era foarte probabil ca membrii din Condom Marketing Board, un grup de producători independenți, să gândească în maniera tipică oricărui comitet — se vor contrazice între ei, vor face compromisuri, se vor mânca" unii pe alții, dar, mai ales, vor fi fermi pe poziție, circumspecți față de orice idee adusă de agenție. Simon își impuse să se concentreze asupra muncii sale.

Până la ziua fatidică a prezentării, timpul trecu iute, irosit într-o serie de șicane între diversele departamente ale agenției.

Cei de la cercetare îi acuzau pe cei de la creație că ignoră studiile lor. Drept urmare, cei de la creație se bosumflau și invo cau lipsa de timp. Oamenii de media se plângeau de lipsa unui buget adecvat pentru o campanie la nivel național. Executivul se plângea de comportamentul copilăros și irațional al tuturor celorlalți. Întreaga agenție tună și fulgeră până în joia cu pricina, oamenii lucrau până târziu și bombăneau plângându-se de tensiunea și orele de program imposibile. „Era la fel de fiecare dată, realiză Simon. Dă-le trei zile sau șase luni, nu contează. Panica făcea parte din joc".

Baronii cauciucului întârziau să apară. Prezentarea fusese programată la două și jumătate. Fata de la recepție își pusese exemplarul din revista *Hello!,* graficele afișate în sala de conferințe fuseseră verificate pentru a douăzecea oară, secretarele instruite să se prefacă ocupate, în departamentul de creație băieții dăduseră jos de pe perete panoul de *darts,* la toaletă aferentă sălii de conferințe se schimbaseră sulurile de hârtie igienică — pe scurt, Shaw Group era gata, pregătit pentru un nou triumf. Membrii echipei de prezentare erau adunați cu toții în biroul lui Simon și încercau să pară cât mai relaxați și siguri pe ei.

Și acum era aproape ora trei. Ticăloșii întârziau, iar prin agenție speculațiile erau în floare. Precis luau masa cu cineva de la altă

agenție. Semnaseră contractul și acum sărbătoreau.

Nenorociți!! Atâta muncă în zadar. Măcar ar fi putut să sune.

Probabil erau prea beți, prea ocupați să desfacă a treia sticlă de vin de Porto. În biroul lui Simon era atâta fum de țigara și pesimism, încât Liz strâmba din nas când vârî capul pe ușă.

— Au venit. Sunt șapte în total. Au mai adus o persoană.

La drac'. Echipa agenției era formata doar din șase; nu se făcea, să fie cu un om mai puțin și să lase un client singur în capătul mesei din sala de protocol. Clienții sunt foarte sensibili la astfel de aspecte, pot interpreta asemenea chestiuni ca lipsă de respect.

Simon se uita gânditor în jur.

— Avem nevoie de încă un om. Cine ar fi cel mai util?

Fu sugerat un tânăr în costum închis la culoare — un tip serios de la Planificare, o alegere sigură; toată lumea fiind de acord, îl aduseră pe sus în vreme ce Simon se îndreptă spre recepție. Intrarea în agenție aducea mai mult cu o convenție de vânzători de genți-diplomat: șapte genți negre, din piele, șapte costume sobre, șapte chipuri puse pe treabă. Simon adoptă o manieră cât se poate de primitoare și îl identifică rapid pe capul Baronilor cauciucului pe care îl salută primul și îi strânse mâna.

— Ne pare atât de rău pentru întârziere. De vină a fost una din acele interminabile teleconferințe. Ce mai faceți?

— Cred că noi trebuie să ne cerem scuze, domnule Shaw.

Unul din acele prânzuri interminabile.

Baronul cauciucului își dezveli dinții într-un rânjet. Era ușor îmbujorat, cam ca după trei pahare cu gin, iar Simon se întrebă dacă avea să reziste fără să ațipească în scaun.

Conduse grupul de-a lungul coridorului, trecând pe lângă secretarele aplecate cu sârg asupra tastaturilor și intră împreună cu ei în sala luxoasă de conferințe, o încăpere fără ferestre, cu mochetă groasă pe podea, în care nu se auzea decât foșnetul ușor al aparatelor de aer condiționat. Echipa agenției se ridică de pe scaunele de după masa ovală la care stătuseră așezați până în acea clipă. Se schimbară cu repeziciune nume și titluri, uitate instantaneu în vria prezentărilor, genții-diplomat se deschiseră cu zgomot, se scoaseră carnețelele, se luară comenzi pentru ceai, cafea și apă minerală. Mai-marele Baronilor cauciucului acceptă un trabuc, iar

Simon se ridică să-și țină speech-ul preliminar pe care-l ținuse o mie de ori până atunci.

— Permiteți-mi să încep prin a vă spune cât suntem de încântați de oportunitatea de a colabora cu dumneavoastră.

Mai-marele Baronilor își studia trabucul în timp ce colegii săi evitau orice contact vizual, ținând ochii plecați asupra caietelor albe. Cred că știți deja, din consultarea materialelor pe care vi le-am trimis, că agenția noastră are o experiență vastă, că am obținut și continuăm să obținem rezultate remarcabile în diverse domenii de activitate. Trebuie să menționez însă că afacerea dumneavoastră prezintă un interes aparte pentru noi toți.

Simon făcu o pauză și zâmbi către cele șapte fețe impasibile.

— Nu de multe ori avem ocazia să lucrăm cu un produs care este atât de aproape de inima oricărui bărbat.

Nicio tresărire pe cele șapte chipuri impasibile. Parcă săpa un tunel cu linguriță. Șeful Baronilor cauciucului părea cu totul fascinat de tavanul sălii, pe când ceilalți se încăpățânau să plece ochii în caietele goale.

În timp ce își relua eforturile de a injecta oarecce entuziasm în recitarea metodelor specializate și perceptive la care apela agenția, Simon monitoriza și gradul de atenție acordat spuselor. Anii de experiență îl învățaseră să măsoare starea de spirit a publicului, cât despre cel din fața lui, ai fi jurat că înghițise anestezic la prânz. Dacă mai ascultau încă o oră de vorbărie despre rezultatele analizelor de piață și planificările media, oamenii aceștia aveau să fie atât de tranchilizați, încât numai o bombă îi mai putea trezi la viață. Se decise să schimbe ordinea prestabilită a punctelor de pe agendă.

— În mod normal, anunță el, ar trebui să vă vorbesc despre studiile de piață și despre concluziile la care am ajuns. Dar astăzi nu vom proceda așa.

Directorul de cercetare, un individ care se bucura de câteva minute de glorie în astfel de ocazii, ridică ochii din notițele sale și se încruntă. Simon îl zări cum deschide gura se vorbească și trecu repede mai departe.

— Astăzi vom începe direct cu prezentarea campaniei.

Directorul de creație se opri din desenat și încercă să-i atragă atenția lui Simon, mișcând frenetic din sprâncene.

— Vom face acest lucru din două motive. Mai întâi, ca dumneavoastră să puteți vedea campania așa cum va fi ea văzută de consumator — fără împărțirea pe categorii demografice, fără analize statistice, fără previziuni de piață. Doar advertising. Și al doilea motiv… Aici Simon își îndreptă privirea cu o sinceritate entuziastă către mai-marele Baronilor cauciucului, care înclină măgulit capul. Ei bine, al doilea motiv ține de faptul că noi credem că aceasta este una dintre cele mai incitante și oportune campanii pe care le-a produs agenția noastră. Sincer să fiu, abia așteptăm să aflăm reacțiile dumneavoastră.

Simon îi privi pe rând pe toți cei adunați în jurul mesei de protocol, două-trei capete chiar ridicară nasul din caietele lor.

Slavă Domnului că nu-i pierduse de tot!

— Vom avea suficient timp pentru întrebări după ce veți vedea rezultatele muncii noastre și, desigur, am redactat și un rezumat al prezentării pe care să-l luați cu dumneavoastră.

Simon bătu cu degetele în teancul de tomuri spiralate voluminoase care se găseau dinaintea sa și speră ca directorul de creație să-și fi revenit din surpriză. Așa că îl voi ruga pe David Fry, directorul nostru de creație, să vă arate ceea ce noi considerăm a fi o idee extraordinar de puternică. David?

Invitații se foiră în scaune, așezându-se mai comod; atenția publicului se concentra asupra siluetei slăbuțe, în costum larg, dar scump, aflate la celălalt capăt al mesei de protocol.

David Fry, puțin cam matur ca să mai poarte părul strâns în coadă la spate, se aplecă ușor în față și ridică din umeri, astfel încât gulerul hainei aproape că îi ajunse la ureche; ochii îi străluceau din cauza entuziasmului abia stăpânit și a efectelor reziduale ale cocainei prizate în grabă în toaleta bărbaților, înainte de ședință. Provenind dintr-o familie din clasa de mijloc și educat la o școală privată, David își petrecuse mare parte din viață încercând să șteargă orice urmă a originilor sale confortabile, cultivându-și ceea ce lui îi plăcea să numească latura „de stradă”. Îi plăcea la nebunie să vorbească în argou, dar de cele mai multe ori expresiile colorate pe care le folosea se demodau până le auzea și el prin Groucho Club. Chiar și așa, reușea să lase impresia unui băiat de cartier din sudul Londrei care se deșteptase și o apucase pe calea cea bună.

Idolii lui erau fotografi și actori cockney din East End, iar Nigel Kennedy era febleța lui în materie de muzică clasică.

Își potrivi ochelarii cu rame rotunde și se adresă Baronilor cauciucului.

— Trebuie să vă spun, începu el, că n-a fost deloc ușor.

Aveți aici două probleme. Aveți imaginea produsului — vândut în automate din toalete publice, pachete de trei pentru weekend, cam în genul ăsta — și-apoi aveți partea practică.

Modul de utilizare a produsului. Aici se opri și ridică din umeri. Toate motoarele turate și hopa, stai așa o clipă, înainte să treci la acțiune. Înțelegeți ce vreau să spun?

Simon privi de jur-împrejurul mesei. Baronii cauciucului aveau ochii lipiți de caiete.

Fry se ridică în picioare și-și relaxă umerii.

— Dar asta nu e neapărat ceva rău, avem și câteva chestii care să ne ajute.

Ridică o diagramă de pe masă și le-o arătă. Baronii cauciucului deveniră atenți. Le plăceau diagramele. Diagramele erau niște treburi serioase.

— Așa, zise Fry și indică primul rând, scris cu litere roșii de tipar: „RECOMANDAT DE MEDICI”. Doctorii ne adoră, corect? Degetul său coborî la rândul următor. „RESPONSABILIZARE SOCIALĂ”. Asta ce-o mai fi însemnând? Păi, înseamnă că ne facem datoria de a-i împiedica pe puștanii de șaisprezece ani să se pună pe treabă. Și, foarte important în ziua de azi, chestia referitoare la sănătate.

Cel de-al treilea punct era: „PROTECȚIE ÎMPOTRIVA BOLILOR CU TRANSMITERE SEXUALĂ”.

— Cu toții știm că lumea e murdară. Dar atât despre asta.

Lăsă diagrama pe masă, iar clienții reveniră la caietele lor.

Fry continuă, vorbind repede și foindu-se în costumul prea larg:

— Toate foarte bune, dar nu suficiente. Și știți de ce?

Nimeni nu se oferi să răspundă. Fry dădu din cap ca și cum reacția lor era exact cea anticipată.

— Plictisitoare. Plic-ti-sitoare. Ține de responsabilitate, e ceea ce ți-ar zice orice doctor, o chestie la fel de incitantă sexual ca un laxativ. Făcu o pauză ca să dea greutate celor spuse și rosti următoarele cuvinte cât mai rar: îți Taie. Tot. Cheful. Clătină din cap

și coada de cal de la spate îi ținu isonul. Nu are nimic de-a face cu ceea ce ar trebui dumneavoastră să vindeți. Absolut nimic.

Urmă o clipă de tăcere care le dădu prilejul Baronilor să reflecteze asupra criticii aduse contribuției lor la societate.

— De fapt, dumneavoastră ar trebui să vindeți, zise Fry, cel mai popular bun de consum din istoria civilizației.

Altă pauză. Simon aproape că vedea gândurile care se învârteau în mintea colectiva a clientului. Ce naiba sugerează maniacul ăsta, să modernizăm fabricile, să anulăm comenzile de cauciuc, să abandonăm sistemele noastre impresionante de control al calității, ce asigură o eficiență de 99,9% cu excepția după-amiezilor de vineri?!

— Dar nu intrați în panică. Noi nu vă spunem să schimbați asta. Fry scoase din buzunar un prezervativ ambalat și îl puse, cu o reverență studiată, pe masa de protocol. Noi sugerăm să:

schimbați modul în care vindeți.

Baronii cauciucului își fixară privirile asupra prezerva tivului de pe masă, ca și cum s-ar fi așteptat să facă ceva. Fry se aplecă spre publicul său și se sprijini de masă, punând palmele de-o parte și de alta a prezervativului.

— Cel mai popular bun de consum din istoria civilizației, repetă el. Știți care e acesta? Dragostea! Dorința irezistibila de a fi irezistibil pentru alții! Fiorul cosmic! Iar asta… – ridică prezervativul și îi zâmbi, indicându-l cu un gest al bărbiei — …

asta e parte din toată nebunia.

Își șterse nasul cu o batistă de mătase. Fie încărcătura emoționala a momentului, fie cocaina prizată mai devreme era cauza unei probleme cu căile nazale.

— Ceea ce vom face noi, continuă el, va fi să schimbăm perspectiva asupra utilizării prezervativului. N-o să îi dam înainte cu chestiile de sănătate și prevenire, ceea ce ți-ar zice și-un medic — toți puștii știu chestiile astea și nu sunt defel convinși. Nu, noi vom face din prezervativ un element esențial și foarte-foarte romantic — da, *romantic* — al încălzirii.

Observă expresia de nedumerire de pe fața unui client ceva mai în vârstă.

— Știți dumneavoastră. Preludiul.

— A, zise clientul.

— Și iată, domnilor, cum vom face acest lucru. Dar înainte de a vă arăta, vreau să vă imaginați următorul scenariu. Fry coborî vocea: Sunteți la cinema, da? Lângă dumneavoastră stă o domnișoară apetisanta, pe care ați pus ochii de ceva săptămâni. Iar astă-seară aveți marea șansă. I-ați înconjurat umerii cu brațul, ținta e clară, mâna dumneavoastră ajunge aproape de-decolteul ei… Asta ar putea fi marea ocazie.

Simon trase cu ochiul la șeful Baronilor și nu putu să nu se întrebe când oare s-o fi găsit omul acesta într-o situație asemănătoare cu cea descrisa de Fry cu atâta entuziasm.

Cu un gest al mâinii, Fry făcu semn să se închidă luminile din sală.

— Sunteți gata să marcați, zise el pe întuneric, când — uuuaaa! – iată ce apare pe ecran.

Ecranul reproiectorului, de patru ori mai mare decât un televizor, se lumină și silueta lui Fry se retrase deoparte, numai coada de cal se mai zărea agitându-se de nerăbdare. Se auzi un foșnet de interferență, și deodată pe ecran apăru o imagine — pe un pat, un cuplu de tineri aparent dezbracați, luminați artistic, cu pielea strălucind. Din boxele ascunse în pereții sălii se revărsară câteva acorduri lirice de chitară, acompaniate de bas.

Muzica prinse amploare. Silueta lui Fry se mișca deja pe ritmul melodiei, acțiunea de pe ecran se încinse și peste toate izbucni un geamăt de concupiscență tinerească.

„LET S… GET IT ON… OOOH, LET S GET IT ON…”[11]

Cuplul de tineri făcea toate eforturile, în limitele decenței permise de media, să simuleze o pasiune spontană. Regizorul clipului fusese extrem de atent la filmarea cadrelor și la montaj, evitând astfel expunerea completa a sânilor — în cuvintele lui Fry, sfârcurile nu erau permise — sau orice suges ție mai detaliată a zonei inghinale, oricât de artistic camuflată de umbre și lumină.

“… IF THE SPIRIT MOVES YOU, LET ME GROOVE YOU, AINT NOTHING WRONG. IF YOU BELIEVE IN LOVE…”[12]

Urmă un prim-plan cu o mână de femeie care extrăgea prezervativul cu un gest delicat din pachet, acesta fiind decorat de cei din departamentul artistic al agenției cu sigla prietenoasă a Condom Marketing Board.

„… COME ON COME ON COME ON…”[13] prim-plan la cei doi, imagini debordând de senzualitate, ochii închiși de plăcere, buze umezite, piele unsă cu ulei… „STOP BEATIN’ ROUND THE… BOOOWOOOSH… OOOH… „[14]

Umbra lui Fry se zvârcolea lângă ecran, agitându-și coada de cal din cap, în vreme ce interpretul ofta și gemea, iar cuplul de tineri își continua alunecările și strânsorile atent coregrafiate.

Cu un ultim geamăt prelung de pasiune consumată, ecranul deveni negru și un titlu cuminte, îndemnă audiența: „Pune-te pe treabă”, cu complimentele Condom Marketing Board.

Se aprinse din nou lumina și echipa agenției inspectă chipurile clienților — căutau orice urmă de reacție, expresia unei aprobări, o încuviințare tăcută, șoc chiar, orice. Ca unul, cei șapte Baroni ai cauciucului coborâră privirea pe foile albe din față și începură să noteze furibund. În afară de asta, nimic altceva.

Fry se aruncă în hăul de tăcere.

— Fundalul sonor e criminal, nu? Excepțional. Un hit clasic, firește. Dar atât de actual, iar în sala de cinema, cu sistemul

Dolby, ei bine, o să-i dea pe spate. Asta este piața dumneavoastră, sălile de cinema și postul MTV. Și toate celelalte medii nu fac decât să întărească mesajul — afișe, puncte de vânzare, radio, tricouri — Terry, putem avea pe ecran prezentarea?

Timp de zece minute, Fry își purtă publicul amuțit prin descrierea materialului adiacent, de la reclame la radio la automate modernizate în baruri și stații de benzină și tricouri – „Câte unul pentru fiecare” — ca mai apoi, dând sunetul ceva mai tare, să redea clipul pentru a doua oară.

Fry își suflă nasul și se așeză pe scaun, iar în sala de conferințe se așternu încă o dată tăcerea. Simon se aplecă înspre mai-marele Baronilor.

— O primă impresie?

Capetenia Baronilor pufăi gânditor din trabuc și privi de-a lungul mesei spre juniorul comitetului, un tânăr care preluase cârma firmei Hygienic Supplies (Basingstoke) Ltd. De la tatăl său. În tradiția acestui tip de eveniment, comentariile veneau în ordinea inversa pornind de la cel mai mic în rang spre cel mai mare, astfel încât șeful

să poată avea o idee despre înclinațiile acoliților înainte de a se pronunța în vreun fel și a adera la vreo opinie.

— Brian, ai vrea să începi tu?

Brian își drese glasul și aranja foile din fața lui.

— Da. Bun. Trebuie să spun că agenția a ieșit cu o abordare foarte, ăăă, neobișnuita. Foarte neobișnuita. Evident, am una sau două întrebări — mai degrabă, niște rezerve — și cred că ar fi prematur să-mi exprim părerea finala, nu înainte de a vedea informațiile detaliate pe care înțeleg că le avem în materialul de prezentare. Tânărul se opri să-și tragă răsuflarea.

„Hai că iar o luăm de la capăt, își zise Simon. De ce nu pot nenorociții să spună exact ceea ce gândesc?” încerca să păstreze un ton pozitiv și încurajator.

— Sunt convins că veți afla că am acoperit toate aspectele, însă ar fi mai interesant să aflăm reacțiile dumneavoastră la clip.

— Da. Desigur.

Brian căută prin notițele sale o replică numai bună de încheiere, dar care să nu îl angajeze sub nicio formă. Nu se făcea să fii lăsat pe dinafară odată ce comitetul lua o decizie.

Echilibrul, el era cheia, echilibrul și o cale de scăpare în caz că votul majorității mergea împotriva agenției. Într-un comitet, ca-ntr-o barcă, nu era bine să faci valuri. Consensul era cheia. Hygienic Supplies (Basingstoke) Ltd. Trebuia să fie un jucător de echipa, un *team player.*

— Cum am mai zis, o abordare neobișnuita și pentru mine va fi fascinant să aflu cum ați ajuns la acest concept. Brian își scoase ochelarii și îi șterse cu mișcări rapide, hotărâte.

Și tot așa parcurseră întreaga ierarhie după importanța fiecăruia, mai bine de două ore de tatonări, laude răzlețe și timide strecurate printre aprecieri reținute. Simon fu nevoit să facă un efort să nu caște în gura mare. De ce trebuie să fie la fel de fiecare dată? Un răspuns negativ imediat ar fi fost mai de dorit decât aceste eschivări interminabile; măcar întâlnirile ar fi fost naibii mai scurte. Dar la exterior, le zâmbi, dădu aprobator din cap, păru cât se poate de atent și intercală câte un „desigur” când mai-marele Baronilor îi spuse că trebuia să se mai gândească și să analizeze propunerile agenției în amănunt — și ce propuneri interesante, cu siguranță vor

mai avea și alte astfel de întâlniri la sediul central al cauciucului — înainte de a lua o decizie de o asemenea magnitudine și, ei bine… da. Aceeași gargară plictisitoare și neconcludentă.

Și aceeași atmosferă în agenție după plecarea baronilor – reproșuri din partea directorului de cercetare căruia i se refuzase clipa de glorie, același David Fry cufundat în depresia post-cocainăă din pricina lipsei de reacție în fața conceptelor de creație, o stare generală de derivă în sufletele tuturor. Fu o adevărată ușurare să o vadă pe Liz intrând; îi înmânăă un bilețel și sentimentul de ușurare luă sfârșit când citi „Doamna Shaw e la recepție. Spune că trebuie să vă vadă”.

Simon o găsi la recepție pe fosta lui soție care flutura languros din gene către Iordan. Recunoscut pentru faptul că nu își ținea mâinile acasă — mai pipăia doamnele pe sub masă la dineurile galante — Iordan tatona terenul și-și aranja cochet părul. Obiceiul lui le era cunoscut tuturor, Caroline și Simon glumiseră chiar pe tema asta pe vremea când încă mai glumeau unul cu altul. Degețele-umblărețe, așa îl porecliseră;

aveau grija de fiecare dată să nu îl așeze la masă lângă soția vreunui client.

— Hei, Caroline. Ce mai faci?

Genele se opriră din flirt și zâmbetul i se șterse de pe buze.

— Bună, Simon.

Iordan își aminti subit de o programare urgentă.

— Mi-a părut bine să te văd, frumoasa doamnă, zise el. Trebuie să fug.

Își luă la revedere și se depărta spre lifturi.

— Să mergem la mine în birou?

Simon pomi în urma picioarelor lungi și a fustei scurte. Ieșiră împreună din zona de recepție și trecură prin dreptul capului cu tact aplecat al lui Liz. Simon închise ușa în urma lor.

— Ce ai vrea de băut?

Caroline îl refuză cu un gest superior.

— E cam devreme pentru mine.

Simon ridică din umeri și se apropie de barul din colțul încăperii. Ezită o clipă lângă sticla cu whisky, oftă și apoi își turnă un pahar de Pérrier. Caroline se așezase între timp în capătul cel mai îndepărtat

al canapelei și pufâia dintr-o țigară — pufăituri scurte, nervoase, însoțite de o scuturare a capului la fiecare exalare.

— Când te-ai apucat de fumat?

— Am trecut printr-o perioadă destul de dificila. Am avut muncitorii pe cap în fiecare zi. Scutura scrumul țigării cu o bătaie ușoară a degetului. Lacul ne unghii avea aceeași culoare cu rujul de pe buze: roșu ca sângele. Pantofii din piele de crocodil erau asortați cu geanta, tot din piele de crocodil.

Purta un costum de lâna fină, bej-închis care-i punea în evidență părul castaniu-deschis, iar cămașa de mătase aleasă adâncea parcă albastrul ochilor ei.

Simon socoti că petrecuse probabil o dimineață obositoare hotărându-se cu ce să se îmbrace pentru un prânz de trei ore la San Lorenzo, nu înainte de a trece prin calvarul unei întâlniri epuizante cu coafeza. Simon fu totodată surprins și mulțumit să realizeze că nu o mai găsea atrăgătoare.

Se așeză în celălalt colț al canapelei.

— Ei bine?

— M-am gândit că e mai civilizat să vin personal să te văd, decât să rezolvăm asta prin avocați.

— Deja am trecut prin avocați. Simon bău din Pérrier. Mai ții minte? Sau vrei să îți arăt facturile?

Caroline oftă.

— Simon, încerc să fiu rezonabila. Nu e cazul să-mi sari la beregată. Îi aruncă o privire și își trase fusta până aproape de genunchi. Și să nu îți vină vreo idee că ai putea să sari și… pe mine.

— OK, hai să discutăm rezonabil.

— E vorba de casă. Pur și simplu nu s-au ținut de estimările făcute, nici unii. Draperiile, zugrăvitul, bucătăria — o, Doamne, bucătăria — un coșmar absolut. Nici nu-ți poți imagina.

— Sună la fel ca data trecută.

Caroline stinse țigara în scrumieră.

— Nu e amuzant Fiecare lucrușor a costat mai mult decât mi-au spus inițial. Adică, mult mai mult Făcu ochii mari spre el, din câte își amintea, semn sigur că avea să urmeze lovitura de grație. Iar acum toți vor să fie plătiți.

— Mda, zise Simon, e unul din acele obiceiuri enervante.

Se întrebă cât va mai dura până când Caroline îi va arunca o sumă, când va cădea vălul de politețe subțire lăsând locul amenințărilor, lacrimilor sau crizelor de isterie. În mod curios, se simțea detașat și oarecum plictisit. Era o scenă care se repetase de zeci de ori de la despărțire.

Caroline interpretă greșit calmul lui drept accept și îi zâmbi. „Avea dinți frumoși, gândi Simon, uniformi și excelent lucrați de un escroc din New York pentru suma frumușică de douăzeci și cinci de mii de dolari".

— Știam că cel mai bine este să vin la tine, zise ea. Știam că ai să mă înțelegi.

— Despre cât vorbim?

— E dificil să spun exact, încă mai sunt una-două chestiuni…

— În mare.

— Păi, treizeci de mii. Maxim treizeci și cinci.

Simon se duse din nou la bar și își umplu paharul.

Caroline își aprinse a doua țigară.

— Maxim treizeci și cinci de mii, repetă el. Deci, să lămurim lucrurile. Eu ți-am achitat casa. Tu și avocații tăi mi-ați sugerat un buget pentru amenajări. Eu am fost de acord cu acest buget Tu ai fost de acord cu acest buget. Zic bine până aici, da?

— Dar era…

— Era un buget știi ce e acela un buget, nu? O sumă finită de bani.

Caroline strivi țigara în scrumieră.

— Nu e nevoie să-mi vorbești ca unuia dintre subalternii tăi.

— Dar de ce nu? Tu îmi vorbești mie de parcă aș fi un bancomat.

— Treizeci și cinci de mii nu înseamnă nimic pentru tine.

Doar ești bogat Avocații mei îmi spun că ai scăpat ușor. Ar fi putut să…

— Avocații tăi sunt niște ticăloși lacomi și infecți, care-și umfla nota și se așteaptă ca eu să plătesc ca odraslele lor să meargă la Eton.

Se priviră unul pe altul în tăcere. Caroline avea fața schimonosită de ură. Ceva mai târziu, dacă Simon ar fi lăsat conversația să continue, ura s-ar fi transformat în scâncete și, dacă nici astea nu aveau efect, ar fi urmat injuriile. Simon își consultă ceasul de mână.

— Uite ce e, îmi pare rău, dar am ieșit dintr-o ședință.

Caroline îl imită:

— „Am ieșit dintr-o ședința”. Își alungă o șuviță de păr de pe față de parcă o exaspera. Dumnezeule, mereu ai câte o ședință. Căsnicia noastră s-a derulat între două ședințe. Nu cu tine am fost căsătorită, ci cu o agenție de publicitate. Pufni.

De parcă ș-ar putea numi căsnicie. Prea ocupat ca să pleci în concediu, prea obosit ca să ieși în oraș, prea obosit ca să…

— Caroline, am mai discutat chestiunile astea.

— Iar acum, când tot ce-mi doresc este să am casa mea, tu te împotrivești.

— Mă împotrivesc pentru că nu vreau să arunci treizeci și cinci de mii de lire pe pernuțe pentru canapea.

Caroline țâșni în picioare. Își puse țigările în geantă și își netezi fusta cu mișcări rapide, nervoase.

— Ei bine, eu am încercat. N-o să stau aici să țipi tu la mine. Du-te înapoi la ședința ta. Ajunse la ușă și o deschise astfel ca Liz să audă ultima ei replică: O să te contacteze avocații mei.

Simon se întrebă dacă să se întoarcă la priveghiul din sala de conferințe și hotărî că nu. Ce sens ar avea? Fie că primeau, fie că nu primeau contractul, în starea în care se afla acum nici nu îi păsa pre mult îmbrăcă haina, își luă la revedere de la Liz și ieși afară, în forfota înserării, îndreptându-se spre apartamentul din Rutland Gate.

Ștergându-și mâinile de șorț, Ernest ieși din bucătărie și-l întâmpină mirat.

— Ce chestie, să te văd venind acasă înainte de ora opt. Ce s-a întâmplat? A ars fabrica din temelii sau Baronii cauciucului au făcut pană și n-au mai apărut?

— Nu, Ern. Au apărut și au plecat. La fel și Caroline.

— Of, Doamne. Mi s-a părut mie că ești cam răvășit. Mă gândesc că ți-ar prinde bine o tărie. Continuă să vorbească în timp ce îi pregătea un whisky cu gheață. Ce mai voia acum?

Spor de pericol, că s-a mutat în Belgravia? Poți să zici despre ea ce vrei, dar fata are capul doldora de idei.

Simon se cufundă într-un fotoliu comod, iar Ernest îi înmâna paharul, apoi se aplecă să-i desfacă nasturele de la haina.

— Dacă stăm așezați așa, cu haina încheiată la nasturi, o să arătăm ca un acordeon.

— Da, Ern. Mersi.

— O, era cât pe ce să uit. Am primit un mesaj din străinătate, o franțuzoaică zicea că are să-ți dea niște vești grozave.

Ernest își supse obrajii și îl privi pe Simon de sus. Nu a vrut defel să ți le transmită prin mine, așa că nu pot decât să presupun că era ceva personal.

Simon râse pentru prima dată pe ziua aceea. Probabil era Nicole.

— Cred că era vorba de țeava de eșapament.

— Ei, departe de mine intenția de a-mi vârî nasul unde nu-mi fierbe oala. Îi zici cum vrei tu. Mă rog, ți-a lăsat un număr de telefon. Ernest dispăru în bucătărie și, cu o gri masa, închise ușa după el într-un gest plin de tact ostentativ.

Simon își aprinse un trabuc cu gândul la zilele petrecute în

Provence — căldura, lumina, decolteul perfect bronzat — și se duse spre telefon.

— *Oui?*

— Nicole, Simon la telefon. Ce mai faci?

— Sunt bine, mulțumesc. La fel și mașina ta. Micul monstru a reparat-o până la urmă. Să sperăm că nu ți-a furat radioul.

Râse cristalin, un râs cald și intim, iar Simon își dori să o poată vedea.

— Mi-ar plăcea la nebunie să vin s-o iau, dar nu cred că e posibil. Am prea multe pe cap la birou. Va trebui să trimit pe cineva să o ridice.

— Probabil valetul tău — părea un veritabil *gentleman's gentleman?*

— Pe cine?

— Cel care mi-a răspuns la telefon. Pare un tip foarte corect.

— A, era Ernest. Da, îl trimit pe el. O să-ți placă.

Urma o scurtă pauza, cât Nicole aprinse un chibrit și cu el, țigara.

— Am o idee și mai bună, zise ea. Am o *copine* — o prietenă de când am stat la Londra. Mereu îmi spune să dau o fugă până la ea. Ce-ar fi să-ți aduc eu mașina? Ar fi distractiv, nu?

— Ar fi minunat, dar nu vreau…

— N-ai încredere să-ți lași mașina pe mâinile mele?

— Ba ți-aș lăsa și bicicleta bunicii pe mâna.

Nicole râse din nou.

— Atunci ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles.

Simon puse receptorul în furcă și intră în bucătărie fluierând. Ernest ridică privirea de la scoicile pe care tocmai le spăla și sorbi din paharul cu vin alb pe care și-l pregătise.

— Detectez cumva o ameliorare a stării noastre de spirit?

Trebuie să recunosc că fata are un glas cultivat pentru un simplu mecanic auto.

— Îmi face o favoare, îmi aduce mașina. Drăguț din partea ei.

Ernest îi arunca o privire piezișa, plină de scepticism.

— Ah, atât de greu găsești o zână bună în lumea asta haină.

— Tu unul ar trebui să știi asta, Ern.

— Da, dragul meu, știu.

Nicole își puse un pardesiu, căci afară se lăsase răcoarea serii, și traversă centrul satului spre vechea *gendarmerie;* era pustiu, cu excepția unui cățel ce aștepta răbdător în fața măcelăriei. Simon păruse încântat să o audă la telefon. Păcat că nu putea veni el aici. Îi venise o idee, dar nimic nu era sigur: oare Simon chiar vorbea serios când zicea că se săturase să mai lucreze în advertising? Cu englezii nu știai niciodată.

Râd și se plâng în același timp.

Privi prin golul de la intrarea în *gendarmerie,* apoi își croi cale prin moloz până la una din deschizăturile din zidul depărtat. Luna se ridicase deasupra Lubbronului și arunca o lumină lăptoasă pe terasa de dedesubt, reliefând grămezile de piatră din jurul hăului unde-ar fi trebuit să fie piscina. Nicole încercă să-și imagineze cum va arăta când va fi gata, cu grădina amenajată și iluminată, cu muzică și hohote de râs în locul geamătului vântului răvășind țărâna și a zgomotelor foliei de plastic care se mișca peste sacii de ciment rezemați de zid.

Se hotărî să facă niște cercetări, poate chiar să apeleze la un *notaire* înainte de a pleca la Londra. Oamenii de afaceri voiau întotdeauna cifre și detalii. Era o idee interesantă, dacă Simon era atât de plictisit pe cât declarase. Sau poate atunci, la prânz, nu făcuse decât să caute puțină simpatie? Englezii erau uneori așa dificili, atât de străini, cu simțul lor al umorului, ciudat și detașat și

acel enervant *sang-froid.* I se părea nițel cam ciudat că își dorea să-l revadă.

Tresări când simți cum o atinge ceva pe gleznă și, când plecă privirea, dădu de o pisică slăbănoagă venita de undeva din sat, care se freca printre picioarele ei, cu coada ridicată și înfoiată, căscând gura într-un salut mut:

— Ei? Tu ce zici? Crezi că l-ar amuza?

7

Pentru General, hambarul fusese o adevărată mană cerească. Hambarul se găsea undeva la nord de Joucas, în sălbăticie; era îndeajuns de mare ca să poată fi folosit drept ascunziș și, mai mult, era ferit de drumeagul din apropiere de un pâlc de chiparoși înalți. Proprietarul renunțase la fermă cu ani în urmă și se mutase la Apt. Fusese mai mult decât fericit să primească o chirie lunară de numai 500 de franci și crezuse povestea lor despre cum vor adăposti aici câteva tractoare.

Generalului nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să cumpere un lacăt nou pentru ușile masive din lemn.

În dimineața aceea tușea lor tabagică făcea să răsune interiorul întunecat. Complicii își aprinseseră fiecare prima țigară pe ziua aceea și inspectau bicicletele care erau rezemate de perete. Claude, masiv, de-abia îl cuprindea treningul ponosit, se îndoi de șale și prinse o bicicletă de cadru. Mormăi înfundat.

— Să nu-mi zici că e grea, bombăni Generalul. Astea sunt cele mai ușoare biciclete din Provence, biciclete profi — zece viteze, anvelope de curse, sunt dotate și cu bidon de apă, au șei cu amortizor, tot tacâmul.

Claude mormăi din nou.

— Cum, n-au și brichetă?

Fernand săltă un crac peste cadrul bicicletei sale și încercă șaua. În spatele unui nor de fum albăstrui, se strâmbă cu toată fața.

— *Ouf.* Parcă mi-aș face o operație.

Ceilalți se opriră curând din râs când încercară bicicletele proprii.

— Ei, și profesioniștii ăștia — stau pe șeile astea incomode când participă la Tour de France?

Generalul încercă să nu-și piardă răbdarea cu ei.

— Ascultați-mă. V-am făcut rost de cele mai bune biciclete.

Nu sunt dotate cu fotolii, nu. După o săptămână-două, șeile o să se mai înmoaie. *Bon,* deci o să vă doară dosul până atunci.

Îi privi cum se cocoață încordați pe biciclete. Dar, prieteni, când toată aventura asta se va fi sfârșit, veți ședea pe ditamai perna. Teancuri și teancuri de bani confortabili.

Se lăsă liniștea în timp ce fiecare dintre complici întrevăzu cum va fi când își va lua partea cuvenită. Jojo își aminti rolul său de locotenent loial.

— Are dreptate. Ei, și ce dacă ne doare puțin fundul? Eh?

Generalul încuviință.

— În această dimineață veți face un mic exercițiu de încălzire, ca să vă intrați în mână — douăzeci, poate treizeci de kilometri. Și în fiecare duminică vom mări distanța parcursă până când veți ajunge să faceți o sută de kilometri fără să vă ia cu leșin; de-abia atunci vom trece la lucrul pe deal. Până la primăvară o să aveți niște pulpe de oțel. *Allez!*

Toată trupa ieși afară din hambar, în lumina soarelui blând de toamnă, fiecare împingând la propria bicicletă; erau îmbrăcați care mai de care, de la treningul lui Claude la pantalonii scurți ai lui Borel, în toate culorile curcubeului, și salopeta albastră, mânjită cu ulei, a lui Fernand. Generalul se gândi să nu uite să le cumpere ceva echipament mai adecvat pentru vremea de iarnă, eventual niște colanți groși, de culoare neagră, cum poartă bicicliștii ca să se apere de vânt și să-și mențină musculatura încălzită.

— Faceți stânga la capătul drumului, strigă el după ei. Vă ajung și eu din urmă. Închise ușile și le ferecă, simțindu-se încrezător acum că începuseră să se pregătească, alert și optmist, nu în ultimul rând încântat că își asumase rolul de șofer al echipei. Șeile alea erau al dracului de incomode.

Nimeni nu i-ar fi luat drept cicliști experimentați. Se dezechilibrau, bălăbăneau din picioare, înjurau de mama focului încercând să dea de cap vitezelor. Doi sau chiar trei dintre ei nu reușiseră să pună picioarele pe pedale sau să și le prindă în curelele de ratrapă; ceilalți

pedalau stângaci, ca babele care merg la piață. Bachir avea șaua fixată prea jos, motiv pentru care adoptase un stil deloc grațios, pedalând cu picioarele îndoite ca niște cricuri, cu genunchii scoși mult în afară. Jojo fuma. Generalul își dădu seama că trupa lui avea nevoie de puțină instrucție. Îi depăși și le făcu semn să oprească.

— Cât mai avem de mers?

Jean își frecă fesele, tuși și scuipă.

Generalul coborî din mașină.

— Mult, zise el, și drumul o să vă pară de două ori mai lung după cum pedalați. Parcă n-ați mai încălecat o bicicletă!

Se apropie de Jojo. Ia uitați-vă aici. Ajustă înălțimea șeii. Ar trebui să atingeți pământul cu vârfurile picioarelor, OK? Așa, veți ține picioarele întinse când pedala ajunge jos. Altfel o să pedalați ca amicul nostru de aici, care parcă și-a udat pantalonii. Îi aruncă un rânjet lui Bachir. Apoi, ar trebui să apăsați pe pedală cu vârful labei piciorului, iar asta presupune să folosiți curelele de ratrapă. Sunt făcute ca să nu permită picioarelor să alunece de pe pedală. Că, dacă vă alunecă piciorul, o să vă doară boașele de la șa, credeți-mă. Și continuați să pedalați cât schimbați vitezele. Dacă nu, o să vă sară lanțul de pe foaie. Generalul se trase de mustață. Ce altceva? A, da.

Dădu energic din deget către Jojo. Nu se fumează.

— *Merde.* Nu pot să mă las de fumat. Am încercat.

— Dar nu-ți cer să te lași de fumat. Numai nu fuma când mergi cu bicicleta. Nu arată bine. Nu-l vezi pe Lemond[15] cu un clop atârnând în colțul gurii, nu? Până când ajungem să dăm spargerea, voi trebuie să arătați ca niște cicliști profesioniști. Să fiți una cu bicicleta, m-ați înțeles? Trebuie să arătați ca nebunii ăia pe care i-ați văzut la curse. Asta vă va face invizibili.

Jojo dădu din cap în semn că pricepuse.

— *Tout a fait,* zise el. Invizibili.

— Și bogați, adăugă Generalul.

Purceseră din nou, de această dată arătând mai puțin caraghioși, cu Generalul în urma lor, la volanul mașinii. Primele curse de antrenament aveau să fie cele mai dificile, conchise acesta, când vor avea crampe la picioare, iar plămânii parcă le vor lua foc. Acesta era momentul când cei mai slabi dintre ei se vor gândi să abandoneze.

Jojo stătea bine, era hotărât și în formă bună. Jean, hoț de buzunare, nu zisese el prea multe, dar oricum el nu vorbea niciodată. Claude avea să mârâie și să meargă mai departe. Frații Borel, care acum pedalau unul lângă altul, se vor încuraja probabil unul pe celălalt, iar Fernand era o brută rezistentă. Bachir — ei bine, Bachir va trebui împins de la spate. Omul se obișnuise cu lovituri rapide, două minute cu un cuțit pe-o alee întunecoasă și țuști la goană. Oare avea el energia, avea el răbdarea necesara?

Nouă luni de antrenament, așteptare și planuri nu prea păreau a fi pe gustul lui. Da, Bachir avea nevoie de tratament special, poate o cină bună într-o seară, cu cușcuș din belșug, și o discuție ca-ntre bărbați.

Generalul se pregăti să îi depășească și, odată ajuns în dreptul lor, le studie fețele. Toți dădeau semne de efort, dar nimeni nu vomita încă, iar Jojo chiar îi făcu șmecherește cu ochiul când ajunse lângă el. Mai aveau zece kilometri.

Generalul îi conduse pe un drum secundar ușor mai înclinat și îi privi în oglinda retrovizoare cum se relaxează și se lasă purtați de impuls, îndreptându-se de spate în șa. Erau băieți buni. Chestia asta chiar avea să le reușească. Era sigur că planul lor va funcționa.

Fără a-și da seama, ajunsese pe mijlocul drumului și se văzu nevoit să se dea la o parte ca să evite coliziunea cu un Porsche negru ce venea din sens opus: o sclipire de păr blond la volan și un murmur grav al eșapamentului. „*Putain,* își zise el, ce mai mașină. Cel puțin juma de milion de franci, plus încă vreo două milioane pentru opțiunea cu păr blond. Unii bărbați aveau noroc chior”.

Nicole abia dacă băgă în seamă grupul ciudat de cicliști.

Urcă dealul și o luă pe drumul ce ducea spre Cavaillon și *autoroute.* Încă mai era iritată din pricina schimbului de replici cu Duclos, la atelier; acesta nu voise să accepte să îi repare mașina decât dacă plătea în avans. Și ce mai deviz îi întorc mise! O notă bună de pus în ramă, îi spusese ea în timp ce îi scria un cec fără acoperire, fără îndoială, asta doar dacă nu-l suna pe Monsieur Gilles la Credit Agricole luni, când avea să ajungă la Londra. Era adevărat că Monsieur Gilles era foarte *sympathique,* și foarte înțelegător când venea vorba de frecventele ei probleme financiare, dar chiar și așa, nu dădea un ton prea bun călătoriei.

Traficul de duminică dimineața era lejer în Cavaillon și peste pod, iar pe *autoroute* nu era nici urmă de camioane.

Nicole menținu mașina la o viteză confortabilă; se bucura de forma comodă a scaunului, de mirosul de piele naturală din mașină și de felul cum lua curbele. Ce plăcere, după ce condusese rabla ei, care, dacă era să-i dea crezare lui Duclos, avea nevoie de anvelope noi și Dumnezeu știe ce alte piese doar ca să mai treacă anul. Apoi erau lucrările pe care trebuia să le facă la casa din Brassière — chestii mărunte de întreținere, dar care însumate ajungeau să coste mii de franci — colac peste pupăză, *taxe d'habitation* trebuia plătită în noiembrie.

Își petrecea viața drămuind pensia alimentară și chiar și aceasta era în pericol acum că fostul ei soț se mutase la New York. Foștii soți au un obicei de a se face pierduți în America.

Li se întâmplase același lucru și altor două prietene de-ale ei.

Încercase să facă niște bani în plus. Își găsise o slujbă la un butic din Avignon, iar când acesta falimentase, se angajase la un tip din sectorul imobiliar; asta până când începuse să-i facă avansuri. Reușise să închirieze casa peste vară o dată sau de două ori și lucrase la departamentul de relații cu publicul în cadrul unui proiect pentru un dezvoltator imobiliar, însă toate aceste ocupații nu-i asigurau traiul decât de azi pe mâine.

Iar Nicole începuse să obosească. Obosise și, pe măsură ce anii treceau, începuse să fie puțin îngrijorată cu privire la viitor. Apartamentul din Paris era ipotecat și supraipotecat, iar în cel mult un an era convinsă că va trebui să renunțe fie la apartament, fie la casă. Poate că era mai bine să se mute la Paris. Nu ar fi vrut asta, dar măcar acolo ar fi avut șansa să întâlnească pe cineva. În Provence era penurie de bărbați fără obligații.

Apăsă pedala accelerației ca să depășească un Renault cu gabarit mai mare. Zvâcnetul vitezei era aproape înălțător; odată cu viteza i se schimbă și starea de spirit Era prea morbidă, imaginându-se deja bătrână, trăind cu un pudel la Paris.

Trebuia să se întâmple ceva interesant și în viața ei. Până la urmă, era în drum spre Londra, unde avea să întâlnească un bărbat fără obligații. Și încă unul care promitea.

Căutase semne ale trecerii lui prin mașină — o pereche de ochelari de soare, un pulover, o cutie cu trabucuri, o carte — dar nu găsi nimic. Mașina era excelent întreținută, abia folosită la drum, impersonală. Jucăria ocazională a unui bogătaș.

Când discutase cu el la telefon, îi lăsase senzația că aproape uitase că avea și această mașină. Și totuși, păruse bucuros să îi audă vocea, fusese cald, gata să râdă, așa cum fusese când prânziseră împreună. Un francez ar fi fost fie prea formal, fie prea intim, dar el fusese — care era cuvântul acela pe care englezii îl folosesc mai tot timpul? – drăguț. Foarte drăguț. Se hotărî să nu mai oprească în Paris peste noapte, ci să conducă până la Calais, ca să ajungă la Londra la amiază.

La Dover, norii de pe cer încercau din răsputeri să zămislească ploaie. Nicole coborî cu mașina de pe feribot și se înscrise în coloana de autovehicule ce așteptau să treacă prin vamă și imigrări. Scoase pașaportul din geantă ca să îl aibă la îndemână și își aprinse o țigară, urmărind cum mașinile înaintează ca să treacă de coridorul verde.

Cei doi agenți vamali de la ghișeu aruncară o privire mașinii, Porsche-ul negru și zvelt printre atâtea Berline prăfuite de drum, și o studiară mai atent pe șoferița blondă.

Avuseseră o dimineață plictisitoare, iar o femeie frumoasă care călătorea singură într-o mașină luxoasă — ei bine, putea fi cărăuș, nu-i așa? Un scenariu clasic. Câteva kilograme ascunse în măștile portierelor. Merita să arunce o privire. În mod sigur merita să arunce o privire. Unul dintre ofițeri pomi spre Porsche pe lângă șirul de mașini și, când ajunse în dreptul lui Nicole, îi bătu acesteia în geam.

— Bună dimineața, doamnă. Pot să văd pașaportul dumneavoastră?

Nicole i-l înmână pe fereastră.

Franțuzoaică. Ar fi trebuit să-și dea seama după parfum.

Și așa devreme dimineața.

— De unde veniți, doamna?

— Din Provence.

— Provence?

— În sudul Franței.

— Mai exact, pe unde vine asta? Nisa? Marsilia? Pe-acolo?

— Da. Cam la o oră depărtare de Marsilia.

— Înțeleg. Cam la o oră depărtare de Marsilia.

Vameșul îi dădu înapoi pașaportul și se duse spre botul mașinii, cercetă numărul de înregistrare de pe plăcuță și reveni la Nicole.

— Mașina e a dumneavoastră, doamnă?

— Nu. O aduc înapoi unui prieten din Londra.

— Un prieten. Înțeleg. Se aplecă spre Nicole până ce ajunse la nivelul ei, privind-o cu un zâmbet oficial și politicos. Vă deranjează dacă trageți mașina pe partea aceasta? îi zise el și îi indică coridorul roșu, care era gol. Nicole observă cum pasagerii din celelalte mașini se întorc spre ea, s-o privească.

— Dar eu…

— Vă mulțumesc, doamnă. Ofițerul se îndreptă și o porni pe urmele mașinii, spre coridorul roșu. În ziua de astăzi nu puteai fi prea precaut, oamenilor le treceau prin minte tot felul de șmecherii. Și, oricum, mai avea vreo două ore de pierdut până la sfârșitul turei, iar pe francezi nu-i înghițea defel. Niște încrezuți. De ce ar vrea cineva sănătos la minte să facă un nenorocit de tunel în Canalul Mânecii? O urmări pe Nicole cum coboară din Porsche, tocuri înalte, ciorapi de mătase, o adevărată frumusețe. Cărăușul clasic, dacă îi fusese dat să vadă vreodată unul.

Ofițerii luară mașina, iar pe Nicole o închiseră într-o cămăruță stingheră, care duhnea a mii și mii de mucuri de țigară.

Nicole aruncă o privire spre afișul despre turbare, apoi se uită pe fereastră, urmărind cum ultimele mașini de pe feribot își croiesc drum prin burnița deasă. Bine ați venit în Anglia. O străbătu un fior, se simțea vinovată, deși n-avea motiv. În Franța s-ar fi certat cu vameșii, ar fi cerut un soi de explicație; dar aici, o simplă străină, Nicole nu era sigură pe sine, nu era sigură că stăpânește îndeajuns de bine limba engleză pentru a se lua la harță și a se plânge omului cu față roșie și ochi ostili.

Tânjea după o cană de cafea.

Trecu o oră și într-un sfârșit se deschise ușa cămăruței.

— Doamnă, totul pare să fie în ordine. Iată cheile dumneavoastră. Ne pare rău că v-am reținut.

— Dar ce căutați?

— Substanțe ilegale, doamnă, substanțe ilegale. O urmări cum se ridică de pe scaun, se trase îndărăt ca să îi facă loc și rămase în pragul ușii, privind-o cum pornește mașina, înecă motorul și cum pornește din nou. Păcat. Ar fi putut să jure că era cărăuș.

Nicole făcu un real efort să demareze încet. Era o prostie să se enerveze din nimic. Fu de-a dreptul recunoscătoare pentru semnul de circulație care-i răsări în cale și-i aduse aminte să conducă pe partea stângă. Încet, dar sigur se alătură coloanei care se îndrepta spre Londra. Era aproape unsprezece și un sfert; cu mult noroc poate ar fi reușit să ajungă la destinație la ora prânzului. Prietena ei Emma începuse probabil să-și facă griji. *Merde.*

De-abia când își căută țigările, descoperi și telefonul cu care era dotată mașina. De cealaltă parte se auzi vocea educată a Emmei, ușor strangulată de neliniște.

— Draga mea, ce faci? Unde ești?

— Tocmai am trecut de Dover. M-au oprit la vamă.

— O, ce ghinion pe capul tău, draga mea. Au găsit ceva?

Niște oameni groaznici acolo. Le place la nebunie să umble prin bagaje. Sper că i-ai pus să poarte mănuși.

— Nu, n-aveam nimic la mine. S-au uitat la mașina, atâta tot.

— Ei, nu-ți face griji. Când ajungi în Londra, mâncăm ceva aici, în apartament. Julian e plecat, ca de obicei, așa că putem să ne facem de cap cu una din sticlele lui de vin de Burgundia. Pun niște Montrachet la frigider și stăm la taifas. Ai grija, să nu scoți limba la vreun polițist *A tout à l'heure,* draga mea. Pa!

Nicole zâmbi și puse receptorul jos. Emma îi făcea bine, era tonica și o menținuse pe linia de plutire de la divorț — era mereu veselă, adora să bârfească, dar era bună la suflet și avea o căsnicie fericită cu un domn mai în vârstă, care avea o funcție importantă pe la Bruxelles. Trecuse mult timp de când nu se mai văzuseră.

Apartamentul Emmei era amplasat undeva prin spatele magazinului Harrods, pe o stradă în formă de semilună, ceva atât de obișnuit în Londra, întruna din acele case cu fațadă de cărămidă, solide și prețioase ca și oamenii care le construiseră, bine ancorați în epoca victoriană. Nicole găsi loc de parcare între două mașini Range Rover, întrebându-se de ce oare cineva care locuia în centrul Londrei avea nevoie de un 4 x4 proiectat să răzbată prin sălbăticie.

Nicole își luă lucrurile din Porsche și urcă treptele de marmură, oprindu-se în fața ușii de mahon de la intrare. Apăsă butonul soneriei și tresări auzind chiotul de bucurie care răzbătu din difuzorul interfonului.

Emma o aștepta sus, în fața ușii deschise a apartamentului, o femeie minionă, cochetă, cu o pereche de cercei formidabili. Părul ei, care își schimba culoarea de fiecare dată când descoperea câte un nou stilist în vogă, arăta trăsnet, cu șuvițe blonde. Cele două femei se sărutară pe obraji cu efuziune.

— Ce minunat să te văd, draga mea, încă ești *bronzie.* Of, Doamne, mă simt ca o broască râioasă pe lângă tine.

Se depărtară ușor pentru a se studia una pe cealaltă, o mișcare absolut necesară după o despărțire de trei ani.

— Emma, arăți extraordinar. Îmi place la nebunie cum îți stă părul.

— M-am tot dus la Bruno în Beauchamp Place — o păpușă, și teribil de indiscret știi, stiliștii văd toate urmele de lifting. Ai fi surprinsă să afli cine și-a făcut operații. Dar haide înăuntru.

Apartamentul era spațios, cu tavane înalte, luxos decorat și mobilat. „Orice ar fi făcut Iulian pe la Bruxelles, își zise Nicole, cu siguranță era plătit extrem de bine”.

— Și Iulian ce mai face? se interesă ea.

Emma turna vinul în pahare.

— S-a săturat până peste cap de Comisia Europeană și le cam poartă pică francezilor, ca să-ți spun cinstit. Se pare că își petrec mai tot timpul vârând bețe în roate — sau luând prânzul prin oraș. Mi-ar plăcea să renunțe, dar, bineînțeles, avem nevoie de parale. Deloc plăcut. Iată, draga mea, te rog!

Se așezară față în față în niște fotolii masive, acoperite cu huse din brocart antichizat.

— Acum, începu Emma, vreau să-mi spui totul despre noul bărbat din viața ta. Are așa o sclipire în ochi când te privește?

Nicole surâse și ridică din umeri.

— O, nu știu ce să zic, poate că da. Nu l-am văzut decât de două ori. Mi s-a părut o ocazie bună, cu mașina vreau să zic, un prilej numai bun să te văd.

Emma își aplecă ușor capul într-o parte.

— Foarte drăguț din partea ta, draga mea, dar să știi că nu cred o iota din ce mi-ai zis. Când te vezi cu el?

— Păi, trebuie să-l sun la birou. Căută prin geantă după cartea de vizită lăsată de Simon. E pe undeva prin Knightsbridge.

— Draga mea, du-te la telefon să îl suni, iar eu rămân aici și mă prefac că nu ascult

Nicole sună și dădu de Liz care o informă că, din păcate, domnul Shaw lua prânzul cu un client Dar îi lăsase un mesaj.

Nicole ar fi liberă să i se alăture pentru un cocktail la Rutland Gate, urmat de cină? Da? Minunat, domnul Shaw va fi foarte încântat. Îi era recunoscător pentru mașină. Atunci, pe la șase și jumătate?

Emnia studie cu interes chipul lui Nicole când aceasta reveni.

— Am impresia că astă-seară o să rămân singură cu rulourile mele din pește.

Nicole simula regretul.

— Îmi pare rău să te las așa chiar din prima seară.

— Prostii, dragă. Deja ai fluturi în stomac de nerăbdare, te-am ghicit. Acum, cu ce ai de gând să te îmbraci? Vrei să-ți împrumut niște cercei?

Nicole ajunse pe Rutland Gate în mai puțin de cinci minute, însă pierdu mai bine de douăzeci căutând un loc de parcare.

Își consultă ceasul în drum spre adresă, pășind cu atenție pe trotuarul acoperit cu frunze moarte spre a se feri de capcanele lăsate de câinii din cartier. Doamne, ce ți-e și cu englezii și câinii lor. Se întrebă dacă și Simon avea unul. Când sună la ușă era deja trecut de șapte; își aranjă părul, cu un sentiment plăcut de nervozitate.

Ușa fu deschisă de Ernest, elegant îmbrăcat într-un coș turn cenușiu-închis, cu cămașă roz. Ridică ușor din sprâncene ca și cum ar fi fost surprins să găsească pe cineva pe treptele casei.

— Bună seara, zise el. Trebuie să fiți Madame Bouvier.

Nicole zâmbi și încuviință printr-un gest al capului.

— Vă rog.

Ernest se trase ușor îndărăt pentru a-i face loc, apoi o urmă în hol.

Nicole îl simțea cum o cercetează cu privirea, chiar dacă Ernest continua să vorbească.

— Domnul Shaw s-a întors acum câteva minute, dar vi se va alătura imediat. Dacă doriți să vă faceți comodă pe această canapea

îngrozitoare — ceea ce e practic imposibil, îmi dau seama — o să vă aduc un pahar de șampanie. Vorbi peste umăr în drum spre bucătărie: Am închiriat apartamentul, înțelegeți, până ce vom găsi ceva mai potrivit.

Nicole îl auzi pufnind din bucătărie, ca apoi să audă pocnetul înfundat al sticlei de șampanie promise. De după ușă apăru deodată capul lui Ernest.

— Unde-mi simt manierele? Am uitat complet. Poate preferați un scotch? Sherry?

— Șampania e perfectă. Mulțumesc.

Ernest aduse din bucătărie o tavă de argint pe care aranjase atent un pahar înalt de șampanie, un castronel cu nuci de

Macadamia și un șervet de damasc și pe care o așeză pe o măsuță lângă Nicole.

— *Voilà.*

— A, vorbiți franceza?

— Ca un școlar corigent. Dar cred că sunt foarte bun când ridic din umeri, deși mă cam laud singur. Strânse din umeri pentru ea, și-și puse o mână în șold. Foarte galic, nu credeți?

Nicole râse și toastă pentru el:

— *Santé.*

Se auziră pași grăbiți pe parchetul apartamentului și în cameră își făcu apariția Simon, cu părul încă ud de la duș și cu cravata cu picățele neglijent înnodată.

— Îmi pare rău. Se uită la Nicole cu o mutră amărâtă și îi zâmbi larg. Mai vorbești cu mine?

Se aplecă să o sărute pe obraz. Când îi atinse pielea parfumată, regretă că nu se bărbierise din nou. Privirile li se încrucișară preț de două clipe mai mult decât ar fi fost necesar.

— Bună, Simon.

— Un pahar de șampanie și pentru dumneavoastră, domnule Shaw?

— Mulțumesc, Ernest.

Simon făcu un pas înapoi, lua paharul oferit și îl ridica în cinstea musafirei.

— Pentru șofer. Un gest nemaipomenit din partea ta. Sper că nu a fost un drum prea plictisitor.

Nicole vru să îi îndrepte cravata.

— Nu, serios…

Ernest tuși scurt, dar cu emfază.

— Ei bine, îmi voi lua rămas-bun de la Domniile Voastre și mă voi retrage în crângurile înfrunzite ale Wimbledonului.

Se uita spre Simon. Doar dacă nu mai aveți nevoie de mine.

— Nu cred, Ern, mulțumesc. Ne vedem mâine.

Ernest își înclina capul în direcția lui Nicole.

— *Bon appetit, Madame.*

— *Merçi,* Aimest.

— Ah, Aimest, repetă el. Parcă sună cumva special, nu?

Mult mai bine decât Ern. Noapte bună.

Ușa de la intrare se închise în urma lui, iar Nicole izbucni în râs.

— E un original, nu-i așa? îmi place. De cât timp e cu tine?

Simon îi povesti despre Ernest și începuturile agenției, când era distractiv pentru el — îi istorisi cum odată Ernest se prefăcuse a fi un client de-al agenției ca să impresioneze un director de bancă aflat în vizită de lucru, îi descrise războaiele sale cu fostele soții și secretare, disprețul lui pentru sforarii de la birou, loialitatea lui dovedită.

— Sunteți foarte apropiați, nu-i așa?

Simon confirmă.

— Am încredere în el. Cred că e singura persoană în care am încredere. Aruncă o privire și realiză cât era ceasul. Ar trebui să mergEm. Am făcut o rezervare la un restaurant italian — sper că e OK. M-am gândit că ți-ar plăcea să încerci o schimbare, nu tot gastronomia franțuzească.

Simon îi făcu loc să iasă prima pe ușă, dar Nicole se opri în dreptul lui.

— Iartă-mă. Nu rezist.

O urmări cum îi aranjează cravata și simți un nod în gât, stând atât de aproape de ea.

— Probabil Ernest se ocupă de asta de obicei, *non?*

— Cred că și-a pierdut orice speranță cu mine, de mult mă consideră neglijent.

— Neglijent? Ce înseamnă neglijent?

În drum spre mașină Simon o lămuri. Traversară Hyde Park și o luară spre Kensington; Simon o simțea aproape de el și își dădu

seama că nu ieșise cu o femeie în Londra de luni de zile. La rândul ei, Nicole îl asculta, cercetându-i profilul, cu nasul drept și maxilarul hotărât, părul negru care ar fi trebuit scurtat, sobrietatea costumului și a cravatei pe care le purta în acea seară. „Păruse mai în largul lui în Provence", observă ea.

Restaurantul ales de Simon continua aparent să se bucure de un public ales, acel nucleu restrâns de londonezi imuni la orice recesiune, care tratează cinele în oraș ca pe un sport popular. Timp de șase luni, poate un an, aceștia se bat pentru mese, îl „ung" pe șeful de sală și își fac semne volubile unii altora peste felurile de mâncare abia atinse. Restaurantul e în mare vogă. Proprietarul începe să viseze la o pensionare timpurie, retras undeva prin Toscana sau la Ischia, în vreme ce ospătarii fac balet cu râșnițele de piper, răzătorile de parmezan sau sticluțele de ulei de măsline — *„Extravirgine, signorina"* — din ce în ce mai dibaci în meșteșugul lor. Apoi, subit, nucleul își mută cuibul lăsând loc cuplurilor decente venite tocmai din Home Counties[16], care sunt pregătite să suporte zarva și prețurile piperate tocmai pentru că au auzit că acesta este acum noul templu al elitelor, garnisit cu trufe albe, roșii coapte la soare și frecventat de unul sau doi membri minori ai aristocrației din mass-media.

Simon îl cunoștea de mulți ani pe Gino, managerul localului, de pe vremea când se luptau să răzbată, unul în advertising, celălalt în lumea restaurantelor. Gino îi întâmpină pe Nicole și pe Simon cu un zâmbet sincer și îi conduse la o masă discretă pe colț, nelăsând să-i scape prilejul de a-i aranja lui Nicole șervetul de damasc în poală.

— Gino, nu te prosti!

— Eh! Gino râdea. Sunt italian până în măduva oaselor.

E ceva firesc. *Signorina,* vă servim cu o băutură?

Nicole se uită spre Simon.

— Nu știu ce să zic. Vin alb?

Gino pocni din degete atrăgând atenția unuia din ospătari.

— O sticlă de Pinot Grigio pentru *signorina.* Le înmânâ meniurile, gesticula ducând degetele la buze, semnul italian că mâncarea era excelenta, apoi se depărta în vervă spre intrarea restaurantului, cu zâmbetul pregătit, gata să primească un grup de tineri și tinere îmbrăcați în haine negre, cu ochelari de soare.

— Așadar. Nicole aruncă o privire de jur-împrejurul sălii înțe sate, cu oglinzi venețiene pe pereții placați în marmură neagră și roz. Aici mănâncă oamenii șic din Londra. Vii des aici?

— Nu, nu prea. Seara sunt de obicei cu clienții, iar lor le plac mai degrabă localurile mai formale — la Gavroche sau The Connaught. Aici nu s-ar simți îndeajuns de importanți.

Ridică din umeri. Mulți dintre ei nu sunt nici pe departe cei mai amuzanți oameni din lume. Încercă vinul și îi dădu undă verde ospătarului. Pe de altă parte, nici eu nu sunt mai breaz, cel puțin nu în ultima vreme. De luni de zile mă căznesc să termin de citit o carte, la cinema n-am mai fost de nu mai știu când, iar, dacă nu sunt la agenție, mă găsești cu siguranță în avion… Se opri brusc și îi surâse. Îmi pare rău. E plicticos ce zic eu aici. Ce ți-ar plăcea să mănânci?

Consultară împreună meniul fără să-și dea seama că deveniseră subiectul speculațiilor la o masă din celălalt capăt al restaurantului, unde un grup de prieteni de-ai lui Caroline o studiau pe Nicole.

— Văd că Simon pare să treacă destul de bine peste divorț.

— Cine e ea? Vreo clientă?

— Rupert, nu fi ridicol. Clienții nu se îmbracă așa. Mă duc până la toaletă.

Femeia se ridică și își croi drum în zigzag printre mese, simulând un interes exagerat pentru conținutul poșetei până ce ajunse destul de aproape ca să treacă la atac.

— Simon, dragule! Ce surpriză plăcută! îmi pare așa bine să te văd!

Simon își ridică privirea din meniu și se sculă în picioare, sărutând aerul la o palmă de obrazul întins elegant.

— Bună, Sophie. Ce mai faci?

— Foarte bine, dragule. Aruncă o privire peste umărul lui, către Nicole. A trecut atâta vreme!

Nu dădu niciun semn că ar vrea să se miște din loc.

Simon cedă din politețe.

— Nicole, dumneaei este Sophie Lawson.

Femeile se salutară cu gesturi scurte și își zâmbiră fals.

— Nicole…?

— Bouvier, completă Nicole. Ce mai faceți?

— O, dar ce accent șarmant. Ei, nu pot să vă mai rețin. Simon, nu fi… și sună-mă, stabilim să luăm cina într-o seară. În ultima vreme nu prea te-am mai văzut. Nici nu știu pe unde te-ai pitit.

— Ai încercat să mă cauți la birou?

— A, da. La birou. Cu o urma de zâmbet și o privire piezișa în direcția lui Nicole, femeia își continua traseul, îndepărtându-se cu satisfacția misiunii îndeplinite.

Nicole izbucni în râs.

— N-ai fost deloc amabil cu ea.

— N-o pot suferi. Una dintre prietenele veninoase ale lui

Caroline. O să-și petreacă toată seara spionându-ne pe noi, ca mâine la prima oră să îi raporteze lui Caroline totul.

Comandară mâncarea, iar Simon încerca să ignore faptul că erau urmăriți.

— Povestește-mi despre Provence, o îndemna el. Cum e iarna?

— E foarte liniștit, uneori e și foarte frig. Facem câte un foc mare și bem prea mult vin roșu, citim, ieșim la schi. Uneori mă gândesc că e chiar mai bine decât vara. Luă paharul în mână, iar Simon observa pentru prima oară că ea încă mai poartă verigheta.

— Noi?

— Oamenii care locuim în Luberon tot anul.

— Mi-a plăcut foarte mult. E foarte frumos acolo.

— Ar trebui să mai vii. Dar data viitoare ai grija să nu intri cu mașina pe arătură.

Râseră amândoi, iar grupul de la celălalt capăt al restaurantului căzu de acord că cei doi se simțeau în largul lor, unul în compania celuilalt. Sârmana Caroline! Sophie ardea de nerăbdare să-i arunce bomba.

Nicole mânca cu poftă: paste și *ossobuco*[17], cu multă pâine. Pentru Simon era o schimbare cât se poate de plăcută, era obișnuit să o urmărească pe Caroline cum aleargă două foi de salată prin farfurie. Realiză cât de mult îl bucura să privească o femeie mâncând cu plăcere — felul în care își încrețea ușor fruntea când tăia carnea de pe oase sau cum scotea vârful limbii în colțul gurii; sunetele de apreciere pe care le făcea.

— Mănânci ca o pisică.

— Nu, mai repede ca un *routier.*

Nicole se șterse la gură cu delicatețe, bău puțin vin, apoi se întinse după țigări. Simon aprinse un chibrit, iar ea se aplecă spre flacără, atingându-i ușor mâna.

Sophie Lawson se uită la ceas și se întrebă dacă nu cumva era prea târziu să o sune pe Caroline.

Restaurantul se mai liniștise. Simon comandă cafelele și își aprinse un trabuc.

— Ce ai de gând să faci cât ești la Londra?

— Nimic special. O să-mi petrec ceva timp cu Emma, dar în weekend trebuie să ajung înapoi acasă. Trebuie să mă întâlnesc cu un prieten care vine de la Paris. În plus, nu-mi place să rămân prea mult într-un oraș. Îmi e mai bine la țară.

Simon se gândi la weekendul său — avea să-și petreacă sâmbăta la birou, duminica probabil în pat, citind presa, ori în fața televizorului, așteptând cumva dimineața de luni, când o lua iar de la capăt la majoritatea specialiștilor în advertising, se gândea adesea să renunțe la meserie și ca majoritatea acestora găsea tot felul de motive să nu acționeze în acest sens. Ce altceva ar putea face?

— Ești norocoasă, zise el. Îți place locul unde trăiești. Mulți nu se pot lăuda cu asta.

— Tu, de exemplu?

Simon clătină din cap.

— Eu îmi trăiesc viața într-un birou.

— Și asta e absolut necesar?

— Cred că mi-ar prinde bine să beau ceva înainte de a-ți da un răspuns. Vrei un pahar de șampanie?

Nicole îi zâmbi și încuviință. Simon chema un ospătar, care la rândul lui trimise comanda la barman.

— Ia te uită! zise Sophie Lawson ridicându-se să plece. Ai auzit? Șampanie, dragul meu. Crezi că o să bea din pantoful ei? Flutura din degete în direcția lui Simon, aflat de cealaltă parte a restaurantului. Nu uita să mă suni, dragule!

Simon o salută printr-o ușoară înclinare a capului și, ceva mai ușurat, se lasă pe spetează scaunului, cântărind întrebarea lui Nicole. Ea rămase tăcută, cu bărbia sprijinită în palmă, privindu-i chipul cu interes — o față obosită, își zise, cu fruntea ușor ridată și cu o sprânceană înspicată, o mină tristă.

— Deci, spune-mi, zise ea, de ce trebuie să trăiești într-un birou dacă nu asta vrei cu adevărat?

— Nu trebuie, nu, dacă mă gândesc bine. E doar un obicei, felul în care trăiesc de ani de zile.

— Iar acum nu te mai bucuri de viața asta.

— Nu mă mai bucur de mult timp. Simon căzu pe gânduri, privind bulele de șampanie cum se ridică la suprafața lichidului.

Ridică din umeri. Nu știu ce să zic. Așa plătesc pensia alimentara. M-am gândit de multe ori să fac altceva — odată era cât pe ce să cumpăr o vie —, dar de fiecare dată apare nu știu ce criză la agenție, așa că mă ocup de asta, apoi de următoarea criză, și tot așa până când realizez că au trecut șase luni pe lângă mine și nu am făcut nimic, doar am…

— Doar ai făcut bani?

— Exact. Așa că îmi cumpăr o mașină nouă sau o casă nouă, îmi spun că traiul în huzur e cea mai bună formă de răzbunare — ca un fel de premiu de consolare pentru că sunt plictisit și trebuie să muncesc și la sfârșit de săptămână, și nu-mi prea place ceea ce fac. Simon trase un fum din trabuc și se încruntă. Nu las o impresie prea bună, nu? Săracul om, suferă în lux, se târăște de la Concorde în Mercedes și-apoi la restaurant. Zâmbi. Ți se rupe sufletul, nu-i așa?

Tăcură amândoi, studiind problema insatisfacției trăite de cei cu bani, problema care lui Nicole i se pani teribil de greu de luat în serios. Se gândi dacă acesta era momentul oportun să îi povestească lui Simon despre ideea ei, dar se hotărî să nu o facă încă. Nu avea destule informații, nici nu știa dacă ar fi măcar fezabila. Înainte de a pleca din Brassière, ar fi trebuit să afle de la *notaire* dacă locul mai era de vânzare.

Îl surprinse privind-o. Strâmba buzele într-o grimasa de consolare.

— O, săracul om bogat, zise ea. Ce viață teribilă, cu trabu curi, șampanie și Ernest care să aibă grija de tine. *Quelle tristesse!*

Dădu ochii peste cap și râse în hohote.

Simon clatină din cap.

— Ai perfectă dreptate. Sunt jalnic. Ar trebui să fac ceva în privința asta. Termina de băut paharul de șampanie și chemă chelnerul pentru nota de plată. Dar ce anume să fac?

Nicole se hotărî să-l sune pe *notaire* chiar a doua zi.

— Gândește-te la ceva, ceva ce ți-ar plăcea să faci.

— Hai să cinăm împreună mâine. Acesta ar fi un început bun.

Părăsiră restaurantul într-o stare de euforie reținuta, vrând, fiecare în sinea lui, ca această seară să nu se termine, întrebându-se dacă și celălalt simțea la fel. Nicole îl luă de braț, iar Simon se bucură de această mică plăcere ca de o mângâiere.

Ajunși la mașina, Simon descuie și deschise portiera pasagerului pentru Nicole. Telefonul mobil prinse a țârâi exact atunci. Răspunse din reflex și imediat își dori să nu o fi făcut.

Era Liz.

— Îmi pare rău să vă sun atât de târziu, dar nu am vrut să-i dau domnului Ziegler numărul de telefon de la restaurant.

— Slavă Domnului. Simon se uită spre Nicole și îi zâmbi drept scuză. Ce mai vrea acum, de nu poate să aștepte până mâine?

— Mi-e teamă că vrea să veniți la New York chiar mâine.

Mi-a spus că este absolut vital. Simon auzi foșnetul hârtiilor cât Liz căuta notițele. Parker Foods Worldwide, trei sute de milioane de dolari. Domnul Parker este așteptat la agenție mâine după-amiază. Se pare că vrea să ia o decizie rapidă.

Simon rămase cu privirea ațintită afară, în noapte. O lua de la început, sărea prin cerc ca o focă bine plătită. Al naibii Ziegler! Avea un talent de a-și alege momentele…

— Domnule Shaw?

— Da, Liz. Iartă-mă.

— V-am rezervat loc la zborul Concorde. Ar trebui să ajun geți la timp la destinație. Domnul Ziegler ar vrea să îl sunați astă-seară. Rămâne la birou până la opt, apoi e la Lutece. Să vă dau numărul de telefon de acolo?

— Nu, e în regulă. Îl prind înainte să plece. Ne vedem dimineață.

— Noapte bună, domnule Shaw. Să nu vă uitați pașaportul, da?

Simon închise telefonul și-și dădu seama că toată bună dispoziția care-i încălzise sufletul în acea seară dispăruse fără urmă. Se înfurie pe el însuși. De ce nu refuzase, pur și simplu?

De ce nu-l suna pe Ziegler să-i spună să-și mai vadă și singur de treburi? Era la fel de rău ca toți ceilalți, era numai gura de el — spunea că voia să se retragă, dar cum dădea de un cont gras, uita de toate planurile făcute. Și pentru ce? Pentru bani.

Și ce naiba să facă cu banii? Să-și cumpere altă casă, unde să tragă noaptea ca la hotel? Altă mașină? Cai pentru polo, echipe întregi de fotbal, colecții de artă, vinuri de soi și iahturi? Jucărioare și distracții.

— Pari trist. Vești proaste?

Fața lui Nicole era pe jumătate ascunsă în umbră. Simon tânjea să atingă obrazul luminat de strălucirea roșiatică a unui semafor.

— Nu sunt vești proaste. Doar plictisitoare. Trebuie să plec la New York mâine.

— Rostești „plictisitor" adesea.

— Așa fac? Da, probabil că da. Îmi pare rău.

— Și asta. Spui de multe ori câți pare rău.

În spatele lor un taximetru claxonă, căci semaforul se schimbase în verde. Simon demară și coti pe Knightsbridge, trecu pe lângă Harrods și intră pe strada unde stătea Nicole.

Fata ridică privirea spre ferestrele încă luminate ale apartamentului. Precis Emma o aștepta, dornică să audă toate micile detalii ale serii.

Simon opri motorul mașinii.

— Doamne, era să uit! Nota de plată pentru atelierul auto, biletele de feribot — pentru orice, sun-o pe Liz. Îi spun mâine, înainte să plec. Dacă vrei să folosești mașina cât stai la Londra, păstrează tu cheile. O iau pe jos până acasă.

— Emma are mașină, dacă am nevoie. Dar mulțumesc. Se aplecă spre el și îl sărută pe obraz. Mi-a plăcut, a fost frumos. Să te distrezi la New York.

Simon o privi cum urcă până la ușa de la intrare și descuie, fără să se uite înapoi; își promise o excursie în Provence cu prima ocazie, de îndată ce trecea și criza aceasta. Doar să scape de chestia de la New York și apoi va începe să-și pună viața în ordine. Cursa cu avionul îi oferea timp ca să se gândească la asta. Al dracului Ziegler! Ar trebui să se întoarcă acasă, să-l sune.

Nicole auzi motorul Porsche-ului când ajunse aproape de ușa apartamentului. Încercă însă să pară veselă, de dragul Emmei.

Cele două femei se descălțară și se cuibăriră pe canapeaua moale cu o sticlă din cel mai vechi coniac al lui Julian.

Emma își scoase cerceii și începu să-și maseze lobii urechilor

— Acum, draga mea, ia spune-mi. Este cine trebuie sau doar un afacerist banal?

Nicole râse.

— Îmi place. E drăguț, nu e deloc *pompeux,* știi? Tot trebuia să mă abțin să-l aranjez. Ne-am simțit bine, doar că am dat peste o cunoscută de-a lui, foarte curioasă să afle ce e cu noi. Sophie nu mai știu cum, una din prietenele fostei lui soții, Sophie Lawson.

— O, Doamne! Emma își dădu ochii peste cap. Am întâlnit-o vara trecută la petrecerea reginei. O vacă, pe deasupra n-ar trebui să poarte fustițele alea idioate. Picioare ca ale lui Boris Becker, draga mea. Vreau să zic, *wagneriene.* Emma își studie genunchii subțiri cu vădită satisfacție. Dar oricum, despre ce ați vorbit?

— O, mai mult despre el. A obosit, s-a săturat de afacerea lui, dar nu știe ce altceva ar putea face. Cumva, îmi pare rău pentru el. Nu cred că e prea fericit.

Emma ezită cu paharul de coniac în mână, apoi se uită la Nicole cu ochi sclipitori, cercetători.

— Draga mea, prezinți toate semnele clasice — vrei să ai grijă de el, să-l aranjezi, îți pare rău pentru el. Vrei să te culci cu el?

— Emma!

— Ei, dragă, bărbații și femeile asta fac, nu e nimic special.

Realizând că așa-zisul aranjat al cravatei, bunăoară, nu fusese decât un pretext, Nicole simți cum i se aprind obrajii.

Voia să îl atingă, să îl mângâie, să îl vadă zâmbind. Voia ca el să o atingă.

— Of, Emma. Știu și eu.

— Draga mea, te-ai înroșit toată. Probabil de la coniac.

8

Jojo lua cât se poate de în serios rolul său de aghiotant al Generalului, mai mult, se bucura nespus de această nouă experiență — neobișnuită pentru el — care-i dădea posibilitatea să-și folosească mintea, în vreme ce trupul său continua să trudească din greu pe *chantier.* Clădirea la care lucra era practic terminată, o ruină

de fermă ce fusese reclădită din temelii, iar deja *patron* căuta următoarea lucrare. Va găsi el.

Fonzi, ceva, întotdeauna găsea. Cunoștea toți arhitecții din zonă, de cealaltă parte, aceștia aveau încredere în el. Una peste alta, era printre puținii *maṭons* din Provence care nu-și luase tălpășița niciodată în mijlocul lucrării, nu mințise privind plățile de asigurare, nu luase vreodată bani negri, fără acte doveditoare. Prost de cinstit ce era, reflectă Jojo, dar asta nu era problema lui, ci a lui Fonzi.

Ca aghiotant de încredere, grija lui Jojo se îndrepta spre condiția fizică a doi dintre membrii echipei sale. Claude și frații

Borel, ba chiar și Fernand la atelierul unde se ocupa de demolări și tinichigerie, se mențineau într-o formă rezonabilă prin natura muncii lor. Însă Bachir își petrecea timpul fumând pe ascuns câte o țigară în spatele barului și plimbând o eternă cană cu cafea. Iar Jean — ei bine, Jean era o catastrofă. Se uda leoarcă de-ar fi săltat ceva mai greu decât portofelul unui necunoscut.

Jojo îi urmărise pe aceștia doi în timpul antrenamentelor de ciclism. Invariabil erau ultimii care terminau cursa, cu dificultate evidentă. O singură cursă pe săptămână nu era de ajuns.

Trebuiau călițI, ca să poată ține pasul cu ceilalți. Jojo se decise să abordeze subiectul cu Claude.

Așa că într-o seară, după lucru, ieșiră la un bar din Bonnieux, bar pe care Jojo îl prefera căci patronii refuzau cu încăpățânare să respecte legea antifumat, iar Madame servea o friptură minunată, cu *frites,* pentru mai puțin de 50 de franci.

Jojo și Claude luară loc la o masă din colț și dădură gata primul rând de *pastis* fără a scoate o vorbă. Jojo oftă și făcu semn să le aducă încă două pahare.

— Ca laptele mumei, eh?

Claude plimbă cuburile de gheață prin paharul acum gol.

— Știi ceva? Dă-mi un pahar de *pastis* oricând, îl prefer șampaniei.

— Când terminăm cu lucrarea asta îți iau o ladă plină. Poți să o pui în portbagajul Mercedesului, în caz că ți-o fi sete în drum spre frizer.

Matahala își trecu mâna prin păr, zburătăcind praful fin care i se așezase în cap cât tăiase blocuri de piatră în acea după-amiază.

Mâinile lui, ca și ale lui Jojo, erau zgâriate, aspre, cu degetele îngroșate de ani de trudă, cu unghiile tăiate scurt, ferfenițite pe la colțuri.

— Mi-ar prinde bine și o manichiură.

Madame veni la masă cu al doilea rând de *pastis.*

— Băieți, mâncați ceva? Jojo încuviință cu un gest al capului, iar femeia începu să recite: Porție dublă de *frites,* friptură *a point,* să nu uit de muștar, și un litru de vin roșu, am zis bine?

— Ești o prințesă, recunoscu Jojo.

— Zi-i asta lui bărbată-miu.

Femeia se duse în spatele barului, strigând comanda celor din bucătărie.

Jojo își aprinse o țigară, apoi se aplecă spre Claude.

— Ascultă-mă, trebuie să ne punem mintea la contribuție.

Cu paharul de *pastis* în mână, Claude luă un aer serios, despre care Jojo știa că era semnul unui efort de gândire.

— E vorba de Bachir și Jean. I-am văzut la sfârșitul antrenamentului și sunt complet *creve.* Jojo trase un fum din țigară și suflă un norișor înecăcios spre o musculiță ce amenința să-i zboare în pahar. Noi, ăștialalți, nu o să avem probleme.

Muncim, știi? Suntem în putere. Dar ăștia doi nu fac altceva decât să o lălâie cât e ziua de lungă. N-au condiție fizică, n-au rezistență.

Claude îl aprobă.

— Bachir a borât duminica trecută, mai ții minte? Pe roata din față. Iar Jean era alb ca hârtia la față.

— *Voita.* Jojo se lăsă pe spate, satisfăcut că interlocutorul lui apreciase corect natura problemei. Trebuie să găsim o cale să-i antrenam cum trebuie, altfel vom fi nevoiți să îi târâm după noi.

Cei doi bărbați rămaseră tăcuți, cu privirile ațintite la băutura din pahare în căutarea inspirației.

— Nu știu, începu Claude, poate le-ar prinde bine să lucreze cu noi pe următorul *chantier.* Să sape, să care sacii, Fonzi are mereu nevoie de vreo doi hamali. Eh? Ridică din umeri.

E doar o idee.

Pe chipul lui Jojo se lăți un zâmbet, pe când celălalt păstră expresia de crâncenă anxietate.

— *C'est pas con,* zise el. *Cest pas con du tout.* Îl plesni pe Claude pe umăr, ridicând un norișor de praf de piatră din haina acestuia. Prietene, uneori îmi vine să te pup pe amândoi obrajii.

— Vreți să vă lăsăm singuri, băieți, sau vreți să mâncați ceva? Madame apăruse lângă ei și începu să descarce farfuriile de pe tavă: fripturile încă mai sfârâiau, abia luate de pe grătar, însoțite de un platou ascuns sub un munte de *frites,* o sticlă fără etichetă în care clipocea vinul roșu, un coș cu pâine și un borcănel de muștar Amora. După, avem brânzeturi sau *creme caramel.* Vreți și niște apă? Ce întrebare stupidă! Femeia își dădu la o parte o șuviță rebelă de păr care i se lipise de fruntea asudată și luă paharele goale de *pastis. Allez. Bon ap pălit.*

Duminica următoare, Jojo îl luă deoparte pe General și vorbi cu el, ca de la aghiotant fidel la comandant. Generalul apelă, cum îi era obiceiul, la oarecare mișcări de tracțiune asupra mustății și îl privi pe Jojo aprobator. Îi plăcea când o persoană își folosea capul.

— Și crezi că Fonzi o să-i angajeze?

— Dacă următorul *chantier* este destul de mare, nu văd de ce n-ar face-o. Mereu are nevoie de cărăuși pe bani puțini. Aș putea să pun o vorbă.

— *Bon.* Generalul dădu din cap, hotărât. O să le dau vestea cea proastă. Lui Jean probabil va trebui să-i luăm un brâu.

O, Jojo? îi făcu semn din ochi și se bătu cu arătătorul la tâmplă. Bine lucrat.

Mărunțelul Jojo se împletici de fericire depărtându-se să-și culeagă bicicleta.

La finalul cursei de dimineață, Generalul îi adună pe toți în jurul său. Protestele gălăgioase ale lui Jean și Bachir de a renunța la munca sedentară fură repede acoperite de strigă tele celorlalți. Democrație, o numise Generalul, prefăcându-se că nu auzise comentariul lui Bachir despre ce ar putea face cu aceasta.

— Încă un lucru, zise Generalul, foarte important. Puncta cuvintele ridicând degetul în aer într-un gest autoritar. Să nu vă apucați să vorbiți între voi despre ce veți face cu banii, *d'acord?* Nici măcar atunci când nu este nimeni prin preajmă.

Jojo clătină din cap cu înțelepciune. Unora trebuia să le dai mură-n gură ca să priceapă.

— Și am să vă spun de ce, continuă Generalul. Se transformă într-un obicei — întâi faci mici glume pe chestia asta, nici măcar nu realizezi despre ce vorbești și, într-o bună zi, un *petit merdeux* cu urechile ciulite aude ceva și-apoi… Generalul făcu semn cu degetul ca și cum și-ar tăia gâtul: … *foutu.*

Așa că țineți-vă gura.

Birourile celor de la Global Communications Resources.

Inc. Ocupau ultimele cinci etaje ale unui edificiu din oțel, sticlă și granit lucios ce se ridică pe Sixth Avenue în centrul carte rului Manhattan. După cum se zvonea în lumea advertisingului, angajații de la Global erau cei mai bine plătiți, dar și cei mai paranoici oameni din industrie. Cinci ani la Global erau arhisuficienți să sucească mintea oricărui om sănătos la cap, cel puțin așa se spunea, dar măcar la final aveai îndeajuns de mulți bani cât să-ți cumperi un mic azil privat. Era o reputație pe care Bob Ziegler, directorul agenției (cu un salariu de trei milioane și jumătate de dolari pe an, plus sporuri și prime) o cultiva și încuraja din toată inima. Cel mai mare morcov din oraș, cum îi plăcea lui să redea felul în care-i momea pe angajați. Fă bani sau ia-ți tălpășița.

Simon urcă în liftul expres care circula non-stop până la etajul patruzeci și doi și, trecând de bariera celor două asis tente executive, fu condus spre biroul directorului: amplasat pe colțul clădirii, acesta era fix de două ori mai mare decât oricare alt birou din clădire. Ziegler stătea lăsat pe spate în fotoliul său de piele, cu telefonul lipit la ureche, în timp ce un lustragiu bătrân îi făcea pantofii. În spatele lui Ziegler, pe peretele lambrisat cu paneluri de tec lăcuit atârna o fotografie alb-negru uriașă care-l înfățișa dând mâna cu fostul președinte

Bush. Ziegler deținea o întreagă colecție de astfel de insiantanee cu diverși politicieni, din ambele partide, iar acestea erau schimbate în funcție de clientul zilei. Spre exemplu, era limpede că Parker, de la Parker Foods, era republican.

Lustragiul șfichiui de final cârpa îmbibată în ceara și bătu ușor în pantoful lui Ziegler pentru a-i semnala că terminase.

Omul se ridica cu greu, amorțit, îi mulțumi prin gesturi lui

Ziegler pentru bancnota de cinci dolari pe care acesta o flutura prin fața lui și arunca o privire întrebătoare spre Simon, dar acesta îi

refuza oferta nerostită. Bătrânul ieși din birou ca să se ocupe de încălțările celorlalți directori de la Global, iar

Simon se întreba ce-o fi gândind omul acela despre conversațiile în care se învârteau milioane pe care le auzea fără să vrea în fiecare zi.

Satisfăcut că îl făcuse pe Simon să aștepte îndeajuns de mult timp, Ziegler încheie convorbirea telefonică și se ridica în picioare, netezindu-și reverele costumului din mătase cenușie peste bretelele late, de culoare roșie, pe care începuse să le poarte în ultima vreme. De-ar fi fost mai înalt cu zece centimetri și mai slab cu zece kilograme, ar fi părut bine îmbrăcat. Simon observă că, de la ultima vizită, Ziegler renunțase la favoriți, iar acum părul — nisipiu la culoare și cam rar — era tuns periuță. Îl țintui pe Simon cu ochii săi cenușii și reci, în timp ce restul feței îndeplini mișcările corecte pentru a produce un zâmbet.

— Ai ajuns, deci. Cum a fost zborul?

— Nu prea rău. Oricum, a fost rapid.

— Așa și trebuie să fie. Ale naibii conserve de sardine. OK, deajuns cu complezențele. Parker o să fie aici în nici două ore și trebuie să te pun în temă. Ziegler începu să se plimbe de la un capăt la altul al mesei de lucru. E-al nostru, 99%.

Atâta timp cât e încântat de Europa, înțeleg că e al nostru — trei sute de milioane, poate și mai mult dacă reușim să-l facem să se țină de Heinz. Cam asta e liga în care ne avântam.

— Și cum e Parker?

— Nu l-am întâlnit niciodată. Am discutat la telefon, dar de lucrat direct, am lucrat doar cu oamenii lui de la marketing.

Se spune că nu-i place să petreacă mult timp cu cei din agenții. Ajung și la asta într-o clipă. Ziegler se opri ca să ridice un dosar gros pe care-l aruncă la loc pe birou. Ai citit documentația, nu? Așadar, știi că și-a pornit afacerea în nu știu ce gheretă din Texas, acum patruzeci de ani, iar acum este în *Fortune 500*[18] și urcă din an în an. E un tip deștept. La telefon pare a fi un băiat bun de la țară, probabil poartă un șnur în loc de cravată și vreo pălărie dubioasă, dar tipul a negociat preluarea câtorva companii și n-a pierdut nici măcar o dată. Iată o adevărată lecție de psihologie, OK?

Simon își aprinse un trabuc spre dezgustul evident al lui Ziegler. Bob Ziegler se trezea în fiecare dimineața la ora șase ca să se antreneze în sala de forță, singurul lucru care îl împiedica să ajungă obez. Era genul care te punea să-i pipăi bicepșii și un adept convins al teoriei conform căreia poți face cancer la plămâni și ca fumător pasiv.

— Iisuse, nu știu cum poți fuma rahatul ăla. Ești conștient de efectul nociv pe care îl are asupra ta? Numai să nu mori în după-amiaza asta, atâta tot.

— Bob, sunt profund mișcat. Cum rămâne cu psihologia?

— Exact, da. Asta e important. Din câte aud, lui Parker îi place să se creadă un om simplu, nimic deosebit. Adaugă la asta și faptul că este american până-n măduva oaselor, și texan pe deasupra. Înțelegi unde bat?

— Ce vrei să spui?

Ziegler oftă.

— O să fiu mai explicit. Cred că, dacă l-am citit bine, părerea lui este că oamenii care lucrează în publicitate sunt doar niște nenorociți de balerini în travesti, iar Europa e un sătuc de excentrici.

Simon și-l închipui pe Ziegler în pantaloni mulați și se înecă din greșeală cu fum.

Ziegler clătină din cap.

— E, sunt plămânii tăi, ce dracu' mă bag eu. Să revin, prinzi ideea, nu? Să nu spui vreo trăsnaie de-a voastră cu valori culturale diferite, sau altceva de genul acesta, OK? Trebuie să urmezi linia McDonald's — calitate americană, valoare americană, eficiență americană… Ziegler căuta încă un cuvânt care să încununeze cu succes lista de virtuți americane.

— Bani americani?

— Să fiu al naibii, da, bani americani. Tu-ți dai seama cum ne va crește cota? Acțiunile? îți dai seama cât vom ajunge să valorăm? Vei putea să-ți cumperi toată Havana și să fumezi până crapi.

— Știi ce, Bob? Uneori îmi dezvălui o latură calina, gene roasa a personalității tale.

Ziegler îl privi pe Simon cu ochii îngustați, neprietenoși.

— Simon, nu e de gluma. Lucrez la asta de luni de zile și nu vreau să-mi strici afacerea cu porcăriile tale. Păstrează-ți glumele pentru

următoarea dată când iei ceaiul cu regina.

Ziegler se foi dintr-o parte în alta a biroului, exprimându-și opiniile în legătură cu modul în care ar trebui condusă întâlnirea; silueta lui voluminoasă, agresivă se profila pe fereastra largă cât peretele, ce oferea o priveliște tipic americană de la Sixth Avenue până în Lower Manhattan. Simon se uită la ceas. În Anglia era ora nouăsprezece și simțea nevoia unei tării. Dacă ar fi rămas la Londra, acum s-ar fi pregătit pentru cina cu Nicole, într-un local liniștit, de preferat acasă la el, unde după masă ar fi putut să o dezbrace. Tresări și încercă să fie atent măcar spre finalul spectacolului oferit de Ziegler.

— … Să ții minte asta, OK? Noi îi oferim o campanie la nivel mondial — nu o prostie pe piața locala. Lumea e flămânda, iar noi o vom hrăni. Ziegler se opri locului și întinse degetul spre Simon. Hei, dar știi că ăsta nu e un motto deloc rău? Cine dracu' mai are nevoie de copywriteri?

Simon refuzase mâncarea în avion; oricât ar fi fost de rafinată, tot încălzită la microunde se chema că este. Era lihnit.

— Bob, pe mine unul m-ai convins. Sunt rupt de foame.

Ziegler înclină bănuitor capul. Niciodată nu era absolut sigur dacă Simon vorbea serios sau îi oferea o mostră de umor britanic. În interesul armoniei corporatiste, îi acordă prezumția de nevinovăție.

— Sigur. Comandăm ceva aici. Parker ar putea sosi mai devreme decât am convenit.

Dar omul fu extrem de punctual și veni însoțit de un trio de directori corpolenți, cu voci bubuitoare și cu câte o strângere de mână puternică, toți numai zâmbet. După remarcile lui Ziegler privitoare la Parker, Simon aproape că se aștepta să dea nas în nas cu un tip crăcănat, cu pălărie de cowboy și, când colo, fu surprins să vadă un bărbat stilat, îmbrăcat într-un costum Savile Row. Un papion lejer, un chip uscățiv, bronzat și ridat de soare, ochi bulbucați. Lui Simon îi amintea de o șopârlă.

— Hampton Parker. Îmi pare bine să vă întâlnesc, domnule Shaw. Parker avea o voce răgușită, de fumător înrăit, îmblânzită de un accent tărăgănat plăcut. Am fost informat că ați venit tocmai de la Londra pentru mica noastră întâlnire.

— Așa este. Am aterizat azi-dimineață.

Luară loc și Simon observă că texanii chiar purtau cizme la costum.

— Spuneți-mi, domnule Shaw, începu Parker, mergeți des la operă acolo la dumneavoastră? Acesta este unul din lucrurile care-mi lipsesc acasă.

Simon observă cu coada ochiului cum lui Ziegler îi îngheță zâmbetul pe buze.

— Nu atât de des pe cât aș vrea. Încerc să mă duc de fiecare dată când vine Pavarotti la Londra.

Parker încuviința.

— Ce mai voce! Scoase din buzunar un pachet de Chesterfield fără filtru și se lâsă pe speteaza scaunului. Bine, băieți.

Haideți să-i dăm drumul.

Mica întâlnire, cum o denumise Parker, se preschimba într-un inchizitoriu de două zile, într-atât de amănunțit, încât și Simon, și Ziegler se simțiră epuizați. În dimineața celei de-a treia zile, cei doi își luau cafeaua împreună și făceau speculații cu privire la șansele pe care le aveau, Ziegler ceva mai temperat din pricina oboselii, iar Simon, secat de adrenalina, nerăbdător să se întoarcă acasă. Faxurile pe care le primea de la Londra conțineau obișnuitele probleme.

Una din secretare își vârî capul pe ușă.

— Un colet pentru dumneavoastră, domnule Ziegler. Apăru și mesagerul, împingând un cărucior, cu scăfârlia abia vizibila în spatele unei cutii imense de carton pe care o lăsa cu grija pe podea.

Ziegler striga la secretara:

— Ia asta de aici odată! Aici nu e depozit, ce naiba! Iisuse!

— Îmi pare rău, domnule Ziegler. A venit pentru dumneavoastră personal.

— La dracu'. Ziegler se ridică și taie banda adeziva cu un cuțitaș pentru scrisori, apoi desfăcu capacul cutiei. Era plină cu conserve, tuburi și pachete, toate purtând emblema cu stea roșie a companiei Parker Foods. În mijlocul acestei abundente, un plic.

Ziegler îl deschise și scoase la iveală o singură foaie de hârtie.

— Ticălosul! Plesni hârtia de masa în fața lui Simon, îl pocni pe acesta în umăr și rânji cu toată fața. Ticălosul!

Simon își aruncă privirea pe scrisoare. În partea de sus: „Din partea biroului președintelui”. Apoi: *„Felicitări.*

Hampton Parkei”.

Până ce Simon apucă să ridice ochii, Ziegler era deja la telefon cu cei de la departamentul de relații cu publicul, aflați un etaj mai jos, pe care îi instruia să stabilească o conferință de presă — de pe chip îi dispăruse orice urmă de oboseală, redevenise arogant și plin de sine. Cândva, și Simon ar fi simțit același entuziasm în locul acestui sentiment vag de satisfacție amestecată cu dezamăgire. Până la urmă, nu era decât un alt client pe care trebuia să-l țină de mână, chiar dacă mâna cu pricina era plină cu bani.

Ziegler trânti receptorul în furcă și își îndrepta privirile spre Simon, aflat de cealaltă parte a mesei de lucru.

— Trei sute de milioane nenorocite! Cel puțin!

— Asta ar trebui să țină lupul departe de ușa noastră.

Simon se întinse. Felicitări, Bob!

— Ha-ha, când o să se afle, să vezi ce de capete o să mai cadă la M & R. Ziegler părea să se bucure cu gândul la valurile masive de concedieri, inevitabile după pierderea unui client mare. O să fie vulnerabili. Am face bine să ne uităm la lista lor de clienți, să vedem pe cine mai putem culege de acolo. Făcu o notă pe agendă.

Simon se ridică.

— Ei bine, nu pot să rămân aici de-a pururi, să mă distrez cu tine. Mă duc să văd dacă reușesc să prind zborul de unu patruzeci și cinci.

Ziegler era încântat, așa cum Simon știa că va fi. Va avea conferința de presă doar pentru el.

— Sigur. Vorbim peste vreo două zile. Simon nici nu ajunsese la ușă, că Ziegler era deja la telefon. Vești? Să fiu al naibii dacă n-am cele mai bune vești. Ascultă aici…

Simon era ultimul pasager care se îmbarca la bordul cursei British Airways 004. Pe măsură ce înainta pe culoarul dintre scaune, ceilalți ridicară privirile cu interes; descoperind însă că nu era decât un alt om de afaceri obosit, în costum închis la culoare, și nu vreo celebritate sau măcar vreun fost președinte, își văzură mai departe de treburile lor. Concorde-ul și clienții lui nomazi își luară zborul și se îndreptară spre celălalt țărm al Atlanticului.

Simon încerca într-o doară să se concentreze asupra teancului de faxuri primite de la agenție, dar într-un final renunța în favoarea unui pahar de șampanie. Privi afară pe geam, la stratosfera. Avusese o călătorie de afaceri incredibil de reușita, câștigaseră unul dintre cele mai mari contracte din ultimii ani.

Asta îi va mulțumi pe cei din City, va menține prețul ridicat al acțiunilor, îl va face și mai bogat. Cască și accepta încă un pahar de șampanie de la stewardesa. Zbura cu gândul la apartamentul gol, impersonal, din Rutland Gate. Se gândi cum va fi să mai lucreze cu Ziegler câțiva ani, până când unul din ei va reuși să se descotorosească de celălalt. Se gândi la problemele care îl așteptau la Londra și la industria de advertising.

Ani la rând fusese fericit să își apere meseria în fața comentariilor condescendente ale contemporanilor — cunoștințe din domeniul bancar, juridic, editorial sau din presă — care se întrebau, zâmbind superior, cum oare poate fi interesat să facă reclame la hârtie igienică sau bere. Disprețul lor abia mascat îl surprindea pe atunci. Un „adman", îl numiseră ei, de fiecare dată rostind termenul cu o grimasă ușor batjocoritoare. Firește, grimasele dispăreau când veneau la el pentru diverse favoruri, cum ar fi bilete la Wimbledon.

Și? La naiba cu toți. Îl sâcâiau, însă nu punea la suflet și nu îi pasa de ce credeau ei. Începuse din ce în ce mai mult să nu îi mai pese nici de afacere, în orice caz, nu îndeajuns încât să pună punct intrigilor de la birou sau întâlnirilor de afaceri, sau mai presus de toate, neplăcutei îndatoriri de a-și linguși permanent clienții. De la directorul comitetului executiv, până la cel mai mărunt manager al unei firme, toți voiau să îți acapareze atenția, voiau să fie încurajați, solicitau discuții interminabile și ieșiri în oraș cât mai dese — tot acel ritual obositor care era numit oficial drept „mentenanța" unui client.

Și nu se termina niciodată.

Simon ațipi. Când se trezi, cerul era negru ca smoala, iar avionul se înclinase, pregătindu-se pentru aterizare. Vocea pilotului, calmă, profesională, informă pasagerii că la Londra ploua.

Simon trecu de vamă aproape de ora unsprezece; pe sala de așteptare de la Sosiri puseseră deja stăpânire angajații de la firma de curățenie — se mișcau cu încetineala deliberata a muncitorilor care fac ore suplimentare. Undeva în sală, o siluetă înaltă, cu

balonzaid negru și pălărie neagră urmărea șirul de pasageri care ieșea pe poartă; se apropie cu pași repezi de Simon.

— Bine ai revenit la Heathrow! Nu că e o noapte minunată?

Simon râse.

— Ern, nu te-am recunoscut cu pălăria asta. Ce mai faci?

— Navighez printre valuri ca un delfin jucăuș. Stai ca vezi despre ce vorbesc când ieșim afară. Zici că a început musonul.

Porniră prin potop; în timp ce conducea Mercedesul masiv spre centrul Londrei, Ernest îi oferi un rezumat al evenimentelor din ultimele zile. Jordan nu mai vorbea cu directorul de creație, David Fry. Baronii cauciucului tot nu se hotărâseră în privința contractului cu ei. În presa de specialitate apăruse un articol despre o posibilă scindare, iar Liz începuse să iasă cu un tânăr indezirabil, care purta cercel într-o ureche și care pilota mașini de curse. În rest erau mai multe apartamente de văzut, când Simon va avea o clipă liberă, iar în bucătăria de pe Rutland Gate îl aștepta o tocană minunată.

— Ei, și cum a fost la New York? Domnul Ziegler a fost la fel de modest și fermecător ca întotdeauna?

— Am prins contractul, zise Simon, așa ca Ziegler e extrem de încântat de el însuși. O să fii încântat să afli că a început să poarte bretele roșii.

Ernest pufni disprețuitor. El și Ziegler nu se înghițiseră de la prima vedere.

— Sper ca-și pună și curea. Numai gândul la cum ar arăta omul acesta dacă i-ar pica pantalonii de pe el, mă apucă groaza.

Mașina coti pe Rutland Gate și se opri în fața casei.

— Casă, dulce casă, zise Ernest. Mă rog, așa cum e acum.

Nu mai contează. Apartamentul pe care l-am văzut pe Wilson Crescent promite.

Își spuseră noapte bună și Simon descuie ușa apartamentului. Lăsa bagajele pe podea în holul de la intrare și trecu în sufragerie, strâmbând din nas din pricina izului de aer închis.

Miros de camera de hotel, de calorifer încins și mocheta supraîncălzită. Trecu în revistă teancul de CD-uri până ce dădu de Errol Gamer, *Concert by the Sea*[19], își turnă whisky într-un pahar, aprinse un trabuc, amânând cât mai mult clipa în care va trebui să consulte mapa de la Liz. Uneori avea senzația că într-o bună zi va fi

îngropat sub un munte de hârțoage — memorandumuri, rapoarte, documente de strategie, previziuni financiare, evaluări ale angajaților, o masă enorma de poluare corporatista. Ofta și deschise mapa.

Găsi un articol decupat din *Campaign,* revista de profil.

Era un paragraf din secțiunea Hotline, unde apăreau cele mai puțin plauzibile zvonuri ale săptămânii, iar aici se făcea aluzie la un anume grup de directori care plănuia să părăsească agenția, luând cu ei și clienți „importanți". Nu erau menționate nume, iar reportajul nu avea nicio noima. Paragraful se încheia în coada de pește, un truc clasic, calculat spre a da credibilitate zvonului — „managementul de vârf nu a putut fi contactat pentru comentarii". Simon se întreba cât s-o fi căznit reporterul să contacteze managementul de vârf.

Consultă documentele din mapă, făcând notițe pe margine pentru a-și aminti diversele telefoane pe care trebuia să le dea la prima oră a dimineții. Găsi și un plic peste care părea că trecuse un păianjen agitat, cu piciorușele înmuiate în cerneală.

Recunoscu scrisul și făcu o grimasă. Unchiul William ajunsese din nou la fundul sacului.

> Dragul meu băiat.
>
> Să-mi fie cu iertare că îndrăznesc a-ți întrerupe preocupările olimpiene, dar iarăși mă găsesc, și iarăși, nu din vina mea, în situația de a mă lupta pentru supraviețuire în circumstanțe dintre cele mai disperate…

Simon clătină din cap și oftă. Unchiul William, artist și crai în etate, apărea din când în când în viața lui Simon, costisitor și boErn, ciupind fundulețe de domnișoare și fluturând cecuri fără acoperire cu vigoarea unui bărbat mult mai tânăr, oaia neagră a familiei, o adevărată rușine pentru Simon.

Cu oarecare dificultate, Simon reușise totuși să-l țină departe de Londra, mituindu-l mereu. Nici măcar Ernest nu-l întâlni se, iar Caroline nici nu știa de existența sa. Orice sentiment de vinovăție pe care l-ar fi putut avea dispărea instantaneu la gândul masacrului

social pe care unchiul William l-ar fi putut dezlănțui, dacă i-ar fi fost permis să evadeze din Norfolk.

Simon își căută carnetul de cecuri în servietă.

Urmă un alt plic, acesta scris ordonat, o caligrafie necunoscută.

> Dragă Simon.
>
> *Un grand merçi* pentru cină. Sper că n-a fost așa teribil la New York precum ți-ai închipuit.
>
> Mâine plec din Londra, mă întorc în Provence, poate mai prind puțin soare după trei zile petrecute aici, ca un șobolan prins sub ape. Cum reușești să suporți vremea asta?
>
> Am o mică idee să-ți prezint, dar engleza mea scrisa nu este prea bună. E mai bine să discutăm.
>
> *Bisous,* Nicole

Simon își consulta ceasul de mână. Era ora unu noaptea la Londra, deci două în Franța. Primul lucru mâine-dimineață, o va suna pe Nicole. Măcar aceasta avea să fie o conversație plăcută, înainte de a se apuca de treaba la birou. Se ridică din fotoliu și își turnă whisky.

Bisous. Îi plăcea asta. Sărutări. Trecu în revistă restul de documente — o scrisoare de la avocații lui Caroline, un raport despre noi oportunități de afaceri, o invitație, o dezbatere despre cum se poate extinde piața de pui congelați. Asta da provocare! Căscă și se duse la culcare.

9

Convorbirea telefonică a lui Simon cu Nicole fusese scurta și incitantă. Nicole refuzase să îi dezvăluie orice fel de informație legată de ideea ei. „E ceva ce trebuie să vezi, spusese ea. De ce nu tragi o fugă până aici?” Prin pâcla dimineții și a oboselii acumulate pe avion, Simon realiza că era sâmbătă, astfel că două ore mai târziu se găsea într-un taxi, în drum spre Heathrow.

Își ridica biletul de avion de la ghișeu și traversa zona de magazine *duty-free,* trecând cu atenție prin dreptul hoardelor de japoneze micuțe, decise să golească rafturile de sticlele de whisky. Ce marca de țigări fuma Nicole? Cu ce parfum se dădea? În cele din urmă se hotărî asupra a două sticle de Dom Perignon. Cu siguranța Nicole era genul de fata căreia îi plăcea șampania, își zise el, așa cum sunt toate fetele de treaba. Se întreba ce găsise ea oare, încât nu putea fi explicat printr-un simplu telefon. Orice ar fi fost, era mult mai interesant decât felul în care-și petrecea el sâmbetele, lucrând la birou. Avea senzația plăcuta că chiulește, luându-și o minivacanță secreta.

Avionul se ridica deasupra pernei de nori ce camufla aproape permanent aeroportul Heathrow, ceea ce nu făcu altceva decât să-i îmbunătățească și mai mult starea de spirit: deasupra vălului sumbru, cerul era albastru cât vedea cu ochii.

Pe locurile din spatele lui, voci franceze lăudau magazinele Marks and Spencer și Harrods și comparau prețurile la cașmir și pe cele din restaurantele londoneze. Simon anticipa cu plăcere cina cu Nicole, o cina prelungită, liniștita, departe de oricine îl cunoștea. Îi făcea bine să evadeze.

Simon nu mai aterizase la Marsilia până atunci. Ar fi jurat că se afla în nordul Africii — o mulțime de bărbați negricioși, slabi ca vai de ei, însoțiți de soțiile lor rubiconde și cu valize voluminoase de plastic, sunetul gutural al limbii arabe, mirosul de tutun negru și sudoare, amestecat cu parfumul strident și dulceag de colonie, anunțuri de plecări spre destinații exotice, precum Oran sau Djibouti. Era greu de crezut că tot acest univers se afla la mai puțin de două ore de Londra.

Într-o mare de fețe tuciurii, capul blond al lui Nicole ieșea în evidența. Se îmbrăcase adecvat iernii mediteraneene, cu o pereche de pantaloni gri de flanel și cu un pulover bleumarin;

pielea ei încă mai păstra bronzul de culoarea mierii.

— *Bonjur,* domnule Shaw.

Ridică fața spre el ca să se lase sărutată pe obraji.

Simon îi zâmbi.

— Ce mai faceți, Madame Bouvier?

Nicole îl luă de braț și porniră împreună spre bagaje.

— Mă ierți că te-am răpit de la treburile tale?

Simon o privi foarte serios.

— Am senzația că luni o să le găsesc tot acolo.

Se urcară în mașina albă a lui Nicole. Fata rămase tăcută, concentrată asupra drumului până ce ieșiră pe *autoroute.*

— *Bon,* zise ea și-și luă o țigară din pachetul de pe bord.

E foarte ușor să pierzi ieșirea, și să ajungi tocmai la Aix.

— El, poți să ajungi și mai rău de atât.

Simon se așeză mai confortabil pe scaun și o privi pe

Nicole cum împinge bricheta mașinii cu un deget nerăbdător.

Îi plăcea că nu avea unghiile date cu lac.

— *Merde,* se stropși ea. Mașina asta. Nimic nu funcționează cum trebuie.

Simon găsi niște chibrituri, se întinse spre ea și îi des prinse țigara dintre buze, apoi i-o aprinse, savurând în secret gustul discret de ruj.

— *Merçi.* Suflă fumul pe fereastra deschisă. Văd că nu-mi pui nicio întrebare, deci trag concluzia că îți plac surprizele.

Se întoarse cu fața către el, surâzătoare.

— Sunt în vacanță, iar când sunt în vacanță nu pun întrebări. Mă transform într-o legumă. Tot ce-mi doresc este să fiu condus în susul și-n josul acestui *autoroute,* cu viteze absolut amețitoare, de o blondă care nici măcar nu se uită la drum. Asta e ideea mea de relaxare.

Nicole râse. În colțurile ochilor îi apărură linii fine, abia sesizabile, iar în zâmbetul larg, un dinte puțin mai strâmb ieșea în evidență. Arăta la fel de bine cum își amintea.

Vorbeau cu ușurință, despre tot felul de fleacuri și, când ieșiră de pe *autoroute,* Simon observă că peisajul se lăsase cucerit de toamnă. Cerul încă mai păstra claritatea și albastrul de peste vară, dar cireșii erau acum împestrițați cu frunze roșiatice, multe din vii ruginiseră, altele erau galbene de-a binelea, iar în crevasele Luberonului se adunaseră valuri de umbre, în culoarea fuioarelor de fum ce se ridicau din ruguri îndepărtate.

Părăsiră drumul principal și începură urcușul lung pe dealul ce ducea spre Gordes.

— Ți-am făcut rezervare la același hotel, îi spuse Nicole. E bine așa?

— Cea mai frumoasă priveliște din Provence.

Nicole zâmbi, dar nu zise nimic. Îl așteptă în mașină să se cazeze și să-și lase bagajele. Simon reveni la mașină aducând cu el o sacoșă galbenă de plastic.

— Era să uit, zise el. Asta e pentru tine. Câte o cupă, de două ori pe zi, înainte de masă și nu vei mai avea indigestii toată viața.

Nicole se uita curioasa în sacoșa și izbucni în râs.

— Un francez ar găsi de spus ceva mai elegant despre șampanie.

— Un francez nu ar fi cumpărat decât o sticlă. Acum unde mergErn?

— Întâi trecem pe la mine pe acasă, apoi de acolo facem o plimbare pe jos.

Casa lui Nicole se afla la cea mai înaltă altitudine din Brassière-les-Deux-Églises, la capătul unui drumeag închis;

O clădire îngustă, pe două niveluri, cu fațadă din piatră mân câtă de vreme și cu obloane de lemn vopsite într-o culoare nedefinită, ceva între gri și verde pal. În față, câteva trepte urcau până la ușa din lemn sculptat de la intrare. În mijlocul ușii era un ciocănel în forma unei mâini care ține un glob de metal, iar frunzele ruginii ale unei vițe sălbatice se cățărau pe zid alungând monotonia cromatică.

— Dar e minunată, observă Simon. De cât timp ai casa asta?

— De zece, unsprezece ani. Nicole răsuci cheia în broască și împinse ușa cu șoldul. Într-o zi o să fie gata. Mai am încă de terminat etajul superior. Ai grijă la cap.

Simon se apleca și păși înăuntru. În celălalt capăt ai încă perii alungite zări o ușă din sticlă și mai departe, afară, o terasă micuța, cu vedere spre colinele albaștrii ale ținutului.

În fața unui șemineu tăiat în piatra, în care cineva pusese vreascuri din coarde de vie, fuseseră aranjate două fotolii confortabile, ușor ponosite. De cealaltă parte a încăperii, zidul fusese spart până la nivelul taliei ca să facă loc unui bar, iar într-o parte era lăsată o deschizătură prin care se ajungea în bucătărie. Peste tot se zăreau cărți, cărți și flori.

Mirosea a levănțică.

Nicole puse șampania la rece și ridică privirile spre Simon când închise ușa frigiderului.

— De două ori pe zi, spui?

— Absolut, așa recomandă doctorul. Mângâie cu palma întinsă suprafața de piatră a barului. Îmi place casa ta. Îmi plac locurile nepretențioase.

— Nepretențioase? Adică?

Simon își aminti de casa din Kensington, unde locuise împreună cu Caroline.

— Știi, case în care fiecare metru pătrat e decorat la maximum — când într-o încăpere sunt atât de multe elemente aruncate laolaltă, încât oamenii nu fac decât să-i strice atmosfera.

Am avut o casă ca asta și am urât-o cu toată ființa mea. Mereu mă așezam pe perna care nu trebuie, sau aruncam scrumul trabucului în cine știe ce farfurioară de porțelan vechi. Era ca o cursă cu obstacole. Atâta spațiu și de fapt nu aveam loc să-mi trăiesc viața.

Nicole încuviință și râse.

— Îmi pare bine că nu-ți plac locurile pretențioase, atunci.

O să vezi când îți arăt.

Ieșiră din nou afară, unde soarele după-amiezii începea să coboare spre orizont și porniră spre centrul satului. În fața cafenelei unde Simon își petrecuse prima noapte în Brassière, frunze galbene, mari cât palma, acopereau caldarâmul, împle tind un covor moale. La casa vecină, zări o femeie bătrână privindu-i de la geam, pe jumătate ascunsă de volbura perdelei de dantelă.

Cotiră pe strada care se desprindea din *place* principal, iar

Simon dădu cu ochii de fațada vechii *gendarmerie,* tot fără ferestre și uși, tot abandonată.

Nicole îi atinse brațul.

— Ai ghicit?

Se opriră și priviră prin clădirea goală spre Lubbron, o serie de imagini spectaculoase înrămate între zidurile de piatră.

— Dă-mi un indiciu. /

— Mereu zici că vrei să-ți schimbi modul de viață, să schimbi ceea ce faci, *non?*

Simon dădu din cap în semn afirmativ, pe jumătate zâmbind din cauza expresiei serioase de pe chipul lui Nicole.

Fata îl conduse înăuntrul vechii *gendarmerie,* croindu-și cu atenție drum printre mormanele de moloz către una din deschizăturile din zid.

— Uite. *Iată* cea mai frumoasă priveliște din Provence, iar asta… cuprinse cu un gest larg al mâinii întreaga încăpere, așa goală și prăfuită cum era… asta, ei bine, imaginează-ți cum va arăta. Și sus, la etaj, poți să faci dormitoare, iar jos, restaurantul…

— Restaurantul?

— Desigur, restaurantul, nu foarte mare, dar cu *terrasse* de vară, loc cât pentru patruzeci de persoane, un bar lângă *piscine…*

— Nicole?

— *Oui?*

— Despre ce vorbești?

Nicole râse.

— Cum, nu ai ghicit încă? Acesta este hotelul tău. E perfect. E micuț, dar are farmec — parcă-l și văd în mintea mea —, iar priveliștea… Mare parte din lucrări sunt deja făcute…

Glasul i se stinse cu ultimele cuvinte rostite. Se așeză pe un pervaz de piatră și se uită la Simon. *Voilà.* Asta este ideea mea pentru tine.

Simon scoase un trabuc și îl aprinse, trăind senzația pe care probabil o trăia un client căruia i se face o propunere de campanie publicitară la care nu se așteptase. Era o idee ridicolă, firește. El unul nu știa nimic despre administrarea unui hotel, și numai restaurarea clădirii presupunea o muncă cu normă întreagă. Apoi mai trebuia să găsească personal, să pună bazele afacerii — deși, cu relațiile lui, asta nu avea să fie o problemă. În orice caz, era o întreprindere de proporții, nu ceva ce ar putea coordona din biroul său de la Londra. Pentru el ar fi reprezentat un pas imens, un pariu, o schimbare totală.

Dar nu asta zicea el că dorea? Iar Nicole avea dreptate; locul putea fi transformat în ceva cu totul spectaculos. Se uita la ea.

Ultimele raze de soare o luminau din spate — o imagine des prinsă parcă dintr-o reclamă la șampon. Un om de publicitate rămâne un om de publicitate. Sau poate nu.

— Simon, ești foarte tăcut.

— Sunt foarte surprins. Nu mi se aduce un hotel pe tavă chiar în fiecare zi.

— Îți imaginezi cum ar putea fi?

Nicole se ridică tremurând. Răcoarea serii avea un efect cât se poate de deconcertant asupra sfârcurilor ei, sub puloverul subțire.

— Ar putea fi mai cald, da. Haide. Hai să-ți fac cinste cu un pahar.

— Deja ai făcut-o. Avem șampanie acasă. Recomandarea medicului.

„Dacă aș avea un doctor ca tine, își zise Simon, aș fi campion olimpic la ipohondrie".

— Nicole, e o idee fascinantă. Făcu o grimasă auzindu-și vorbele. Doamne, iartă-mă. Parcă aș fi unul din clienții mei.

Doar că trebuie să mă gândesc la asta, și trebuie să încep prin a avea mai multe informații. Haide să ne întoarcem și poți să-mi povestești tot ce știi tu.

Când ajunseră acasă la Nicole, soarele deja se ascunsese după orizont, lăsând doar o urmă de strălucire trandafirie pe cer. Nicole făcu focul și îl rugă pe Simon să aleagă el muzica de fond din teancurile de CD-uri înghesuite printre cărți în rafturile bibliotecii: Tina Turner lângă Mozart (cred că lui i-ar fi plăcut, conchise Simon), Couperin, Fauré, Piaf, Brahms, Montserrat Caballé, Jeff Beck. Ezită între Pavarotti și Chopin, însă într-un final alese Keith Jarrett. Primele note ale concertului de la Köln fură acompaniate de pocnetul dopului de șampanie. Era cald în încăpere, aerul mirosea tomnatic a lemne care ard. Rutland Gate părea demult uitata.

Nicole îi dădu paharul.

— *Santé.*

— Pentru hoteluri mici și pline de farmec.

Se așezară în fața focului, iar Simon începu runda de întrebări firești. Nicole își făcuse bine temele — știa suprafața fiecărui etaj, detaliile lucrărilor deja efectuate, prețul cerut.

Așa cum îi spusese mai demult, planul inițial era să transforme vechea *gendarmerie* într-un bloc de apartamente.

Fuseseră finalizate lucrările de bază la instalația electrică și la cea sanitară. Piscina fusese săpată și betonată. Proprietatea era acum la stadiul în care era gata pentru *les finitions* — tencuiala, ferestre, gresie și fitinguri, corpuri de iluminat și lucrări de amenajare a grădinii, adică cea mai interesanta parte a restaurării care urmează după lunile și milioanele de franci cheltuite pe reparațiile de până atunci, esențiale, dar invizibile.

— Lasă-mă să-ți pun o întrebare imposibilă, zise Simon.

Cât crezi că ar costa să fie terminată?

Pe fotoliul ei, Nicole se aplecă spre el, rezemându-și coatele pe genunchi, cu paharul în căușul palmelor. Strâmbă din nas gânditoare. După cum arăta în momentul acela, cu părul dat după urechi, nu i-ai fi dat mai mult de douăzeci de ani. Simon simți cum aluneca ușor pe panta care ducea de la simplă atracție spre ceva mai complicat

— *Main d'oeuvre,* orele pontate de muncitori, asta cu siguranța poate fi calculata, zise ea. În rest, totul depinde de materialele pe care le folosești. Una e să iei marmură, și alta piatră de la cariera din apropiere. Din punctul meu de vedere, ar fi mai bine să folosești materiale din zonă, clădirea să fie simplă, fără zorzoane. Așa, și cu niște mobilă bună, poate chiar una-două piese mai deosebite… ridică privirea spre tavan, iar Simon admiră linia elegantă a gâtului ei… aș zice în mare: șapte, opt milioane de franci.

— Și cât de mult ar dura?

— Suntem în Provence, reține. Cinci ani? Nicole izbucni în râs. Nu, glumesc, dar aici este foarte costisitor să-ți pierzi răbdarea.

— Ar putea fi terminata în șase luni?

Nicole ridică mână și-și frecă degetul mare de restul degetelor.

— Dacă ai suficient de mulți bani, angajezi destui oameni, atunci da. Chiar și aici.

Simon merse mai departe cu întrebările — se interesă de arhitecți, aprobări pentru construcții, licență pentru restaurant, pentru comercializarea băuturilor alcoolice, aborda și problema personalului, inclusiv bucătarul. Bucătarul. Se uită să vadă cât era ceasul.

— Cred că ar trebui să facem cercetări în privința bucătarului. Unde ai vrea să mâncăm?

Nicole se prefăcu a cântări problema. În realitate, își dorea să rămână acasă cu acesta bărbat surâzător, dezordonat, care avea nevoie de o vizită la frizer, și să vorbească vrute și ne vrute fără a fi distrași de meniuri și chelneri. Bărbatul acesta o făcea să se simtă foarte bine în propria casă.

— Sunt vreo trei sau patru localuri nu departe de aici. Dar e sâmbătă. Și fără rezervare… Aș putea încerca. Ezită, apoi ridica din

umeri. Sau am putea să mâncăm aici, pregătesc eu niște paste cu sos de roșii proaspete. Ceva simplu.

Simon închise ochii într-un extaz exagerat, apoi deschise un ochi ca să se uite la ea.

— Sos de roșii proaspete? Cu busuioc?

— Bineînțeles, cu busuioc.

— Te ajut și eu. Sunt și eu bun la casa omului. Știu să spăl vasele, am grijă ca bucătarul să aibă paharul mereu plin, reușesc să nu sparg de nimic.

Nicole râse și se ridică în picioare.

— *Bon.* Știi să deschizi și sticlele de vin?

— Nu-mi rezistă niciun dop! E o chestie pe care am învățat-o la Cercetași.

O urmă până în bucătărie și o privi cum își pune șorțul, își suflecă mânecile puloverului și ia o sticlă de vin roșu de pe un raft.

— *Voilà, monsieur.* Château Val-Joanis. Provine de dincolo de Luberon. Îi întinse sticla și Simon observă venele albastre, delicate de pe partea interioară a antebrațului ei. Îi plăcea să vadă cum o femeie își suflecă mânecile ca să gătească, ceva ce Caroline n-ar fi făcut nici moartă. Tirbușonul și paharele sunt la bar.

Era o bucătărie pe cinste, realiză el, bucătăria unui bucătar adevărat, cu oale de aramă atârnate în cuie, cât mai la înde mână, cuțite cu lamele subțiate de câte ori fuseseră ascuțite, o mașină de gătit cu tăblie de fontă, un raft cu cărți de bucate uzate de-a lungul anilor și, undeva în centru, o masă rotundă de lemn masiv, păstrând sub stratul de lac toate ridurile fibrei și nodurile esenței. Totul era bine folosit și bine îngrijit. Turnă vinul în pahare și unul i-l duse lui Nicole, care amesteca sosul de tomate într-o cratiță. Se aplecă ușor spre cratiță ca să inhaleze mireasma bogată, văratică și fără avertisment, întinse degetul în sos și îl linse cu vădită plăcere.

Nicole îl plesni cu lingura peste mână.

— Nu mai fura! Mă ajuți mai mult dacă te așezi undeva și mă ții de vorbă.

Simon se retrase la masă, lingându-și degetele de sos. Îi făcea plăcere să o urmărească pe Nicole cum se mișcă prin bucătărie, căutând cuțitul potrivit, cum taie legumele și amestecă în mâncare, cum își șterge mâinile pe șorț ca să poată lua paharul de vin în mână

— ritmul senzual și măsurat al unui bucătar cu experiență. Părea aproape elegantă în șorțul ei, legat strâns la spate astfel că îi punea în evidență talia subțirică.

— Povestește-mi despre hotelurile de prin împrejurimi, o rugă el. Cum este iama? Se închid toate, așa cum se întâmplă pe coastă?

Nicole puse o oală cu apă pe foc, adăugă sarea și o frunză de dafin, apoi luă paharul de vin în mână.

— Poate pentru o lună, hai să zicem două. S-a schimbat mult de pe vremea când spuneai „sezon" și te refereai doar la lunile iulie și august. Acum sunt ocupate de la Paște până în octombrie. Apoi, în noiembrie sunt varii sărbători, cum e Toussaint[20], vine Crăciunul, Anul Nou. Primăvara începe aici în luna martie. Nicole sorbi din vin. Sezonul se întinde de-a lungul a noua luni, iar clientela nu e alcătuită numai din francezi, sau numai din parizieni — nemți, olandezi, belgieni, elvețieni, englezi — toți vin aici, din ce în ce mai numeroși în fiecare an. Un hotel bun va funcționa bine aici, mai ales că Brassière e un colțișor de ținut lipsit de hoteluri. Cel mai apropiat hotel se află în Gordes.

Puse paharul pe masă și începu să amestece un dressing pentru salată, bătând laolaltă uleiul și oțetul balsamic, cu puțin muștar și zahăr brun și adăugând la final câteva picături de zeamă de lămâie.

— Îți zic, nu e deloc o idee nebunească.

— Nu, se văzu nevoit să recunoască el. Chiar nu e. Se gândi mai bine la tipul de hotel în care i-ar face lui plăcere să stea, un hotel mic, prietenos, simplu, administrat perfect. Ar fi el în stare să conducă un astfel de hotel? Cel mai probabil, nu.

Nu avea răbdarea necesară, nici ochiul format pentru detalii.

Dar Ernest — meticulos, eficient, de încredere, atoatecunoscător în materie de gastronomie, un maestru al aranjamentelor florale și o persoană cu fler la oameni — o, el parcă era născut să fie manager de hotel. Dacă ar fi acceptat să facă asta.

— Mă întreb ce-ar zice Em de chestia asta?

Nicole rupse o bucată de pâine, o înmuie în sosul pentru salată și i-o oferi lui Simon.

— Păi, de ce nu-l întrebi?

Mușcă din pâine și sosul i se scurse pe bărbie. Nicole se aplecă spre el ca să îl șteargă cu colțul șorțului. Erau foarte aproape unul de

altul.

— Sper că o să te descurci mai bine cu sosul de roșii, comenta ea.

Simon înghiți. Nicole trecuse deja la aragaz. Puse pastele în apa care fierbea, luă tacâmuri și șervete dintr-un sertar, turnă dressingul peste salată și îi dădu bolul de lemn lui Simon.

— Amestecă tu salata, apoi putem să ne așezăm la masă.

Un străin care ar fi privit această scenă domestică ar fi putut să-i ia drept un cuplu stabil, trainic, cu excepția faptului că schimbau priviri mai des decât ar fi trebuit, iar când se atingeau, nu era ceva firesc, familiar, cum se întâmpla între un bărbat și o femeie care sunt obișnuiți să fie împreună.

Simon încă mai simțea unde îl șterse Nicole pe bărbie. Dacă nu ar fi avut gura plină, ar fi sărutat-o chiar atunci.

Nicole scurse pastele, adăugă ulei de măsline și-și scoase șorțul. Se îmbujorase de la căldura mașinii de gătit, și își dădu părul după urechi.

— Cred că arăt groaznic.

Simon rânji și se ridică să-i tragă scaunul.

— Absolut înfiorător, zise el. Să sperăm că ești cât de cât bună la gătit.

Pastele și conversația nu fac casă buna împreună, așa că mâncară în liniște. Simon strânse și ultimele rămășițe de sos din farfurie cu un colț de pâine, apoi se șterse la gură cu atenție exagerata.

— Ia uite, zise el. Sunt curat. Bărbia e lună.

Nicole îi zâmbi și clatină din cap.

— Arăți de parcă te-ai fi șters pe cămașă. Se ridica de la masă și aduse un castron cu apă și un ștergar. Simon își admiră cămașa albastra care purta pe piept urmele uleioase ale bătăliei cu pastele.

— Ridică-te.

— Iartă-mă. Ți-am zis că sunt neglijent.

— Da, fii de acord Nicole. Ești foarte neglijent. Puse castronul pe masă, înmuie ștergarul în apă și îi desfăcu unul din nasturii de la cămașă, trecându-și mâna pe dedesubtul materialului ca să-l curețe. Simon simți atingerea fină a degetelor ei în dreptul inimii — de această dată nu avea gura plină.

Se făcuse amiază până se treziră, făcură un duș, începură să se îmbrace, apoi se băgară la loc în pat; abia târziu după-amiază ieșiră din casă, cu intenția de a recupera bagajele lui Simon de la hotel.

— Dumnezeu știe ce-or crede oamenii ăștia despre mine, declară el. Prima dată am apărut fără bagaje, acum vin cu valiza după mine, dar nu folosesc camera.

Simon se apropie de recepție, ușor jenat din pricina obrazului neras și a petelor de pe cămașă. Fata de la recepție era fermecătoare și Simon se trezi spunându-și că ar fi o angajată plăcută dacă ar fi demarat proiectul cu hotelul.

— Sper că v-ați simțit bine la noi, domnule Shaw.

Semnă nota și îi răspunse cu un zâmbet.

— Da, spuse el. Da, m-am simțit chiar foarte bine. Peisajul este absolut magnific acum, toamna.

Mai aveau o oră de pierdut înainte de a se îndrepta spre aeroport, așa că dădură o raită pe la *gendarmene.* Ideea începea să îl prindă și Simon își imagina cum va arăta totul, un ansamblu de piatră, sticlă și raze de soare. Se întrebă cât din entuziasmul său se datora perspectivei de a avea o afacere de succes, și cât femeii de lângă el. Se simțise foarte fericit când se trezise și dăduse cu ochii de chipul lui Nicole. Își pusese brațul în jurul ei și o trăsese la pieptul lui.

— Vreau să fac asta, zise el. Dar cu două condiții. Prima este Ernest. Dacă ar vrea să vină, ar face locul să meargă strună.

— Și?

— Trebuie să-mi gătești paste din nou. Cerceta cu atenție chipul lui Nicole și observă roșeața care-i apăruse fetei pe gât din pricina bărbii lui nerase. Data viitoare îmi aduc și o cămașă de schimb.

10

Clienții care prânzeau la Chez Mathilde dispăreau după ora două; mesele erau rearanjate pentru cină, iar din bucătărie începea să se audă obișnuitul zgomot făcut de fata care ajuta la spălatul vaselor și cratițelor. Mathilde era aplecată deasupra casei de marcat, bănuitoare, cu ochelarii de vedere pe vârful nasului, netezind bancnotele crâmpoțite în teancuri ordonate, încruntându-se la cecul

ocazional care trebuia să ajungă la bancă și, prin urmare, era supus taxelor. Ridică privirea și îl zări pe General îmbrăcându-și haina și pipăindu-și buzunarele.

— *Merde,* zise el. N-o să am timp să mă opresc la bancomat. Dă-mi tu niște bani.

Mathilde își linse degetul mare și numără cinci bancnote a câte o sută de franci fiecare.

— Să fii atent, să-ți dea reducere. Îi puse banii pe casa de marcat. Când te întorci?

— Nu vin târziu, asta dacă nu-mi găsește ceva grav. Generalul luă banii și se aplecă să o sărute pe Mathilde pe obraz.

Să tragi un pui de somn, ce zici?

Mathilde încuviință dând din cap.

— Sigur, *chéri.* O să trag un pui de somn și n-o să fie gata pentru cină! Hai, fugi. Și nu uita — să îți dea reducere, că plătești în numerar.

Generalul încă mai zâmbea când se urcă în mașină. Mathilde era femeie bună, grijulie până la ultima centimă. Chiar și dacă ar fi avut milioane, Generalul era convins că ea ar fi rămas aceeași — iar dacă îi ieșea afacerea asta, chiar vor avea milioane. Coti la dreapta la semnul pentru Isle-sur-Sorgue și simți un gol în stomac, de emoție. Mathilde credea că se ducea la dentist. În realitate, Generalul plecase în recunoaștere la locul faptei.

Parcă la nicio sută de metri de Caisse de pargne și își consultă ceasul. Avea suficient timp să cumpere lucrurile necesare înainte de întâlnirea stabilită. Luă două exemplare din *Le Provensal,* apoi găsi o papetărie. Aici cumpără un carnet și două plicuri maro mari, care se umflară când puse ziarele împăturite înăuntru, exact după cum se aștepta.

Mai avea zece minute. Intră în barul de la capătul podului îngust ce traversa râul și ceru un Calva ca să își mai calmeze nervii. Orășelul era liniștit, aproape pustiu — era doar o după-amiază tihnită de toamnă. Generalul simți Calvadosul alunecându-i pe gâtlej, un fior cald și reconfortant, și își imagină cum se va vedea scena de la bar în acea duminică de iulie. Pe ambele maluri ale râului vor fi amenajate tarabe, comercianții de survenire se vor înghesui de-o parte și de alta a drumului principal, turiști peste tot, traficul

încremenit în loc și nicăieri nici picior de polițist, căci aceștia se vor adăposti la răcoare, lăsându-i pe șoferi să se certe între ei. Perfect

Generalul își șterse mustața, luă plicurile sub braț și traversă din nou podul, mergând cu pași repezi, ca un om preocupat de o afacere importantă și confidențială. Trecu pe lângă roata morii din apropierea băncii, aparent fără să bage în seamă brește care se ițea din apele verzui ale râului, și urcă treptele de la intrare.

Firește, funcționarul dindărătul ghișeului îl ignoră preț de două minute înainte de a ridica privirea de la monitor spre el.

— Am un rendez-vous, începu Generalul, cu Monsieur Millet.

Funcționarul oftă și lăsă baltă munca lui absolut vitală pentru a-l conduce pe General la un separeu din colț. Bătu în ușa de sticlă înainte de a o deschide și murmura ceva către un cap cu par șaten, aplecat deasupra unei mese de lucru. Monsieur Millet își scoase ochelarii, îi puse cu mare atenție exact în centrul documentului pe care îl studia în acel moment, se ridica de pe scaun și îi întinse vizitatorului mâna sa mica și palidă. Era un domn mărunțel, foarte îngrijit, cu cămașa scrobita și cravata înnodată cu precizie matematica. Avea un birou curat și ordonat, iar creioanele din păhărelul lor erau perfect ascuțite. Lângă o tăviță goala era așezată o fotografie înrămata care înfățișă o doamnă ordonata, cu un copil ordonat. Generalul se întreba de ce nu exista și un aparat de telefon, când subit începu să târâie unul din sertarele biroului.

— Mă scuzați, zise Monsieur Millet. Vă rog, luați loc. Deschise sertarul și ridică receptorul. Generalul se hotărî să nu tulbure simetria biroului și își ținu plicurile maro pe genunchi.

Monsieur Millet își încheie conversația și ascunse telefonul la loc. Își puse coatele pe masă și își împreună mâinile, acordându-i întreaga sa atenție Generalului.

— *Alors…*

Generalul bătu ușor cu palma plicurile din poala.

— Am și eu niște documente — contracte și acte de proprii etate — genul de acte pe care nu vrei să le rătăcești.

— Contracte și acte de proprietate, repetă Monsieur Millet.

Înțeleg. Acte de valoare și de-o anumită importanța pentru dumneavoastră.

— Exact Tocmai de aceea sunt de părere că ar trebui să le păstrez undeva, în siguranță.

— Siguranță maxima, dragă *monsieur.* Siguranță maxima.

Degetele mâinilor mici și palide fremătară de grijă. Le tot spun și angajaților mei: fără o documentare corectă, lumea pur și simplu va înceta să mai funcționeze. Documentele, actele ar trebui tratate ca lingourile de aur.

Generalul aproba printr-un gest al capului și încă o dată bătu ușor cu palma în cele două exemplare din *Le Provensal.*

— Acestea în mod special. Se apleca ușor în față. Aș vrea să le păstrez aici, la dumneavoastră, într-un seif. E mai sigur decât la mine acasă.

— Ah, dacă ar fi toată lumea prudentă cum sunteți dumneavoastră! Aici, în Vaucluse, avem rata cea mai ridicata de furturi din Franța — cu excepția Parisului, desigur. Millet ridica din umerii osoși, apoi își permise să zâmbească. Din fericire, oamenii încep să înțeleagă și să se preocupe de aceste aspecte.

Vâri mâna în buzunar și scoase la iveală un set de chei care era legat cu un lănțișor de cureaua de la pantaloni, descuie sertarul de sub cel rezervat telefonului și-i arătă un dosar gros.

Aici, zise el punându-și ochelarii, am toate detaliile legate de închirierile de casete de valori. Anul trecut am instalat trei sute de astfel de casete — la recomandarea mea, dacă-mi este permis să menționez —, iar astăzi, stați să văd… avem doar treizeci și opt de casete, neînchiriate încă. Țuguie buzele și rearanjă o foaie de hârtie care ieșea puțin din Teancul de documente. Două sute șaizeci și două de casete de valori închiriate în mai puțin de un an. Se uită la General cu subînțeles. Da, domnule, oamenii au început să se preocupe.

Generalul se trase de mustață.

— Extrem de încurajator. Bănuiesc că este vorba de partea locului, ca și mine?

— Asta, *monsieur,* nu pot să vă spun. Millet își scoase ochelarii de la ochi, și își împreună din nou mâinile. Garantăm dis creție absolută față de toți clienții noștri. Discreție și siguranță.

— Excelent! exclamă Generalul. Așa și trebuie să fie, ca-n Elveția.

Millet pufni.

— Nu avem nimic de învățat de la elvețieni. Veți vedea când vom merge în seif. Acum. Să ne ocupăm de formalități?

Generalul se gândise să dea un nume fals, însă până la urmă ajunsese la concluzia că ar fi fost o complicație inutilă.

Nu făcea nimic greșit. Caseta lui de valori va fi spartă în marele jaf al băncii, la fel ca toate celelalte. Care-ar fi fost rostul să-și asume riscul, fie el cât de mic, de a da într-o bună zi peste Millet în plină stradă și acesta să-l apeleze cu un nume ce nu-i aparținea? Așa că Generalul completă cuminte formularul cererii și scrise un cec pentru plata chiriei pe un an, folosind carnetul de cecuri de care Mathilde nu știa, contul bancar pe care îl deschisese cu ani în urmă și din care finanța acum întreaga operațiune.

Millet se scuză pentru câteva momente, revenind apoi cu cheile de la seif și de la caseta de valori ce aparținea de-acum

Generalului. Merseră împreună la o ușă nemarcată, aflată undeva în partea din spate a clădirii băncii.

— Acum, zise Millet, haideți să ne închipuim că dumneavoastră sunteți un spărgător de bancă. Zâmbi către General.

O ipoteză amuzantă, nu? însă nu așteptă răspunsul. *Bon.* Ați ajuns până aici. Ce vedeți?

Generalul se uită în jurul său și ridică din umeri.

— O ușă.

Arătătorul lui Millet se agită ca un metronom.

— Prima greșeală. Această ușă este în realitate un scut din oțel. Priviți.

Alese două chei, descuie ușa și trase de mâner. Era groasă cam de șase-șapte centimetri, estimă Generalul din ochi. În mod cert, nu era o conserva de sardine. Dădu din cap aprobator, încercând să pară cât mai impresionat.

Millet îi indică mândru următorul obstacol, o a doua ușă, de această dată alcătuită din bare dreptunghiulare de oțel, fiecare bară groasă cât încheietura funcționarului. Generalul le inspecta îndeaproape.

— Spuneți-mi, Monsieur Millet, zise el, de ce este această a doua ușă făcută numai din bare?

Millet alese încă două chei din colecția sa.

— Desigur, avem un sistem de supraveghere electronică în toată banca — camere video, sisteme de alarmă, tehnologia cea mai avansată, cea mai sensibilă. Dar nu trebuie să uităm un lucru. Aici se întoarse spre General și îi vârî o cheie sub nas.

Discreția, dragul meu *monsieur,* discreția. Din acest motiv, în seif nu există sistem de supraveghere. Clienții noștri se bucură de discreție absolută cât se află în camera seifului. Și de siguranță, întrucât sunt încuiați înăuntru.

Lovi ușa de oțel cu cheia.

— După cum vă imaginați, este antifonată. Să presupunem că este încuiată. Avem un client înăuntru. Acesta are *une crise cardiaque* — Millet duse mâna la inimă cu un gest teatral — cade, țipă după ajutor, dar nu poate fi auzit de nimeni. Pentru alții există, desigur, problema claustrofobiei. Trebuie să ne gândim la toate aceste posibilități. De aceea prima ușă rămâne deschisă, și cea de-a doua este închisa. *Voilà.*

Millet îl conduse pe General în seif. Încăperea avea formă de L, iar pe toți pereții erau instalate casete de oțel cenușii, numerotate; într-un colț, ferite de privirile celor care ar putea fi la intrare, se afla o masă cu două scaune.

— Casetele nu pot fi deschise decât folosind cheia de siguranță în conjuncție cu cheia personală a clientului, îi explică Millet. Întotdeauna ne gândim la siguranță, siguranța clientului înainte de toate. Descuie cu cheia de siguranță prima încuietoare a casetei cu numărul 263 și îi înmâna Generalului un tub de oțel cam de cinci centimetri lungime. Cheia dumneavoastră personală, executată de Fichet, imposibil de duplicat.

Se trase un pas îndărăt, așteptând să se desfășoare ceremonialul deschiderii casetei.

— Dacă aș putea rămâne câteva minute singur, zise Generalul, aș vrea să-mi pun ordine în acte înainte de a le pune spre păstrare.

— Dar sigur că da. Stați atât cât este necesar, *monsieur.*

Înclină ușor capul și zâmbi. Evident, va trebui să vă încui aici.

O experiență nouă, nu, să fiți în spatele gratiilor?

Generalul îi răspunse cu un surâs.

— Cum să fac să evadez?

— Apăsați acest buton roșu, de lângă intrare, și vom veni să vă eliberăm. Aici știm cum să ne tratăm prizonierii.

— Văd asta, zise Generalul. Mulțumesc.

Se așeză la masă și scoase din buzunar carnetul, laolaltă cu o ruletă. Fernand trebuia să cunoască grosimea oțelului ca să poată calcula cantitatea de explozibil. Apoi, mai erau ușa din dos și podeaua. Timp de zece minute, Generalul își făcu de lucru în cel mai util mod cu putința, măsurând și făcând schița perimetrului, privind adesea printre gratii până când obținu un plan general al încăperii, completat cu dimensiunile ușii și confirmarea, după ce trase de un colț de mochetă, că podeaua era din beton armat. Aceasta avea să fie cea mai zgomotoasa explozie, își zise el. Restul avea să fie insesizabil datorită ușii groase de oțel. Dar, oricum, va fi o noapte plină de zarvă. Se uită la șirurile de casete de valori și-și mușcă vârful mustății. Ce sume se ascundeau în ele? Sute de mii? Milioane? Monede de aur? Bijuterii?

Deocamdată, avea suficiente informații. Putea oricând să revină. Puse plicurile maro în caseta cu numărul 263 și încuie.

Da, aceea va fi o noapte plină de zarva.

11

Liz puse dinaintea lui Simon o cană de cafea fierbinte și un teanc de scrisori.

— Bietul de dumneavoastră, îl compătimi ea. Păreți sfârșit. A fost atât de groaznic la New York?

— Ziegler a fost cum îl știi, fermecător ca-ntotdeauna.

Omul acela e ca o gorilă dopată cu steroizi, zău așa. Totuși, am pus mâna pe contract.

Îi înmână lui Liz o variantă a comunicatului de presă.

— Ei bine, eu cred că exagerați. Ar trebui să începeți să vă luați liber în weekend, măcar atunci. Bănuiesc că sâmbătă și duminică ați fost aici, punându-vă la curent cu ce s-a mai întâmplat.

Simon oftă cu emfază.

— Elizabeth, munca unui magnat nu se termina niciodată.

— Dumneavoastră glumiți, dar eu vorbesc cât se poate de serios.

— Știu, Liz. Sorbi din cafea. Acum, să revenim. Ai putea să redactezi comunicatul și apoi să-l rogi pe domnul Iordan să treacă pe la mine când are o clipă liberă?

Liz îi zâmbi.

— Tocmai ce l-am văzut. O să vă placă la nebunie costumul lui.

Ca de obicei, Iordan își petrecuse weekendul la casa lui de la țară și, ca să fie sigur că și restul agenției avea cunoștință de acest lucru, își făcuse apariția la birou îmbrăcat în tweed din cap până-n picioare — purta un costum din stofa de lâna de culoarea lichenilor pietrificați, jacheta avea petice de piele la coate, iar pantalonii păreau atât de rigizi, încât ar fi stat în picioare și fără omul din ei. O cămașa în pătrățele de la

Tattersall, cu o cravată galbena și mocasini din piele întoarsă de culoarea rădăcinii de ghimber completau imaginea, de altfel atent construită. Simon se întrebă dacă ținuta lui Jordan era biodegradabilă, dacă stofa se va rări în timp. Probabil că nu. Părea că nici glonțul n-ar trece prin costumul său.

— 'Neața, Nigel. Am tot vrut să-ți cer numele croitorului tău.

Jordan se așeză pe canapea, ridicându-și pantalonii ca să expună șosetele groase de lână semidărăcită.

— Un individ din Cork Street. Merg la el de ani de zile.

Are un bătrânel în Scoția care-i furnizează acest tip aparte de tweed. Își admiră cu imensă satisfacție picioarele păroase. În ziua de azi nu găsești prea ușor lucruri de o asemenea calitate.

Simon îl aprobă:

— Sunt convins. Îi întinse o hârtie peste masă. Ei bine, am câștigat contractul. Trei sute de milioane la nivel global, poate chiar mai mult. Iată o variantă de comunicat de presă. Ar fi bine să îl dăm chiar azi, înainte ca Ziegler să apuce să sune la toate ziarele din Londra.

Jordan se opri la mijlocul gestului, rămânând cu mâna în aer, zăbovind deasupra foii de hârtie întinse.

— Dumnezeule, ce rapid! Felicitări, bătrâne! Bine lucrat.

Nici că ar fi putut să vină într-un moment mai bun. Citi comunicatul, dădu aprobator din cap de câteva ori, apoi îl lâsă pe masă. La fix. Prietenii noștri din City vor fi extrem de mulțumiți. La fel și echipa.

— Sau măcar o parte din ea, îl contrazise Simon și scoase la iveala articolul din revista *Campaign.* De aici înțeleg că unul sau doi din membrii echipei sunt mai neliniștiți. O scindare, scrie aici, menționează managementul de vârf, clienți mari. Tu ce crezi despre asta? Crezi că e fondat articolul, sau e o prostie inventată, cum fac unii ziariști când duc lipsă de subiecte?

Simon nu-l văzuse pe Jordan roșind până atunci. Pere roșii îi apărură în obraji, iar gâtul păru cât se umflă. Jordan studie conținutul tabacherei cu interes exagerat, apoi alese o țigară și o aprinse.

— Ah, zise el într-un final, asta. De fapt, despre asta veneam să-ți vorbesc. Se prea poate să fi fost vorba de o exprimare greșită. Un incident nefericit.

— Exprimarea cui?

— Păi, a mea. De fapt.

— Așa.

— Săptămâna trecută eram la Annabel's cu Jeremy Scott – îl cunoști, președintele de la Anglo…

— Da, numele îmi sună cunoscut, interveni Simon. Ca mărime, Anglo Holdings era unul din primii trei clienți ai agenției.

— Ei bine, am luat o gustare împreună, apoi am ieșit în oraș. Și cum glumeam noi la bar despre cât de mare e bugetul lor — sigur știi că l-au mărit din nou — Jeremy a zis ceva cum că Anglo e destul de mare cât să finanțeze o întreagă agenție.

Jordan se opri și studie capătul țigării. Și bănuiesc că a început să vorbească whisky-ul din mine, probabil am zis o prostie.

— Cum că ai pune bazele propriei agenții?

— Cam așa ceva — era doar o glumă, bătrâne, doar o glumă.

— Bineînțeles, îl asigură Simon. Dar cum oare a ajuns în *Campaign?*

— Păi, n-am observat asta decât atunci când ne-am ridicat să plecăm, dar la celălalt capăt al barului erau doi tipi de la JWT care se prea poate să fi auzit conversația noastră și să-și fi format o impresie greșită. Un telefon scurt la *Campaign…*

Jordan clătină din cap. O porcărie, zău așa. Dacă nici măcar la Annabel's nu poți să ai o discuție particulara fără ca presa să fie pe față, nu știu unde va ajunge lumea asta.

Simon ofta. Dacă voiai ca un zvon să se transforme în fapt peste noapte, Annabel's era cel mai bun loc de pornire. Se aplecă spre Jordan, confidențial:

— Nigel, tu realizezi cum va afecta acțiunile noastre contractul cu Parker? îți dai seama cum îți va afecta ție valoarea personală? Dumnezeule, își zise, încep să vorbesc ca Ziegler.

Lucrez la niște proiecte acum care ar putea fi extrem de interesante. Trebuie să știu că mă pot baza pe tine.

Pe chipul lui Jordan trecură într-o succesiune rapidă mai multe registre de expresie: ușurare, curiozitate și, la final, lăcomie, pentru a lăsa loc unei sincerități solemne.

— Absolut, bătrâne. Până la moarte.

— Să sperăm că nu va fi necesar. Simon se ridică de pe scaun și îl bătu pe Jordan pe umăr. Costumul lui avea textura unui covor de mușchi. Bun. Mă bucur că am lămurit treaba asta.

Jordan plecă și Simon realiză ce bine se potriveau toate.

Ticălos fățarnic, firește că plănuise să ia afacerea și să o tulească.

Dar acum, cu noul client, Simon avea posibilitatea să-i fluture pe la nas sume îndestulătoare încât să-l mai țină aici. Iar asta era esențial pentru moment. Plecarea lui Simon din agenție depindea de continuitatea pe care Jordan o putea asigura. Toți clienții importanți se simțeau bine în prezența lui, Dumnezeu știa de ce. Probabil că mergeau cu toții la același croitor.

Simon luă comunicatul și merse cu el în biroul lui Liz.

— Poți să-l trimiți tu, Liz? Lista obișnuită, te rog. Și eu trebuie să-i văd pe Ernest. Știi cum dau de el?

— Ernest este cu Leonard, domnule Shaw. Trec în revistă plantele din agenție.

— Înțeleg. Ei bine, când ajunge cu recensământul și pe aici, roagă-l să intre și la mine.

Simon se întoarse în birou și rămase cu privirea ațintită pe fereastră, la întinderea verde de afară, Hyde Park. Copacii despuiați de frunze se înălțau spre cerul înnorat, iar alergătorii — când naiba de aveau timp să facă jogging? – erau înfofoliți împotriva umezelii, răsuflând în fuioare alburii în aerul rece.

Își zise că ar fi cazul să se mai antreneze și el, apoi îi veni în minte trupul zvelt, aproape musculos al lui Nicole. Și ea mânca de stingea.

Încă mai zâmbea când auzi un ciocănit în ușă și se răsuci de la fereastră, dând cu ochii de Ernest.

— ’Neața, Ern. Ce mai fac plantele?

— Mă bucur să raportez că sunt încă verzi, în ciuda cantității cam mari de îngrășăminte pe care o pune tânărul Leonard în pământ. Cred că puștiul tânjește după o junglă. Dacă nu suntem pe fază, o să solicite și niște papagali. M-ai chemat?

— Da, intră, te rog. Mai bine închide ușa după tine.

Ernest își permise să ridice abia perceptibil din sprâncene.

Ușa închisa însemna că i se va dezvălui un secret.

— Ern, ia loc. Am o surpriză pentru tine. Simon ezită, căutându-și cuvintele. Ar fi trebuit să repete înainte, nu să se avânte așa, nerăbdător. Ern, mă gândesc să părăsesc agenția. Am văzut un loc în Provence, aș vrea să îl cumpăr.

Ernest nu spuse nimic, dar expresia feței era una cât se poate de serioasă.

— Proprietatea ar putea fi transformată într-un hotel fantastic, absolut fantastic și ar putea fi gata până vara viitoare — restaurant, piscină, cam douăsprezece camere, o priveliște încântătoare. Are de toate. Trebuie doar finisată. Îmi place, îmi place chiar foarte mult.

Ernest rămase cu privirile ațintite în jos, uitându-se stingher la mâini, pe care le împreunase în jurul genunchiului.

— Pare foarte drăguț. Oftă și brusc păru mult mai în vârstă.

O, ce să zic. Era limpede că până la urmă se va ajunge la asta, bănuiesc. Agenția nu te mai face fericit, nu-i așa? Se uită în ochii lui Simon și încercă să zâmbească. Da, probabil ești gata de schimbare. Ei, atunci… mult noroc, dragul meu. Mult noroc.

— Nu, Ern, stai, mă exprim în cel mai lamentabil mod cu putință. Simon își dădu seama că nu se făcuse înțeles. Ascultă-mă, nici nu-mi închipui să fac asta dacă tu nu vrei să vii cu mine. Și nu doar de dragul vremurilor bune. Nu sunt în stare să conduc un hotel — am banii, am relațiile, am entuziasmul, dar asta nu e de ajuns. Hotelurile bune — cele mai bune — sunt bune tocmai pentru că fiecare detaliu este așa cum ar trebui să fie. Doar mă știi, eu și detaliile… sunt incurabil. Dar tu… Nu știu. În mintea mea, mi te închipui acolo, conducând hotelul.

N-aș putea face asta de unul singur. Simon ridică din umeri și zâmbi cu toată fața. Și, în plus, cred că mi-ar fi dor de tine, chiar dacă mă cicălești întruna.

Se simți aproape jenat văzând din nou bucuria de pe chipul lui Ernest. Se lumină la față și răsuflă adânc. Parcă i se ridicase o piatră de pe inimă. Ernest clipi des de câteva ori, apoi își sufla zgomotos nasul.

— Ei asta! zise el într-un final. Cred că-mi pun puțin sherry, dacă se poate. Se ridică și se duse la barul din colțul biroului.

Un hotel! Dar tare viclean mai ești!

— Ern, nu-ți cer să iei o decizie acum, pe loc. Gândește-te o zi, două. Nu e o simplă schimbare de loc de muncă.

Ernest se răsuci pe vârfuri, numai zâmbet și ridică paharul.

— Adio, Wimbledon!

Bău cu nesaț și se înfioră de plăcere.

— O să discutăm despre asta diseară, acasă. Simon era încântat, nerăbdător, așa cum numai la începuturile agenției mai fusese. Avem multe de pus la punct și până nu suntem gata… duse degetul la buze… nu sufli o vorbă, OK?

Ernest dădu paharul de sherry peste cap. Îi era imposibil să nu zâmbească.

— O să fiu mut ca un pește.

Se auzi o bătaie în ușă și Liz vâri capul în birou.

— Domnule Shaw, îmi pare rău să vă deranjez, dar a sosit clientul programat la ora unsprezece. Observa paharul din mâna lui Ernest. Ce faci, Ern, sărbătorești?

— Nu, dragă, îl iau în scop medicinal. Se bătu cu palma pe piept Pentru sughiț. Eu aș face bine să dispar, până ce Leonard nu acoperă recepția cu liane.

Liz îi făcu loc să treacă și se încrunta întrebătoare.

— A pățit ceva?

Simon îi zâmbi.

— N-are nimic, zise el. Cel puțin, așa cred. Hai să vedem următoarea victimă. Îl poftești, te rog, înăuntru?

Lui Ernest îi venea foarte greu să se mai concentreze asupra problemelor de vegetație ale agenției. Un hotel în Provence!

Aproape că plutea de bucurie. L-ar fi urmat pe Simon și la capătul pământului, desigur, cu o posibilă excepție și anume.

Milton Keynes. Dar asta — șansa de a decora și conduce o mică bijuterie sub soarele Franței, departe de toți scorțoșii de aici și de clima înfiorătoare — asta era șansa vieții lui, ocazia de a se autodepăși, de a da un sens talentului său creator. Acolo avea să înflorească, era convins, iar în toată vâltoarea aceasta internă, fu neobișnuit de receptiv la propunerile lui Leonard de a instala câțiva palmieri Kentia în departamentul media.

„Dar de ce nu sapi și o grotă mică în parcarea subterană, dacă tot ai început, dragul meu, își zise el în gând. Oricum n-o să apuc să o vând. Eu voi fi în Provence”. Se hotărî să-și petreacă pauza de prânz la Berlitz, unde voia să se intereseze de cursuri de limba franceză.

Simon încercă să reziste impulsului de a o suna pe Nicole până când nu fu absolut convins că Ernest nu se răzgândise.

Adio Wimbledon, adio Ziegler, adio Jordan, adio după-amiezi petrecute la lumina artificială. Se uită la ceas, parcă timpul nu trecea îndeajuns de repede.

Era ora șase și directorul de la cercetare abia își intra în mână. Niște analize demografice, nu știu ce găselniță de marketing absolut neprețuita, diagrame și documente, spațiu de emisie, ora de vârf. Simon aruncă o privire spre grupul adunat la el în birou și abia își înghiți un căscat. Aștepta o pauză în monologul directorului de mai bine de zece minute, dar omul nu părea să mai și răsufle, cum ar face orice om normal.

La un moment dat Simon se ridică în picioare, fără niciun avertisment, prefăcându-se că tocmai își dăduse seama de ora târzie.

— Doamne, iartă-mă, Andrew. Tot ce spui este extrem de interesant, însă nici nu mi-am dat seama cum a trecut timpul.

Trebuie să ajung în City până la șase și jumătate. Își recupera haina de pe spătarul canapelei. Ascultați, nu vă jenați să vă serviți de la bar și continuați ședința. Mă puneți la curent mâine. Cred că ați dat de o idee genială, oricum. Zicând acestea ieși valvârtej din birou, înainte ca directorul de cercetare să-și poată reveni din surpriză.

Când deschise ușa apartamentului, Simon fu întâmpinat de acordurile *Pastoralei* lui Beethoven și îl găsi pe Ernest în sufragerie. Pe masa era desfășurată o hartă a sudului Franței, lângă un ghid Michelin și câteva broșuri despre cursuri de limba franceză. Ernest avea același zâmbet larg pe care-l afișase întreaga zi.

— Ern, deci nu te-ai răzgândit?

— *Moi?* Sigur că nu. Abia aștept să mă încalț cu espadrile și să zburd prin câmpurile de cimbru[21]. Dar unde ne găsim, mai exact?

— Brassière-les-Deux-Églises. Simon găsi punctul pe hartă. Aici. Cam la patruzeci de minute de mers cu mașina față de Avignon. Un ținut foarte frumos, nu prea departe de *autoroute* și de aeroport. Nu e niciun alt hotel pe o rază de cincisprezece – douăzeci de kilometri. O poziție foarte bună.

Are potențial să meargă extrem de bine. Își arunca haina pe un scaun și se duse în bucătărie. Ce vrei să bErn?

Ernest ridică privirea din hartă.

— Am pus în frigider ceva potrivit ocaziei. Tratația mea.

Simon scoase sticla de la rece și zâmbi. Mmm, Grand Cordon Rose.

— Ern, ce poamă-mi ești!

— Întotdeauna am susținut că nu există altceva mai bun decât șampania roz, ca să-ți dea un pic de culoare în obraji. Și asta este o ocazie festivă.

Simon aduse cupele în sufragerie și-i înmâna una lui Ernest.

— Ești sigur că vrei asta? Absolut sigur?

— Ce s-ar alege de mine dacă tu părăsești agenția? Să ajung sluga Măriei Sale, domnul Jordan? îți poți imagina ceva mai oribil? Ca să nu mai zic că va fi distractiv, cum era odată.

Începem ceva nou. Și-mi dau seama că și tu simți la fel. Își suflă nasul. Așa că să nu mai aud aiureli din astea. Sunt absolut decis și nu mișc în front.

Se așezară la masă și Simon începu să îi descrie vechea *gendarmerie* și să parcurgă împreună orarul pe care îl schițase.

În următoarele zile, aveau să facă o ofertă pentru proprietate.

Dacă nu apărea nimic neprevăzut, putea să meargă chiar în acel weekend să semneze actul de vânzare și să aibă o discuție preliminară cu arhitectul. O lună era alocată arhitectului ca să își

pregătească planurile și estimările, lucrul putea să înceapă undeva înainte de Crăciun și astfel să se încheie în mai. Între timp, Simon își va elibera programul de la agenție cât mai discret cu putință, iar Ernest va începe cursurile la Berlitz.

Ernest lua notițe în timp ce Simon vorbea și devenea din ce în ce mai confuz pe măsură ce avansau cu planurile.

— Sunt puțin îngrijorat, zise el, nu-mi dau seama cum vom face toate astea de la Londra, chiar și dacă trecem pe acolo de două-trei ori pe lună. Ții minte cum a fost când au venit muncitorii în Kensington — în clipa în care erau lăsați de capul lor, ori nu făceau nimic, ori dădeau rasol. Se uita din nou pe notițele din carnet. Și aici văd o grămadă de lucruri de care cineva trebuie să se ocupe chiar acolo: angajarea personalului, mobilierul, bucătarul, pivnița de vinuri. Aș fi încântat să mă duc acolo chiar mâine, dar nu cunosc pe nimeni. Mi-ar lua luni de zile să adun oamenii potriviți. Sau sunt eu prea prăpăstios?

Simon rânji bucuros.

— Ern, ar fi trebuit să-ți spun de la bun început Am o armă secretă acolo. O mai ții minte pe Nicole Bouvier?

Ernest ridică privirea din carnet și îl cercetă pe Simon cu ochii pe jumătate închiși, iscoditori.

— A. Doamna noastră, cea cu țeava de eșapament.

— Chiar ea. Ei bine, m-am dus să o văd weekendul acesta și cred că ea este persoana care ne trebuie. De fapt, a fost ideea ei. Ea îi cunoaște pe toți acolo, și… ei bine, poate fi omul nostru acolo.

— Vorba vine.

— Vorba vine, Ern. Da.

Ernest se duse în bucătărie și se întoarse cu cele două cupe pline. Nu era deloc surprins. Simon era un tip sensibil. Unul din motivele pentru care Ernest era atât de atașat de el. Și se vedea nevoit să recunoască, Nicole era o femeie atrăgătoare, foarte potrivită pentru Simon. O femeie utilă, din întâmplare, și care părea să-l placă… “Aimest”, așa îi zisese ea. Oricum ar fi dat-o, era mult mai bine decât Caroline.

— Să înțeleg că tu și Madame Bouvier sunteți ceva mai mult decât simple cunoștințe?

— Ern, dacă mai ridici mult din sprâncene, într-o bună zi o să le culegi de pe jos. SuntErn, aș zice, buni prieteni.

— A. Desigur. Ernest își consultă din nou notele. Ei bine, și eu am o mică mărturisire de făcut, dacă tot ne-am ales momentul acesta pentru a ne face unul altuia confidențe. Nu cred că ți-am povestit vreodată de Miss Gibbons.

Simon știa foarte puțin despre viața personală a lui Ernest.

Făcea referiri ocazionale la „un tovarăș” de viață, pe care

Simon îl credea a fi bărbat. Miss Gibbons nu fusese menționată vreodată.

— Mi s-ar rupe sufletul dacă nu aș putea să o iau cu mine, adăugă Ernest. Nu ne va face nicio problemă, promit Simon ridica din umeri.

— Ce mai contează încă o persoană? Ern, dacă tu o placi, sunt convins că o voi plăcea și eu.

— A trecut de prima tinerețe, săraca de ea, dar o s-o adori, sunt sigur. Are un ochi negru și o burtică roz, fără pic de păr.

Merge ca un marinar beat, dar e foarte bună la prins șoarecii.

— O, zise Simon. E vorba de o pisică.

— Cerule, nu! Mănâncă pisici pe pâine, dacă reușește să le prindă. Nu, e un bull-terrier. Am moștenito de la un prieten din marina comercială — era mereu plecat, vagabondul — și s-a lipit de mine. O am de trei ani.

— Ern, mai ai ceva în joben? O marmotă? Un piton îmblânzit?

Ernest se înfioră tot și clătină din cap.

— Bun. Acum că avem o mascotă pentru hotel, am face bine să-l și cumpărăm. O sun pe Nicole, să vedem dacă poate organiza totul pentru weekendul care vine. Se uită în ochii lui Ernest. Sigur nu te răzgândești?

Ernest clătină din cap și zâmbetul îi reveni pe buze. Deja își făcea planuri pentru o nouă garderobă. Culori pastelate, își zise el, poate puțin turcoaz pe ici, pe colo. Ceva însorit, care să meargă cu vremea de afară.

Stăteau toți trei în *gendarmerie,* tremurând în hainele ude de ploaie. Simon și Ernest aterizaseră cu o seară înainte și de atunci nu mai contenea să plouă — pânze plumburii de apa rece, suflate de vânt, se scurgeau de pe acoperișurile cu olane și bolboroseau zgomotos în rigolele de pe marginea străzilor înguste, o răpăială provensală adevărată. În Brassière nu mișca nimic, nici pisici, nici câini, nici oameni. Satul era ascuns într-un nor, învăluit de negurile deprimante care se mai abat și asupra ținuturilor însorite.

Își petrecuseră dimineața întreagă în biroul notarului, parcurgând linie cu linie actul de vânzare, așa cum o cerea obiceiul. Într-un sfârșit, cei implicați semnară și își trecură inițialele pe toate paginile documentului, cecul de aproape jumătate de milion de lire sterline fu verificat și aprobat, iar vechea *gendarmerie* trecu în proprietatea lui Simon. Acum aveau stabilită o întâlnire cu arhitectul recomandat de Nicole.

Care întârzia.

Simon se simțea personal răspunzător pentru vremea de afară.

— Ern, îmi pare rău, zise el. Nu prea e nimic de văzut astăzi.

Ernest aruncă o privire spre norul care ascundea munții Luberon.

— Îmi aduce aminte de Brighton, într-o zi de august. Dar trebuie să spun că acesta este un loc deosebit. Întrevăd aici nenumărate posibilități. Mă duc să arunc un ochi la parter, cât așteptăm.

Și cu asta dispăru, fredonând o melodie veselă.

Nicole îi zâmbi lui Simon.

— Felicitări, *monsieurle patron.* Îl sărută, avea buzele reci și limba caldă. Niciun regret?

În spatele lor se auzi o tuse discretă; se răsuciră și dădură cu ochii de o siluetă înaltă care scutura apa de ploaie de pe o umbrelă telescopică de dimensiuni liliputane.

— *Msieu danie, bonjour. Quel temps!*

François Blanc descoperise ținutul Luberon cu câțiva ani înainte ca alți arhitecți din Paris să realizeze că soarele, ruinele pitorești și clienții avuți ofereau o alternativă profitabilă și plăcută la proiectarea de clădiri de birouri și blocuri de apartamente în Neuilly. Blanc se mutase în zonă și, dacă la început îndurase vremuri grele, căci la putere se întâmplase să vină Mitterand și nimeni nu mai cheltuia un sfanț, acum era destul de căutat — unii ar fi zis, prea căutat —

pentru bunul său gust și farmec personal ce-l scotea din multe necazuri, în special atunci când facturile depășeau estimările inițiale. Scuza lui era că finaliza toate proiectele la timp și tocmai pentru asta îl alesese și Nicole.

Arhitectul avea o față prelungă, osoasă, care se animă subit când își strânseră mâinile. „Un om pe care îl agreezi din prima, își zise Simon, genul de om care într-o agenție ar fi învârtit clienții pe degete”. Pe măsură ce străbăteau împreună clădirea, Blanc le oferi o serie de comentarii legate de spațiu, priveliști și posibilități. Un entuziast al profesiei. Simon cunoștea genul și prinse drag de el. El însuși un vânzător, reacționa pozitiv la aceeași tipologie.

Coborâră la parter, unde Ernest măsura spațiile cu pasul și trăgea linii pe pietrișul de pe jos. Se opri locului când îl zări pe Simon.

— Ai văzut tavanele acestea, cât sunt de înalte? Ce mai sufragerie ar fi aici! Parca o și văd. Ce șarm, și cu priveliș tea asta…

— Ern, dumnealui este arhitectul, Monsieur Blanc.

Cei doi își strânseră mâinile, salutându-se unul pe altul ca niște berze angulare.

— *Enchantă. Cest monsieur…*

— Aimest, se prezentă Ernest.

Simon zâmbi. Aimest. Nu mai era mult și va apărea cu beretă pe cap. Îi plăcea să-l vadă atât de entuziast.

Își petrecură restul după-amiezii trecând în revistă toate încăperile: Blanc lua notițe, Nicole traducea, Ernest se insufleția la fiecare sugestie a arhitectului, iar Simon era pur și simplu fericit că se înțelegeau atât de bine cu toții. Să o țină tot așa, își zise el, și își putea permite să fie optimist. De ce n-ar ține-o tot așa? într-un fel sau altul, fiecare va ieși câștigat din această experiență, nu era niciun fel de competiție între ei. Atâta timp cât Ernest și Nicole vor putea să lucreze împreună — asta era esențial. Se uită la ei doi, amândoi blonzi, amândoi eleganți, râdeau împreună căci Ernest încerca să îi descrie arhitectului ceva extrem de complicat în franceza lui rudimentară, ajutându-se de mâini. Până aici, totul mergea ca uns.

Întâlnirea se încheie cu o suită de zâmbete, promisiuni ferme și strângeri călduroase de mâini. Monsieur Blanc mărturisi că era profund mișcat să aibă o asemenea ocazie, de a lucra la un proiect

cu adevărat fascinant, cu clienți extraordinari ca ei. Cu toate că a doua zi era duminică, el se va reîntoarce la *gendarmerie* pentru a face măsurători amănunțite.

Nu trebuie pierdută nici măcar o secundă. Trebuia să demareze lucrările cu toată viteza. Deschise umbrela miniaturala și se topi în ceața de afară.

Îl urmară sub cerul liber și se adăpostiră în cafeneaua goală, unde luară loc la o masă de lângă fereastră, la niciun metru distanță de norul posomorât de afară. În spatele barului, fata cu pielea măslinie își făcu loc printre șiragurile perdelei din omizi uscate și specula în sinea ei cam cât ar costa hainele lui Nicole în timp ce le luă comanda.

Ernest își tampona fața cu o batistă, apoi își șterse sprâncenele cu degetul, asigurându-se că nu mai era niciun strop de apă.

— În ciuda vremii potrivnice, vă spun că îmi și imaginez cum ar arăta, e de-a dreptul încântător. Nu sunt deloc dezamăgit. *Pas du tout.*

— Ern, stai, să vezi priveliștea. Simon se întoarse spre Nicole și îi îndepărtă o șuviță udă de păr blond de pe față. Ce zici, *madame?* Crezi că arhitectul nostru va reuși să termine până la vară?

— Blanc este recunoscut pentru talentul său de a termina întotdeauna la termen, confirmă ea. Pe deasupra, e recunoscut și pentru tariful piperat Dar când ai zece, douăzeci de oameni care lucrează pe *chantier,* uneori și în weekend, asta te cam costa.

Fata le aduse cafelele, îi zâmbi lui Simon și se întoarse agale, înapoi la bar. Acesta își promise ca la următoarea vizita să nu uite să îl invite pe tatăl fetei la un păhărel. Era important să îl aibă de partea lor, să se asigure că omul nu se simțea lăsat pe dinafară. Primarul unui astfel de sătuc nu trebuia supărat cu niciun preț.

Gânditor, Ernest înmuie un cub de zahăr în cafea și îl rontăi.

— Acum, știu că suntem la început, dar nu cred că este o chestiune pe care ne permitem să o lăsăm pe ultima sută de metri. Ridica privirea întrebător spre Simon și Nicole. Cum o să-i spunem acestui mic colț de rai, de *luxe* și *volupte?* Mon Repos? Brassière Hilton? Avem nevoie de un nume sonor.

Avea dreptate, își zise Simon. Dacă voiau să facă puțina publicitate hotelului pe la începutul verii, atunci era nevoie de un

nume, revistele aveau nevoie de detalii cu luni înainte.

Încerca să-și amintească nume de hoteluri din regiune pe care le zărise prin ghidurile frunzărite. Apăreau unul sau două Domaines, câteva Mas, un Bastide. Mai bine să nu se repete și să lungească o listă deja extinsă.

— La Gendarmerie? sugeră Nicole.

— Mm, se lumină Ernest. Am putea să-i îmbrăcăm pe chelneri în uniforme de polițiști. Foarte severe, cu o vipușcă roșie la pantalon.

— Calm, Ern, nu te ambala așa. Simon clătină din cap.

Nu, ar trebui să fie ceva care să sugereze imediat Provence, nu Franța în general. Ceva distinctiv, care să fie ușor de ținut minte…

— Și ușor de pronunțat pentru străini, adăugă Nicole.

— Exact. Ceva scurt, pe cât posibil, ceva cu care să putem crea un logo memorabil.

Nicole nu pricepea. Simon îi strânse mâna cu tandrețe.

— Iartă-mă, se scuză el, limbaj de advertising. Tot ce vreau să spun este că ne trebuie o marcă, iar unele nume și denumiri se pretează la asta mai bine decât altele. E numai un detaliu, însă trebuie să ții cont că vom cheltui sume semnificative cu asta — foi cu antet, șervețele, prosoape, broșuri, scrumiere, cutii de chibrituri, cărți poștale, chiar și pe clădirea în sine.

Majoritatea hotelurilor adoptă o caligrafie elegantă, cred ele că asta ar fi un semn de distincție. Cred că ar trebui să încercăm ceva mai original.

Ernest se gândea cu voce tare:

— Păi, hai să vedem — lavanda, cimbrul, rozmarinul, lumina de aici, soarele — chiar dacă astăzi nu e cea mai bună zi să vorbim despre el, știu, dar speranța nu moare niciodată…

Cezanne, mistralul, van Gogh…

Nicole ridică din umeri.

— *Pastis?*

Ernest se aplecă spre ea.

— Poftim?

— *Pastis*. Îl găsești numai în Provence, nicăieri altundeva.

— *Pastis,* rosti Simon gânditor și repetă cuvântul, pronunțând și s-ul final cu emfază. *Pastis.*

Fata le strigă de la bar:

— *Trois pastis?*

— Va vine să credeți sau nu, nu l-am încercat niciodată.

— Azi e ziua ta cea mare, Ern. Simon îi făcu semn fetei. *Oui, merci.* Se uită la sticlele aliniate în spatele barului. Ca în majoritatea cafenelelor din sudul Franței, *pastis* era bine reprezentat și aici. Numără cinci mărci: Ricard, Pemod și Casanis îi erau cunoscute; pe celelalte două, Granier și Henri Bardouin, nu le mai văzuse până la acel moment — probabil mărci locale.

— Nu e tocmai vremea ideală pentru *pastis,* comenta el. Se bea când e cald afară. Așa îl văd eu, o băutură pa care o bei când e soare afară.

Fata puse pe masă trei păhărușe scunde, o farfurioară cu măsline și o carafă de sticlă cu apă. Simon turnă apă în băutură și urmări cum lichidul se încețoșează. Carafa era veche, zgâriată, decorată cu numele Ricard scris cu litere galbene, pe un fundal albastru.

— Numai uitați-vă la culorile astea, le arăta el carafa. Soare și cer. Asta zice imediat Provence, nu? împinse carafa spre Nicole. Iată. Asta am vrut să spun când am vorbit de sigla.

Ea studie sticla un moment, cu capul înclinat spre umăr.

— Așadar, acesta e numele pe care îl cauți. Hotel Pastis. Cu galben și albastru.

Simon se lasă gânditor pe speteaza scaunului. Nu era o idee rea: scurt, simplu, ușor de reținut și orice director artistic putea face ceva inedit cu elementele grafice. Și avea asociere directă cu Provence. Nu era deloc rea ideea.

— Ern, tu ce crezi?

Em scuipă un sâmbure de măslină în căușul palmei și îl așeza în șirul de sâmburi ordonat dinaintea lui.

— Mm. Ei bine, până și un antitalent convins în materie de limbi străine ca amicul nostru Iordan ar putea pronunța asta fără să-și împleticească limba. Cât despre culori, ador galbenul și albastrul. Da, cred că e o idee excelentă. Bravo, *madame!* Poftim, ia o măslină.

Simon le zâmbi. În industria de advertising, o decizie ca aceasta ar fi luat câteva săptămâni, implicând cel puțin zece ședințe și un dosar de cercetare. Ridică paharul în cinstea lui Nicole.

— Hotel Pastis îi rămâne numele, decretă el. Pentru hotel.

Ceva mai târziu în acea seară, după ce luară cina și îl lăsară pe Ernest la hotel, Nicole și Simon se așezară la masa rotundă din bucătărie, cu o sticlă de vin, ca să studieze notițele pe care și le luaseră peste zi. Lista era lungă, costisitoare și brusc părea aproape imposibilă, iar entuziasmul inițial al lui Simon fu redus la o stare de spirit ceva mai realistă. Multe puteau merge prost Restaurarea clădirii îi va mânca toți banii economisiți, în plus calculase că avea nevoie de un împrumut folosind acțiunile drept garanție. Ernest își sacrifica serviciul.

Plecarea de la agenție avea să fie complicată și, dacă hotelul fiu va merge, revenirea era practic imposibilă. De asta va avea grijă Ziegler, fără îndoială susținut de Jordan.

Nicole îl văzu cum se încruntase măsură ce citea însemnările, cu vinul neatins lângă el și trabucul lăsat să se stingă în scrumieră.

— Începi să arăți din nou ca un om de publicitate, remarcă ea. Obosit și îngrijorat, Simon împinse hârtiile deoparte și reaprinse trabucul.

— Am o ușoară criză de realism, explică el. O să-mi treacă.

Dar avem o groază de chestii de făcut și e o preocupare nouă, o țară nouă, o viață nouă. Privi fuiorul de fum albăstrui ridicându-se și încolăcindu-se în jurul lămpii care atârna deasupra mesei. Am tot dreptul să fiu puțin agitat. Întinse mâna și o mângâie pe gât, luminându-se de zâmbet. Criza de la 40 de ani. Cei mai buni manageri au câte o criză.

— Azi-noapte n-am văzut nici urmă de criză.

Nicole îi prinse mâna și îl mușcă de palmă, la rădăcina degetului mare.

— Nu ai pic de rușine, femeie nesătulă ce-mi ești.

Nicole scoase limba la el.

— Vă rog…

Ernest și Simon trecură de cele două stewardese și de un comisar de bord mult prea bronzat — „Prea mult machiaj”, comentă Ernest în șoaptă — și se instalară pe locurile lor din fața draperiei, singurul beneficiu vizibil al unei călătorii la clasa business de la Marsilia la Londra. Vremea își mai revenise, era o zi frumoasă și Ernest putu să vadă pentru prima oară priveliștile de la *gendarmerie.* Rămăsese mut de uimire preț de trei minute și de-atunci nu mai contenea, de la

prânz sporovăia încontinuu, plănuia cum va arăta grădina; ce-i drept, se și amețise un pic din pricina vinului rosè și a fervorii cu care se implicase în proiect. Înflăcărarea lui era contagioasă, iar Simon devenise ceva mai optimist. De această dată îi fusese foarte greu să își ia la revedere de la Nicole. La îndemnul ei, lăsă câteva rânduri de haine de schimb la ea acasă. Deja îi era dor de ea.

Simon asculta tirada lui Ernest despre statuia pentru grădină: o singură statuie, dar deosebită, era arhisuficientă, amplasată printre chiparoși, luminată discret, în contrast cu pietrele lustruite de vreme și vegetația bogată. Și ce ar zice de o fântână arteziană?

— Ern, artezienele sunt în regulă, zise Simon. Foarte drăguțe. Dar mai avem până să ajungem la fântâni.

Stewardesele începuseră să circule, oferind porții sigilate în plastic pasagerilor aflați în stadiul terminal al foamei.

Simon refuză mâncarea.

— Fântânile și statuile, astea țin de partea ușoară a proiectului. Acum trebuie să găsim oamenii cu care să clădim acest proiect.

— Ah, se lumină Ernest. M-am gândit și la aspectul acesta.

Se aplecă în față și scotoci în rucsacul de sub scaun, după agenda Filofax[22]. Toți angajații de la Shaw Group de la curier în sus aveau un Filofax, dar numai Ernest deținea modelul cu copertă din piele de struț, primit cadou de la un furnizor de plante și flori, recunoscător agenției.

— Ia să vedEm. Ernest desfășură calendarele anuale, unul pentru anul în curs, celălalt pentru următorul. Suntem la început de noiembrie. Două luni de cursuri intensive la Berlitz, asta ne aduce pe la mijlocul lui ianuarie și ce oribilă e Londra în ianuarie, asta o știm prea bine cu toții. Nu mi-ar fi deloc greu să plec. Iar Miss Gibbons va fi încântată, îți spun sigur.

Detestă iama. Artrita, bat-o vina.

— Evident, nu vreau ca Miss Gibbons să sufere. Deci înțeleg de aici că te muți în Provence în luna ianuarie.

— Fac echipă cu Nicole și acest minunat domn Blanc, ne asigurăm că totul merge conform planului. Își țuguie buzele și îl privi pe Simon pe deasupra ochelarilor de citit Totul făcut ca la carte. Doar mă știi. Sunt extrem de scrupulos când situația o cere.

Simon zâmbi, amintindu-și cea mai recentă ocazie, când Ernest avusese șansa să-și dovedească talentele organizatorice — mutarea celor trei sute de angajați în noul sediu al agenției. Fusese nemilos cu toată lumea, începând de la arhitect în jos. Un director își dăduse demisia din pricina orelor de lucru inumane, iar șeful de șantier făcuse o criză de isterie — o priveliște rarisimă în construcții. Lăsând aceste picanterii deoparte, mutarea avusese loc la data stabilită. Dacă Ernest era acolo, hotelul se va deschide cu siguranță la vară.

— Asta te rezolvă pe tine, reveni Simon. Pentru mine o să fie ceva mai dificil să plec din agenție.

Ernest îl bătu cu palma pe genunchi.

— Nu-ți face griji, dragul meu. Îți vine ție o idee. Întotdeauna ajungi la soluția potrivită.

— Da, dar e prima dată când plec.

— Ceva îmi spune câți va fi mai ușor decât crezi. Doar îi știi pe majoritatea, știi ce le poate pielea, mai ales amicului nostru în armură de tweed.

Simon aprobă în tăcere.

— Jordan va fi fericit. Vor urca toți o poziție. Până la urmă, nu asta urmăresc? O să plângă cu lacrimi de crocodil, apoi încep să se certe, cine ce mașină primește. Să vezi de n-o fi așa.

Ernest pufni și își îndrepta atenția spre agenda lui, în vreme ce Simon își petrecu timpul luând în considerație diverse strategii pentru plecarea lui din firmă. Nu-și făcea niciun fel de iluzie; odată plecat, fiecare penny datorat lui va fi analizat și disputat. Plecarea îl va transforma în ochii celorlalți într-un consumator neproductiv al resurselor; auzise de o sumedenie de acrobații judiciare la care apelau agențiile pentru a minimiza plățile către directorii ce băteau în retragere. Mai mult, comitea păcatul cardinal al lumii advertisingului, părăsindu-și afacerea de bunăvoie — ceea ce era acceptabil ca simplu subiect de conversație, nu era recomandat în practică.

Cu tot optimismul lui Ernest, nu va fi prea ușor pentru el.

Și de dragul afacerii, despărțirea trebuia făcută cu tact, fără disensiuni publice care ar fi putut stârni panică în rândul clienților. Trebuia să se gândească la o modalitate prin care prezenta totul ca

un pas pozitiv în planul de dezvoltare al uneia dintre cele mai întinse rețele de advertising din Europa.

Bun. Deja punea problema în termenii unui comunicat de presă. Simon începu să încropească o listă cu numele celor pe care era indicat să-i invite la masă, pentru o discuție în particular. Era timpul să înceapă să-i aburească.

13

— Sunt Simon Shaw. Fâmi legătura cu domnul Ziegler, te rog.

Simon privi pe fereastră. După-amiaza cenușie era pe sfârșite și dintr-un colț de cer întunericul începea să se disipeze pe toată bolta. Londra dădea semne că se apropie

Crăciunul, deși mai era o lună până atunci, iar colțul magazinului Harrods care era vizibil de la el din birou sclipea în ploaie, festonat cu luminițe. Nu mai era mult și departamentul de creație își va relua tradiția de sărbatori, un maraton anual de prânzuri de patru ore și petreceri de birou, lăsând agenția să alunece lin în hibernare până la începutul lui ianuarie. În trecut, Simon profitase de această perioada liniștita a anului pentru a lucra la diversele lui proiecte. Dar anul acesta, ca toți ceilalți, Simon plănuia să plece în vacanța — „poate chiar una prelungita”, își zise el. În clipa aceea se auzi un clic la celălalt capăt al firului.

— OK. Ce este?

Vocea lui Ziegler răbufni feroce, ca o palmă peste ureche.

— Bob, ce mai faci?

— Sunt ocupat.

— Îmi pare bine să aud că stai departe de belele. Spune-mi, ce ți-ai aranjat între Crăciun și revelion? Te duci la schi în Vail? O croazieră în Caraibe? Lecții de olărit în New Mexico?

— Ce dracu’ tot îndrugi acolo?

— Aș vrea să avem o întâlnire, noi doi; dar să nu ai zece mii de chestii pe cap, vreau să te prind în perioada asta mai liniștită.

— O întâlnire? Ce naiba nu-ți place la telefoanele astea?

— Nu e același lucru ca atunci când avem o discuție față în față, Bob. Știi și tu asta. Iar eu vreau să îți comunic ceva strict personal.

O pauză. Curiozitatea lui Ziegler era de-a dreptul palpa bilă. Pentru el „personal” însemna unul din două lucruri: o schimbare în carieră sau boală terminală.

— Cum te mai simți, Simon? Totul OK?

— Bob, mi-e teamă că da. Dar trebuie să vorbim. Ce zici de 27 decembrie? Ca să ai timp să ieși din costumul de Moș Crăciun.

„Deci era vorba de o schimbare în carieră”, reflectă Ziegler cu ochii pe agendă.

— Sigur, 27 e bine. Unde?

— La întâlnire va mai participa o terță persoană. Aici ar fi cel mai bine. Îți rezerv o cameră la Claridge’s.

— Și zi-le să dea naibii drumul la căldură.

Pentru a doua oară în numai câteva zile, Simon fu cuprins de un sentiment de exaltare la gândul că se pregătea să înceapă o viață nouă. Își asumase niște obligații cu hotelul, dar și față de Ziegler. Era indicat să-l lase deocamdată pe dinafară pe Jordan, cea de a treia persoană la întâlnirea din decembrie.

Capacitatea lui de a fi discret era limitată, în special la barul Annabel’s. Oare pe unde va fi de Crăciun? Pe undeva prin Wiltshire, probabil, la vânătoare, asta dacă nu reușea să obțină o invitație la Mustique. Simon își notă să afle care erau pla nurile lui de sărbători și reveni la comunicatul de presă pe care îl întocmea în vederea plecării sale din Londra.

În industria de advertising există anumite tradiții ce trebuie avute în vedere ori de câte ori un director executiv al unei agenții importante face un pas atât de dramatic, cum ar fi schimbarea locului de muncă. Nu trebuie făcuta prea multă vâlva, altfel scad acțiunile și concurența își va spori eforturile de a bracona clienți. Pe de altă parte, directorul dezertor va dori ca plecarea sa să fie văzută ca o mișcare personală pozitivă. Și așa, chiar și în cazul despărțirilor amicale, apar conflicte de interese. Agenția trebuie să minimalizeze importanța pierderii unui om de vârf, în vreme ce omul de vârf însuși nu vrea să fie considerat de public drept o entitate neînsemnată.

Adesea asta duce la declarații absolut neverosimile în presa de specialitate, însoțite de fotografii înfățișând colectivul cu zâmbetele înghețate pe buze, pentru a dovedi cât de bine mergeau lucrurile. Simon era de părere că astfel de trucuri nu-și aveau rostul, dar era

interesant faptul că aceste jocuri aveau totuși efectul scontat asupra clienților și experților din City. Nota câteva clișee esențiale — o echipa de management de succes, păstrarea unei relații strânse cu agenția – apoi se uită unde să le introducă în comunicat.

Se hotărî să folosească Europa ca pretext în Europa putea dispărea ușor, așa cum făcuseră și alți oameni de publicitate înaintea lui, deghizat în consultant sau dezvoltator al afacerii, mereu pe drumuri întru gloria Grupului Shaw. Asta ar explica absența unui sediu oficial stabil. Trebuia să nu lase să transpire asocierea lui cu hotelul, dar până acolo mai avea șase luni bune. În plus, peste șase luni, atenția va fi concentrată asupra altor incidente, mai fierbinți. Cei din advertising nu sunt recunoscuți pentru capacitatea lor de atenție pe durata îndelungata.

Se auzi o bătaie în ușă. Simon dosi comunicatul într-o mapă și ridica privirea spre nou-venit.

— *Bonjour, jeune homme,* îl salută Ernest Pot să te deranjez?

— Ern, poftește. Cum merge treaba? Erau primele lui zile de curs la Berlitz, iar Ernest își asuma rolul de student cu verva – începuse să poarte un fular lung la gât și să care după el o geantă de umăr din piele întoarsă, de culoarea ciocolatei amărui, cu siguranță mult superioară acelora purtate de colegii săi.

— Dragul meu, sunt sfârșit de oboseală. Patru ore cu domnișoara Dunlap — sau mademoiselle Dunlap, cum prefera ea — și sunt terminat. Mi-a zis că am ureche muzicala și asta ajuta. Ernest își desfășură fularul din jurul gâtului și îl lasă să atârne pe genunchi. Îmi zice că pronunț extraordinar de bine vocalele.

— Ern, eu unul ți-am spus, îți admir vocalele dintotdeauna.

— Domnișoara Dunlap susține ca foarte puțini dintre noi pot pronunța corect „u” în franceza. Ernest se rezema de brațul canapelei. Mă rog, nu am venit să te plictisesc cu istorisirile mele de școlar. Am o idee.

Simon lua un trabuc din cutia de pe masa și se lăsă pe speteaza scaunului.

— Ții minte că ai zis cât de important este să îl avem pe primar de partea noastră când vom deschide hotelul? Ei bine, uite ce mi-a trecut prin minte — doar un *pensée,* dar unul bun, mi-am zis eu — ce-ar fi dacă am da o petrecere de Crăciun? îi invităm pe primar și

pe doamna lui, evident, pe scumpul Monsieur Blanc, unul sau doi localnici. Nicole ne poate ajuta cu lista invitați lor. Ar fi un gest prietenesc, o mică *entente cordiale,* doar ca să îi punem în temă cu planurile noastre.

Presupun că ai putea zice că intră la categoria relații cu publicul.

Simon încuviință cu un gest. Era o mișcare inteligentă. Ca să nu mai vorbim că o petrecere ar fi și distractivă.

— Te-ai gândit unde am putea organiza așa ceva?

— Dar unde altundeva, dragul meu, dacă nu chiar la hotel? Întâia noastră *soirée.*

Simon se gândi la zidurile golașe, găurile căscate în pereți, la mistral.

— Ern, dar o să fie frig atunci. Ger. Hotelul încă nu există, e doar un șantier de construcții.

— Ah, nu se lăsă Ernest, ești cam lipsit de imaginație.

Dacă-mi permiți, nici cu romantismul n-o duci prea bine, văd.

— Ce romantism, când afară crapă pietrele de ger?! îmi aduc aminte de una din lunile mele de miere — Zermatt? Cred că Zermatt era — ce mai dezastru!

Ernest îl privi reprobator.

— Cred că de vină era temperatura nevestei, și nu vremea de afară. Alungă amintirea ei cu o pufnitură. Dar să revenim.

Îți promit că n-o să fie frig. Până atunci vom reuși să punem obloanele la ferestre. Aruncăm în șemineu câțiva butuci festivi, *partout* numai cazane pline de cărbuni aprinși; pâlpâiala blândă a lumânărilor în sala imensă din piatră va asigura o atmosferă extraordinară, unde mai pui că va fi mâncare pe săturate și vin… cât mai mult vin. Vom avea un ospăț romantic și elegant. Și încă ceva…

Simon ridică palmele în aer bătând în retragere.

— Ernest?

— Da?

— E o idee minunată.

Târziu în aceeași seară, după ce scăpă și de ultima ședință, iar țârâitul permanent al telefoanelor fu înlocuit de zgomotul de aspirator al angajaților firmei de curățenie, Simon o sună pe Nicole. Ernest deja discutase cu ea.

— Ce părere ai? o întrebă Simon.

— Satul deja fierbe. Secretarul de la *notaire* i-a spus brutarului, brutarul i-a zis nevestei primarului, iar acum toată lumea știe cine e noul *proprietaire.* Ar fi bine să îi întâlnești și să îi pui în temă cu ceea ce plănuiești să faci. Ernest are dreptate.

— Pe cine ar trebui să invităm? Să-i invităm pe toți? întotdeauna apare aceeași problemă la acest gen de evenimente — omiți din greșeală pe cineva și inevitabil se supără.

Nicole râse.

— *Chbri,* unii vor fi împotriva ta orice ai face.

— Sătenii?

— Nu, nu cred că ei vor avea ceva de comentat. Nu faci decât să creezi locuri de muncă la ei în sat, iar munca aduce bani. Nu, mă refer la ceilalți — cei care consideră că ei au descoperit regiunea, înțelegi? Parizienii, englezii… unii dintre aceștia nu vor să se schimbe nimic.

Simon reflectă preț de o clipă. Probabil un sâmbure de adevăr tot era aici. Nu știa prea multe despre parizieni, dar își amintea atitudinea britanicilor stabiliți acolo de pe vremea când lucra ca ospătar la Nisa. Condescendenți, adesea aroganți, plângându-se tot timpul de prețuri și de hoardele de turiști, uitând că și ei la rândul lor fuseseră cândva turiști. Își mai amintea și că se distingeau prin bacșișurile infime. Ospătarii francezi se luau la întrecere care să evite să-i servească.

— Ei, hai să-i invităm oricum, decise el. Nu putem decât să încercăm. Îi cunoști pe acești oameni?

— Sigur că da. Într-un sat atât de mic, toți ne știm între noi.

Îți povestesc despre ei când vii, săptămâna viitoare.

— Ce să-ți aduc de aici?

— Mai multe cămăși vechi de-ale tale. Dorm în ele noaptea.

Simon zâmbi. Iată o imagine care să-l susțină moral în zilele pline ce vor urma.

Nicole lăsă receptorul în furcă și reveni la vraful de planuri și estimări pe care Blanc i le trimisese în acea după-amiază.

Arhitectul îi recomandase să finalizeze mai întâi piscina și abia apoi să treacă la lucrările pentru clădire; în felul acesta, spunea el, la începutul primăverii se vor putea ocupa de amenajarea grădinilor.

Era o succesiune logică, cu toate că Simon va fi dezamăgit că interiorul nu va fi gata până la Crăciun.

Totuși, Ernest venise cu o sumedenie de idei despre cum ar putea decora totul pentru petrecere. Ce tandem formau cei doi, își zise ea. I-ar fi ușor să devină geloasă. Da, ușor, dar ar fi o greșeală. Uite ce-au pățit celelalte femei din viața lui Simon.

Ridica din umeri și își aprinse o țigară. Nu avea sens să încerce să stabilească de pe acum cursul relației lor, nu avea rost să forțeze lucrurile. La momentul acela, totul mergea bine și asta era de ajuns. Între timp, avea chestiuni mai presante, cum ar fi să înceapă ofensiva diplomatica în sat. Nicole luă cu ea în bucătărie o carte de telefon și un carnețel și se apucă să întocmească lista invitaților.

Primarul și locuitorii stabili ai satului, Blanc și câțiva muncitori angajați de el, unul sau doi agenți imobiliari — se putea presupune că toți aceștia vor aproba apariția hotelului, din varii motive personale. Dar mai erau și rezidenții sezonieri, mulți dintre aceștia revenind la Brassière pentru vacanța de sărbători. Inofensivi și afabili, majoritatea, aceștia aveau tendința de a face naveta de la unul la altul pentru cocktailuri și ospețe rustice și își limitau interacțiunile cu sătenii la câteva minute zilnic, câteva vorbe amabile aruncate la *boulangerie* sau la măcelărie. Aceștia le vor oferi reacții din cele mai diverse. Nicole încă își mai aducea aminte de protestele unui mic grup de parizieni la momentul vânzării vechii *gendarmerie* spre a fi transformată în bloc. Era sigură că se vor plânge, la fel ca data trecută. Ca și atunci, primarul va da politicos din cap, va aștepta să plece pe la casele lor, și să-l lase pe el în pace.

Dar cele mai vehemente proteste nu vor veni din partea nici unui parizian sau francez din orice altă parte a țării. După o ezitare de o clipă, Nicole adăugă încă un nume pe listă: Ambrose Crouch, un englez stabilit de mult timp în sat, care trăia din onorariul plătit de un ziar londonez pentru editorialul său săptămânal despre Provence. Crouch se autoproclamase protectorul purității vieții țăranilor (pentru țărani, și nu pentru sine, să fie limpede); un individ arțăgos, un snob, o lipitoare.

Nicole îl detesta pentru răutatea de care dădea dovadă și pentru mâinile reci și umede, pe care nu și le prea ținea acasă.

Oamenii din Brassière îl tolerau. Rezidenții de peste vară îl îmbuibau cu mâncare și băutură în schimbul ultimelor bârfe.

Când era destul de amețit, și asta se întâmpla destul de des.

Crouch ținea o tirada despre vulgaritatea epocii moderne și despre ororile „interferenței umane", cum o numea el, în fibra societății rurale. Cu siguranță, se va opune în gura mare construirii hotelului. Nicole îl trecu, așadar, cu un semn de între bare. A doua zi când îl va suna pe Simon vor discuta și despre acest Ambrose Crouch.

Iama își intrase în drepturi, zile luminoase urmate de nopți reci, sticloase. Când ieși la mașină, Generalul descoperi chiciură pe parbriz. Pentru ciclism nu era cea mai potrivită vreme.

Aerul îi va biciui obrajii și le va îngheța plămânii. Lăsă motorul mașinii pornit și se întoarse în casă după o sticlă de *mare.*

Băieții vor avea nevoie de încurajare pe o vreme ca asta.

Echipa îl aștepta la hambar și Generalul constată mulțumit că oamenii începeau să semene cu niște cicliști adevărați, îmbrăcați în pantaloni mulați, de culoare neagră, cu căciuli de lână pe cap.

— *Salut, l'equipe!* Ridica la vedere sticla de *mare.* Asta e pentru mai târziu. Astăzi vom parcurge un traseu scurt și abrupt, până la Murs, pe lângă Gordes și înapoi aici. Și am ceva vești bune pentru voi, așa că *aliezi*

Oamenii se urcară pe biciclete, înfiorați de atingerea de sloi a șeilor, și porniră în cursă; în urma lor, Generalul încuie hambarul. Îi verifică unul câte unul pe măsură ce îi depășea cu mașina. Mergeau bine. Toți membrii echipei știau să folosească acum curelele de ratrapă, pedalau corect, păreau relaxați.

Mergeau chiar foarte bine.

După un sfert de oră de cursă pe teren plat, drumul începu să se încline și să șerpuiască la deal. Generalul opri mașina și se dădu jos de la volan. Când cicliștii trecură prin dreptul său, duse mâinile la gură și strigă după ei:

— Nu vă opriți. Înaintați cât de încet, folosiți lățimea drumului ca să mergeți în zigzag, dacă vă e mai ușor, dar nu vă opriți! *Courage, mes enfants, courage!*

„Mai bine voi, și nu eu", își zise când urcă la loc în mașină. Traseul de pe dealul Murs se întindea pe o lungime de șapte kilometri de serpentine. Nici nu se compara cu urcușul pe Ventoux, desigur, dar

era îndeajuns de dificil pentru a face omul să transpire, chiar și pe o vreme ca asta.

Mare minune dacă după cursa asta nu voma niciunul! Le lăsă un avantaj de cinci minute, apoi pomi pe urmele lor.

Erau împrăștiați pe o distanță de cincizeci de metri, unii dintre băieți aplecați pe ghidon, aproape atingând cu nasul coamele bicicletelor, alții se ridicaseră în picioare, sprijiniți în pedale, cu chipurile livide din pricina efortului. Cei care mai aveau suflu, scuipau. Generalul îi întrecu încet, strigându-le îndemnuri de încurajare și conduse până ce ajunse la punctul ce marca jumătatea traseului, unde trase pe dreapta și ieși din mașină.

— Mai aveți doar trei kilometri, le strigă el când cicliștii îl depășiră. De la Murs mergeți la vale. Franța vă salută!

Bachir mai avea energie cât să-i răspundă:

— La naiba cu Franța!

— Cum zici tu, strigă Generalul după el, numai nu te opri.

Courage, toujours courage!

Își aprinse o țigară și se rezemă de aripa mașinii, bucurându-se de lumina jucăușă a soarelui. Nu se oprise niciunul.

Chiar luau treaba asta în serios.

Pentru cei șapte, drumul de coborâre de pe Murs fu o adevărată alinare. După urcușul anevoios, oamenii se îndreptară de spate și aveau răgazul să-și tragă sufletul, să lase mușchii să se relaxeze — înjurau și rânjeau unul la altul, trăind sentimentul unei realizări comune. Îi strigară Generalului o sumedenie de obscenități când acesta trecu prin dreptul lor; prin Gordes trecură în viteză, cu aerul unor profesioniști.

După ce aproape li se făcuse rău la urcare, aceasta era o schimbare dramatică pe care o gustau din plin.

Ajunși înapoi la hambar, cu chipurile strălucind de exuberanța care adesea urmează unui efort fizic excepțional, își pasară sticla de *mare* de la unul la altul și făcură aprecieri despre durerile din plămâni și crampele de la picioare.

— Ați pedalat ca niște campioni, toți până la unul. Generalul trase o dușcă din sticla și își șterse mustățile. Și vă promit că data viitoare va fi mai ușor.

Fernand tuși cu țigara în gură.

— Și asta era vestea cea bună?

— Nu, vestea cea bună este că am făcut o mică vizită la Caisse d'Epargne, am închiriat o casetă de valori și am cercetat puțin locul. Se uită la fețele lor uluite și zâmbi când îl zări pe Claude cum înțepenise cu sticla la gură*. C'est normal, non?* N-aș vrea să găsiți acolo vreo surpriză nedorită.

— Așa este, întări Jojo, de parcă ar fi știut de această mișcare de la bun început*. C'est normal. Tout a fait.*

Generalul scoase la iveală schițele și pe care le făcuse.

— Acum…

Jumătate de oră mai târziu, când încuiară hambarul și se răspândiră pe la casele lor, oamenii de-abia dacă mai luară în seamă febra musculară care le chinuia picioarele. Dimineața fusese deosebit de bună pentru moralul lor. Prânzul de duminică le va merge la suflet.

Londra se lăsa cuprinsă definitiv de efervescența sărbătorilor. Traficul dinaintea Crăciunului se înnoda în ambuteiaje pe străzile capitalei, dându-le șoferilor de taxi ocazia de a-și rafina monoloagele de protest. Ca reacție la numărul mare de persoane care veneau din suburbii cu trenul pentru a-și face cumpărăturile de sezon, British Rail suspendă serviciile de trafic feroviar pe aceste rute. La Harrods, un hoț fu oprit în timp ce încerca să iasă purtând două costume, iar ceva mai departe, un bărbat fusese arestat pentru ultraj în timp ce se căznea să-i împiedice pe polițiștii de la Rutiera să îi ridice mașina. Anotimpul voioșiei și al bunăvoinței demara promițător.

La sediul central al agenției, angajații se luptau bărbătește cu indigestia, bifând nume cu nume lista de prânzuri obligatorii cu clienții. Shaw Group avusese un an de excepție, iar angajații erau cu gândul numai la măririle substanțiale de salariu și la mașinile mai confortabile pe care le vor avea, iar asta crea o atmosferă cât se poate de veselă prin birouri. Jordan, mai nerăbdător decât toți ceilalți după aluzia aruncata de Simon cu privire la proiecte viitoare, se decise să încerce marea cu degetul, astfel că întruna din zile pomi spre biroul lui Simon, ducând cu el detaliile a ceea ce el spera să devină bonusul său de Crăciun.

— Bătrâne, ai un minut?

Simon îi făcu semn să intre.

— Stai să scap de astea și discutam imediat. Semna vreo cinci scrisori și le împinse deoparte. Așa.

Se lâsă pe spate și se abținu cu greu să nu se strâmbe văzându-l pe Jordan îmbrăcat într-un costum bleumarin, cu dungi late, de culoare albă.

— M-am întâlnit cu un tip mai deunăzi, începu Jordan, care mi-a dat un pont bun. Arunca pe masă o broșură și începu ritualul de selecție a țigării cât Simon consulta pagi nile lucioase.

Jordan bătu cu țigara câștigătoare în tabachera, apoi o aprinse.

— O fiară magnifica, nu crezi? Bentley Mulsanne Turbo, cu toate îmbunătățirile.

— Frumoasa mașina, Nigel. Simon încuviința, profund impresionat. Foarte practica pentru drumurile de țară. Cât mai e așa ceva?

— Costa cam cât un apartament decent în Fulham — asta dacă poți să pui mâna pe una. Pentru modelul acesta, lista de așteptare e lunga cam de-un braț. O investiție teribil de bună.

Chiar se apreciază, știi. Sufla un rotocol de fum înspre instalația de aer condiționat.

Simon surâse. Ce simplu era să îi faci fericiți pe oamenii ca Jordan!

— Să înțeleg că ne gândim să investim în așa ceva?

— Păi, aici voiam să ajung. Tipul peste care am dat tocmai a fost lăsat balta. Clientul și-a comandat mașina acum un an și jumătate — cineva de la Lloyds, dacă tot veni vorba — dar în clipa de față n-o duce prea bine.

— Și nu poate achita mașina?

— Amărâtul se poate considera norocos dacă izbutește să-și păstreze butonii de la cămașă. Jordan se opri și arboră un aer solemn. O afacere extrem de riscanta, dar cu răspundere nelimitata. Lăsa momentul de compătimire să treacă. În fine, tipul acesta e pregătit să reducă prețul cu zece mii, numai să vândă cât mai repede mașina.

Simon deschise broșura la ultima pagină, găsi mimând de telefon al dealerului și puse mâna pe telefon.

— Bună dimineața. Cred că aveți un Bentley Mulsanne in showroom? îi zâmbi lui Jordan în timp ce vorbea. Da, de acela

vorbesc. Domnul Jordan o să treacă pe la dumneavoastră cu un cec chiar în aceasta după-amiază. Puteți să-i faceți și plinul? Excepțional, mulțumesc.

Jordan încă nu-și revenise din surpriza:

— Bine, bătrâne, trebuie să-ți spun că asta este…

Simon îi făcu semn să se oprească.

— Zi-mi și mie, care e rostul unui an bun în afaceri, dacă nu ne permitem câteva bucurii simple? Se ridică de pe scaun și se uita la ceas, în timp ce Jordan își recupera broșura. Am tot vrut să te întreb — ce faci de Crăciun?

— Mi-e teamă că sunt prins iarăși în turul de onoare. Socrii mei vin și ei în Wiltshire. El o să mă piseze la cap cu piața de capital și durerile de gută, iar ea o să joace bridge toată ziua.

Dacă am noroc, poate reușesc să mă strecor și să ies la o mică partidă de vânătoare.

— Sper că n-ai pus ochii pe nicio rudă.

— E tentant, bătrâne, e tentant Mai ales de el aș vrea să scap.

Iordan părăsi vioi biroul, iar Simon se întrebă dacă acesta va avea răbdare până după-amiază ca să-și ridice mașina.

Doamne, ce sume de bani cheltuia agenția pe mașini!

Țârâi telefonul lângă el.

— Domnule Shaw? O am pe fir pe secretara domnului Ashby.

Lui Simon îi fură necesare câteva secunde pentru a-și aduce aminte cine era acest domn. Ashby era mai-marele

Baronilor cauciucului, un bărbat care în mod evident ținea la protocolul telefonic, făcându-l pe Simon — furnizorul, deci subordonatul — să aștepte pe fir până ce el — clientul și stăpânul absolut — era gata să vorbească.

— OK, Liz, fă-mi legătura cu ea, te rog.

— Domnul Shaw? îl am pe fir pe domnul Ashby, pentru dumneavoastră. Simon se uită la minutar și cronometra așteptarea plin de speranță. Potențialii clienți nu sunau nicio dată ca să îți dea o veste proastă; preferau să îți scrie.

— Ce mai faceți, domnule Shaw? începeți să intrați în spiritul sărbătorilor?

— Destul de bine, mulțumesc. Dumneavoastră?

— Cum știți și dumneavoastră, pentru noi e una din cele mai aglomerate perioade din an.

Simon își aminti din rapoartele citite că piața prezervativelor atingea cotele maxime chiar înainte de Crăciun, probabil creșterea libidoului pe scară națională se datora nenumăratelor petreceri și cantităților învigorătoare de alcool consumate.

— Da, industria duduie, mă bucur să spun. Și, de asemenea, îmi face plăcere să vă anunț ca CMB s-a hotărât să semneze cu agenția dumneavoastră chiar de la 1 ianuarie.

— Domnule Ashby, îmi dați o veste minunata. Nici că aș putea să fiu mai bucuros și știu că echipa mea va fi încântata să audă asta. Colegii mei au fost deosebit de entuziaști cu privire la reclama pe care au produs-o pentru dumneavoastră.

— A, da. Domnul Ashby făcu o pauză. Ei, mai discutam pe tema asta imediat după sărbători. Câțiva membri ai comitetului sunt de părere că… ei bine, cred că reclama e puțin cam… fără perdea.

Simon zâmbi în sinea lui. Într-adevăr, nu apelaseră la niciun fel de perdea la filmări.

Ashby trecu repede peste acest punct.

— Oricum, asta e o chestiune de detaliu, oamenii noștri o să discute asta cu oamenii voștri. Cel mai important este faptul că am fost extrem de plăcut impresionați de documentația pe care ați alcătuit-o. Foarte comprehensivă. Desigur, și de reputația agenției.

Simon auzise cum cade ghilotina peste o campanie de nenumărate ori până atunci, iar acum auzea același lucru. Dar de această dată nu îi mai păsa. Până când oamenii Baronilor vor ajunge să se vadă cu echipa de la agenție, el va fi deja plecat

— Sunt convins că vom putea depăși orice probleme legate de partea de creație, domnule Ashby. Puține campanii se nasc perfecte, chiar de la prima ședință.

— Splendid, splendid. Ashby părea ușurat. Știam că o să ne înțelegEm. Să-i lăsăm acum pe lupii cei tineri să se ia la ttrântă, nu? Mi-a părut bine. Trebuie să fug. Mă pot baza pe discreția dumitale până ce sunt anunțate și celelalte agenții, nu-i așa?

— Bineînțeles.

— Bun, bun, bun. Neapărat să ieșim la prânz anul care vine.

Avem multe de discutat. Piața se extinde, să știți. Vânzările cresc tot mai mult, spre mulțumirea noastră.

Simon se abținu să facă o glumă.

— Mă bucur mult să aud asta de la dumneavoastră. Și mulțumesc că m-ați sunat să mă anunțați. Ați înfrumusețat

Crăciunul agenției noastre. Nu pot decât să vă urez să aveți un Crăciun la fel de minunat.

— Excepțional, încheie Ashby. Luăm legătura după sărbători.

Simon trecu în biroul lui Liz.

— Elizabeth, am devenit una din puținele agenții care va putea achiziționa prezervative la preț de fabrică, direct de la producător. Nu ți se pare extraordinar?

Liz ridică privirea spre el și îi aruncă unul din cele mai fermecătoare zâmbete.

— Domnule Shaw, bărbații adevărați își fac vasectomie, zise ea. Și vedeți că ați întârziat la întâlnirea programată la prânz.

Din punctul de vedere al afacerilor, anul se încheiase.

Simon își hrănise și își îngrijise clienții cei mai importanți, își făcuse apariția la petrecerea de la birou, împărțise prime și măriri de salariu în dreapta și în stânga, ba chiar o emoționase pe Liz până la lacrimi oferindu-i un ceas Cartier. Acum era rândul lui.

În loc de cadou de Crăciun, se hotărî să își acorde nouă zeci de minute de privilegiu și lux, o ultimă extravaganță înainte de a părăsi agenția. Dintotdeauna urâse Heathrow, îmbulzeala de la check-in, felul în care era mânat ca un animal pe culoarele aeroportului, spunându-i-se când să se grăbească și când să aștepte. Un moft, era conștient de asta, dar de această dată alesese varianta miliardarilor. Închirie un avion — o aeronava modestă, cu doar șapte locuri, care să-l ducă de la

Londra pe micul aeroport de lângă Avignon.

Mașina trase în fața terminalului destinat zborurilor private. Simon o luă pe urmele hamalului care îi luase bagajul și tocmai dispărea în clădire. Chiar la intrare îl aștepta o fată.

— Bună ziua, domnule. Domnul Shaw pentru Avignon, corect?

— Cu siguranță.

— Am să vă rog să mă urmați, vom trece la ghișeul Control

Pașapoarte. Bagajele dumneavoastră sunt duse chiar acum la avion, iar pilotul dumneavoastră vă așteaptă.

„Pilotul meu, repetă Simon în gând. O, ce mai viață pentru un director obosit”. Ofițerul de la imigrări îi înmâna pașaportul, iar Simon aruncă o privire de jur-împrejur, în căutarea unei uniforme.

Un bărbat îmbrăcat într-un costum elegant, închis la culoare, îi zâmbi și se apropie de el.

— Domnul Shaw? Tim Fletcher. Sunt pilotul dumneavoastră. Avem pista rezervată și cum totul pare să se desfășoare conform programului, ar trebui să ajungem la Avignon la ora 18, ora locală. Haideți să vă faceți comod, iar eu mă voi ocupa de zbor.

Simon urcă scara avionului și se aplecă, pășind cu grijă în avion. Înăuntru mirosea vag a piele, ca o mașină nouă. Fata care îl întâmpinase la intrare era deja la bord.

— Permiteți-mi să vă iau haina și să o pun în cuier. Doriți ceva din buzunare — ț igări, trabucuri?

— Am voie să fumez trabuc?

— O, da. Majoritatea clienților noștri fumează trabuc. Îi luă haina. Cât așteptăm decolarea, doriți un pahar de șampanie?

Avem și scotch, votcă…

— Un pahar de șampanie ar fi minunat. Mulțumesc. Simon își alese locul, își desfăcu nodul la cravată și își întinse picioarele. Fata reveni cu șampania. Lângă pahar îi lăsă și o cutie de chibrituri super-lungi, Upmann, speciale pentru trabu curi. Era genul de detaliu pe care Ernest l-ar fi apreciat, se gândi el. Păcat că plecase cu o săptămână înaintea lui. S-ar fi bucurat la maximum de extravaganța asta.

Avionul începu să ruleze pe pistă pregătindu-se de decolare, iar Simon răsfoi mapa pe care Liz i-o înmânase chiar înainte de plecare — diferite articole din ziare, un CV scurt și un portret alb-negru. Materialele fuseseră adunate la cererea expresă a lui Simon, ca rezultat al discuției sale cu Nicole. Era o scurtă introducere în viața și opera lui Ambrose Crouch.

Simon aruncă o privire pe CV. O școală publică modestă, rezultate mediocre la facultate, lucrase ca redactor și ziarist, două romane, fără reeditări. Se pare că succesul îl ocolea pe domnul Crouch, iar asta lăsase urme pe chipul lui — un bărbat între două vârste, ușor

buhăit, cu buze subțiri și ochi neprietenoși; o față nemulțumită, beligerantă.

În esență, articolele sale, o selecție mai recentă a editori ale lor din *Sunday Globe,* erau numai fiere, deghizată în grija pentru mediul înconjurător. De aici se putea trage concluzia că domnul Crouch se opunea oricărui lucru inventat după descoperirea măgarului. Din refugiul său medieval din Provence, Crouch privea cu oroare spre supermarketuri, trenuri de mare viteză, *autoroutes* și dezvoltări de proiecte imobiliare. Progresul îl indigna, iar turismul îl înfuria. Un xenofob imparțial, omul se zburlea în egală măsură la toți — fie ei olan dezi, elvețieni, nemți sau britanici — toți cei care îndrăzneau să viziteze ceea ce el numea mereu satul lui, venind în acel colț de rai cu mașinile lor ostentative, îmbrăcați în haine strălucitoare și vulgare. Vulgar, acesta era un cuvânt ce apărea frecvent în scrierile lui Crouch.

Simon citi și ultima filă din dosar, câteva statistici despre cititorii lui *Globe* și veniturile încasate din advertising, și se întreba ce fel de public avea Crouch. Cu toată malițiozitatea și snobismul lui, omul avea talent la scris. Era de asemenea cert că pentru el hotelul va fi o țintă irezistibilă. Curiozitatea l-ar face să apară la petrecere oricum, și distracția ar fi urmată cu siguranță de un articol plin de venin. Aceasta era o problemă pe care Simon nu o anticipase. De unde să fi știut că avea drept vecin un derbedeu de jurnalist? Se uită din nou pe statistici și îi veni o idee.

— Domnule Shaw, mai doriți șampanie? Fata îi umplu paharul. În douăzeci de minute ajungem la destinație.

Simon îi zâmbi drept răspuns, închise mapa și încercă să uite de Crouch. Era în drum spre Provence, unde își va petrece Crăciunul, primul Crăciun împreună cu Nicole. Simți pe limbă pișcătura șampaniei. Afară, pe geam, mai adăsta încă lumina roz-violet a soarelui la apus.

Avionul atinse pământul, ieși de pe pista de aterizare și se opri la o sută de metri de terminalul aeroportului. Zborul fusese o reală plăcere pentru Simon; nu tocmai un chilipir, cu puțin peste patru mii de lire sterline mai mult decât costul unui bilet obișnuit, dar un mod cât se poate de potrivit de a-și încheia cariera.

Căută un ofițer căruia să îi prezinte pașaportul la control, dar biroul de imigrări era gol, la fel și zona de Sosiri. Ridică din umeri și ieși ca să o întâlnească pe Nicole — simțind că-i sare inima din piept când o zări venind spre el, cu chipul luminat de un zâmbet larg. Se aplecă și o sărută pe gât, apoi se trase un pas îndărăt ca să o admire.

— Ești mult prea șic ca să îți pierzi vremea prin aeroporturi, așteptând un director executiv ieșit la pensie. Rânji fericit și o mângâie pe obraz. Ai fost la prânz cu tipul acela în vârstă, știu eu.

Nicole îi îndreptă cravata și îi făcu semn cu ochiul.

— Bineînțeles. Îmi oferă diamante și lenjerie de mătase.

— Eu ți-am adus somon afumat, se tângui Simon. Merge?

Simon îi cuprinse umerii cu brațul și porniră unul lângă altul spre banda pentru bagaje.

— Mi-e teamă că am cam multe bagaje, o avertiză el. Em mi-a dat o listă de cumpărături enormă. Ce mai face, că tot veni vorba?

— E fericit. Foarte entuziast. Ne gătește în seara asta. L-am dus la Richerenches, să cumpere trufe.

Pe drum, Nicole îl puse la curent cu ultimele evenimente.

Va vedea multe schimbări: piscina era aproape gata, terasele fuseseră săpate, pregătirile erau în toi pentru petrecere. Ernest găsise o căsuță de închiriat chiar în sat. Blanc rămânea optimist. Sătenii erau curioși, dar prietenoși.

— Și Crouch?

În penumbra din mașină, Nicole strâmbă din nas.

— I-am trimis o invitație. S-a înființat imediat la *gendarmerie,* a pus o grămadă de întrebări, dar Blanc nu i-a dezvăluit nimic. E un tip *vaseux.* Stai, cum a zis Ernest? Unsuros. Am zis bine?

— Probabil așa e. Aflăm mâine. Simon puse palma pe piciorul ei și o strânse cu gingășie. Mi-a fost dor de tine.

Mașina urca dealul și Simon observă că satul îmbrăcase straie de sărbătoare. Ambele biserici erau inundate de lumină, iar la intrarea în sat fusese atârnată o ghirlandă de beculețe colorate care le ura tuturor *Joyeuses Fetes.* Atât măcelarul, cât și brutarul își decoraseră vitrinele cu câte o sticlă de șampanie, iar un afiș lipit pe ușa cafenelei anunța Marea Tombolă de Crăciun, la care premiul cel mare era un cuptor cu microunde, premiul doi era o pulpă de miel din Sisteron și *des nombreuses bouteilles* pentru ceilalți participanți.

Simon coborî din mașină și ridică privirea spre cerul vast, înghețat Trase aer în piept, aer curat de țară, purtând până la el mireasma de lemne arse. În curând locul acesta va deveni casa lui. Nicole îl urmărea cu atenție.

— Ești fericit?

— E minunat. Se sprijini cu coatele pe capota mașinii.

Aburul respirației sale pluti în sus, transparent în lumina care răzbătea prin geamul de la cafenea, și auzi hohote cristaline de râs când ușa se deschise și un bărbat ieși în gerul de afară.

Nici nu-mi pot imagina cum ar fi să fiu în altă parte; acesta e singurul loc unde vreau să fiu, mai ales acum, de Crăciun.

Se înfiora. Se îndreptă și o îndemnă pe Nicole: Ia-o tu înainte.

Eu aduc bagajele.

Casă, acum familiară, era plăcută și vibra de muzică.

Ernest trecea printr-o fază Puccini: în încăpere se revărsa glasul de privighetoare al Mirellei Freni, pur și calin. Simon lăsă pachetele în holul de la intrare și trecu în bucătărie, adulmecând aerul care aducea o boare de trufe; îi zâmbi lui Ernest care, elegant ca întotdeauna, îi înmână un pahar cu vin.

— Ce mai faci, Ern? Supraviețuiești?

— Sunt nespus de bucuros, dragul meu. Ce ocupați am fost în ultimele câteva zile! Cred că o să fii foarte mulțumit. Dar tu? Vreau să-mi povestești totul despre petrecerea de la birou.

Bănuiesc că băutura și limbajul licențios au fost la ordinea zilei. Sper că cineva a reușit să se facă de râs și anul acesta.

Ridică paharul în cinstea lui Simon. Bine ai revenit!

Nicole cobori de la etaj și li se alătură, încercând să urmărească printre hohotele de râs și sporovăială veselă ultimele bârfe de la agenție. Se întrebă dacă lui Simon îi vor lipsi toate acestea când va pleca definitiv și va începe aici o nouă viață, liniștită și retrasă.

Simon râdea în hohote:

— … Și apoi, ne pomenim cu nevasta lui Jordan care venise să-l ia acasă, iar el era în sala de conferințe cu Valerie de la departamentul artistic…

— Creatura înaltă, cu fundul apetisant?

— Aia. Așa că a trebuit să o parchez pe nevastă-sa la mine în birou cu un exemplar din revista *Horse and Hound* cât eu m-am dus

să-l caut Simon se opri ca să bea puțin vin. Știi, a fost prima dată când l-am văzut cu vesta descheiată.

Ernest se cutremură.

— Dragul meu, nu continua. Îmi închipui deja toată scena…

Simon se răsuci spre Nicole.

— Scuză-mă — nu e prea interesant dacă nu cunoști personajele. Gata, fără alte bârfe din Londra, promit.

Nicole era nedumerită.

— Dar de ce nu s-au dus la un hotel?

— A, observa Simon, un francez așa ar fi procedat, dar asta e tradiția la petrecerile britanicilor — dragoste printre fișetele de tablă. E mai ieftin.

Nicole strâmbă din nas.

— Dar e lipsit de eleganță.

— Da, noi, englezii, nu putem fi acuzați prea des de eleganță. Dar suntem foarte iubitori.

Se aplecă spre ea și o sărută.

— Să nu vă stricați foamea, interveni Ernest. Avem *omelette aux truffes* și un iepure gigant, cu sos de muștar. Și după platoul de brânzeturi, m-am gândit la un *soufflé* de ciocolată, asta dacă nu vi se par cam multe ouă pentru o masă. Se uită la ei întrebător. Cum stați cu nivelul colesterolului?

În timpul mesei discutară despre felul cum avansaseră lucrările la hotel și puseră la punct detaliile petrecerii de a doua zi. Ernest era în elementul lui, aducând omagii mâncărurilor alese și aranjamentelor florale ce aveau să fie livrate la primele ore ale dimineții, ferm convins că serata se va transforma în evenimentul anului în Brassière.

— Mă deranjează un singur lucru, zise Simon. Jurnalistul acela.

Ernest ridică din sprâncene.

— De ce ți-ai face griji din pricina lui?

— În mod normal, nu mi-aș face niciun fel de probleme.

Dar pică într-un moment prost. Am stabilit o întâlnire la Londra pentru 27 în care vreau să îi anunț pe Ziegler și pe Jordan cu privire la planurile mele. Apoi, mai trebuie să anunț și clienții. Vreau să îi anunțam noi, să le spunem ceea ce vrem noi să audă. Dacă până atunci transpiră vreo informație în presa, vom avea o groază de

explicații de dat. Ern, știi cum e în afaceri. Simon oftă și întinse mâna după un trabuc. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta dinainte.

Ceilalți doi rămaseră tăcuți, urmărindu-l pe Simon cum taie capătul trabucului și îl aprinde, încruntându-se la fumul albăstrui care se ridica deasupra mesei.

— Am o idee care ar rezolva problema, dar nu cred că o să-i placă.

— Eviscerarea? întrebă Ernest candid.

Simon râse, gluma îl destindea. Mai avusese de-a face cu ziariștii. De ce ar fi altfel cu Crouch?

— Poți să-i spui și așa, Ern.

14

Simon fu trezit de razele de soare care pătrundeau prin fereastra dormitorului. Lângă el, cearșafurile încă mai păstrau căldură trupului lui Nicole. De undeva de jos, din bucătărie, se auzi șuieratul cafetierei. Se freca la ochi și rămase cu privirile ațintite la hainele pe care le aruncase în graba cu o seară înainte pe spătarul unui scaun. Bărbații în floarea vârstei au încă apetit sexual, reflectă el, și ce apetit! Și uite că erotismul l-a găsit până la urmă — mai bine mai târziu decât niciodată.

În aer plutea aroma îmbietoare a cafelei, așa că se dădu jos din pat și lipăi până la baie, după un prosop cu care să se înfășoare. Când ajunse la parter, o zări pe Nicole, îmbrăcată întruna din cămășile lui, așteptând cu o mâna în șold să se umple cana de cafea.

— Bună dimineața, Madame Bouvier. Am un mesaj pentru dumneavoastră.

Nicole întoarse capul în direcția lui și îi zâmbi peste umăr.

— *Oui?*

— Sunteți așteptata în dormitor.

Nicole turnă cafeaua în cești, o aduse la masa, apoi îl împinse pe Simon pe un scaun și i se așeză în poală.

— Ernest o să fie aici în cinci minute. Îl săruta. Și te așteaptă o dimineața extrem de ocupată.

— Asta îmi și doream.

Nu-și terminaseră de băut cafeaua când la ușă se auzi un ciocănit. Simon o urmări cu privirea cum fuge pe scări spre dormitor — ce bine i-ar fi prins o siesta acum. Dar nu avu de ales și îi deschise lui Ernest.

— Dragul meu, nici ca puteam spera la o zi mai minunată ca aceasta. Lăsă capul ușor pe spate și se uită la halatul de baie al lui Simon. Dar îndrăznesc a zice că nici n-ai observat cum e vremea afară.

— Ern, sunt obosit de pe avion. Altfel m-aș fi trezit mai devreme. Pune-ți cafea cât mă îmbrac eu.

La umbră mai erau pojghițe de gheață când cei doi bărbați părăsiră casa și traversară piațeta, trecând zgribuliți prin dreptul ferestrelor aburite ale cafenelei și ale platanilor golași, cu crăcile tăiate sever până la nodurile cenușii de scoarța.

Lumina soarelui era orbitoare, iar cerul — foarte albastru. Dacă nu băgai de seamă lipsa verdelui printre coardele de vie din podgoriile de dincolo de sat și mușcătura aprigă a gerului, ai fi zis că era o zi de început de vară.

Mica parcare de vizavi de fosta *gendarmerie* era înțesata de dube și camionete. BMW-ul lui Monsieur Blanc, marca arhitectului de succes, era singura mașină care nu prezenta zgârieturi și pete de noroi.

— Monsieur Blanc vine pe șantier în fiecare zi, îl informa Ernest, și e cât se poate de strict cu amărâții ăștia de băieți care lucrează toată ziua în frig. De ce nu poartă mănuși și fulare, zău dacă înțeleg.

Se opriră preț de câteva clipe. La ferestre fuseseră montate obloane de lemn, iar la intrare o ușă provizorie, din scânduri groase. Ernest o deschise și-l pofti înăuntru.

— Acum, și tu, zise el, să nu te aștepți la Connaught, dar ai să vezi că s-au făcut progrese.

Sala imensă sclipea în lumina puternică a soarelui. În căminul de piatră juca vesel un foc, iar de-o parte și de alta fuseseră aranjate două stive de butuci de stejar. O pădure de sticle și pahare se întindea de la un capăt la altul al unei mese lungi, acoperite cu o pânză viu colorata, iar în centru fusese amplasat un butoi de cincizeci de litri cu vin roșu. Mese mai mici, cu scaune, fuseseră

grupate în încăpere în jurul lămpilor cu kerosen, iar undeva într-o parte era o altă masă plină de farfurii. Dar piesa de rezistență se afla în mijlocul încăperii:

un brad de Crăciun care aproape că ajungea la tavanul înalt, decorat artistic cu funde roșii. Din loc în loc, de-a lungul pereților de piatră, se ridicau sfeșnice înalte din fier forjat, care susțineau lumânări groase, de culoarea florilor de vanilie.

— Ei? zise Ernest. Aprobam? Ceva mai târziu o să sosească și florile, desigur, mâncarea și gheața. Instalația electrica a fost pusă la punct pentru muzica — deși mă văd nevoit să recunosc că oscilez între colinde de Crăciun și tipul acela foarte gălăgios care se pare că are succes aici, Johnny… cumva. Tu ce zici?

Simon îi zâmbi și clatină din cap uluit:

— Ern, arată minunat. Ai avut perfecta dreptate să sugerezi să ținem petrecerea aici. O să fie amuzant, nu?

— Ravisant, dragul meu, ravisant. Ernest nu-și mai încăpea în piele de bucurie și aproape țopăi până la una din ferestre.

Acum, asta *e* de-a dreptul uimitor. Vino să vezi.

Simon i se alătura. În lumina limpede a iernii, munții din depărtare îți lăsau impresia că nu erau decât un decor pictat pe fundalul albastru al cerului, cu tușe exacte, aproape artificiale. Imediat dedesubt, Simon descoperi că terasele fuseseră curățate și pavate, iar piscina era gata. Lângă ea mârâia și se rotea un malaxor de ciment, iar în clădirea scunda, deschisa, lucrau de zor muncitorii.

— Anexa piscinei arată superb, zise Simon. Așa cum prinde panorama apusului, arata de parcă ar fi fost acolo dintotdeauna.

— Au clădit-o din bolovani și plăci vechi de piatră.

Dumnezeu știe pe unde le găsește Monsieur Blanc. N-a vrut să-mi răspundă când l-am întrebat, doar s-a bătut ușor cu degetul peste nas.

Coborâră treptele și trecură prin sala cu arcade unde urma să fie restaurantul, și care era momentan folosita ca depozit pentru scânduri și alte materiale de construcție. Odată anexa piscinei terminata, muncitorii treceau la clădirea principală, urcând apoi la etaj. Simon simți un fior de nerăbdare și entuziasm. Devenea realitate. Îl bătu pe Ernest pe spate.

— Ce zici de asta?

— Dragule, dar mai e nevoie să întrebi? Știi, cred că asta mi-am dorit să fac dintotdeauna, ceva special. Privi în depăr tare, spre munți, mijindu-și ochii ca să se apere de lumina puternică a soarelui. Da, m-am acomodat aici de minune. N-o să-mi pară rău după Wimbledon.

Traversară terasa acoperita cu placi de piatră, distanțate spre a permite delimitarea lor cu plante verzi, și se apropiară de piscina goală. Latura mai lunga, care dădea spre sud, fusese ridicata doar până la nivelul solului, astfel ca atunci când bazinul va fi plin cu apă să se creeze impresia că apa se îngemănează cu orizontul.

— Nu cred să existe multe piscine cu o asemenea priveliște, observa Simon. Cred că de aici vezi cale de doisprezece – cincisprezece kilometri, și abia de se zăresc o mâna de case.

Ernest îi îndrepta atenția spre partea de vest.

— Uite, acolo, peste colina aceea rotunjoară, acolo coboară soarele la apus. Poți să privești cum alunecă după orizont din anexa piscinei. Asta am făcut acum două seri și tabloul este unul extraordinar. Aproape prea mult, dacă e să zic așa.

Păși spre anexa. Aici Blanc supraveghea echipa de muncitori, care tocmai în acel moment se pregătea să ridice o bucată de granit ce avea să fie blatul barului.

— *Cest bon? Attention aux doigts. Allez… hop!*

Cu un țipăt surd al mușchilor, pietrarii ridicară granitul la nivelul pieptului și îl coborâră, cu infinită grija și delicatețe, pe cimentul umed cu care acoperiseră barul în prealabil. Blanc se vâri printre ei și puse pe blat un poloboc, îl studie cu atenție apoi se încrunta.

— *Non. Il faut le monter un tout petit peu.* Se apleca și luă de pe jos două pene de piatra și le făcu semn celor mai solizi dintre muncitori.

Claude se îndoi ca să își fixeze umărul sub unul din capetele blatului și cu un efort care-i umflă venele de la gât, ridică piatra permițându-i astfel lui Blanc să introducă penele dedesubt. Arhitectul verifica din nou cu polobocul.

— *Oui, c'est bon.* Muncitorii răsuflară ușurați și-și frecară degetele amorțite de frig și caznă.

Blanc își șterse mâinile prăfuite de turul pantalonilor și se apropie să îi salute pe Simon și pe Ernest. Lucrările mergeau bine, le spuse.

Vremea ținuse cu ei; în curând va fi terminat exteriorul, iar muncitorii puteau să-și petreacă restul iernii înăuntru. Îl chema pe unul dintre ei pentru a i-l prezenta lui

Simon — un bărbat tânăr, robust, cu umeri pătrățoși care-i ajungeau parcă până la urechi, cu barba blonda și chip vesel, de om isteț.

— Monsieur Fonzi, zise Blanc, *le chef d'équipe.*

Fonzi râse, arătând spre mâinile acoperite de ciment și îi întinse lui Simon antebrațul în chip de salut. Parcă avea coarde de oțel în loc de brațe.

— Sper că veniți diseară, nu? zise Simon.

— *Beh oui, volontiers.* Rânji din nou, salută dintr-o mișcare a capului și reveni la ceilalți muncitori, care fumau și priveau scena de la bar — Claude și Jojo răsuflând ușor, Jean și Bachir masându-și palmele zgâriate. *On prend les vacances? Allez!*

Blanc se scuză și se întoarse la lucru. Ernest se uita la ceas.

— Mă duc înăuntru. Mi-au promis că aduc florile înainte de amiază.

Simon înconjură încet piscina goală și se așeză pe o stivă de dale de piatră. Încercă să-și imagineze cum va fi aici în plina vară — turiști în piscina, parfumul de cimbru și levănțică aninat în văzduh, mesele aranjate afara pentru masa de prânz sub umbrelele din pânza de culoarea untului, care să transforme strălucirea soarelui într-o lumină difuza și blânda. Se întreba cine vor fi primii oaspeți. Poate ar trebui să-l invite pe Philippe, să vină de la Paris, poate să-și aducă și vreun prieten decorator la *Vogue.* Ce ar zice Nicole despre el?

Din anexă se auzi deodată scrâșnetul unui polizor ce tăia în piatră, iar Simon tresări. Ce slujba brutala, să fii muncitor în piatră; mereu înfrigurat, mereu murdar, o slujbă zgomotoasă și periculoasă. Dacă oricare dintre ei ar fi scăpat blatul de piatră, s-ar fi ajuns la un picior rupt sau degete frânte. Dacă roata polizorului ar aluneca pe o fosila din blocul de piatră ar face ravagii în doar câteva fracțiuni de secundă. Cu siguranța, oamenii ăștia își meritau banii. Simon simți cum răcoarea dalelor începe să-i pătrundă în oase. Conștient de statutul său privilegiat și poate ușor vinovat pentru asta, intra

înăuntru și nici nu se gândi să reziste ofertei lui Ernest de a bea un pahar de vin roșu.

Își ocupară tustrei întreaga după-amiază. Când Ernest se declara satisfăcut de aranjamentele pentru petrecere, afară deja se lăsa înserarea. Lămpile luceau aducând promisiunea căldurii, lumânările aruncau umbre tremurânde pe pereți, iar pe fiecare masă Ernest pusese câte o vază cu lalele roz. Simon își zise că era destulă mâncare cât pentru a face față unui asediu prelungit — *terrines, charcuterie,* salate, brânzeturi, *une daube* de vaste dimensiuni care se păstra caldă deasupra unui pat de jar, *gâteaux* și tarte, și un bol gigantic cu budinca lui Ernest de fructe periculos de alcoolizată. Nimeni nu va pleca flămând de aici.

Simon deschise ușa și se uită într-o parte și în alta de-a lungul străzii pustii. Satul era cufundat în tăcere. Simți cum încolțește în el îndoiala, acea neliniște pe care o simte orice gazdă în răstimpul gol, de așteptare, când totul este gata pregătit, dar încă nu și-au făcut apariția musafirii.

— Nu pare să fie coadă la intrare, remarcă el. Să mă duc în Cavaillon să închiriez câțiva manechini?

Nicole râse de el.

— Stai liniștit, vor veni. Nu i-ai văzut azi după-amiază?

Jumătate de sat încerca să arunce o privire înăuntru.

Simon își aminti că, într-adevăr, zărise un cuplu prin ușa deschisă, atunci când veniseră angajații de la florărie. Erau înalți, aveau în jur de treizeci și cinci de ani, palizi la față și îmbrăcați cu haine în culori șterse. Bărbatul purta un soi de ochelari de soare înguști, cu un aer ușor sinistru, preferați în general de actorii fără rol, în speranța că vor fi recunoscuți de vreun fan. Cei doi se zgâiseră la Simon, cu chipurile lipsite de expresie și neprietenoase. Îi descrise pentru Nicole.

— Ah, da, îi recunoscu ea. Ei. Clătină din cap. Pe ăștia sigur nu-i placi. Sunt englezi, *tres snob,* buni amici cu Ambrose Crouch.

— El cu ce se ocupă?

— S-a însurat cu ea. Ea i-a cumpărat un magazin de antichități.

— Și stau aici pe toată durata anului?

— O, uneori aici, uneori la Paris. În sat sunt cunoscuți drept Les Valium.

Ernest pufni în râs.

— Minunat. Sunt cumva în comă, sau sunt pur și simplu plictisitori?

Nicole ridică din umeri.

— Cine știe? Sunt foarte înceți, reci — nu, nu reci, foarte…*blase,* știi? Foarte detașați.

— Aoleu, Dumnezeu să ne aibă în pază, izbucni Simon. Ar fi trebuit să-mi dau seama, după căutătura pe care mi-au aruncat-o. Cred că, dacă stăteau cu nasurile și mai sus de atât, le cădea capul de pe gât Niște fandosiți. Mă întreb dacă doarme cu ochelarii pe nas…

Nicole nu pricepu.

— Fandosiții se cred sofisticați. Ei privesc, dar nu se implica niciodată. În societate sunt de-o răutate fantastică, dar cam proști. Ai dreptate. N-o să-mi placă familia Valium!

— Ei nu zău! interveni Ernest. Unde e spiritul de sărbătoare? Cred că ne-ar prinde bine un păhărel acum, până nu începe vânzoleala. Și dacă cei doi Valium ne vor onora cu prezența, o să-i punem într-un colț, unde nu se va împiedica nimeni de ei și îi trezim când e momentul să plece acasă. Voi ce vreți de băut?

Se așezară la una din mese, sorbind din paharele de vin roșu, încă ușor prea rece. Simon era neliniștit, ușor îngrijorat, așa cum se simțea de obicei înaintea unei întâlniri dificile.

Dacă Nicole se înșela, iar sătenii respingeau ideea unui hotel?

Dar dacă Ambrose Crouch se ținea tare pe poziție și scria un articol defăimător? Și dacă…

— *Bon soir, mes anus, bon soir.* Blanc își făcu apariția în pragul casei, aproape mascând-o pe doamna mignonă, bru netă, pe care o prezentă ca fiind soția lui. În urma lor, aproape imediat, sosi un grup de tineri blonzi, îmbujorați la față, împreună cu un cuplu mai în vârstă.

— Suedezii satului, îi șopti Nicole lui Simon, foarte *sympa,* umblă întotdeauna în grupuri mari. Făcu prezentările — Ebba și Lars, Anna și Carl, Birgitta, Ame și Harald — toți foarte înalți, surâzători, vorbind o engleză impecabilă. Cine o fi spus că suedezii erau un popor rece? Simon începu să se destindă și le explică invitaților planurile pentru hotel. Cuplul mai în vârstă aproba. Pentru ei va fi foarte bine.

La ei acasă nu aveau niciodată spațiu ca să-i cazeze pe toți prietenii care voiau să vină în vizită. Uneori părea că la ei în casă se aduna jumătate de Suedie, dormind care cum putea, în saci de dormit pe podele, iar vara trecută, când se înfundase *la fosse septique…* Se cutremurară și râseră voioși, acceptând încă un pahar de vin.

Nicole îi atinse mâna lui Simon, atrăgându-i atenția spre ușa de la intrare, unde primarul Bonetto și nevasta lui prinseseră parcă rădăcini în prag. Simon se duse să îi întâmpine, iar Madame se prefăcu a-l dojeni.

— Nu mai stați la noi, începu ea și îi aruncă o privire lui Nicole. Ați găsit un pat mai moale, eh?

Bonetto aproape că-i frânse mâna de efuziune.

— *Ça va?* Mută mâna și-l strânse de umăr. Așadar, o să avem propriul hotel?

Ochii săi, strălucitori și iscoditori, sclipind isteț în chipul brăzdat de vreme, îl studiară cu atenție pe Simon.

— Sper că am aprobarea dumneavoastră.

— Sigur că am aprobat! Toți membrii din *Conseil Municipal* au aprobat. De ce să stea toată lumea în Gordes? *c'est bieng, c'est bieng.*

Îl bătu pe umăr îndeajuns de tare cât să-l învinețească. Mai liniștit, Simon îi conduse la bar, unde Ernest le turnă *pastis.*

— Spuneți-mi, se interesă Simon, unde este fiica dumneavoastră? Nu vine și ea?

— Ea a rămas la cafenea. Nu i-a convenit, dar trebuia să rămână cineva și acolo. *Santé.*

Bonetto atacă paharul de *pastis.*

— O să îi duc și ei o cupă de șampanie, se oferi Simon. S-o mai înveselesc.

Sala se aglomerase, iar Nicole îl îndruma pe Simon printre invitați, șoptindu-i nume la ureche, nume pe care el le uita aproape instantaneu — un cvartet de parizieni, extrem de tactili în niște *blousons* din piele moale, măcelarul și brutarul, domnul *notaire* și soția dumnealui, un cuplu plăcut de olan dezi, simpatica Madame care conducea minusculul oficiu poștal din sat, Duclos și câinele murdar cu vaselină, Fonzi însoțit de prietena lui, o apariție parfumată, învești mântată într-un costum din piele întoarsă, Jojo și

Claude, ferchezuiți și aranjați, numeroși săteni, bătrâni și smochiniți, stând cuminți mai la perete, doi agenți imobiliari care îi strecurară în buzunarul de la piept, cu gesturi identice, cărțile lor de vizită, un domn la patru ace care dorea să discute despre sisteme de alarma și proprietarul celei mai bune podgorii din zonă. Pe parcursul unei ore uluitoare, dar încurajatoare, petrecute acordând atenția cuvenita fiecărui invitat, Simon nu descoperi nicio reacție negativă. Atmosfera era caldă, iar separarea dintre săteni și străini din momentele inițiale începuse să dispară. Probabil nici nu avuseseră vreodată ocazia să se adune cu toții laolaltă, ca aici. Petrecerea mergea bine.

Simon își croi drum către bar.

— Ern, cum te descurci?

— Țin pasul, dragul meu, abia-abia. Se făcu că-și șterge fruntea. Șampania pare a fi extrem de populară.

Simon își aduse aminte de fata de la cafenea.

— M-am gândit să-i duc o cupă de șampanie și fiicei lui Bonetto. Îl privi pe Ernest cum toarnă lichidul auriu. Cred că merge bine, tu ce zici?

— Păi, dacă ne luăm după sticlele goale… Ernest fu distras de paharul gol al lui Madame Bonetto. *Un petit pastis, madame?*

Madame Bonetto îi întinse paharul.

— *Merçi jeune homme.*

Ernest se simți măgulit.

Simon luă șampania și traversă încăperea către intrare, apoi ieși în aerul rece de afară.

Fata stătea singură în cafenea, urmărind un film la televizorul de la capătul barului cu o farfurioară de plastic cu alune în față. Își trecu limba peste dinți înainte de a-l saluta zâmbind pe Simon.

— Îmi pare rău că trebuie să rămâi aici, zise el. Ți-am adus puțină șampanie.

— *Cest gentil.* Se uită la el peste marginea cupei de sticlă, cu ochii ei mari, întunecați. O fată așa frumoasă ar fi foarte potrivită la recepția hotelului, își zise Simon.

Reținu ideea, ca să o discute cu tatăl ei.

— Nu te-am întrebat niciodată cum te cheamă, se scuză el.

— Françoise.

— Simon.

— Papa spune că o să faci un hotel.

— Așa este. Sperăm să-l deschidem vara viitoare.

Fata sorbi din șampanie și privi în jos, în pahar, coborându-și genele negre și lungi.

— O să aveți nevoie de oameni care să lucreze acolo.

— Începem căutările după Crăciun.

— Pentru mine e foarte interesant Fata se aplecă în față și Simon rămase cu privirile pironite de crucifixul mic de aur care-i atârna la gât. Aș vrea să fac altceva, ceva nou.

— Ce-ar zice părinții tăi dacă nu mai lucrezi la cafenea? Nu pot să li te fur așa.

Fata strâmbă din buza de jos și ridică un umăr.

— Am o verișoară. Poate veni ea în locul meu.

— Atunci o să vorbesc cu tatăl tău, OK? Uite ce e, trebuie să fug. Se depărta de bar. *Au revoir,* Françoise.

— Bye-bye, Simon.

Pomi înapoi spre *gendarmerie,* zâmbind de unul singur în bezna nopții. Cu ea la recepție, o să fie mulți oaspeți cu inimile frânte.

Aproape de ușa deschisă, zări trei siluete care așteptau afară.

— Deh, zise una dintre ele, presupun că ar trebui să intrăm și să ne întreținem cu localnicii. E un tip din advertising, n-ai zis tu așa, Ambrose? Cine știe ce pitic, gătit la papion.

Trecură pragul hotelului și Simon îi recunoscu în conul de lumină pe cei doi Valium, urmați îndeaproape de un bărbat scund, slăbuț, cu un cap supradimensionat. Sosise *le beau monde* din Brassière.

Simon așteptă afara câteva momente înainte de a reveni la căldura convivială a sălii. Cei doi Valium și Crouch își găsiseră o masă într-un colț și acaparaseră o sticlă de șampanie. Stăteau rezemați de spetezele scaunelor, letargici și detașați de râsetele și conversațiile din jurul lor. Simon se îmbărbăta și își impuse să se poarte frumos cu ei. Se apropie încrezător de masa lor.

— Îmi pare bine că ați putut veni. Sunt Simon Shaw.

Parcă ar fi dat mâna cu trei pești obosiți. Doamna Valium, cu chipul inexpresiv, altfel frumos încadrat de părul lung și drept, îi oferi o idee de zâmbet. În spatele ochelarilor de soare pe care îi purta ca să își protejeze ochii de lumina prea puternică a lumânărilor, expresia domnului Valium nu se schimbă defel. Crouch se zgâi la el

și atât. Simon fu de părere că rar mai întâlnise niște oameni cu palori mai nesănătoase, parcă aveau chipuri de ceară.

— Deci, începu Crouch, dumneata ești faimosul „adman”.

Ei bine. Suntem onorați. Avea o voce care părea să iasă prin nas, pe un ton bariton nazal care îi amintea lui Simon de un director sarcastic de școală pe care îl urâse în copilărie.

— Cum v-ați dat seama că lucrez în advertising?

— Sunt ziarist, domnule Shaw. Ține de meseria mea să mă informez asupra galanților capi ai industriei noastre.

Perechea Valium zâmbi șters și-și făcură de lucru cu paharele de șampanie.

— Înțeleg, continuă Crouch, că acesta va deveni un hotel *boutique.*

Pronunță fraza de așa manieră, încât ai fi zis că tocmai călcase într-un rahat de câine.

— Un hotel mic, da.

— Exact ce-i lipsea satului.

— Sătenii par încântați de idee.

— Dar nu toți sătenii, domnule Shaw. Dacă mi-ați citit editorialele, știți ce părere am despre felul în care așa-zisul progres distruge o regiune precum Provence. Crouch bău din paharul cu șampanie și făcu semn spre cei doi Valium. Nu, nu toți sătenii vor să vadă străzile înțesate de Mercedesuri și vilegiaturiști împopoțonați pentru ocazie.

— Cred că exagerați.

Crouch continuă de parcă nu l-ar fi auzit:

— Dar probabil trebuie să lăsăm publicul să decidă. Cum se spune în ăăă, breasla dumitale? Orice publicitate e bună, chiar și publicitatea negativă? râse și cei doi comeseni zâmbiră timid. Vom vedea noi cum stau lucrurile.

Simon se întinse după sticla de șampanie, îi umplu paharul lui Crouch și îl ridică.

— Întâmplător, chiar despre publicitate voiam să discut cu dumneavoastră. Poate ar fi mai bine să mergem undeva mai retras. Nu aș vrea să îi plictisim pe amicii dumneavoastră.

Crouch se uită în sus spre el și se ridică în picioare.

— Asta ar trebui să fie ceva amuzant.

Simon îl conduse de cealaltă parte a încăperii, într-un colț liniștit din spatele barului. Focul din vatră îi lumina chipul lui Crouch, iar Simon observă sudoarea de pe fruntea ziaristului și de deasupra buzei de sus. Băuse înainte de a veni la Petre cere și Simon prinse un damf de vin alb sec dinspre ziarist.

— Acum, domnule Crouch. Vorbeam de publicitate. Simon îi zâmbi și făcu eforturi să mențină un ton plăcut și rezonabil.

Aș prefera dacă nu ar apărea nimic în presă până când deschidem hotelul. Doar știți și dumneavoastră că publicul are memoria scurtă.

Crouch se uită la el și nu zise nimic, dar colțurile gurii începeau să se ridice într-un rictus disprețuitor. Deci asta era.

Marele mahăr voia să îi ceară o favoare.

— V-aș fi recunoscător dacă ați putea ține pentru dumneavoastră orice comentarii ați avea la momentul acesta. Simon întinse mâna peste bar și scoase dintr-o frapieră o nouă sticlă de șampanie. Șampanie?

— Domnule Shaw, cred că sunteți foarte naiv dacă vă închipuiți că niște șampanie o să mă împiedice să scriu despre dumneavoastră. Acum fie vorba, lucrați într-o indus trie pentru naivi.

Simon dădu din cap, refuzând să muște momeala.

— Atunci spuneți-mi, de ce ar fi nevoie ca să nu mai scrieți?

Rânjetul lui Crouch înflori cât toată fața.

— Cred că vad unde ajunge conversația noastră, dar mă simt nevoit să vă dezamăgesc. Bău cu sete din pahar, bucurându-se de moment, de puterea pe care o avea presa, încântat că putea să-l îngenuncheze pe bogătanul acesta. Nu, domnule Shaw, n-aveți decât să vă așteptați la cât mai multă publicitate în paginile din *Globe.* Maximă acoperire — nu așa spuneți dumneavoastră? Am 750.000 de cititori, dacă vreți să știți.

Își stăpâni un râgâit și dădu paharul de șampanie peste cap. Se servi singur din sticlă.

Glasul lui Simon relevă o duritate neobservată la început:

— Ați avut 750.000 de cititori. Dumneavoastră nu știți.

Tirajul ziarului a tot scăzut în ultimii trei ani — nu pot să cred că nu v-au spus?

Crouch își linse buza de sus.

— *Globe* continuă să fie cel mai important ziar din Marea Britanie.

— Acesta este și unul din motivele pentru care agenția mea cumpără în *Globe* spațiu publicitar în valoare de patru milioane de lire sterline în fiecare an. Simon oftă, ca și cum i-ar fi venit greu să-i dea o veste proastă, după una atât de bună. Desigur, asta se poate schimba în orice moment.

Crouch îngustă ochii și-l privi cu atenție.

— Parte din aceste patru milioane probabil merg spre plata avansului dumneavoastră, domnule Crouch. V-ați gândit vreodată la asta? Probabil că nu. Dar oricum, nu e ceva important.

— Nu, domnule Shaw, nu este. Crouch dădu să se depărteze, dar Simon îl prinse de braț.

— Nu am terminat cu dumneavoastră. Haideți să vă pun problema cât mai simplu cu putință. Dacă în următoarele șase luni apare vreo mențiune despre hotel, fie în rubrica dumneavoastră, fie în alt ziar, renunțăm la spațiul publicitar din *Globe.*

La tot spațiul.

Crouch se opri cu paharul în aer.

— N-ați îndrăzni. Aici n-aveți de-a face cu cine știe tipografie măruntă. Aici e vorba de presa britanica. Directorul meu nu ar tolera așa ceva.

— Dar eu nu tratez cu directorul ziarului dumitale. Eu tratez direct cu proprietarul ziarului. Cum se spune în breasla dumitale — Simon repeta fraza de mai devreme rostita cu condescendență de Crouch — cu mogulul. Iau prânzul cu el de două sau trei ori pe an. E un tip foarte pragmatic.

Simon observa că lui Crouch îi tremura mâinile.

— Atenție. Să nu vărsați șampania pe dumneavoastră.

— E strigător la cer, zise Crouch și duse paharul la buze, iar asta îi dădu din nou curaj. Rânjetul reveni. Știți că aș putea pune pe prima pagină acest — această încercare sordida de șantaj, nu-i așa? Ar fi un subiect de toată frumusețea.

Simon încuviință:

— Da, cred că ar fi un subiect tare. Și dacă ar apărea pe prima pagină, atunci s-ar întâmpla următoarele trei lucruri. Aș nega complet. Aș renunța la spațiul publicitar. Și v-aș da în judecata cerând despăgubiri. Nu ziarul, atenție! Ci pe dumneavoastră, personal.

Cei doi se priviră atent preț de câteva clipe. Simon fu cel care sparse tăcerea ostilă dintre ei:

— Încă un pahar?

— Du-te naibii!

Crouch trecu în viteză pe lângă Simon și cu pași repezi și ușor nesiguri reveni la masa amicilor să-i Crouch le șopti ceva, se uitară toți trei în direcția lui Simon și se ridicară să plece.

Jojo și Claude erau așezați la bar, cu câte un pahar de *pastis* în față, și-i văzură pe cei trei englezi îndreptându-se spre ieșire cu buzele strânse de furie. Jojo îl împinse cu cotul pe tovarășul său.

— *Ils sont en colere, les rosbifs.*

Claude ridică din umeri dezinteresat.

— *C'est normal.*

Din experiența sa limitată, englezii pe care îi întâlnise fuseseră în general persoane mereu nemulțumite de ceva — îi deranja căldura soarelui, îi iritau instalațiile sanitare, înaintarea anevoioasă a lucrărilor de pe *chantier* — nu pierdeau nicio ocazie să dispere. Măcar ei erau politicoși, nu ca parizienii.

O, Doamne, parizienii! Goli paharul și căscă. A doua zi aveau sesiunea de antrenament cu Generalul, altă caznă. Încă îl mai durea fundul de la cursa de duminica trecută. Șeile de bicicletă nu erau făcute pentru bărbații corpolenți.

— *Alors, on y va?*

Se duseră să-și ia rămas-bun de la Simon. Era un tip în regulă, pentru un englez. Îi strânseră mâna cu putere. El era cel care le dăduse de lucru pentru toată iarna.

Simon se relaxă, în final. Crouch va sta în banca lui, era convins de asta. Ticălosul îl luase în serios și nu părea a fi genul de om care să aibă atâta vână în el încât să-și asume un astfel de risc. Spre deosebire de confrații săi, Crouch nici nu avea avantajul de a putea lovi, ascunzându-se apoi de repercusiunile scriiturii sale în spatele directorului de ziar, căci acesta se afla la sute de kilometri depărtare. Simon își zise că era mai ușor să trateze cu un dușman în sat, decât cu un inamic din Londra.

Era trecut de miezul nopții când ultimul invitat, un Bonetto îmbujorat și afectuos din pricina vinului, îi îmbrățișa pe toți trei și se împletici pe stradă până la cafenea. Ernest opri melodia cântată de

Gypsy Kings și puse Chopin. În încăpere se așternu în sfârșit liniștea. Ravagiile — sticle, pahare, farfurii și scrumiere peste tot, masa cu mâncare fără urmă de firimituri măcar — reprezentau o priveliște mult dorită, mărturia unei seri încununate de succes. Simon înclină butoiul cu vin roșu ca să poată umple încă trei pahare.

Obosiți, dar nu încă gata de culcare, cei trei făceau schimb de impresii. Pe Nicole o ciupise de fund primarul. Vânzătorul de sisteme de alarmă încercase să-l îngrozească pe Simon, prezentându-i statisticile, jiegre" ale ținutului. Agenții imobiliari aruncaseră aluzia că în baza unui comision le-ar recomanda clienților lor hotelul cel nou. Duclos, de la atelierul auto, le propunea să folosească drept taxi pentru invitați ambulanța Citroën, pe care nu reușise s-o vândă nici după un an și jumătate. Oamenii ar fi putut chiar să tragă un pui de odihnă.

Sau, pentru cuplurile venite în luna de miere…

— Și cum a rămas cu omulețul transpirat cu care vorbeai la un moment dat? se interesă Ernest. V-am văzut cum discutați într-un colț, apoi individul s-a retras împreună cu amicii lui — care, trebuie să spun asta, ar fi extraordinari dacă am vrea să dăm vreodată o petrecere complet mută.

Simon le redă conversația cu Crouch.

Nicole clătină din cap.

— Ce complicat, observă ea. În Franța e mult mai simplu.

Le dai bani ziariștilor. Ridică din umeri. *Cest tout.*

— Păi, și ce faci când vin să-ți ceară și mai mulți bani?

Simon căscă și se întinse. Eu cred că-și va ține gura până îmi rezolv treburile cu agenția. După aceea, nici nu mai contează.

Dar cel mai important fapt e că sătenilor le-a plăcut ideea.

Mai zăboviră jumătate de ceas, cât le povesti Nicole ce auzise. Așa cum prevăzuse, locuitorii din Brassière vedeau în hotel o sursă de diversitate și chiar profit. Valoarea proprietăților va crește, vor fi mai multe locuri de muncă, poate asta îi va împiedica pe tineri să mai părăsească satul în căutarea unei slujbe pentru ei, turismul era atractiv. Versiunea de carte poștală a vieții de țăran, pitorească și scăldată în raze de soare era cât se poate de departe de realitatea grea, cu recoltele firave, dureri de spate și împrumuturi la bancă. Era

bine-venită șansa de a-și câștiga pâinea în haine curate, feriți de văpaia soarelui.

Suflată în lumânări cu oarecare satisfacție în acea seară.

Închiseră ușa în urma lor, lăsând vestigiile petrecerii împrăștiate în întuneric. Fusese o petrecere de pomină, iar peste două zile era Crăciunul.

Simon calculă momentul și îl sună pe Jordan în ajunul Crăciunului, când acesta băuse deja vreo două pahare și începuse să se simtă deprimat la gândul că își va petrece următoarele zile cântându-le socrilor în strună.

— *Alou?* îi răspunse soția lui Jordan, care încerca să acopere prin răcnete lătratul unui câine, undeva pe fundal. Percy, mai taci din gură. *Alou?*

— Louise, sper că nu vă deranjez. Sunt Simon Shaw.

— Simon, ce mai faci? Crăciun fericit. Percy, du-te și caută papucul, pentru Dumnezeu. Iartă-mă, Simon.

— Crăciun fericit și vouă. Crezi că aș putea să-l rețin o clipă pe Nigel? Doar două vorbe, promit.

Simon auzi cum Percy primește o papară de toată frumu setea, apoi zgomote de pași care se apropiau de telefon.

— Simon?

— Nigel, îmi pare rău să te deranjez tocmai acum, dar e ceva important. Crezi că ai putea să vii până la Londra pentru o întâlnire pe 27? Regret că trebuie să te rog, dar…

— Dragul meu amic… Jordan vorbea aproape în șoaptă…

Între noi fie vorba, mi-ar plăcea teribil. Despre ce e vorba?

— Vești bune. Ce-ar fi să mă iei din Rutland Gate dimineața și vorbim atunci? Cum merge mașina?

— E o bijuterie, bătrâne, o bijuterie.

— Atunci, rămâne pe 27. O, și Crăciun fericit!

Jordan pufni pe nas.

— Poate doar dacă otrăvesc vinul de Porto…

— Se spune că cianura e cea mai potrivită. Distracție plăcută.

Simon lăsă receptorul în furcă și clătină din cap. Crăciunul petrecut în familie îl ducea cu gândul la un comentariu al lui Bernard Shaw despre căsnicie. Cum era? „Triumful optimismului asupra experienței”. Toți cei pe care îi cunoștea așteptau

Crăciunul cu același entuziasm îndatoritor, așa cum făcea și el odată, când îi mai trăiau părinții. Mai devreme sau mai târziu, veselia forțată și cantitățile mari de alcool duceau la iritabilitate și ceartă, urmate de remușcări, urmate de revelion și de ocazia de a repeta experiența. Nici nu era de mirare că ianuarie e o lună așa urâtă.

Pe de altă parte, când Crăciunul lui francez luă sfârșit, Simon se văzu nevoit să recunoască totuși cât de mult îi plăcuse.

Mâncaseră pe terasa adăpostită, înfofoliți în fulare și pulovere, se plimbaseră ore în șir pe coclauri, prin sat, și se băgaseră în pat devreme, istoviți de aerul curat și de vinul roșu. Își petrecuseră a doua zi la *gendarmerie,* cu verificarea planurilor până când se făcuse timpul să plece la aeroport. În drum spre Avignon, cu Ernest alături de el, Simon realiză că de mult nu mai așteptase cu atâta nerăbdare venirea Anului Nou.

Londra era un oraș mort, întreaga națiune se cufundase în toropeala de a doua zi, în fața televizoarelor. Apartamentul din Rutland Gate părea să aparțină altcuiva; Simon își petrecu o seară tulbure, tânjind după Nicole și nereușind să se concentreze din pricina asta asupra notițelor sale pentru întâlnirea de a doua zi. Își dorea să se termine odată și să ajungă din nou în căsuța caldă de pe vârful dealului. Ziegler va fi și mai greu de suportat decât în mod obișnuit.

Se trezi devreme, inspecta frigiderul gol și ieși să ia micul dejun în oraș. Pe Sloane Street era liniște, totul era gri — câteva magazine mai disperate erau deja festonate cu afișe de solduri.

Trecând prin dreptul unui butic Armâni, Simon se întreba unde își petrecuse Crăciunul Caroline. Probabil la St Moritz, unde putea să-și schimbe ținuta de patru ori pe zi și să se întrețină cu cei ca ea, oameni de bani gata sau parveniți care nu făceau altceva decât să toace banii pe distracții.

Intră la Carlton Tower Hotel și găsi restaurantul aproape gol; dacă în mod normal la o astfel de oră dădeai aici peste domni la costum, care preferau să-și conducă primele ședințe de dimineață la o cafea, acum localul era populat cu câțiva americani și japonezi care studiau de zor ghidurile turistice, molfăind fără chef din deliciile micului dejun englezesc.

Simon comandă o cafea și scoase pe masă varianta de comunicat la care lucrase. Multă vorbărie goală, în care reușise să strecoare câteva din clișeele lui favorite: astfel, apărea printre rânduri și anul sabatic dedicat proiectelor de consultanță, imediat alăturat unei priviri globale detașate și legăturilor strânse cu agenția. O capodoperă în abureală. Probabil Jordan va dori să introducă un paragraf despre el și echipa de management, dar nu ar fi fost o problemă. Iar Ziegler? Ziegler va zice că era un rahat, și pe bună dreptate. Dar știa, la fel de bine ca Simon, că în advertising rahatul este cimentul corporatist care ține totul laolaltă.

Străbătu străzile pustii înapoi la apartament și se așeză comod în fotoliu, fumând din trabuc, în așteptarea lui Jordan.

În câteva ore scăpa.

Sosirea lui Jordan fu anunțată de un duduit de motor, de la Bentley-ul care cotea pe Rutland Gate. Simon ieși să-l întâmpine. Îl găsi încastrat în altă armură maronie de tweed, aspră ca un preș, cu o cravată împletită de culoarea mucusului nazal. Îi zâmbi și-și arătă butonii prin gestul lui obișnuit de salut.

— ’Neața, bătrâne. Ai supraviețuit sărbătorilor?

Simon se urcă în mașină și admiră sincer husele din piele cafenie ale scaunelor și bordul din esență de nuc lăcuit.

— Aproape. Tu?

— Până acum n-am omorât pe nimeni, dar noroc cu intermezzoul aceasta, a venit la momentul propice, îți zic. E teribil de plictisitor să joci bridge non-stop. Îi aruncă o privire lui Simon, bătând ușor cu degetele în volan. Ești foarte misterios.

Ce se petrece?

— Ne vedem cu Ziegler la Claridge’s, iar eu îmi dau demisia.

Jordan rânji, ieșind de pe Rutland Gate.

— Hai, bătrâne, nu te juca cu mine. Apăsă pe pedala de accelerație; mașina trecu pe lângă Hyde Park Comer cu peste o sută de kilometri la oră, obligând un taxi să cedeze trecerea cu un sunet strident de claxon. Ce zici de motor?

— Mi-ar plăcea și mai mult dacă n-am avea așa viteză. Ia-o pe prima la dreapta, ca să ajungem la Claridge’s.

Jordan tăie două benzi de circulație.

— Doar nu vorbești serios? în privința demisiei?

— Dacă mai apuc să trăiesc până atunci.

Jordan nu mai zise nimic și Simon zâmbi în sinea lui. În mașină nu se auzea nici cel mai mic zgomot, numai ticăitul din creierul lui Jordan, rotițele se puseseră în final în mișcare.

Ziegler îi primi în apartamentul său: era îmbrăcat într-un trening gri, cu pantofi de sport cu talpă pneumatică. Încreți fruntea dând cu ochii de Jordan, un oaspete neașteptat.

— Ce-i asta, o afurisită de delegație?

— Cele mai bune urări de sezon, Bob, îl luă Simon. Sper că ești bine?

Ziegler îi privi bănuitor. În experiența lui, mai mulți bărbați la un loc nu putea însemna decât conflict și belele. Se hotărî să înceapă pe un ton plăcut:

— Sigur. Ce vreți să beți? Suc? Cafea?

Jordan se uită la ceas.

— Nu mi-ar strica un pahar spumos. Ziegler părea nedumerit. Șampanie.

Ziegler apelă la room-service, în vreme ce Simon își puse în ordine hârtiile, iar Jordan își îndeplini ritualul de alegere a țigării de dinainte de a începe o discuție serioasă.

— OK. Ziegler se așeza cât mai departe de zona fumătorilor. Care-i baiul?

Simon le explică planurile sale pe îndelete, fără pic de emoție, accentuând dorința sa de a face ca plecarea lui să pară o chestiune pozitiva pentru agenție și promițându-le în același timp cooperare totala și o deblocare gradata a acțiunilor sale înspre ceilalți directori. Șampania sosi când tocmai le prezenta comunicatul de presă. Se ridică să îi dea bacșiș chelnerului; rămase în dreptul ușii, urmărindu-i pe cei doi cum se încruntă cu declarația de presă în mână, începând să calculeze efectele demisiei lui.

Ziegler se va bucura să scape de Simon, rămânând astfel singurul stăpân, de netăgăduit, al lumii. Jordan se va alege cu un birou mai mare și un titlu și mai pompos, care să se asorteze cu noua mașină. Niciunul din cei doi nu-i va duce dorul, așa cum nici el nu le va simți lipsa. Aici nu era vorba decât de afaceri, de afaceri, și de interese.

Jordan se ridică în picioare și veni lângă Simon, silindu-se să pară cât mai solemn. Îl bătu ușor pe umăr.

— Bătrâne, o să ne fie tare greu fără tine. Tare greu. Țin enorm la prietenia noastră. Oftă lăcrimos la gândul că-și pierde camaradul drag, și se întinse după sticla de șampanie. Ah, zise el, Perrier-Jouet ’85. Splendid.

Ziegler începu să se plimbe de colo-colo, după cum îi era obiceiul. Atenția lui Simon era distrasă de pantofii sport.

Părea gonflabili și-i dădeau privitorului senzația că Ziegler sărea pe loc.

— Nu pricep. Îmi spui că vrei să te ocupi de nu știu ce dărăpănătură de hotel, în mijlocul sălbăticiei? Se opri și se răsuci în loc ca să îl privească pe Simon; întinse gâtul și-și aruncă în față capul, ca un câine care adulmecă un os picat din cer, posibil otrăvit. Îmi vinzi gogoși. Ai găsit altă agenție.

În cameră se lăsă liniștea, cu excepția zgomotului făcut de țigara neaprinsă a lui Jordan — toc, toc, toc pe capacul tabacherei de aur.

— Nu, Bob. Nu e nimic de genul acesta, ți-o jur. Pur și simplu m-am săturat, atâta tot sunt gata să fac o schimbare. Simon rânji. Urează-mi baftă și zi-mi că o să-ți fie dor de mine.

Ziegler se strâmbă.

— Ce vrei, o cină romantică și o nenorocită de medalie? îmi vii cu o problemă ca asta și vrei să țopăi de bucurie? Doamne!

Dar în spatele indignării afișate, Simon întrezărea bucuria lui Ziegler, întrezărea bucuria lui Jordan și din discuțiile ce se prelungiră până după-amiaza târziu, deveni limpede că niciunul din ei nu dorea ca el să rămână în agenție mai mult decât era necesar. În numai câteva ore, poziția lui se schimbase dramatic: de la un stâlp al firmei, indispensabil, devenise acum o potențială pată pe reputația agenției, un director indezirabil, un credincios care își renega credința. Astfel de oameni deranjau, ba chiar erau considerați periculoși, fiindcă amenințau să submineze aura de devotament atent cultivată de cei din agenție.

Simon îi urmări pe Ziegler și pe Jordan trecând în revistă lista de clienți, evaluând posibile implicații, discutând mici schimbări la nivelul managementului de vârf. Nu-i cerură sfatul nici măcar o singură dată și Simon realiză că devenise deja, folosind un cuvânt drag lui Ziegler, istorie. Avocații se vor ocupa de amănunte. El ieșise din scenă.

15

Ernest parcă automobilul său vechi, marca Armstrong Siddeley, în fața apartamentului din Rutland Gate. Aceasta era ziua în care plecau definitiv, emigrau în altă țară, porneau cu dreptul într-o nouă viață.

Descuie ușa apartamentului și, deschizând-o, dădu cu ochii de Simon care se urcase cu genunchii pe o valiză prea plină și înjura încercând să blocheze încuietorile.

— Scuze, Ern. Nu m-am priceput niciodată la făcut baga jele. Cât spațiu avem în mașină?

Ernest i se alătură pe capacul geamantanului.

— S-ar putea să fie cam înghesuială, dar ne descurcăm noi.

Doar asta și încă două? Reuși să închidă cele două încuietori.

Gata. La mașină cu ea.

Duseră valizele la mașină. Ernest deschise portbagajul.

— Pe asta mare o putem înghesui aici, iar celelalte cred că încap deasupra coșului lui Miss Gibbons.

Simon uitase complet de Miss Gibbons.

— Păi, și pe ea unde o pui?

— Vezi tu, ea are un obicei cam enervant, dar asta e. Nu merge decât pe scaunul pasagerului. Dacă o pui în spate, se supără și roade din căptușeala banchetei.

— Atunci eu unde stau?

— Tu, ca un adevărat *milord* englez, poți să iei loc în spate.

Simon aruncă o ocheadă pe geamul de la pasager. Dinăuntru, doi ochi roșiatici îi susținură privirea; Miss Gibbons se ridică din șezut și căscă de-i trosniră fălcile. Ca toți câinii din rasa ei, bull-terrier. Miss Gibbons avea niște maxilare cu care putea să sfarme piatră. Înclină capul într-o parte, cu ochii în ochii lui Simon. Ridică o ureche ferfeniță și Simon auzi un mârâit încet, dar amenințător.

Ernest veni în ajutorul lui și deschise portiera.

— Nu vrem să mai auzim așa ceva, foarte urât din partea ta.

Acum te rog ieși afară și salută-l pe domnul Shaw. Se întoarse către Simon. Întinde-i mâna, dragul meu, ca să te poată mirosi.

Simon întinse mâna neîncrezător. Câinele îl examină atent, apoi sări la loc în mașină și se încovrigă pe scaun, închizând un ochi,

celălalt rămânând deschis și alert la ceea ce se întâmplă în jur.

— Ern, acesta nu e un câine, ci mai degrabă un luptător de sumo.

— Dragul meu, aparențele înșală. Are o fire foarte blândă.

În general. Ernest deschise portiera din spate a mașinii și îl invităm pe Simon să ia loc lângă coșul lui Miss Gibbons. Spre Franța!

Opriră peste noapte la Fontainebleau, la sud de Paris și a doua zi dimineața porniră iar la drum. Mașina avea un ritm constant, nu depășea o sută de kilometri la oră. Cu cât pătrundeau mai adânc în Midi, cu atât cerul devenea mai albastru și mai strălucitor.

— Ajungem în Brassière la timp pentru un cocktail, zise Ernest, și am aflat că Nicole ne gătește *cassoulet.*

Simon se sprijini cu coatele de spătarul scaunului din față.

Miss Gibbons era cu ochii pe el.

— Mă bucur că tu și Nicole vă înțelegeți așa de bine.

— Dragul meu, nici nu pot să-ți spun ce plăcere, după ultima noastră aventură. Că tot veni vorba, i-ai spus că pleci?

Simon hotărâse să nu-i spună nimic lui Caroline până nu ajungea în siguranța în Franța. Dacă ar fi știut că părăsește jurisdicția tribunalului britanic, avocații ei ar fi sărit pe el într-o clipită.

— Nu. M-am gândit să îi scriu o scrisoare, să o liniștesc în privința pensiei alimentare. Oricum, nu are de ce să se plângă.

Ernest pufni zgomotos.

— De parcă asta a oprit-o până acum să se comporte ca o viperă. O tânără extrem de răsfățată, dacă mă întrebi pe mine.

Se angajă în depășirea unui camion plin cu oi. O să fie curioasă, ai să vezi, când află, o să vină să vadă și ea, să vadă cu ochii ei, băgăcioasa.

— Sunt convins.

Simon privi pe geamul mașinii peisajul stâncos, verde-cenușiu; se simți deodată foarte obosit. Ultimele săptămâni nu fuseseră deloc ușoare, iar acum că totul se terminase, nu-și mai dorea decât să zacă, să fie alături de Nicole. Începea să se gândească la ea ca la „acasă”.

— Nu poți face hârbul ăsta să meargă mai repede?

Ajunseră în Brassière puțin după ora șase. Nicole ieși în fața casei să îi întâmpine, încrucișându-și brațele la piept de frig.

Purta un pulover din lână neagră, fină, și o pereche de colanți asortați, iar în jurul taliei își legase un șorțuleț alb, mai degrabă decorativ, decât practic. Simon o ridică în brațe și-și lipi fața de gâtul ei. Avea pielea fierbinte de la căldura din bucătărie.

— Poate te arestează pentru ținuta asta. Ce mai faci?

— Bine-ai venit acasă, *chéri.* Se depărtă puțin ca să îi studieze fața, dar făcu brusc ochii mari, când zări ceva în spatele lui.

— Doamne, dar asta ce mai e?

Miss Gibbons sărbătorea descălecarea pe teritoriu străin cu o amușinare sumară a aromelor locale, trecând de la felinar la coșul de gunoi cu pași legănați — un mers oarecum nautic — și cu coada în sus, alerta. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, Nicole o urmări cum alege locul perfect pentru ușu rare și apoi ridică mândră nasul ca să adulmece aerul serii.

— *Ea,* o prezentă Simon, este Miss Gibbons. Neobișnuită, nu-i așa?

Nicole izbucni în râs și scutură din cap. „Un câine de-a dreptul urât", își zise, una din glumele Celui de Sus. Îl sărută pe Simon pe vârful nasului.

— Până nu mă lași jos, nu primești nimic de băut.

Descărcară bagajele din mașină și se așezară în jurul focului cu o sticlă de vin roșu, iar Nicole îi puse la curent cu noutățile. Veștile despre hotel ajunseseră mai departe de granițele satului prin intermediul așa-numitului *téléphone arabe* - discuții la cafenea și bârfe prin magazine. Le povesti cum în fiecare zi se găsea câte cineva care să o abordeze și să îi sugereze un aranjament sau altul: o lucrare, reducere la came, o ocazie nemaivăzută de a achiziționa cele mai interesante antichități, servicii de întreținere a piscinei, măslini crescuți la *prix d'a-mi* — se pare că întreaga lume avea ceva sau pe cineva de vânzare și nimeni altul nu era mai insistent decât inamicul numărul unu al hoților, Jean-Louis, vânzătorul de sisteme de alarmă.

Jean-Louis o suna sau îi făcea vizite zilnic, aducându-i cele mai recente rapoarte despre activitățile criminale din Vaucluse. Dacă plecai urechea, aflai ca hoția era în floare, nimeni și nimic nu era în siguranța. Mașinile dispăreau în câteva clipite, casele erau prădate, statuetele și mobila de grădină își luau zborul în secunda în care te

întorceai cu spatele la ele, erau vizate până și cuțitele și furculițele de la hotel. După cum îi explicase lui Nicole, ar fi fost plăcerea lui personala să supravegheze instalarea unui sistem de alarma care să rivalizeze cu cel de la Banque de France. Nici măcar un șoarece-de-câmp nu va putea intra pe proprietate.

— Mie-mi sună a îmbrobodeala, își dădu Simon cu părerea. În primul rând, de ce am avea nevoie de un astfel de sistErn? Mereu va fi cineva în hotel. Și, în plus, o putem învăța pe Miss Gibbons să ucidă la comanda.

Nicole ridica din umeri.

— Cred că își caută și el de lucru — știi, *chef de sécurité.* E un tip șarmant, dar puțin cam *louche.* L-ai întâlnit la petrecere.

— Ce facem în privința unui *chef* adevărat?

— Până acum avem două posibilități. Un tânăr care este *sous-chef* la unul din hotelurile mari de pe coasta. Vrea să aibă bucătăria lui. Se spune despre el că e bun, și are ambiția de a face ceva faimos. Celălalt… Nicole își aprinse o țigară și râse, suflând fuioare de fum… este Madame Pons. E o femeie din zonă, o bucătăreasa extraordinara, dar temperamentala. Ultima dată a lucrat la Avignon, dar a avut o divergența cu un client, omul îndrăznise să spună că rața nu e pătrunsă. Madame Pons a ieșit din bucătărie și *paf!* Foarte dramatic.

— Ern, ce zici de un bucătar cu temperament?

— Dragul meu, artiștii nu sunt niciodată ușor de controlat.

Doar știm asta cu toții.

— Am degustat faimosul ei *soufflé aux imffes* întruna din seri, zise Nicole, și puiul cu tarhon. *Superbe.* Se uită la ceas și se ridica în picioare. Iar eu nu am pregătit pentru voi decât un amărât de *cassoulet.*

Le cassoulet fu pus pe masă: un vas larg de pământ în care se amestecau într-un sos bogat cârnați, carne de miel și de gâscă, fasole, cu o crusta aurie de pesmet deasupra. Lângă el o sticlă de vin din Răsteau pe care îl testau pentru pivnițele hotelului. Pâinea lunga și pufoasa fu tăiata în felii groase.

Amestecară salata, băieții turnară vinul în pahare și într-un sfârșit Nicole sparse crusta mirificului *cassoulet,* lăsând să se împrăștie în aer un abur savuros. Simon rânji fericit și-și prinse un ștergar la gât.

— Vezi, am grijă de cămășile tale.

— *Bon.* Mâncați cât e fierbinte.

Căzură de acord că angajarea bucătarului era de maximă importanța, înainte ca bucătăria să fie terminată și echipată.

Un bucătar bun putea să creeze reputația unui hotel de unul singur, într-un singur sezon, și astfel să atragă clienții locali pe toată durata anului. Dar problema era să găsești bucătarul potrivit. Cum să faci: să mergi să încerci restaurantul, în maniera anonimă a unui inspector trimis de ghidul Michelin?

Și dacă făceai asta, cum puteai fi sigur că maestrul-bucătar era cel care gătea, și nu vreun sclav talentat?

Ernest se șterse la gură cu șervetul și luă o înghițitură de vin, plimbând prin gură licoarea înainte de a o da pe gât.

— Mmm. Un vin promițător. Să încercăm și Cairanne? E minunat să avem podgoriile atât de aproape. Se ridică să ia pahare curate și turnă pentru toți. Acum, sunteți pregătiți să aflați soluția problemei?

— Ern, alt *pensée?*

— Exact, dragul meu. Eu propun să chemăm toți bucătarii la Brassière — oricum mor să vină aici — și să-i rugăm să gătească pentru noi. Un prânz-test. De ce nu?

Nicole și Simon se uitară unul la altul. Chiar, de ce nu?

Însă nu erau deloc pregătiți pentru extrem de delicata și importanta problemă a vanității unui bucătar care știe că este bun și, mai mult, crede că se numără printre marii maeștri, precum Bocuse și Senderens — bucătari respectați, curtați, tratați de președinte întocmai ca o comoară națională, solicitați de vedete de cinema. Când Nicole îl sună pe tânărul *chef* de pe coastă, acesta declină invitația de a se coborî până la nivelul unui bucătar de rând, gătind într-o bucătărie privată.

Ar fi venit la Brassière numai dacă se îndeplineau anumite condiții: să i se pună la dispoziție o limuzină cu șofer care să-l la de la Nisa și să îl aducă înapoi, plus o taxă de *déplacement* de 5.000 de franci. Mai presus de orice, tânărul *chef* nu avea să gătească nimic.

Nicole lăsa receptorul în furca și făcu o grimasă.

— *Îl pète plus haut que son cul.*

— Poftim? întreba Ernest.

Simon râse cu pofta.

— Ern, genul acesta de fraze nu apar în curricula de la Berlitz.

Vrea să spună ca omul are o idee exagerata despre propria importanta — în traducere libera, trage vânturi mai sus decât îi șade fundul.

— A, un ventriloc anal. Ce dezgustător!

Într-un târziu, Nicole izbuti să dea de cea de a doua candidată, Madame Pons, căreia îi făcu aceeași propunere. Stabiliră împreună ca Madame să vină să vadă hotelul și bucătăria lui Nicole. Dacă îi plăcea ce vedea, Madame va găti. Dacă nu, puteau să-i facă cinste cu un prânz la Mas Tourteron, în apropiere de Gordes, despre care Madame auzise că ar fi excelent, aceasta fiind onorariul ei pentru ziua pierdută. Dar le mărturisi ea, era o optimistă din fire. O rugă pe Nicole să se întâlnească la ora șase a doua zi dimineață, să cumpere ingredientele pentru prânz din Les Halles din Avignon.

Cei trei sosiră la Les Halles cu puțin înainte de ora șase.

În penumbra dinaintea zorilor din Place Pie, singurele indicii care arătau că locul nu este pustiu erau mașinile înghesuite una lângă alta în parcare și lumina de la intrarea în piață.

Afară era ger, iar vântul tăios alerga pachete goale de țigări pe trotuare. Simon își frecă bărbia nerasă — parcă atingea o fâșie de șmirghel înghețat.

— Cum o depistăm?

— Mi-a spus că își ia micul dejun la barul Kiki.

Când intrară în hală, parcă pășiră într-o altă lume: lăsară afară liniștea și întunericul, căci aici era zarvă mare, agitație, lumină. Intervalele dintre tarabe era înțesate de oameni, vânzătorii strigau în gura mare ca să se facă auziți peste vacarmul general, luând comenzi și tunând câte-o încurajare în direcția vreunui client mai nehotărât. Ernest rămase uluit în fața tarabelor încărcate, pline cu legume, cărnuri, brânzeturi, măsline, fructe și pește — o abundența nemaivăzuta.

— Vad ca aici o să petrecem multe ore minunate, decretă el. Uită-te cum arată vinetele astea — incredibil, soliștii de la corpul de balet ar fi invidioși.

Își făcură loc prin mulțime, înaintând în direcția barului.

Aici, câțiva bărbați în haine de lucru stăteau umăr la umăr la tejghea, cu mici *ballons* de vin roșu în față, savurând sandviciuri cu

cârnați. Într-un colț, o femeie singură lua notițe pe dosul unui plic, cu o cupă de șampanie pe jumătate goală lângă ea.

Madame Pons depășise stadiul în care putea fi considerată plinuța și acum, în floarea vârstei, ajunsese de-a dreptul voluminoasa. Sub coama de păr roșu, cârlionțat, se ițea o față plină, cu trăsături frumoase; faldurile bărbiei dispăreau sub gulerul unei bluze din dantelă albă. Era machiată strident, iar sânii generoși se odihneau pe tăblia barului, ca doi cățeluși adormiți. Pe umeri își aruncase o pelerină de culoare verde-închis, iar de sub poate răsărea o pereche de picioare surprinzător de fine, încălțate cu pantofi eleganți, cu toc înalt.

Nicole fu cea care făcu prezentările, iar Madame Pons îi privi cu interes pe fiecare, țintuindu-i cu ochii ei căprui, scăpărători. Își termină cupa de șampanie, iar Simon puse o banc notă de 100 de franci pe bar.

— Permiteți, zise el.

Madame Pons încuviință cu o înclinare a capului plină de grație, luă în mână plicul pe care scrisese până atunci și îl bătu ușor cu degetul.

— Am meniul pentru masa de prânz, zise ea. Puțină *bouffe* — nimic complicat. Țineți-vă după mine.

Madame înainta cu mișcări regale printre tarabele cu produse, oprindu-se din când în când să pipăie, să miroasă, să dea la o parte câte ceva. Majoritatea vânzătorilor o cunoștea; văzând-o că se apropie, aceștia izbucneau în ode gălăgioase la adresa produselor din fața lor, oferindu-i salate și brânzeturi spre a fi inspectate, examinate ca niște adevărate opere de artă. Madame vorbea puțin: fie datina din cap plescăind din limbă, fie aproba înainte de a trece mai departe, lăsându-i pe Simon și Ernest să cumpere lucrurile alese de ea. După aproape două ore umpluseră o mulțime de sacoșe și Madame Pons se declară satisfăcută. Urca în mașină cu Nicole, iar cei doi bărbați le urmară îndeaproape.

— Ce zici de ea, Ern?

Ernest nu zise nimic, încercând să evite un câine care se oprise în mijlocul drumului ca să se scarpine.

— Dacă gătește la fel de bine precum face piața… ai văzut ce privire i-a aruncat primului vânzător de pește? L-a vaporizat pe loc.

Mie mi-a plăcut, sincer să fiu. Rubens ar fi adorat-o.

— Și ar fi avut ce să adore, e multă. Ai văzut că bea șampanie dis-de-dimineață?

— O, n-aș avea încredere într-un bucătar căruia nu-i place să mai guste… Se vede în felul cum gătește, sunt sigur.

Părăseau centrul orașului, iar Ernest încetini, căci pe marginea drumului era tras un BMW; o fată cu cizme înalte și cu o fustă foarte scurtă era aplecată peste capotă, cu fundul la participanții la trafic.

— Crezi că are nevoie de ajutor?

Simon râse.

— Ern, e o fată a străzii, o prostituată. E aici în Avignon în fiecare zi. Mi-a zis Nicole.

Soarele se ițise pe cer, însă de-o parte și de alta a drumului, câmpiile și livezile ce aparținuseră cândva papilor de Avignon sclipeau feeric, pudrate cu promoroacă. Era o zi desprinsă parcă din cărțile poștale, cu cerul limpede, albastru și strălucitor, genul de vreme care prevestește numai lucruri bune.

Se adunară din nou în sălile înalte, boltite unde avea să fie bucătăria și restaurantul hotelului; deocamdată aici își aveau sediul provizoriu Fonzi și oamenii săi, care erau ocupați cu dărâmarea unor bucăți de zid, făcând loc de ferestre. În aer plutea un praf fin, iar târnăcopul lucra la parametrii maximi.

Madame Pons își strânse pelerina în jurul ei și merse în vârful picioarelor până la zona destinată bucătăriei.

Se opri în mijlocul spațiului, răsucindu-se încet în timp ce își aranja mintal cuptoarele, plitele, suprafețele de lucru, frigiderele și mașinile de spălat vase, rafturile cu tingiri. Măsură distanțele cu pasul, estimă înălțimea tavanului, examina cu atenție căile de acces la sala de mese. Ceilalți o priveau în liniște, admirând-o plini de reverență cum se mișcă maiestuos dintr-o parte în alta a încăperii. Într-un sfârșit, se apropie de ei și dădu scurt din cap.

— E bine, decretă ea. Cam mică, dar e de ajuns.

Zâmbind ușurați, cei trei o conduseră pe Madame Pons prin sala de mese la etaj, fără a băga de seamă privirile admirative ale celui mai mărunțel dintre muncitori. Acesta așteptă până ce tuspatru se depărtară, apoi se întoarse spre Fonzi.

— *Elle est magnifique, non?* Scutură mâna energic din încheietură. *Un bon paquet.*

Fonzi rânji.

— Întotdeauna pui ochii numai pe astea mari, eh, Jojo? Te pierzi, măi, lângă ea.

Mărunțelul oftă. Într-o bună zi, nu prea departe în viitor, dacă raidul la bancă va da roade, atunci va putea să-și permită și el un costum, va avea destui bani cât să poată scoate în oraș o asemenea femeie. Într-o bună zi. Își reluă asaltul asupra zidului de piatră, cu gândul la curbele voluptuoase de carne albă ca laptele.

Madame Pons lăsă să-i cadă pelerina de pe umeri și purcese la examinarea bucătăriei lui Nicole: testă cu degetul lama unui cuțit, cântări o oală de cupru în vreme ce Ernest golea sacoșele de la piață. Madame ceru un șorț și un pahar de vin alb, îl numi pe Ernest asistentul ei și le spuse lui Nicole și Simon să revină abia la amiază. Aceștia tocmai ieșeau pe ușă când auziră în urma lor primele instrucțiuni și un *„D'acord,* draga mea", din partea lui Ernest.

Simon zâmbi.

— Cum îți place să fii dată afară din propria casă? E dură Madame, nu?

— Cred că toți bucătarii pricepuți sunt în realitate niște mici dictatori. Nicole se uită la ceas. Pică bine, chiar voiam să îți arăt ceva, o surpriză pentru Ernest. Avem suficient timp pentru asta.

— Eu cred că Ernest are parte de-o surpriză chiar acum.

Ținură drumul pe N100, apoi începură să urce pe coasta dealului. Nicole parcă mașina în dreptul unui gard înalt; coborâră și trecură de-o poartă veche și cam șubredă. Dinaintea lor se întindea o parcelă de pământ, încă ascunsă sub un văl de chiciură și, în ciuda soarelui blând, ușor macabră. Îți lăsa impresia că pe aici trecuse nu de mult un uriaș violent și dezordonat, care culcase la pământ un sat întreg și-apoi împrăștiase rămășițele pe ogoare — bârne putrede, blocuri de piatră de mărimea unei mașini, stâlpi, șeminee, țigle, pietre de moară, căzi ornamentale de dimensiuni colosale, o scară aproape întreagă rezemată de un hambar părăsit, urne de lut înalte de-un stat de om, toate crăpate, zgâriate și ciobite, împrăștiate printre tufișuri și buruieni. Nicole îl conduse pe Simon spre centrul terenului, trecând prin dreptul unei nimfe fără nas, răsturnate pe

spate, cu mâinile încrucișate cu pudoare peste sânii rotunzi de piatră, năpădiți de licheni.

— Ce e aici? întrebă Simon nedumerit.

— *Une casse.* Nu e minunată? Cu chestiile astea poți să faci o casă nouă să arate veche de două sute de ani. Nicole se opri să arunce o privire împrejur. *Merde,* m-am rătăcit.

Unde naiba era?

— Dar ce căutăm?

— A, *voiia.* Uite acolo, după bârnele de lemn.

Obiectul căutărilor era o statuie, o replică mare și patinată a statuii Manneken-Pis din Bruxelles, un heruvim corpolent care urina gânditor într-un bazinaș circular din piatră, orb și satisfăcut, ținând în pumnul grăsuț din piatră un penis confecționat dintr-o țeavă veche de cupru.

Nicole bătu în țeava de cupru.

— Cred că țeava e puțin cam prea evidentă, dar Fonzi se poate ocupa de ea. Se trase un pas îndărăt și ridică ochii spre Simon, zâmbindu-i întrebător.

— Ei, ce zici?

Simon râse și făcu înconjurul statuii. Bătu îngerul pe poponeț și declară:

— E genial. Em va fi foarte încântat. Știu sigur pe ce va pune lumina reflectorului. Îi înconjura umerii cu brațele. Ești teribil de isteață. Abia aștept să-i văd fața.

Își mai petrecură altă jumătate de oră rătăcind prin acest adevărat cimitir, alegând câteva ghivece și jardiniere pentru terasa hotelului. La final se îndreptară spre ghereta improvizată a proprietarului, dintr-un colț al hambarului. Simon o urmări pe Nicole cum se târguia interesându-se mai întâi de prețul câtorva obiecte pe care nu avea nici cea mai mică intenție să le cumpere, după care, auzind prețul, clătina nemulțumită din cap.

— O, dacă aș fi bogată, îi spunea ea proprietarului. Iar fântâna cea veche? Asta cât costă?

— A, fântâna. Omul luă un aer nostalgic sub tichia trico tată. A fost a bunicii mele. Am copilărit cu fântâna asta. Mă leagă numai amintiri frumoase de ea.

— Vă înțeleg, *monsieur.* Unele lucruri nu au preț. Ridică din umeri. E, păcat.

— Opt mii de franci, *madame.*

— Bani gheață?

— Șase mii.

Ajunseră acasă la prânz și îl găsiră pe Ernest în culmea fericirii, aranjând masa, sub supravegherea atentă a lui Madame Pons, care în acest timp se delecta cu un pahar de vin.

— Ține minte, Aimest, florile sunt acolo ca să bucure privirea, nu pentru nas. Dacă miros prea puternic, parfumul lor subminează aromele mâncărurilor.

— Ai perfectă dreptate, dragă. Mai ales freziile.

Ernest făcu un pas îndărăt, examină masa cu fruntea încrețită, decise că totul era perfect și deschise frigiderul ca să scoată sticla de vin.

— Meniul de astăzi este compus din *terine* de vinete cu un *coulis* de ardei proaspeți, calcan prăjit cu sos de unt și *fines herbes, les formages mai son* și *crepes* fierbinți, înfășurate în jurul unui miez de frișcă și votcă. Turnă vin în pahare pentru Nicole și Simon, apoi pentru el și ridică paharul în onoarea minunatei Madame Pons.

— Madame este o nestemată rară. Femeia îl privi perplexă.

Un bijou. Madame Pons se lumină toată de mulțumire.

Se așezară la masă la douăsprezece și jumătate și trei ore mai târziu erau tot la masă, savurând ultima ceașcă de cafea.

Madame Pons triumfase, și încă într-o bucătărie care nu-i era familiară. Încălzită de complimente și vin, Madame deveni vorbăreață, aplecându-se din timp în timp să-i curme vorba lui Ernest, de fiecare dată când acesta exagera cu aprecierile, hohotind de râs și îmbujorându-se toată. Simon știu că trebuia să o angajeze de îndată ce femeia refuză să discute de afaceri la masă.

— O masă bună, îi explică ea, este mult prea importantă ca să fie întinată cu discuții legate de serviciu. Mâncarea e plăcere.

Aimest, încă un pic de Calvados și apoi trebuie să plec. Duse mâna la ureche, gest care în Provence însoțea întotdeauna promisiunile de a suna pe cineva. Vorbim mâine, bine?

Ieșiră cu toții în fața casei ca să o conducă pe Madame Pons. Întorcându-se înapoi spre casă, Ernest se opri la mașină ca să îi dea

drumul afară lui Miss Gibbons. Cățeaua căscă și îi aruncă o căutătură plină de reproș.

— Cum, Ern, nu-i plac câinii?

— Ba din contră, dragul meu. În timp ce gătea îi tot arunca lui Miss Gibbons bucățele de carne. Nu-i fac bine. O balonează.

Când reveniră în casă, cei trei se apucară să spele vasele.

Decizia era unanimă. Hotelul avea acum și *chef.*

16

În săptămânile ce urmară, Simon își dădu seama că singurul său rol era acela de a semna cecuri. Toți ceilalți aveau ceva de făcut.

Întotdeauna pe tocuri foarte înalte, cu un etern pahar de vin în mână, Madame Pons supraveghea renovarea și utilarea bucătăriei; în plus, conducea interviurile de angajare pentru pozițiile de *sous-chefs* și construia vinoteca hotelului. Ținea ședințe deschise în bucătăria încă neterminată de două sau trei ori pe săptămână, când aduna în jurul unei mese vechi de fier diverși proprietari de podgorii din zonă, sau *négociants* tineri și spilcuiți, toți aducându-i spre degustare cele mai bune vinuri. Aceste vizite erau aproape de fiecare dată urmate de o invitație la o degustare la fața locului și la un prânz ușor, de numai două sau trei ore. Era *l'enfer,* susținea Madame Pons, dar cum altfel să descoperi micile comori pe care le ascundea regiunea?

Pe de altă parte, Ernest își petrecea zilele înconjurat de broșuri și eșantioane de textile, mostre de piatră și lemn, enciclopedii ale lumii vegetale, schițe și planuri. Începuse să poarte o pălărie neagră, tipic provensala, cu boruri late; căra mereu după el un portofoliu gros, cu coperte învelite în hârtie venețiană, legat la capete cu funde de mătase moire, care, în combinație cu pălăria, îi dădeau un aer de artist în căutarea unui loc propice pentru următoarea frescă.

Când nu inspecta unghiile și înclinațiile unor potențiali angajați, chelneri sau cameriste, Nicole lucra cu Ernest. Plecau împreună în mici raiduri pe la comercianții de antichități din Isle-sur-Sorgue, treceau apoi și pe la câteva *ateliers* de fierari și dulgheri, și, nu în ultimul rând, vizitau pepinierele și serele din împrejurimi, unde puteai

găsi orice, de la cimbru la chiparoși de cincisprezece metri înălțime. Reveneau acasă seara, îmbujorați de bucuria descoperirilor și a noilor achiziții și îi povesteau de-a fir-a păr lui Simon cum decursese ziua, fără a uita să îl felicite pentru decizia lui de a evita să se implice în chestiuni de detaliu.

— Pernuțe și instalații sanitare, dragul meu, îi spunea Ernest îngrozitor de plictisitor.

Era ciudat, observa Simon în sinea lui, cum atât ei, cât și Madame Pons păreau mereu să bombăne împotriva lucrurilor care le făceau, evident, plăcere.

Până și câinele își găsise o treabă. Miss Gibbons se înscăunase în funcția de asistentă a lui Blanc, arhitectul: îl aștepta în fiecare dimineață în fața hotelului și când îl zărea, se apropia de el cu mișcări frenetice din coadă. Rămânea lipită de piciorul lui tot restul zilei, forfotind prin grămezile de moloz și acumulând încetul cu încetul un strat gros de praf alb și pete de tencuială. Din când în când trăgea câte o scândură sau o bucată de lemn până la picioarele lui Blanc. Muncitorii o numiseră *l'architecte"* și o învățaseră să aporteze saci de ciment, folosind resturi de mâncare de la masa de prânz.

Pariau între ei cât de sus putea să tragă un sac pe treptele de piatră ale scărilor. (Trebuie menționat că așa-zisul antrenament se derula de fapt, în acompaniamentul mârâiturilor fioroase ale câinelui.) Miss Gibbons era ocupată și mulțumită.

În schimb, Simon devenea din ce în ce mai agitat în ciuda torentelor de bani care ieșeau din cont în fiecare săptămână.

Simon găsea fascinant felul în care evoluau lucrările, îi plăcea să colinde prin încăperile goale, dar elegante și să-și închipuie cum vor arăta la inaugurare. Și cu toate acestea, pentru prima dată în ani de zile, își dădea seama că nu are nimic de făcut, nicio ședință spre care să se grăbească, niciun telefon urgent.

Sunase la agenție doar o dată, iar Jordan fusese amabil, dar scurt. Totul mergea bine, clienții vechi se obișnuiseră cu noua echipa și la orizont se întrevedeau câteva proiecte interesante.

„Totul merge strună", așa îi descrisese Jordan situația, iar Simon lăsase receptorul de la ureche cu o strângere de inimă.

El nu mai conta.

Existau și premii de consolare. El și Nicole erau foarte fericiți împreună. Îi era dor de ea și atunci când o zbughea cu Ernest la cumpărături; o dată sau de două ori se surprinse gelos pe timpul pe care ea i-l acorda lui Ernest — o gelozie nefondată, din moment ce el singur alesese să nu participe la ceea ce ei numeau „expediții după cumpărături". Inițial, încercase să meargă cu ei, însă după doar două ore se văzuseră obligați să-l abandoneze într-un bar, căci Simon își pierdea repede răbdarea.

Însă achizițiile aveau să se încheie destul de curând. Între timp, zilele deveniră tot mai lungi, începu să miroasă a primăvară, iar soarele prinse puteri. Înfloriseră migdalii, înviorând peisajul cu bobocii lor roz-alburii. Banca de piatră pe care obișnuia să stea Simon se încălzise de la razele soarelui.

De acolo privi piscina goală, unde Miss Gibbons își făcea siesta visând iepuri și poștași. Simon își lăsă capul pe spate și închise ochii pe jumătate ca să se bucure de căldura soarelui.

— *Monsieurle patron, bonjour!*

Simon clipi și miji ochii spre silueta care se apleca deasupra lui, cu mâna întinsă, cu ochelari de soare și dinți sclipitori.

Sosise Jean Louis, un fel de om-orchestră al sistemelor și programelor de prevenire a criminalității — era ora lui.

Jean-Louis era un tip scund, îmbrăcat la moda în pantaloni largi și *blouson* de piele întoarsă, spilcuit și cam parfumat.

Trăsăturile lui ascuțite îi aminteau lui Simon de un câine dibaci, trimis în vizuina după iepuri — un foxterier agil și inteligent. Nu-i lipsea nici tenacitatea canina.

— V-ați mai gândit la propunerile mele? Nu-i dădu lui Simon ocazia să răspundă, ci scose din geantă un articol decupat din ziar. Uitați-vă la asta — săptămâna trecută, marți dimineață, a fost jefuită banca din Montfavet. Și-apoi, când s-au împrăștiat sticleții, ce credeți că s-a întâmplat? Eh?

— Nu știu, Jean-Louis. Au plecat cu toții la masă?

— *Bof!* Dumneavoastră glumiți, iar asta este o chestiune cât se poate de serioasă. Își scoase ochelarii de la ochi ca să dea greutate celor spuse și îi agită spre Simon. Hoții s-au întors după-amiaza! *Beh oui!* De două ori în aceeași zi.

Poftim, Vaucluse. Nimic nu mai este în siguranță, prietene, nimic. Oamenii aceștia, răufăcătorii, vin din Marsilia cu *pistolets* și mașini rapide…

— De unde știi că vin din Marsilia?

— Ah. Jean-Louis își puse la loc ochelarii și se uită în jur, să se asigure că nu vor fi auziți de nimeni. Am informatorii mei. Dădu din cap spre Simon. Legături din *milieu,* din vremurile bune.

Simon ridică din sprâncene. În toate conversațiile lor de până atunci, Jean-Louis nu mai făcuse niciodată referire la trecutul său.

— Ai fost cumva…?

Jean-Louis duse un deget la buze. Simon era aproape sigur că-i făcuse cu ochiul, în spatele lentilelor fumurii.

— Corsica. Muncă sub acoperire. Ați auzit de Union Corse[23]?

— Tu de care parte erai?

— Eu eram cu poliția. Jean-Louis ridica din umeri și zâmbi.

Mare parte din timp.

— Spune-mi un lucru. De ce vrei să te ocupi de un hotel mic cum e acesta? Nu e foarte incitant, să stai să păzești scru miere și tacâmuri.

— Contacte, prietene. Invitații — parizieni, englezi, nemți, vin aici, își achiziționează *une résidence secondaire,* au nevoie de sisteme de alarmă. Industria noastră nu mai e ce-a fost, afacerile stagnează. Au apărut mulți electricieni care se dau drept experți în sisteme de securitate, cer bani puțini. Ei, lor să le rămână clienții mai amărâți, oamenii care stau în sat. Eu vreau crema, milionarii nemți, cu ale lor colecții de artă și soții care-și cumpără de la Bulgari bijuterii pe care să le poarte în vacanță la Gordes. Unde o să întâlnesc eu oamenii ăștia? Doar nu în vreun *bordel* de bar din Cavaillon. Arătă cu mâna spre clădirea din spatele lor. Numai aici îi pot întâlni. *En plus,* dumneavoastră veți beneficia de sisteme de protecție de prim rang, garantat. *Voilà* — câte ceva pentru fiecare din noi. Înclină capul într-o parte și se jucă cu medalionul de aur de la gât.

Gândiți-vă, prietene. Vă fac o ofertă specială.

Jean-Louis îi strânse cu efuziune mâna lui Simon și se grăbi să-și ducă în altă parte războiul împotriva criminalității.

Lăsă în urma lui o boare de after-shave. „Nu era genul de om de la care să-ți cumperi o mașină second-hand, își zise Simon, darămite

un seif nou-nouț”. Dar individul se putea dovedi folositor, iar Nicole părea să-l agreeze.

La zece kilometri depărtare, Nicole și Ernest tocmai admirau un măslin care, erau asigurați, nu avea mai puțin de 250 de ani. Îi mai rămâneau 750 de ani buni de viață. Bătrânul proprietar jurase pe mormântul bunicii că aceste cifre impresionante erau adevărate. Bărbatul care părea aproape la fel de bătrân ca măslinul, își pornise afacerea cu patruzeci de ani în urmă, cu un câmp de levănțică și cu o nevastă harnică, iar acum deținea câteva hectare de plante, tufișuri și copaci, două case, un Mercedes mic și patru televizoare.

— *Comme il est beau,* zise el și mângâie trunchiul noduros.

O briză ușoara adie printre frunzele măslinului, schimbându-le culoarea de la verde la argintiu. Copacul fusese tăiat corect de-a lungul secolelor: întotdeauna se taie ramurile centrale pentru a permite soarelui să pătrundă printre frunze și aâncuraj a o desfășurare largă și grațioasa a frunzișului. Știi că treaba a fost făcuta bine dacă o pasare mică poate zbura nestingherită printre ramurile cele mai de sus, fără să-și prindă aripile, le explică bătrânul.

— Magnific, nu-i așa? zise Ernest. Dar pot fi mutați din locul lor când ajung atât de bătrâni?

Nicole îi traduse întrebarea bătrânului, iar acesta le zâmbi și se aplecă să scurme pământul nisipos din jurul trunchiului, scoțând la iveala marginea de lemn a unui ghiveci uriaș. Copacul, continuă el explicațiile, fusese adus de la Beaumes-de-Venise cu doi ani mai înainte, apoi fusese mutat într-un vas nou și replantat aici. Desigur, n-ar fi fost o problemă să mai facă un voiaj scurt. Ba chiar, bătrânul le garanta buna aclimatizare a copacului, dar asta numai dacă țineau cont de un lucru — și aici moșneagul agită spre ei un deget tuciuriu și strâmb — un singur lucru: copacul trebuie orientat corect. Le arată o pată de vopsea verde de pe scoarța copacului. Copacul trebuia orientat întotdeauna cu partea vopsită spre sud, așa cum fusese orientat de când nu era mai gros decât o vergea. Dacă nu, copacul ar fi stagnat timp de doi-trei ani, până când s-ar fi acomodat cu noua poziție. Bătrânul dădu din cap povățuitor.

Trebuia să știi astfel de lucruri înainte de a investi într-un asemenea copac.

— Și la cât se ridica investiția? întreba Nicole.

— Trei mii de franci, *madame.*

— Dacă plătim cu bani gheață?

Moșneagul zâmbi.

— Trei mii de franci.

Dar era un chilipir, își spuseră în drum spre casă — o piesă din colecția de antichități a naturii, frumos și plin de frunze tot timpul anului. Și avea ramurile îndeajuns de mari ca să facă umbră unei mese cu scaune, un adevărat simbol al regiunii.

Când ajunseră la hotel îl găsiră pe Simon cu hainele răvășite, lingându-și mâinile julite. Avea hainele murdare de praf, pătate de iarbă, iar pe obraz avea o tăietură adâncă.

Când zări expresia de pe chipul lui Nicole, Simon ridică o mână în aer.

— E în regulă, eu am câștigat.

— Ce s-a întâmplat?

— A venit surpriza lui Ern. Îi ajutam pe oameni să îl scoată pe terasă, dar am alunecat pe trepte, mi-am prins mâna între zid și drăcovenie, și m-am mai și zgâriat pe obraz. Ai dreptate. Ar trebui să supunem mica brută unei circumcizii.

E periculos.

Nicole începu să râdă.

— Vrei să spui… Nu-mi vine să cred. Îmi pare rău că râd, dar nu mă pot abține.

Simon rânji și-și duse mâna la tăietura care încă mai sângera.

— Rănit în acțiune de un heruvim rubicond. Primesc o medalie, ceva?

Ernest ascultase nedumerit conversația lor.

— Mai întâi niște dezinfectant, dragul meu, apoi mai vedem cu medaliile. Mă întorc imediat.

Cât îl așteptară pe Ernest să revină, Nicole îl ajută pe Simon să se scuture de praf.

— Îmi pare rău, zise ea din nou. Nu e amuzant.

— Am nevoie de îngrijire medicală, zise el, de asta am nevoie. Va trebui să stai cu mine în pat și să-mi iei temperatura. Vino încoace. Să-ți arăt cum să faci fără termometru.

— Mm, zise Nicole câteva clipe mai târziu. Cred că ai șanse să supraviețuiești.

Se desprinseră din îmbrățișare, căci Ernest apăruse cu un pachet de vată și o sticluța de dezinfectant. Nicole începu să-i curețe rănile cu atenție.

Simon tresari.

— Ern, sper că ești pregătit pentru asta. Nicole l-a găsit. Sper să-ți placă.

Coborâră la parter și traversară restaurantul. Afară, pe terasă, heruvimul stătea lângă bazinul de piatra, temporar detașat de piedestalul și sursa lui de apă. Gol, privea către văi, spre masivul muntos ce se înălța în depărtare. Miss Gibbons verifica gradul de comestibilitate a țevii de cupru.

— O, dragii mei, se minuna Ernest, ce omuleț splendid! Gibbons! Lasă-l în pace. Se învârti în jurul îngerașului, cu chipul strălucind de bucurie.

— Ai zis că vrei o fântâna.

— E divin. Și funcționează?

— Ca unul care taman a dat pe gât optsprezece halbe de bere, Ern. Nu-l găsești prea… ofensator?

— În niciun caz. E o adevărată minunăție. Nici nu am cuvinte să vă spun ce mult îmi place. O îmbrățișa pe Nicole. Foarte drăguț din partea ta. Mi-l imaginez în grădina, susurând molcom. Și știu exact unde o să-l punErn, sub copac. Se opri și-și acoperi gura cu palma, privindu-l vinovat pe Simon.

— Ce-ar fi să-ți aduc un pahar de vin și să-ți spun ce e cu copacul?

Madame Pons scuipa cu delicatețe în găleata de tablă și-și notă impresiile despre vin într-un caiet. În acel moment se găsea într-o pivniță strâmtă, cu pământ bătătorit pe jos, undeva în apropiere de satul Gigondas. Pe masa dinaintea ei se înșiruia un număr de sticle fără etichete; lumina palidă a becului de numai patruzeci de wați sculpta umbre adânci pe chipul atent al bărbatului care stătea de cealaltă parte a mesei.

— *Eh, alors?* Monsieur Constant era unul din zecile de *vignerons* din zonă care își asumase riscul de a produce și îmbutelia propriile vinuri, în loc de a vinde strugurii celor de la cooperativa. Dacă vinul era bun, profitul era mai mare așa.

Iar dacă un hotel *de luxe,* așa cum îl descria Madame, lua câteva lăzi, vinul devenea cunoscut, puteau să crească și prețurile, iar Monsieur Constant va putea să cumpere cele două hectare de pământ de care-și bătea joc vecinul său idiot.

Așadar, era important pentru Constant să o dea gata pe femeia aceasta strașnica.

— *Un petit vin. Pas mal.* Madame Pons se uita la el, politicoasa, dar impasibila. *Ensuite?*

— *Un trésor, madame. Un vrai trésor.* Constant zâmbi.

Păcat că femeia refuzase să guste din brânza pe care i-o ofe râse, de altfel o brânza îndeajuns de iute încât și oțetul părea gustos după ea, dar așa se întâmpla cu profesioniștii. Turnă vinul bogat în două pahare, rotind sticla, ca să descătușeze aromele licorii. *Quelle robe, eh?* Ridica paharul, închise ochii, inhala și scutura din cap admirativ. Gusta, mesteca și înghiți vinul, scuturând iar din cap. *Cong! Il adu slip, ce vin. Cong!*

Madame Pons, care mai văzuse cel puțin zece astfel de reprezentații la celelalte *caves* din zonă, zâmbi și lua paharul în mână. Nu se auzea decât zgomotul pe care îl scotea Madame

Pons în timp ce săvârșea propriul ritual al degustării.

— *Oui.* Aprobă chiar de două ori, cu multă energie*. Il est bon, très bon.* Madame întinse mâna spre un cubuleț de brânza, iar Constant îi umplu din nou paharul, întrebându-se dacă n-ar fi bine să mai ridice prețul cu un franc.

Echipa sărbători venirea oficiala a primăverii renunțând la pantalonii mulați. Generalul îi inspecta echipați în pantaloni scurți noi negri și mulați. Plătise în plus pentru modelul folosit la Tour de France, cu tur dublu și autograful unui fost campion mâzgălit pe partea din față a cracului. Chiar și picioarele băieților căpătaseră o alura profesionistă, cu pulpe musculoase și gambe bine definite. Erau încă albi ca brânza, dar în câteva săptămâni se remedia și asta. Generalul observa cu satisfacție că bărbații își râseseră părul de pe picioare. Nu era recomandat parul pe picioare, mai ales dacă te dezechilibrai și cădeai.

Spre marea surpriză a Generalului, absolut toți membrii echipei respectaseră disciplina impusă și înduraseră fără să crâcnească rigorile antrenamentelor. Acum ajunseseră la stadiul în care se

mândreau că puteau escalada pante pe care n-ar fi fost în stare să urce cu doar câteva săptămâni în urmă.

Sentimentul că realizai ceva, asta făcea minuni asupra psihicului uman, concluziona Generalul, mai ales când era strâns legat de promisiunea unei sume de bani. Asta îl atrăgea la viața în afara legii.

— *Bon.* Se apucă să desfășoare o hartă, pe care o întinse pe capota mașinii sale. Șaptezeci și cinci de kilometri în aceasta dimineața; vom termina cursa coborând prin Isle-sur-Sorgue, așa cum vom face și în ziua cu pricina. Să nu acordați prea mare atenție băncii când treceți prin dreptul ei.

În timp ce băieții studiau ruta marcată de General pe hartă, aceasta luă o geantă din mașină și scoase șapte perechi de ochelari de soare și șapte chipie viu colorate.

— *Voilà.* Ultimul detaliu. Accesoriile. Acesta este camuflajul vostru. Puneți-vă șepcile astea pe cap și veți arăta la fel ca alți cinci mii de ciclișți care circulă pe drumurile noastre.

Nimeni nu va putea să descrie cu exactitate culoarea părului sau să spună ce culoare de ochi aveți. Veți dispărea de pe fața pământului.

— *C'est pas con, eh?* Jojo își puse ochelarii și-și trase cozorocul șepcii mult peste ochi. Ce ziceți?

Jean îl cercetă din cap până-n picioare.

— *Ravissant.* Mai ales picioarele.

— *Allez!* îi îndemna Generalul. Doar nu suntem la parada modei. Cunoașteți drumul care vă scoate din oraș? Eu voi fi prins în trafic.

Șapte capete colorate se mișcară la unison încuviințând.

Generalul le răspunse prin același gest. Deghizarea asta simpla funcționa. Și lui i-ar fi fost greu să-i recunoască din viteza.

Simon și Ernest ieșiră în fața hotelului și priviră în sus, la fațada care se ițea printre schele. Lângă ei, Bert, zugravul, care venise special de la Londra pentru lucrare, își învârtea o țigară.

— Mai trebuie două săptămâni ca vopseaua să se usuce bine, să se definitiveze, zise el. Culoarea e încă prea vie, prea proaspătă, dar cu soarele și vântul de aici în curând o să capete aspectul de vechi. Știți, efectul scontat, cum s-ar zice.

Bert era un artist specializat în zugrăveli antichizate – tehnici de variație a nuanțelor, tehnici de stresare, aplicare prin ștergere, cu rolele, și altele asemenea. Puteai obține orice efect, de la luciu de lac până la un tavan ce imita petele de nicotină, și toate acestea folosind numai uneltele din duba lui Bert.

Autovehiculul era parcat în spatele lor, un fel de maestru de altă dată pe roți. Pe fiecare latură era pictat un detaliu arhi cunoscut din pictura din Capela Sixtină, care înfățișă degetul lui Dumnezeu ațintit spre o mică legendă ce părea săpată în piatră: „ALBERT WALDIE: EFECTUL SCONTAT”. Atrăgea atenția duba, nu glumă.

Cel mai recent triumf al lui Bert era firma hotelului. Înalte de jumătate de metru, literele erau pictate cu un ton galben-pal, cu efect de umbră, pe un fond de un albastru șters și erau încă drate într-un chenar roșu, subțire. Firma arăta de parcă era acolo de jumătate de veac, îți dădea impresia că vopseaua mai-mai se scorojește în bătaia nemiloasă a soarelui, a vântului sau ploii. Toate acestea nu erau decât efecte ale tehnicilor folosite de Bert, care își petrecuse mai bine de două zile aplicând tot felul de crăpături și umbre peste stratul de vopsea.

— Bert, arată minunat Exact ceea ce căutam, nu, Ern?

Ernest îl aprobă dând din cap.

— Dragă Bert, e superb. Știi, mi-a venit o idee pentru peretele din spate.

— Un soi de pictură murală?

— Așa ceva, da. Când vin și ceilalți? Cei trei asistenți ai lui Bert i se alăturau acestuia pentru lucrările de interior, acum că muncitorii din echipa franceză își terminaseră partea de muncă.

Bert pufăi contemplativ din țigară.

— Sunt pereții voștri, desigur. Păcălicii ăștia n-au nicio problemă să vă spună că pereții sunt gata și să-și ia jucăriile, să plece. Dar pereții trebuie să se usuce. Nu se poate zugrăvi pe un perete ud, sub nicio formă. Nu dacă vrei să obții efectul scontat

— Ce-ar fi să aruncăm o privire? sugeră Simon. Am ținut toate geamurile deschise și căldura la maximum, așa că măcar parterul ar trebui să se fi uscat.

Intrară în hotel, iar Bert se opri o clipă în fața uneia din ferestre.

— Păcat cu munții ăștia, zău așa.

— De ce, Bert?
— Păi, acoperă priveliștea…

Françoise urcă încet treptele din fața casei lui Nicole, reținută în mișcări de fusta strâmtă și pantofii cu toc neobișnuit de înalt pentru ea. Își cumpărase pantofii în Cavaillon, unde se dusese ca să își aranjeze părul pentru interviu. Dacă totul mergea bine, fata putea părăsi cafeneaua, putea să lase în urmă spălatul paharelor și amintirea palmelor primite peste fund de la prietenii de cărți ai tatălui ei. Va începe o viață nouă, va purta tocuri înalte în fiecare zi și va întâlni oameni din Paris și din Londra. Și poate un tânăr frumos, cu Ferrari roșu, va poposi într-o bună zi la hotel și se va îndrăgosti de ea la prima vedere. Se uită în jos la decolteul bluzei pe care o călcase cu atâta grijă cu o seară înainte și decise să mai închidă un nasture — avea interviul cu Madame Bouvier. *Bon.*

Ciocăni la ușă.

Nicole o pofti înăuntru și o invita să ia loc pe unul din fotoliile de lângă șemineu. Era pentru prima oară că o vedea pe Françoise îmbrăcată în altceva decât jeanși sau fuste vechi de stambă și espadrile, iar transformarea era tulburătoare — devenise peste noapte o tânără răpitoare, dintr-o simplă țărăncuță. Se fardase cam exagerat, iar fusta era cam strâmta, dar acestea erau detalii care se puteau corecta.

— Françoise, arăți foarte bine. Îmi place mult cum îți stă parul.

— *Merçi, madame.*

Françoise se gândi să se așeze picior peste picior în maniera eleganta a doamnei din fața ei, dar realiză că fusta era și așa prea scurtă. Își lipi gleznele, cuminte.

Nicole își aprinse o țigară.

— Spune-mi despre ai tăi. Crezi că vor fi de acord să vii să lucrezi la hotel? Cum rămâne cu munca la cafenea? Nu vrem să îi supărăm.

Fata ridică din umeri și își mușcă buza de jos.

— Ar putea veni verișoara mea în locul meu. Părinții mei — ei știu că nu vreau să-mi petrec tot restul vieții într-o cafenea.

Se apleca ușor pe scaun. Știu să folosesc calculatorul. Am făcut un curs după ce am terminat școala. M-aș putea ocupa de corespondență, confirmări, facturi, orice.

Nicole o privi, cum stătea în fața ei, cu ochii mari, dornică să facă ceva în viață. Îi zâmbi. Dacă acesta era primul chip pe care vizitatorii îl zăreau la intrarea în hotel… Cu siguranța nimeni nu s-ar plânge. În special bărbații. Se ridica din fotoliu.

— Hai în bucătărie. Pun de-o cafea și discutam pe îndelete.

Françoise o urmă, admirându-i cămașa din mătase fină, croiala impecabilă a pantalonilor, felul în care se mulau perfect pe conturul trupului. Madame Bouvier era femeia cea mai șic din câte văzuse. Fata își netezi fusta — fusta de anul trecut, probabil intrase la apă — și se simți stinghera. Mama ei nu ar fi înțeles în ruptul capului de ce hainele nu se poartă până se destramă. Madame Bouvier ar fi înțeles. Françoise se hotărî să îi ceara sfatul în privința hainelor celor mai potrivite.

Dacă primea postul.

— Aș putea începe înainte de deschiderea hotelului.

Știți, să ajut.

Ambrose Crouch stătea nemișcat pe scaun, cu privirea pironită pe ecranul calculatorului; avea o sticlă de vin roșu lângă el și era pe cale să se îmbete. Efectul pozitiv consta în faptul că prindea curaj.

Hotelul devenise pentru el un fel de obsesie. Simboliza tot ceea ce denunța în public și invidia în particular — confortul, luxul, banii — și era pentru el o dovadă imediată a circum stanțelor sale, complet diferite. Crouch locuia într-o casă micuță, care mirosea a igrasie iama. Avansul de la *Globe* nu se mai mărise de mai bine de doi ani: în Anglia veneau vremuri grele, cu asta îl tot amăgea directorul lui. Noua sa carte fusese deja respinsă de cinci editori, iar revistele americane încetaseră a-i mai cumpăra articolele după ce Crouch criticase un proeminent rezident american, extrem de îndrăgit, al stațiunii Lacoste.

Trase un gât din sticla cu vin și continuă să se cufunde în depresie. Pe deasupra, să fie șantajat de huliganul acela de bani gata, cu trabucurile lui și amanta franțuzoaică — asta le întrecea pe toate. Făcuse ceva săpături și aflase o grămadă de informații despre Simon Shaw, destul cât să-i ajungă de un articol nemilos — notițe pe care la lumina zilei, treaz, le ascunsese într-un sertar. Dar acum credea că găsise un mod de a scrie totuși articolul și a-l da spre publicare.

Un prieten mai vechi de băutură, amic de pe Fleet Street, fusese de acord să publice articolul lui Crouch în ziarul său, cu numele său. Evident, articolul trebuia redactat cu atenție, acum că judecătorii loveau în presă cu orice ocazie, dar era mai bine decât nimic, iar Crouch era oricum protejat.

Umplu paharul cu vin și zâmbi sinistru, cu ochii la titlul afișat pe ecran: „PROFANAREA UNUI SAT. Poate va introduce și un citat de la el, ca și cum ar fi fost unul din cei intervievați de autor. Nimic personal, nimic cu potențial litigios, doar tristețea unui om care constată cum se pierd tradițiile și e pervertită viața satului. Începu să tasteze, bucuros că găsise o modalitate de a-și deversa veninul în deplină siguranță.

Simon se uită la facturile din săptămâna aceea, de la dulgheri, instalatori, zugravi și electricieni, și clătină din cap. Parcă semna cecurile pentru jucătorii echipei de fotbal a Italiei – Roggiero, Biagini, Ziarelli, Coppa — și probabil la fel de costisitori și unii, și alții. Totuși, se văzu nevoit să admită că oamenii făceau treabă bună. Semnă pentru ultimul șir de zerouri și ieși pe terasa din spatele casei, unde Nicole începuse deja să facă plajă la amiază. Acum era seară, iar cerul de deasupra munților devenise trandafiriu-violet, culoarea despre care Ernest spunea că ar fi neverosimilă.

Nu peste mult timp viile vor înverzi, iar florile de cireș se vor fi scuturat. Mai era puțin până la Paște, când începea sezonul turistic. „Viitorii noștri clienți, își zise Simon. Să sperăm că până atunci instalația sanitară va fi pusă la punct”.

Mai privi o dată cerul și intră în casă.

17

— Ești Simon Shaw, profanatorul naturii?

Simon zâmbi când recunoscu vocea de la celălalt capăt.

Era Johnny Harris, fost copywriter la agenție și unul dintre cei mai perspicace ziariști de știri mondene din Londra. Spre deosebire de alți colegi din breasla sa, în el se putea avea încredere că nu te va

înjunghia pe la spate — cel puțin, nu fără a-ți da înainte șansa de a te apăra. El și Simon păstraseră legă tura de-a lungul anilor.

— Salut, Johnny. Ce am mai făcut acum?

— Ei bine, se pare că ești pe cale de a ruina viața de zi cu zi a unuia dintre cele mai pure sate din Provence. Este în presă, deci trebuie să fie adevărat, ticălos mic ce ești! Harris râse. E genul din acela de articol în care totul este sugerat, fără a obosi cititorul cu prea multe amănunte concrete. Destul de inteligent făcut, chiar. L-aș fi suspectat pe încântătorul tău vecin, piticul otrăvit.

— Deci, nu a fost Crouch? Acum nu mai contează, oricum.

Era prea târziu să mai facă ceva daune.

— Nu este ziarul lui, și nu este nici dintre ai lui. El este citat — aceleași clișee — un alt cui în coșciugul Lubdronului, călcarea în picioare a valorilor pe care noi o numim progres, prostii de genul ăsta —, dar, bineînțeles că poate fi chiar el autorul. Este un truc vechi; am apelat și eu la el de multe ori.

Oricum, a fost scris cu mare atenție. Nimic pentru care să-l putem da în la judecată.

— Cât de rău este?

— Neplăcut — știi tu, defăimător, dar nu devastator. Va fi uitat când următorul politician va fi prins cu pantalonii în vine, lucru care se pare că se întâmpla în fiecare săptămână.

Ți-l voi trimite prin fax. Dar să te aștepți la niște telefoane, și poate chiar de la un jurnalist ciudat. Harris făcu pauză, iar Simon îl auzi aprinzându-și bricheta și țârâitul altor telefoane în fundal. Îți voi spune ceva, totuși. Un pic de publicitate pozitiva nu ți-ar strica și mă știi pe mine, sunt întotdeauna dispus să fac o favoare. Ce spui?

Simon râse.

— Subtilitatea abordării tale este irezistibilă. De ce nu vii aici pentru marea deschidere? Va fi în prima parte a lui iunie, și poate vom putea aduna câteva personaje despre care să scrii.

— Pot veni cu ale mele, dacă vrei. Vrei niște Eurotrash?

Câteva prințese italiene? Starlete și prostituate? Să vedEm.

Pot veni cu o actriță lesbiană, sau cu un pilot de curse cu probleme cu alcoolul. Sau cu clăparul de la Stark Naked și Car Thieves…

— Johnny, eu sper că acesta va fi un hotel mic și liniștit.

Adu-ți o prietenă și lasă-i pe toți ceilalți la Groucho Club, bine?

Harris chicoti zgomotos.

— Devii un bătrân ramolit, dar îți voi face pe plac. Să îmi transmiți data exactă și voi fi acolo să onorez bunele tradiții ale presei britanice.

— Mă temeam de asta, spuse Simon. Nu uita să îmi trimiți pe fax articolul acela.

— Este pe drum. Ține-ți respirația. Miroase. Vorbim cât de curând.

Simon încă mai zâmbea când puse telefonul în furcă. Johnny Harris, nerușinat și cinic, întotdeauna îl bine dispunea. Supraviețui chiar și primirii faxului, care era exact așa cum se așteptase. Simon îl citi de două ori și apoi îl arunca la gunoi. În ce mod își câștiga unii existența!

Domnul Blanc estima ca în câteva zile, cel mult o săptămână, hotelul avea să fie gata. Zidarii plecaseră, *carreleurs* terminaseră de montat podelele din piatră, bucătăria era o feerie de inox și cupru, piscina era plină, măslinul — Ernest aproape plânsese când îi tăiaseră din crengi — fusese plantat

Albert Waldie și echipa lui de zugravi își disputau pereții cu electricienii care se pare că voiau să schimbe ceva la sistemul electric, iar o simfonie de lavoare puse în funcțiune de instalator confirmau că debitul de apa era optim. Tâmplarii potriveau ușile și dulapurile, luând la rindea și la șmirghel, umplând camerele de rumeguș fin care era purtat de curent pe vopseaua proaspăt aplicată a lui Waldie, fapt ce provocă o altă criză în relațiile anglo-franceze.

Monsieur Blanc se deplasa cu grijă prin acel haos, iar Miss Gibbons mergea în urma lui cu o bucată de țeava de PVC în dinți. Ei se alăturară lui Nicole, Simon și Ernest în bucătărie, unde *tapenade souffte* promitea a fi un fel de mâncare permanent în meniu.

Blanc își desfăta nările înainte de vorbi. Era, spunea el, o mică problemă, nimic grav. Vecinii de alături, un cuplu în vârstă, erau îngrijorați din pricina piscinei. Nu din pricina piscinei, desigur, care era de un bun-gust desăvârșit și nu aveau ce să-i reproșeze, ci din pricina a ceea ce se putea întâmpla *lângă* piscină. Citiseră în ziar despre unele lucruri scandaloase care se petrec ocazional pe plajele din Saint-Tropez, unde oamenii fac plajă *tout nu.* Ca să vadă

asemenea comportament în Brassière, un sat cu două biserici, va fi foarte neplăcut pentru doamnă, cu inima ei atât de delicată. Domnul, în schimb, nu părea să aibă vreo obiecție. În orice caz, ar aprecia dacă ar fi siguri că așa ceva nu se va întâmpla aici.

Simon mâncă și ultima felie de *souffte.*

— Este ridicol. Este un gard înalt de trei metri între grădina lor și piscina noastră. Vor trebui să stea pe picioroange ca să poată vedea ceva.

— *Beh oui,* zâmbi Blanc. Dar Madame este mătușa cuiva din Administrația din Avignon. *Un gros bonnet.*

Nicole puse brațul pe mâna lui Simon.

— Du-te, *chéri.* Fii diplomat pentru cinci minute.

Simon se ridică și înclină capul spre Madame Pons.

— A fost delicios. Își exersă zâmbetul diplomatic către ceilalți. E bine așa?

— Ai puțină *tepenade* între dinți, dragule, spuse Ernest. Dar altfel, foarte frumos. Mătușica nu va putea să-ți reziste.

Simon merse cincizeci de metri pe stradă și ciocăni de două ori în poarta grea de stejar. Auzi pași și se deschise o mică trapă de vizitare, în spatele căreia o pereche de ochi suspicioși îl cercetau. Trebui să se aplece ca persoana dinăuntru să-i vadă fața.

— *Oui?*

— *Bonjour, madame.* Sunt vecinul dumneavoastră, de la hotel.

— *Oui.*

— Sunt proprietairul hotelului.

— *Ah bon.*

— Da. Simon se simțea ca un comis-voiajor bătând din ușă în ușă cu halitoză. *Madame,* este posibil să vorbim? Numai câteva minute?

Ochii îl mai cercetară puțin și apoi trapa se închise. Se auzi zgomot de zăvor. Ușa se deschise în final. Iar Madame îi făcu semn cu capul lui Simon să intre. Acesta urmă silueta scundă a femeii în bucătărie și se așeză în fața ei la o masă lungă cu un televizor la un capăt. Un bec atârna în mijlocul tavanului. Putea foarte bine să fie și miezul nopții. Madame își frământă mâinile și la fel făcu și cu buzele.

Simon își drese glasul.

— Am auzit ca dumneavoastră și soțul sunteți îngrijorați din cauza piscinei.

Madame dădu din cap.

— Anumite activități.

— Ah, acelea. Simon încerca să zâmbească asigurător. Ei bine, vă promit că le vom cere clienților noștri să fie discreți.

— Nu ca la Saint-Tropez.

Simon gesticula oripilat.

— Cu siguranță nu ca la Saint-Tropez! mai mult ca la… o, Doamne, care era echivalentul franțuzesc al Bognor Regis?…ei bine, mai mult ca la un hotel liniștit de familie. Știți, respectabil. El se înclina spre ea. Și bineînțeles, mai este și zidul.

Madame pufni către zid.

— Bărbatul meu are scară.

„Și probabil că și un telescop pentru fete", gândi Simon.

— Cred că vă pot garanta că musafirii noștri vor fi decenți.

Tocmai își imagină pe una din fetele lui Philippe Murat fâțâindu-se pe lângă piscină în chiloți tanga și cu fesele bronzate în vânt. De fapt, mă voi asigura personal că totul va fi decent.

Buzele femeii se mișcară rigid.

— *Bon.*

Întrevederea luase sfârșit, Simon fu condus din nou la lumină, iar Madame îl privi cum se întoarce la hotel. El îi mai făcu odată cu mâna și ea îi răspunse printr-un gest firav din cap, ceea ce era, presupuse el, un mic triumf de diplomație.

După plecarea vopsitorilor era posibil să stabilească o dată a inaugurării. Personalul fusese angajat*, care* fusese ticsită, iar meniurile lui Madame Pons hotărâte. Camioane veneau zilnic cu paturi și vase, *Matei as* pentru piscină, sute de pahare, prosoape și cearșafuri, telefoane, scrumiere și scobitori, broșuri și felicitări — uneori părea că sunt suficiente să utileze un Ritz.

Cei trei munciră paisprezece ore înainte să intre în bucătărie pentru cină, obosiți, morocănoși, dar satisfăcuți. Hotelul prindea forma — o formă surprinzător de calda și confortabila, ținând cont de cantitatea de piatră și lipsa suprafețelor moi.

Toate unghiurile dure fuseseră rotunjite, și nu mai erau locuri care să zgârie ochiul. Merseră din cameră în cameră admirând parchetul în nuanțe de culoarea mierii și pereții zugrăviți în nuanțe pale. Blanc își făcuse treaba bine, iar când tablourile vor fi atârnate și covoarele

de la Cotignac întinse, ar fi reușit să creeze ceea ce Waldie ar fi descris drept „efectul scontat”.

Acum era timpul să se gândească la lista de invitați.

— Vorbăreți cu multe cunoștințe, spuse Ernest De asta avem nevoie la deschidere. Oameni cărora le place să călătorească și să le povestească prietenilor lor. Ne vom face renumele din gură în gură, deci avem nevoie de niște guralivi. El se uită la Simon și ridică din sprâncene. Și noi cunoaștem cu siguranță câteva persoane de genul acesta.

— Cred că Johnny Harris va veni, și Philippe din Paris.

Simon luă o pară să o mănânce cu brânză. Putem oricând să chemăm fetele de la revistele cu coperți lucioase. Și mă gândeam să profităm și de festivalul de la Cannes. Este la numai trei ore de condus.

Nicole îl privi cu neîncredere.

— Crezi că vor veni vedete de cinema? *Non.* Fii rezonabil, *chéri!*

— Nu mă gândeam la festivalul de film. Mai este unul în iunie. Toată lumea din publicitate care poate să scape și are o pereche de ochelari de soare vine aici — directori, producători, oameni din agenții — și ultimul lucru pe care și-l doresc este să stea în întuneric și să se uite la reclame.

— Și atunci ce fac?

— Păi, cam același lucru pe care îl fac și la Londra sau la Paris.

Iau masa unii cu alții. Diferența este că sunt la Croisette sau pe o plajă în loc să fie undeva în Soho, și se întorc și bronzați.

— Și ei chiar vorbesc, spuse Ernest Mici bârfitori cu toții.

Cred că asta este o idee bună.

— Voi afla data exacta și o voi pune pe Liz să-mi trimită o lista cu nume. Vom alege câțiva. Sunt sigur că vor veni, chiar și numai din curiozitate.

Își luară cafeaua și se așezară afară, pe terasă. Semiluna strălucea de deasupra pe cerul Luberonului și lătratul unui câine în depărtare străbătu toată valea. Aerul era complet nemișcat, aproape cald, se apropia vara. Simon îl privi pe

Ernest și se gândi că nu mai văzuse niciodată atâta mulțumire pe fața cuiva.

— Îți mai este dor de Wimbledon, Ern?

Ernest zâmbi și își întinse picioarele ca să-și admire espadrilele.

— Cu disperare.

Acum că apa din piscina fusese încălzita la o temperatură rezonabila de douăzeci și patru de grade, Nicole și Simon veneau mai devreme la hotel și înotau înainte de micul dejun.

Nu peste mult timp, spusese Nicole, aceasta zonă va fi rezervată numai clienților, așa ca profitau și ei cât mai puteau.

Era ceva nou pentru Simon, să începi ziua cu înot, și destul de repede deveni dependent de șocul apei pe piele în fiecare dimineață, cu care să își trezească simțurile și să-l învioreze. Cinci bazine deveniră repede zece și apoi douăzeci.

Realiza cu surprindere că începea să fie în formă.

Își termina turele de bazin și ieși din apă. Nicole stătea întinsa pe un șezlong cu costumul ei de baie dintr-o bucata suflecat până la mijloc, picăturile de apă de pe sânii ei puțin bronzați se uscau.

— Micul dejun al campionilor, spuse el, și se aplecă deasupra ei, apoi se opri brusc. Observase ceva cu coada ochiului.

Ridica privirea în sus, suficient de repede cât să vadă un cap chelios care se retrase repede după zid. La naiba!

Nicole își puse o mână pavăză la ochi.

— Știi ceva, dragule? Pe zi ce trece devii tot mai romantic.

— Nu simt singurul. Dădu din cap spre zid. Ai un admirator secret Tocmai i-am văzut capul. Cred că îl avem vecin pe Tom Trage-cu-ochi’.

— Pe cine?

— Un voyeur — el trebuie să fie soțul șefei comitetului de veghe din Brassière.

Nicole se ridică, râzând în timp ce privea către zid.

— Monsieur Amaud este un țap bătrân, toată lumea din sat îl știe. Cineva mi-a spus că nu a mai văzut-o pe nevastă-sa dezbrăcată din luna de miere, acum patruzeci de ani.

Simon își aminti fața severa și buzele subțiri al lui Madame Amaud.

— Probabil că tot aia ar fi fost.

— Nu-ți face griji. Ea se poate plânge, dar el nu. Este mult mai distractiv decât să tundă trandafirii. Ea îi netezi părul de pe frunte,

apoi îl mângâie pe ceafă. Ce spuneai despre micul dejun al campionilor?

18

Marea deschidere fusese programată pentru prima zi de sâmbătă din iunie. Din moment ce ofereau camerele gratuit, nu era o surpriză că hotelul era plin în acel weekend.

Ernest ieși din bucătărie și îi zări pe Nicole și pe Simon care tocmai luau micul dejun la restaurant. Se apropie de ei plescăind din limbă dezaprobator și le arătă cadranul ceasului de mână.

— Ia uite ce am găsit eu aici. Își țuguie buzele și ridică din sprâncene. Noi ne trezim odată cu găinile și alergăm pe aici ca niște albinuțe. Iar *patron* și Madame se hlizesc mâncând chifle calde și stau în calea oamenilor care vor să muncească.

Gesticula cu mâna spre armata de chelneri tineri, elegant îmbrăcați în pantaloni negri cu cămașă albă, care aranja mesele pentru prânz. Acum, cred că e cazul să facem ultimele verificări, ce ziceți?

Nicole și Simon își băură repede cafelele și porniră pe scări, după Ernest. Françoise, într-o rochiță de bumbac care nu reușea să ascundă efectele unui sutien nou și incomod, patrula în jurul recepției și își verifica machiajul de fiecare dată când trecea prin fața oglinzii care atârna de cealaltă parte a biroului. Pe masa din esență de stejar se găsea o vază masivă din sticlă groasă, iar parfumul proaspăt al florilor se amesteca plăcut cu mirosul discret al cerii de albine.

— *Bonjour,* Françoise. *Ça va?*

Înainte ca fata să deschidă gura să răspundă, se auzi târâitul telefonului. Françoise merse cu pași iuți spre biroul recepției, își scoase un cercel și duse receptorul la ureche cu grijă, să nu-și strice coafura.

— Hotel Pastis, *bonjour.* Fata încreți fruntea, ca și cum legătura ar fi fost foarte proastă. Monsieur Shaw? *Oui. Et vous êtes monsieur…?* Se uită spre Simon și acoperi recep torul cu palma. *C'est un Monsieur Ziegler.* Îi trecu telefonul lui Simon și își recupera cercelul.

— Bob? Unde ești?

— L.A. și e miezul nopții aici.

— Și nu puteai să adormi, așa că ai sunat ca să ne urezi noroc.

— Sigur. Acum ascultă-mă o clipă. M-a sunat Hampton Parker. Băiatul lui e la facultate și a hotărât să își „înghețe” un an. Mâine pleacă spre Franța. Cunoști un loc numit Lacoste?

— E la vreo douăzeci de minute de mers cu mașina de aici.

— Bun. Păi, puștiul acolo merge. Se duce la un știu ce colegiu de artă. O să rămână acolo toată vara, iar Parker vrea să ai grijă de el.

— Cum e puștiul?

— La naiba, poate să aibă și două capete, ce-mi pasă mie. Nu l-am întâlnit niciodată. Ce vrei, o analiză de sânge? Doamne! E vorba doar de vara asta.

Simon se întinse după un carnet.

— Cum îl cheamă?

— Boone, după bunicu-său. Boone Hampton Parker. Ce nume ciudate mai au și ăștia din Texas!

— Dar au conturi grase, Bob.

— Să fiu al naibii de nu-i așa.

— Cum merge treaba?

— Merge. De ce? Te-ai plictisit? Ziegler pufni, ceea ce pentru el era echivalent cu un hohot de râs. Uite ce e, mă duc să bag niște ore de somn. Fii cu ochi pe puști, OK?

Aceasta fusese una dintre cele mai congeniale conversații dintre el și Ziegler. Poate că bruta se mai înmuiase, acum că toată lumea era a lui.

Ernest făcu un pas înapoi, admirând florile pe care tocmai le aranjase.

— Preț de o clipă, o clipă oribilă, am crezut că vom avea un invitat-surpriză.

Simon clătină din cap.

— Ziegler n-ar pune în veci piciorul aici. E alergic la peisaje frumoase.

Își petrecură ora următoare verificând dormitoarele, barul, piscina, mesele de pe terasă, răcoroase și primitoare sub umbre lele de pânză. Soarele urcase sus pe cer, se făcuse cald deja.

Agitația dimineții lăsase loc unei acalmii solare. Madame Pons își turnă primul pahar de vin. Hotelul era pentru primirea oaspeților.

Simon o luă de braț pe Nicole și porniră împreună agale spre barul de lângă piscină, unde Ernest îi dădea instrucțiuni unuia din chelneri despre dispunerea corectă din punct de vedere estetic a castronașelor cu măsline și alune.

— Ern, există vreo șansă să bem ceva pe aici?

Se așezară la umbra acoperișului din țiglă cu o sticlă de vin alb în frapiera de lângă ei, cu paharele aburite.

— În cinstea voastră, toastă Simon. Ați făcut amândoi o treabă absolut fantastică.

Îi zâmbiră, dezvelindu-și dinții albi, în contrast cu tenul bronzat.

— Și pentru oaspeții noștri, adăugă Ernest. Dumnezeu să-i aibă în pază, oriunde ar fi ei. Ridică privirea spre terasă și gustă din vin. Dragii mei, uite-i că vin.

Pe terasă își făcuse apariția Françoise; fata duse o mână streașină la ochi ca să îi vadă mai bine în lumina orbitoare a soarelui de vară. Lângă ea se adunară trei siluete în negru, cu ochelari de soare negri și tenuri de porțelan. Sosiseră fetele de la reviste.

Coborâră treptele încântate de priveliștea ce li se desfășura dinaintea ochilor și Françoise le conduse până la anexa de lângă piscină, unde se făcură prezentările.

— *Interiors.* Ce loc minunat! Este copleșitor.

— *Harpers & Queen.* Am ajuns primele?

— *Elle* Decoration. Trebuie să aflu cine a făcut fațada.

Foarte isteață ideea.

Simon era complet năucit Ar fi jurat că fetele, toate având în jur de treizeci de ani, mai mult sau mai puțin, dăduseră iama prin același șifonier. Toate trei purtau uniforme aproape identice: bluze negre, largi, pantaloni negri, ochelari de soare cu lentile negre; toate trei aveau părul ciufulit cu mare artă, ten palid și cărau cu ele niște genți de umăr absolut uriașe.

Acceptară câte un pahar cu vin și își dezvăluiră și identitatea personală, ceea ce nu făcu decât să-l amețească și mai abitir pe Simon. Se pare că pe toate trei le chema Lucinda, sau ceva cu sonoritate similară.

Fetele se făcură comode și începură prin a se felicita reci porc pentru că reușiseră să ajungă la capătul lumii. *Interiors* fu prima care reveni la normal.

— Credeți că ar fi posibil, întrebă ea ronțăind o măslină neagră, perfect asortată, să arunc repede o privire, înainte să vină și ceilalți invitați?

Înainte ca Simon să apuce să răspundă, Ernest se ridică în picioare.

— Permiteți-mi, dragele mele. Luați și băuturile cu voi, iar eu vă voi face turul de onoare. Le conduse spre hotel, sporovăind animat când trecură prin dreptul fântânii.

— L-a aruncat cineva. Noroc că instalația îi funcționează de minune.

Simon clătină din cap și îi zâmbi lui Nicole.

— Cred că Em e în elementul lui.

— Și eu sunt de aceeași părere. Îl cântări, ridicând din sprânceana. Și tu nu ești?

— E ca atunci când veneau în vizita clienții la agenție. În ultimele luni nu m-am gândit decât la cum să termin proiectul acesta și acum, că s-a terminat… Nu știu, e ceva diferit.

Întinse mâna și o mângâie pe obraz.

— Nu te mai încrunta așa, o să sperii oaspeții. Hai să vedem dacă a mai venit cineva.

Mica recepție se aglomerase: tocmai intraseră vreo șase evadați de la festivalul de film publicitar, cu prietenele și soțiile aferente, care acum se îmbrânceau care să stea în fața lui Françoise, adresându-i-se fetei într-o engleză veselă și sonoră, presărată pe ici, pe colo cu un cuvânt în franceză. O amestecătură amețitoare de jeanși și pantofi sport, pălării de paie și ochelari de soare Ray-Ban, ceasuri Rolex, genți și valize împrăștiate peste tot. Din zarva generală se desprindea câte un strigăt, *„Où est le bar?”* Invitații încercau întruna să o ajute pe Françoise să le identifice numele pe lista de rezervări.

Simon și Nicole sosiră la recepție și fură întâmpinați cu o mulțime de strângeri de mână, saluturi și îmbrățișări. După câteva minute, păru să se instaureze oarecare ordine — doi chelneri începură să ia bagajele și să-i conducă pe proprietarii acestora în camerele rezervate. Simon veni lângă Françoise, în spatele biroului, ca să o

ajute cu identificarea invitaților și a camerelor lor. Fata se pier duse puțin, dar Simon o liniști și îi confirmă faptul că englezii *en masse* sunt adesea extrem de volubili, mai ales când era vorba de niște minți luminate din publicitate. O întrebă dacă mai venise și altcineva.

— *Eh oui,* zise ea arătând numele pe listă. *Monsieur Murat.*

Il est très chaimant.

Nici nu mă așteptam să nu fie, ticălosul bătrân", își zise Simon în timp ce suna în camera lui Philippe.

— *Oui?*

Simon nu mai știa să aibă și altcineva talentul dintr-o singură silabă o întreagă invitație lascivă, crezuse probabil că la telefon era Françoise, care voia să nu și să-l ajute la despachetat.

— Iartă-mă, Philippe, simt doar eu. Simon. Bine ai venit la Brassière!

— Dragă prietene, mă simt minunat aici. Sosesc și deja am aici trei fete trimise de room-service.

— Nu te flata singur. Lucrează în presă, la reviste. N-ai adus pe nimeni?

— Persoana cu care am venit a fost luată prin surprindere.

Acum e în baie.

— Ei, atunci, dacă reușești să scapi dintre atâtea femei, te aștept jos, să bem ceva împreună.

Simon puse receptorul în furcă și mai aruncă o privire pe lista de invitați. Se ocupaseră zece camere, mai rămăseseră două. Își îndreptă atenția spre Françoise.

— *Ça va?*

— *Oui, j'aime bien.* Fata îi zâmbi și ridică un umăr, iar Simon se întrebă cât timp îi va lua ca să îi zăpăcească pe chelneri — pe toți?

De afară se auzi sunetul unei mașini care se oprește la intrare. Simon le ieși în întâmpinare. Dintr-un Peugeot închinat se deșiră silueta înaltă și subțire a lui Johnny Harris, îmbrăcat în stil provensal cu un costum de in de culoarea untului. Își strânseră mâinile peste trapa deschisă a mașinii, de unde se ițea capul blond al pasagerei.

— Arăți destul de bine pentru un pensionar. Harris arătă spre blonda din mașină. Ea este Angela. Se abținu cu greu să îi facă semn cu ochiul lui Simon. Asistenta mea.

Angela scoase prin trapă o mânuță subțirică și flutură din degete în direcția lui Simon.

— Trage mașina aici și te ajut și eu cu bagajele.

Angela cobori din mașină clipind din pricina soarelui și își puse la ochi perechea de ochelari de soare pe care o folosise până atunci ca bentiță. Blonda era cu un cap mai scundă decât Harris, înfășată de la gât și până sub pelvis într-un înveliș sufocant de material negru; singura concesie făcută culorii se regăsea în pantofii decupați de culoare roșie, din care se iteau unghiile vopsite tot în roșu. Arăta ca o școlăriță de numai optsprezece ani, dar cu douăzeci de ani de experiență la activ.

Îi zâmbi dulce lui Simon.

— O să explodez. Unde este toaleta doamnelor?

Hotelul prinse viață. Dinspre piscină se auzea zgomotul apei clipocind, și hohote de râs de la bar. Consoartele grupului de englezi erau deja la soare, unse cu uleiuri parfumate; din când în când pulverizându-și apă Evian pe față. La cealaltă extremă, fetele de la reviste erau cât se poate de grijulii să nu le prindă soarele și se plimbau de la o pată de umbră la alta, făcând instantanee și dictând în șoaptă comentarii în reportofoanele mici, negre și ele. Ernest alerga afabil de la un grup la altul, numai zâmbet, în timp ce îl coordona și pe chelnerul barului. Madame Pons, cu un șort alb imens, făcea un ultim tur maiestuos al meselor, verificând dacă totul era în ordine pentru prânz.

Simon o găsi pe Nicole pe terasă, alături de Philippe Murat. Acesta îi arăta, cu gesturi nepermis de intime, după părerea lui Simon, cum funcționează camera sa video.

— Vezi că încalci regulile sindicale, îl avertiză Simon. Nu îmbrățișa cameramanul.

Philippe rânji și se dezlipi de Nicole ca să-l îmbrățișeze pe Simon.

— *Félicitations.* Este superb. Cum ai găsit locul acesta? Și de ce ai ascuns-o pe Nicole de mine, atâta timp? Eu nu întâlnesc niciodată astfel de femei încântătoare.

— Ești un parșiv, să-ți fie rușine, plus că ești mult prea bronzat pentru un om care face muncă cinstită. Pe unde mi-ai fost?

Philippe se strâmbă.

— Am filmat o reclamă în Bora-Bora. A fost un calvar.

— Îmi dau seama. Simon se uită în direcția piscinei. Unde e prietena ta?

— Éliane? Philippe făcu un gest incert în direcția hotelului.

Se schimbă pentru masa de prânz. După aceea, se va schimba ca să iasă la piscină, apoi iarăși, pentru cină. Se plictisește de ținuta ei din trei în trei ore.

— *Elle?*

— *Vogue.*

— Ah!

Nicole râse, amuzată de schimbul lor de replici.

— Și mai ziceți că noi, femeile, suntem ale dracului. Nicole se uită la ceas. *Chéri,* e vremea prânzului, să adunăm lumea.

Toată lumea e aici, nu?

— Nu l-am văzut încă pe Billy Chandler, dar cred că putem începe fără el.

Mișcându-se cu lentoarea pe care numai soarele și vinul o pot induce, invitații se adunară pe terasă, unde fură întâmpinați și îndrumați spre locurile lor de Simon și Ernest. La una din ferestrele de la etaj, Simon o observă pe Françoise, care privea fascinată colecția de ținute — consoartele englezilor, sclipind de ulei bronzant, în costume de baie, acoperite cu cămăși lungi sau saronguri, fetele de la reviste, arătând hibernal în negru, Angela într-un bandaj din lycra de culoarea zmeurei, Éliane (care era evident că fusese în Bora-Bora), într-o rochie de mătase verde-smarald, despicată până la șold, cu părul negru tuns scurt. Dar și bărbații creau un spectacol aparte: în afară de Philippe, care era îmbrăcat cu pantaloni albi și o cămașă lejeră, ceilalți se schimbaseră în bermude și cu câte un tricou mai vechi. Era un fel de snobism invers, își zise Simon, în ce privește aparențele; de la depărtare păreau niște muncitori amărâți, până când te apropiai și vedeai femeile cu care umblau, ceasurile scumpe de la mână și mașinile luxoase.

Așteptă să se așeze cu toții și le atrase atenția lovind cu furculița în pahar.

— Aș vrea să vă mulțumesc tuturor, pentru că ați lăsat

Londra, Parisul sau Cannes ca să veniți aici și să ne ajutați să inaugurăm acest hotel. Cred că i-ați întâlnit deja pe Nicole și pe Ernest, cei care de fapt au făcut tot ce se vede aici. Dar, cu

siguranță, nu ați întâlnit-o încă pe Madame Pons, maestrul nostru bucătar. Iată o femeie care știe să vrăjească un bărbat cu feluri care mai de care mai sofisticate și mai rafinate.

Întinse brațul în direcția bucătărie unde în prag stătea Madame Pons.

Femeia ridică, la rândul ei, paharul în cinstea invitaților.

Simon continuă:

— În astă-seară dăm o mică petrecere, veți avea ocazia să întâlniți și câțiva localnici. Între timp, dacă vă doriți ceva, orice, nu ezitați să cereți. Iar când vă întoarceți acasă, nu uitați să le povestiți tuturor despre acest hotel. Avem nevoie de bani.

Simon se așează la loc, chelnerii trecură la atac și zumzetul sporovăielilor se reluă, acompaniat de clinchet de sticle și pahare. Privi fețele celor așezați în jurul mesei, luminate de razele de soare care se cerneau prin pânza umbrelelor și se opri cu ochii la Nicole, căreia îi zâmbi. Nimic nu se compară cu un prânz în aer liber, la începutul verii, în mijlocul unui peisaj mirific. Toată lumea părea să aprecieze hotelul. Simon era în final împăcat cu lumea; atacă scoicile garnisite cu maioneză.

— *Monsieur Simon, excusez-moi.* Françoise răsărise ca din pământ lângă umărul lui, mușcându-și buza de jos. Simon lăsă furculița în farfurie. *Un monsieur vous demande. Il est très agité.*

Simon o urmă până sus, la telefonul de la recepție.

— Alo?

— Simon? Sunt Billy. Ascultă, am dat de un necaz.

Simon îl auzea prin telefon cum fumează.

— Unde ești?

— În Cavaillon. La pârnaie, dacă-ți vine să crezi.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi să vezi, am parcat mașina și m-am dus să iau niște țigări. Când mă întorc, un individ intra în mașină.

— Și ți-a scăpat?

— Nu, era cam pirpiriu săracul, așa că l-am tras afară din mașina și i-am ars vreo două.

— Și te-au arestat pentru că l-ai împiedicat să-ți fure mașina?

— Nu tocmai. Nu era mașina mea, ce drac' să zic? A mea era parcată lângă. Aici toate mașinile arată la fel, mici și albe.

Mă rog, omul a început să țipe ca din gură de șarpe și n-a trecut mult și a sosit poliția. Niște duri și ăștia.

— Of, Doamne. Vin imediat. Nu spune nimic. Stai acolo.

— Cred că asta e ideea.

Mașina era ca un cuptor, iar Simon era lihnit de foame.

Încă o victorie de epopee pentru Billy Chandler, cel mai agresiv fotograf din Londra. Lasă-l cinci minute într-un *pub* și până te întorci dai de o bătaie ca-n filme. Problema era că de Billy nu era decât gura, iar Simon nici nu mai ținea minte de câte ori fusese în situația de a-i aduce fructe la spital — maxilar fracturat, nas spart, coaste rupte. Odată, Billy fusese lovit de un fotomodel, una din fetele căloase căreia, evident, Billy nu-i rezistase. Simon nu se putea împiedica să-l simpatizeze, dar pe de altă parte realiza că e în stare să pună omul în niște situații imposibile.

Mica *gendarmerie* din Cavaillon, amplasată în capătul de sus al orașului, vizavi de un șir de cafenele, putea a oameni nervoși și tutun negru. Simon se pregăti sufletește pentru niște scuze pe măsura faptei și se apropie de ghișeu. Jandarmul îl țintui cu privirea, cu fața înlemnită, tăcut, impunător.

— *Bonjour.* L-ați reținut aici pe prietenul meu, un englez.

A fost o neînțelegere. Jandarmul nu zicea nimic. Simon trase aer în piept și continuă: A crezut că îi fură cineva mașina. A fost o neînțelegere. Regretă nespus acest incident.

Jandarmul se răsuci și striga ceva nedeslușit prin ușa deschisa în spatele său, apoi se răsuci spre Simon și i se adresă:

— Căpitanul se ocupă de acest caz.

Căpitanul, a cărui mustață o depășea pe cea a jandarmului cu câțiva centimetri, ieși afară din birou, fumând cu o expresie întunecată pe chip. Simon repetă ceea ce îi explicase jandarmului. Căpitanul se întunecă și mai mult la față.

— Este o problemă gravă, zise el cu gura plină de fum.

Victima a fost dusă la Clinique St Roch pentru radiografie. Se prea poate să aibă și fracturi.

„Fir-ar să fie, își zise Simon, singura dată când Billy nimerește cu pumnul și trebuie să se întâmple aici, acum”.

— Domnule căpitan, desigur, mă voi ocupa de toate cheltuielile medicale.

Căpitanul îl luă pe Simon la el în birou. Scoase la iveală mai multe formulare, îi luă o depoziție lui Simon privind caracterul atacatorului, notă motivele prezenței lui Simon în Franța, îi ceru pașaportul la control. Discutară despre posibile daune către cel păgubit. Biroul era plin de fum, iar pe Simon începu să îl doară capul. Stomacul îl rodea de foame.

Într-un sfârșit, după două ore și jumătate, căpitanul consideră că strânsese suficientă hârțogăraie și eliberă prizonierul.

Billy era îmbrăcat cu niște pantaloni largi, negri, și cu o cămașă albă, închisă până la gât. Părea oarecum ușurat.

— Bună, amice. Îmi pare rău. Ce mai intrare, nu?

Ieșiră din *gendarmerie,* nu înainte de a-și lua respectuos la revedere și porniră iute în direcția mașinii lui Simon. Se opriră brusc în mijlocul trotuarului, iar Billy răsuflă ușurat, de parcă și-ar fi ținut respirația toată după-amiaza.

— Ce-aș mai rade o bere.

— Billy. Simon își puse mâinile pe umerii osoși ai prietenului său. Dacă tu crezi că te-am scos de la poliție ca acum să te duc într-un bar, unde să te încaieri cu cine știe ce arab, ca apoi tot eu să-mi petrec restul zilei încercând să te scot din mâinile jandarmilor, te înșeli amarnic. OK?

Billy rânji cu toată fața.

— Întrebam și eu. Îl bătu ușor cu palma pe obraz. Îmi pare bine să te văd din nou. Ar fi fost și mai bine fără tămbălăul acesta, dar am fost convins că pirpiriul îmi fură mașina. Bun, cum stă treaba?

Când ajunseră la hotel, oaspeții din jurul piscinei începeau să își revină din toropeala indusă de combinația de mâncare bună, băutură și soare. Simon îi privea de pe terasă, iar Billy veni lângă el, cu o bere în mână, aparent complet refăcut după trauma suferită.

— Fiule, îi zise el lui Simon, asta da viață. Se uită spre piscină. O, Doamne — îți vine să plângi, nu alta. Mare noroc dacă aduni suficient material pentru șase batiste din ceea ce poartă ele.

Era limpede că doamnele erau hotărâte să ajungă cât mai aproape de un bronz complet: erau aproape goale, cu excepția unor triunghiuri colorate de pânză care, în majoritatea cazurilor, erau mai

mici decât ochelarii de soare supradimensionați. Simon se uită în direcția zidului și îl înghionti pe Billy.

Abia vizibil în umbra deasă a unui chiparos înalt se ițea vârful unui cap chel.

— Vecinul nostru. Cred că a renunțat la televizor pentru tot restul verii.

Simon îl conduse pe Billy la piscină și îl prezentă invitaților, urmărind amuzat cum fotograful insista să dea mâna cu toate doamnele, nemai dezlipindu-și privirile de trupurile lor unse cu loțiune de plajă. Simon îl lăsă în compania lor tocmai în momentul în care Billy o întreba pe Angela dacă se gândise să se apuce de modelling — oare de câte ori a folosit replica asta? – și porni în căutarea lui Nicole și a lui Ernest.

Toată lumea fu de acord, seara era perfectă: nicio briză nu mișca aerul cald, cerul se înroșise la apus, iar în depărtare munții — doar o ceață violacee. Terasa se animă și, cu o curiozitate politicoasă, localnicii și străinii se amestecară într-un singur grup, urmând îndemnurile lui Ernest, splendid într-un costum roz. Nicole și Simon, înarmați cu sticle de șampanie, se mișcau încet prin mulțime, atenți la paharele invitaților și la conversațiile acestora. Francezii discutau politică, vorbeau despre Tour de France și restaurante. Grupul de oameni de publicitate discutau, ca întotdeauna, despre publicitate. Străinii și proprietarii de căsuțe de vacanță comparau varii probleme cu instalațiile sanitare și, cu un amestec de indignare și satisfacție ascunsă, clătinau din cap auzind cele mai extravagante salturi de preț de pe piața imobiliară.

Billy Chandler și aparatul său de fotografiat se țineau după fetele frumoase; era convins că femeile nu pot să reziste unui fotograf de modă. Fetele de la reviste abandonaseră uniformele lor negre în favoarea bluzelor largi și vaporoase, în culori pale, a colanților și a machiajului discret; se strânseseră în jurul unui decorator care se specializase în arta de a face ca interioarele din vechile case provensale să imite stilul apartamentelor din Belgravia. Johnny Harris îi observa pe toți amuzat și aștepta ca băutura să își facă efectul. Neintoxicați, oamenii erau prea prudenți.

Simon îl găsi în flancul unui grup care îi includea pe Philippe Murat, un scriitor francez care se plângea de neajunsurile de a fi

celebru și o tânără moștenitoare din Saint-Remy, care purta câteva kilograme de aur și o expresie de fetiță bosumflată.

— Ai dat peste vreo dezvăluire, Johnny?

Harris îi zâmbi ușurat.

— Nu-nțeleg o iotă din ce vorbesc. Am mare nevoie de un bârfitor fluent în engleză, care moare de nerăbdare să-și deșerte desaga. Sorbi din șampanie. Un străin amabil și vorbăreț, căruia să-i lipsească total simțul discreției.

Simon cercetă mulțimea de capete vorbitoare până ce găsi chipul pe care îl căuta — o față rotunjoară, bronzată și animată, încadrată de păr creț, șaten.

— Pe ea o cauți, zise el. Este agent imobiliar, e aici de cincisprezece ani. Dacă vrei să lansezi un zvon și să se împrăștie mai abitir decât gripa, tot ce trebuie să faci este s-o asiguri că va fi „strict confidențial”. E poreclită Radio Luberon.

Își făcură loc prin mulțime; Simon o luă pe fată pe după umeri.

— Te fur o secundă căci vreau să-ți prezint un domn de la presă. Lui poți să-i povestești despre vecinii noștri încântători. Johnny, dânsa este Diana Prescott.

— Johnny Harris. Își strânseră mâinile. Am un mic editorial în *News.* Simon îmi spune că mi-ați putea da o idee despre culoarea locală.

Femeia îl privi cu ochi mari, ireal de albaștri și începu să chicotească.

— Așa îi zic în ziua de azi? Păi, cu cine vrei să începErn?

Topul snobilor? Actorii care nu știu să joace un rol? Mafia decoratorilor? Oamenii trăiesc cu senzația că aici viața e liniștită, când colo… Clocotește.

— Abia aștept să aflu tot, zise Johnny. Își însuși sticla pe care Simon o ținea în mână. Asta va rămâne între noi doi și milioanele mele de cititori.

Femeia chicoti din nou.

— Atâta vreme cât nu-mi menționezi numele, dragul meu. Acceptă șampania oferită și Simon realiză că era deja pe jumătate amețită. Acum, îl vezi pe domnul înalt de acolo, cu părul alb, ușor adus de spate, imaginea respectabilității, nu? Ei, cică dă niște petreceri…

Simon se scuză și îl lăsă pe Hanis pe mâini bune. Era ușor euforic, căci băuse pe stomacul gol, și tocmai ochise bufetul din restaurant, când se simți prins de mână. Se răsuci și dădu cu ochii de Jean-Louis în *tenue de fête* — cu o cămașă somon și o haină de culoarea înghețatei de vanilie, care sosise împreună cu un bărbat în costum și cravată bleumarin.

— Permiteți. Jean-Louis zâmbi. Vi-l prezint pe colegul meu, Enrico din Marsilia.

Enrico putea foarte bine să vină direct de la o ședință cu managerii de vârf ai unei companii — era îmbrăcat într-un stil sever, conservator, ras cu grijă. Dar îl trădau o anume rigiditate curioasă, privirea fixă și rece și cicatricea de pe gât care dispărea sub gulerul cămășii. Mai mult ca sigur nu o căpătase într-un birou. Jean-Louis îi explică lui Simon că Enrico se ocupa cu asigurările de viață. Jumătatea de jos a feței se destinse în ceea ce se voia un zâmbet. Ar fi o mare onoare pentru el, zise Enrico, să-l asiste pe Monsieur, dacă la hotel s-ar fi ivit vreo problemă prea presantă sau prea delicată pentru jandarmi. Enrico își aprinse o țigară și îl privi gânditor pe Simon prin cortina de fum. Un loc atât de frumos, atât de aproape de Marsilia — ar fi putut deveni un punct de atracție pentru anumite… elemente de pe coastă. Jean-Louis clătină din cap. *Beh oui.* Trăim vremuri periculoase.

Simon își dădu seama că poate intrase cam impulsiv în afacerea cu hotelul. Enrico aducea cu el umbra unei amenințări, în ciuda politeții și a zâmbetului său nesincer, amenințare ce nu avea nimic de-a face cu asigurarea convențională.

„Noroc cu experiența în publicitate”, își zise el. Măcar știa ce să facă într-o situație ca aceasta.

— Enrico, neapărat să luăm masa împreună, zise el. Vom putea discuta în liniște.

Miss Gibbons se mișca grijulie printre pădurea de picioare, ferindu-se de tocurile cui și dușurile cu șampanie, cu botul lipit de dalele de piatră în căutarea pateurilor căzute pe jos. Ajunse la o bancă de piatră la marginea terasei și înclină capul intrigată. Sub bancă era un obiect mare și extrem de interesant îl adulmecă. Nicio mișcare. Făcu un test și mușcă atentă: obiectul era plăcut moale și

ușor cauciucat. Luă obiectul în gură și porni în căutarea unui loc liniștit, departe de lumea nebună a picioarelor, unde putea să-l distrugă în pace.

Jumătate de oră mai târziu, *Harpers & Queen* se hotărî că era vremea să își împrospăteze machiajul și întinse mâna după geantă. Țipătul ei îngrozit puse punct oricărei discuții; Simon își făcu loc printre invitați, pe jumătate așteptându-se să dea de Billy Chandler cu mâinile la beregata vreunui soț călcat pe coadă.

— Geanta mea! țipă *Harpers & Queen.* Mi-a luat ci ne va geanta!

Simon își luă gândul de la mâncare și începu să caute geanta cu fata disperată; porniră din răsadurile de levănțică și continuară printre oaspeți, până la piscină. În timp ce căutau, fata făcu inventarul tuturor lucrurilor pe care le avea în geantă.

Își ținea toată viața în geanta aia, iar gândul că își pierduse definitiv agenda Filofax o aduse în pragul deznădejdii. Simon, mort de foame, cu un început de migrenă, nu avea niciun chef să asculte teoria lui Jean-Louis, cum că geanta ar fi deja de cealaltă parte a graniței cu Italia, după cât de eficienți erau hoții locali. *Beh oui.*

Un membru al contingentului de publicitate veni în fugă la Simon.

— E OK. Am găsit-o.

Simon se mai învioră.

— Slavă Domnului. Unde e?

— Sub masa mare din restaurant.

Harpers & Queen aproape că leșină de bucurie, dar imediat se panică din nou. Dacă cineva golise geanta cu toate lucrurile din ea, îi furase viața, chiar și agenda în care adunase cu atâta greutate sumedenie de numere de telefon? Pentru o clipă, fata contemplă falimentul social.

— Nu, nu, o liniști tipul din publicitate. Nu cred să lipsească ceva. Nu tocmai.

Când ajunseră în dreptul mesei lungi, găsiră aici un grupuleț de oameni ghemuiți la podea, care se pare că purtau o discuție cu marginea feței de masă.

Unul dintre aceștia ridică privirea spre Simon.

— Am încercat s-o amăgim cu pastă de somon și *quiché,* dar nu e deloc interesata.

Simon și *Harpers & Queen* se lăsară în patru labe și priviră sub masă. Miss Gibbons ridică ochii spre ei și își dezveli colții, pe care încă se mai vedeau fragmente din coperta albastră a pașaportului britanic. Mârâi la ei nemulțumită și trecu la atac, ținta fiind de această dată un tampon Tampax.

— O, Doamne! șopti *Harpers & Queen.*

— La naiba, zise Simon. Unde e Ernest?

Françoise se străduia din răsputeri să îl înțeleagă pe micul fotograf englez. Era un tip șarmant, în plus nu era deloc neplăcut să fii obiectul atenției cuiva, chiar dacă această persoană nu știa decât puține cuvinte în franceză.

— Acum, draga mea, zise el, hai să facem câteva pentru *Vogue.* Ai auzit de *Vogue,* da? *Le top* revistă.

Se trase îndărăt și înclină capul într-o parte.

— Da, așa. Hai să te vedem pe canapea. Bătu cu palma în perna canapelei și Françoise se așeză pe margine. Nu, cred că ar fi mai bine — *tres relax,* OK? Se poate? O mută pe Françoise până ce fata ajunse să stea întinsă pe canapea. Așa. E mult mai bine. Îngenunche lângă ea. Acum, zic să îndoi piciorul acesta — așa — și nasturii de la cămașă… stai, lasă-mă pe mine… și fusta, da, minunat…

Espadrilele în dungi albe și roz cu care era încălțat Ernest nu scoteau niciun sunet. Se opri brusc din drumul său înapoi către restaurant, abia reușind să-și stăpânească sprâncenele ce amenințau să îi zboare de pe frunte, și tuși cu emfază.

Billy Chandler aruncă o privire peste umăr și rânji.

— Hei, Ern, făceam și noi câteva probe aici. Nu mi-ai văzut cumva blițul?

— Să înțeleg că nu era ascuns în bluza domnișoarei. Sau nu ai terminat de căutat?

— Ern, lucram la o poză artistică, doar atât. Îi făcu semn cu ochiul. Hei, te căuta Simon.

Ernest pufni amenințător.

— Îl trimit pe Monsieur Bonetto aici și-atunci poți să faci un portret artistic: tată și fiică. Dar să nu începi fără el, bine?

Grupul adunat în jurul bufetului îi făcu loc lui Ernest, apoi îl urmări cum o ceartă pe Miss Gibbons ca să returneze ce mai rămăsese din gustarea ei. În final o alungă și cățeaua dispăru cu coada între picioare în bucătărie, căutând consolare la Madame Pons. *Harpers & Queen* era în pragul disperării; adună rămășițele molfăite într-o grămăjoară și o puse pe masă.

Agenda scăpase ca prin minune, însă cărțile de credit erau.com postate bine; în plus, avea nevoie de un pașaport nou. Se uită urât la Simon, strângând supărată din buze. Trebuia făcut ceva.

Dar ce anume? Consulatul Britanic din Marsilia era închis peste weekend. Simon se resemnă cu gândul că-și va petrece duminica dimineața la telefon, încercând să dea de consul.

Ernest o conduse pe fată la cea mai apropiată sticlă de șampanie, iar spectatorii se împrăștiară, alegând să se îndrepte spre anexă, unde cineva pusese muzica.

Era aproape miezul nopții când Simon reuși să își ia prânzul la o măsuță de pe terasă, bucurându-se că era în sfârșit singur. În afară de incidentul cu blestematul de câine, totul mersese bine. Nimeni nu părea să se fi îmbătat peste măsură, nimeni nu se luase la harță, nimeni nu-l pocnise încă pe Billy Chandler. Mai devreme sau mai târziu cineva tot va fi în piscină, dar, în ansamblu, seara fusese reușită. Sun din felia de somon și se destinse.

— Ah, *patron,* o binemeritată pauza. Johnny Harris își trase un scaun și se așează la masă. Cum îți mai simți fața? Nu te doare de la atâta rânjit?

Simon înghiți și aprobă din cap:

— Dar tu?

— Mă simt de-a dreptul inferior. Harris își turnă niște vin.

Angela nu mi-a zis niciodată că e licențiată în limbi moderne.

Toată seara a sporovăit cu franțujii, în vreme ce eu am stat ca fraierul într-un colț. Roiau în jurul ei, nu alta. Îți dai seama ce șoc. Nu pare genul cultivat.

Simon își aminti cum era îmbrăcată Angela — o rochie extrem de scurtă, fără spate, din material de culoare neagră și sandale cu tocuri înalte care atrăseseră căutături admirative din partea lui Madame Pons — și izbucni în râs.

— Da, francezilor le plac intelectualii, mai ales intelectualele blonde, cu picioare până la gât. Spune-mi, ai prins ceva interesant de la Radio Lubdron?

Harris scoase un carnețel din buzunar și răsfoi câteva pagini.

— Chestii de milioane, dar, bineînțeles, multe nu pot fi publicate. De exemplu, știi că într-unul din sate stă un tip mai în vârstă care plătește fetele să se dezbrace, cât el le privește și ascultă Wagner, și se îmbată ca un porc cu vin de Porto? Un englez, evident

— Evident, întări Simon. Un francez n-ar bea vin de Porto.

— Ia să mai vedEm. Harris își consultă notițele. Orgii printre ruine, diverse tranzacții pe sub mână — știe o groază despre genul acesta de lucruri — mafia decoratorilor, antichități false, ticăloși veritabili precum domnul Crouch și discipolii lui…

Harris se opri și clătină din cap. Și eu, care am crezut că cel mai interesant lucru care se petrece aici e să stai cu ochii pe struguri, să-i vezi cum cresc. Și când colo, aici găsești de toate, de la adulter la conturi secrete în bănci elvețiene. Nu pare a fi diferit de Weybridge, dacă stau bine să mă gândesc.

— Mda, încep și eu să descopăr latura asta, zise Simon. Se uită peste umărul lui Harris: Jean-Louis și Enrico din Marsilia îi zâmbeau.

— O seară minunată, declară Jean-Louis. Sunt încântat că s-a rezolvat problema cu geanta fetei. Un hoț cu patru picioare, *c'est drole, non?*

— Foarte comic, zise Simon.

Enrico duse mâna la ureche, semnul că vor mai vorbi la telefon.

— Pentru prânz?

— Cu siguranță, Enrico.

— *Ciao,* Simon.

Harris se răsuci pe scaun și îi urmări pe cei doi bărbați îndepărtându-se.

— Cam sinistru tipul în costum bleumarin. Cine e, vreun politician local?

— Asigurări.

— Eu mi-aș plăti rata anuală, în locul tău.

Harris privi spre anexă, unde Angela își demonstra abilitățile pe ringul de dans cu Philippe Murat, și decise că era momentul să intervină. Simon își termină mâncarea. Când Nicole îl găsi, două ore

mai târziu, adormise în scaun cu trabucul pe jumătate fumat între degete.

19

Era ora patru și soarele încă mai dogorea. Ernest era fericit să părăsească terasa, unde discutase despre cerințele unui oaspete vegetarian din Düsseldorf și acum stătea la răcoare în biroul din spatele recepției. Hotelul își luase o pauză de siesta; se terminase cu masa de prânz, mesele erau pregătite pentru cină, un rând aproape nemișcat de trupuri stăteau la soare la piscina, întorcându-se de pe o parte pe alta, ca puii la rotisor.

Nimic nu mai avea cum să se întâmple până la ora șase.

Ernest o trimise pe Françoise să mănânce și se așeză la birou să citească corespondența zilnica, cea mai mare plăcere fiind să deschidă cereri de rezervare. „Sezonul începea să se uimească”, gândi el.

Auzi ușa principală deschizându-se, pași pe lespezi și zgomotul unei răsuflări greoaie. Puse scrisorile deoparte și se ridica în picioare.

— Hei! striga o voce. E cineva acasă?

Ernest nu mai văzuse niciodată un tânăr atât de arătos. Era înalt, numai mușchi. Purta pantaloni negri de ciclism, tricou mulat fără mâneci pe care scria: „TEXAS U. PATRU SAU CINCI DIN CEI MAI FERICIȚI ANI DIN VIAȚA TA”. Părul tuns scurt, ochii albaștri și un zâmbet larg cu dinți perfecți cum numai în America se distribuie.

— Bună ziua, spuse Ernest. Te pot ajuta cu ceva?

— Ce mai faci? Tânărul ridica o mână. Boone Parker? îl caut pe Simon Shaw?

Avea un stil de a vorbi tipic american, la sfârșitul fiecărei fraze avea parcă un semn de întrebare.

— Boone, ce bine îmi pare să te vând! Te așteptam. Eu sunt Ernest. Tânărul dădu din cap. Domnul Shaw ar trebui să apară în câteva minute. Îndrăznesc să-ți recomand să iei ceva de băut de la bar. Ridica telefonul pentru a da comanda la bar.

Ce ai dori?

— Două beri? Ar fi minunat.

— Bineînțeles, spuse Ernest, câte una pentru fiecare mână.

Boone termina prima bere dintr-o suflare.

— Omule, aveam nevoie de asta. Am venit pe bicicleta.

Făcu el o grimasă spre Ernest. Aveți niște dealuri afurisite pe aici.

Cum bea ceva mai încet a doua bere, Boone îi împărtăși lui Ernest primele lui impresii despre Franța, care spunea el, era marfa, chiar dacă nu întâlnise prea multe fete. Dar era bine să fie acolo în capitala mondială a ciclismului, deoarece asta era una din pasiunile lui — sau, după cum o descrisese el, super treabă. Asta și gătitul, nu era foarte decis ce dorea să ajungă, următorul Greg Lemond sau următorul Paul Bocuse. Era roți contra farfurii.

Lui Ernest îi venea greu să și-l imagineze pe puștiul ăsta deasupra unei cratițe cu mâncare cu mâinile alea mari, dar Boone îi explica faptul că era genetica problema cu mâncarea.

— Tata are de a face cu mâncarea, Ernie. Mâncarea în genele mele? Gătesc de la nouă ani — atunci numai ouă și fasole congelată și chestii d-astea —, iar acum studiez *cuisine.* Aproape că m-am dus la una din școlile alea de gătit din Paris, știi? Locuri din alea în care îți fac fundul arșice dacă nu știi să faci roșiile *coulis* cu o mână legată la spate. Îmi place la nebunie chestia asta a francezilor, sunt foarte serioși.

— Ei bine, tinere Boone, spuse Ernest, cred că va trebui să te întâlnești cu bucătarul nostru. Cum stai cu franceza?

Boone se scarpină în cap și ridică din umeri.

— Rudimentara? Cu spaniola stau bine, dar cred că asta nu prea contează aici. Lucrez la ea. El bău și ultima sorbitura de bere și privi la ceasul din spatele biroului. La naiba, trebuie să plec. Am ore la cinci.

— Îi voi spune domnului Shaw că ai trecut pe aici.

— Sigur. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Emie. Ai grija de tine, auzi?

Ernest stătu în ușă și îl privi cum se urcă pe bicicleta și pedalează. „Ce tânăr promițător, gândi el, și aparent destul de nepângărit, deloc ce te-ai aștepta de la fiul unui miliar dar”. Câteva dintre expresiile folosite de el nu îi erau însă foarte clare.

Nicole și Simon, roșii în obraji și vinovați după o după amiază petrecută în pat, sosiră la hotel unde îi găsiră pe Françoise și pe Ernest puși la zid de o bătrânică măruntă și foarte iritată. Simon o recunoscu pe nevasta perversului care locuia lângă ei. Madame avea motive să creadă că unul din musafirii hotelului se expusese la soare nud. Simon tocmai încerca să pară terifiat de acest gând și să o convingă pe

Madame că trebuia să fi fost vorba de cineva care avea costumul de baie de o culoare apropiată de cea a pielii. Când fu întrerupt de un musafir francez care îi ceru să facă ceva în legătură cu voyeur-ul care se holbează la nevastă-sa și nu vrea să înceteze. *Incroyable!*

Urmă un moment de liniște în care cei doi protagoniști realizară că sunt în tabere adverse.

— *Imprudent voyeur!*

— *Nudiste!*

— *Insupportable!*

— *Scandaleux!*

Simon o conduse ușor pe Madame la ușă, dând din cap cu toată solemnitatea, în timp ce Ernest făcea același lucru cu clientul. Nicole și Françoise se strecurară în birou chinuindu-se să-și păstreze fețele serioase. Când intră și Simon câteva minute mai târziu, nu arăta ca un om care obținuse încă o victorie în diplomație.

— Nu știu de ce râde ti, spuse el. Este o criză de moralitate.

Madame însăși mi-a spus.

— Ce putem face?

— Dumnezeu știe. Ne-am oferit să facem zidul mai înalt, dar ne-a spus că astfel le-ar bloca soarele.

Françoise chicoti.

— Cumpără-i lui bărbată-său o scară mai mică.

Simon se bătu cu degetul pe frunte.

— Sigur. Ce minunat este să avem alături de noi o minte logică franțuzească.

El și Nicole merseră să se întâlnească cu Ernest, care reușise să-l calmeze pe soț cu arma cea mai redutabila pe care o are un hotelier, șampanie pentru cei doi din partea casei, iar acum fredona fericit în timp ce făcea mici ajustări la mesele din restaurant. Le povesti

despre vizita lui Parker Boone — un tânăr așa de plăcut și foarte bine clădit —, iar apoi scoase o scrisoare din buzunar.

— Asta a venit pe adresa hotelului, dar cred că îți este adresată numai ție. I-o dădu lui Simon. Ai un unchi artist? Dacă este așa, atunci l-ai ținut ascuns bine.

Simon privi la scrisul lăbărțat de pe o foaie care avea antetul Pensione San Marco:

Salut mucos mic ce ești.

Vești despre stabilimentul tău au ajuns până la mine în Veneția, unde eu și muza mea împărțim priveliști celeste cu alți 50.000 de turiști japonezi. Pictatul este practic imposibil. Tânjesc după lumină și spațiu, după mirosul de cimbru și lavandă, o tresărire de piele aurie, aspectul dur al pietrei care se urcă la cer. Ah, Provence!

Am fonduri suficiente pentru un bilet de tren până în Avignon, vă trimit datele sosirii mele pentru a putea face pregătirile necesare. Nu este niciun motiv pentru mine să mă întorc la Norfolk imediat, așa că va fi suficient timp pentru a reînnoda relația noastră, pe care eu o prețuiesc cel mai mult.

Pe curând, cum se spune în Franța! Iubitorul tău unchi.

William

P.S. Acum mi se spune de către critici Goya din Norfolk. Ar fi falsă modestie din partea mea să mă cert cu ei. Adu-mi nud urile, băiete! Pensulele mele tremură de nerăbdare.

— La dracu’. Simon îi pasă scrisoarea lui Nicole. Nu cred că ți-am spus despre el, nu?

Nicole agită scrisoarea.

— Este faimos unchiul ăsta?

— Nu atât de faimos pe cât și-ar dori el. Îl văd o dată la trei sau patru ani și este de fiecare dată falit, de obicei pe drumuri, fugind de vreo văduvă căreia i-a promis că o ia de nevastă…

Simon făcu pauză și îl privi pe Ernest. Nu-l putem lăsa să ocupe o cameră aici pentru prea mult timp. Va considera că a murit și a ajuns în rai. Nu vom mai scăpa niciodată de el.

— În acest caz, dragule, spuse Ernest, ar fi bine să-i găsim repede o văduvă, nu? Este prezentabil unchiul William?

Simon se chinui să-și aducă aminte ultima întâlnire cu el, arăta ca un pat nefăcut, într-un costum antic, mirosind a whisky și terebentină.

— Nu într-un mod convențional, Ern, nu. Dar se pare că femeile îl plac.

— Ah, atunci avem o speranță. *Cherchez la veuve*, Nicole. Ernest făcu semn cu mâna unui cuplu care se piscină și se ducea să se îmbrace pentru cină. Trebuie să plec, suntem ocupați la maximum la noapte — *le tout* Lubéron a auzit de draga de Madame Pons.

Îndrepta o față de masă după care intră în bucătărie.

— Iată un om, spuse Nicole, care și-a găsit *métier.* Este atât de fericit! Toți îl iubesc, știi?

— E ciudat. Am schimbat locurile, este complet invers decât era în Londra. Aproape am senzația că trebuie să îmi fac programare ca să îl văd. Știi ce mi-a spus? Trebuie să luăm cina împreună într-o zi și să mai discutăm și noi. Simon râse. Este exact ceea ce obișnuiam eu să-i spun.

— Asta te îngrijorează?

Simon privi în jos spre fața ei. Jumătatea aia de zâmbet nu se prea potrivea cu seriozitatea ochilor ei.

— Eh, mă obișnuiesc eu.

Nicole se întinse să-i aranjeze gulerul de la cămașă. Cum naiba putea un om să ajungă atât de neîngrijit doar mergând dintr-un loc în altul?

— Dacă te îngrijorează trebuie să vorbești cu el treaba asta.

Nu te purta ca un englezoi.

— Bine, îi spuse el, punându-și palmele sub fundul ei și ridicând-o de la pământ ca s-o sărute pe gât. Un chelner care ieși din bucătărie se opri din mers și șopti:

— *Bon appetit.*

Și se întoarse de unde venise.

Nu era surprinzător, gândi Simon mai târziu, că atât de mulți oameni visează cu ochii deschiși să aibă un restaurant al lor. El privi în jur pe terasă. Toate locurile erau ocupate, fețe animate de lumina lumânărilor, râsete și conversație, iar Ernest anticipa ce doreau

clienții lui, fără să fie nevoie ca ei să-l cheme, toate mesele lui erau mulțumite. Totul părea ușor. Nimeni, observând panorama aceasta cu oameni relaxați, nu își putea imagina cât efort era în bucătărie pentru a le produce — degete tăiate, piele julită, sosuri la secundă, sudoarea, înjurături și lucruri vărsate, și întotdeauna, în fața clienților trebuia afișată o mină calmă și sigură, gesturi sigure, solicitudine, și răbdare imensă, calitățile ce definesc un chelner bun.

Simon încercă să asocieze anumite stereotipii cu diversele naționalități. Grupul acela foarte bronzat, unde bărbații purtau prea multe bijuterii, iar femeile comandau Bordeaux, în loc de vinuri locale, trebuie să fie germani — prosperi, masivi și gălăgioși. Orice masă de la care se ridicau fuioare de fum de țigară trebuie să fie francezi, la fel cum o masă de nefumători cu mai multă apă decât vin și care sunt beți, atunci trebuie să fie americani. Englezii pun unt pe pâine și comandă cel mai greu desert. Elvețienii mănâncă foarte ordonat și își țin coatele în afara mesei, alternând sorbitura din paharul de vin cu una din cel de apă, cu precizie de metronom. Simon zâmbi când îl văzu pe Ernest cum valsează printre mese cu ochii în patru.

Părea că el conduce acest restaurant de ani. Nicole spusese că acesta este un bărbat care își găsise *metier.* „Și iată unul care încă mai caută”, gândi Simon.

De îndată ce hotelul fusese pus pe picioare și începuse să funcționeze, el avusese un sentiment aproape dezamăgitor.

Ernest și Nicole erau cei care conduceau hotelul, locul intra într-un ritm, și singura persoană care nu avea ceva concret de făcut era tocmai proprietarul. Era oare el în stare să întrețină musafiri și să calmeze vecini isterizați pentru următorii câțiva ani? Cât de diferit era acest lucru de momentul în care încheia contracte cu Ziegler și Jordan. Scala de măsură era complet diferită, dar tehnica lor de rezolvare era familiară: tact, răbdare și rahat.

Simon părăsi restaurantul dând din cap și zâmbind în timp ce trecea printre mese și se duse la etaj. Nicole și Françoise erau în birou, împărțind o sticlă de vin și hârțogăria de zi cu zi. Nu mai era mare lucru ce putea face el acolo. Nicole îl salută din birou, îi trimise un sărut și-i spuse că o să se vadă acasă. El păși în aerul rece al

serii, văzu lumina încă aprinsă la cafenea și se duse acolo pentru un pahar de *mare* și companie.

Ambrose Crouch stătea la o masă lângă perete. Carafa din fața lui era pe jumătate goală. Trebuia să fi mâncat ceva. El privi cu ură la spatele lui Simon și simți cum vinul pe care îl băuse până atunci îi provocase arsuri la stomac.

— Vrei să scapi de prietenii tăi, turiștii?

La auzul vocii lui Crouch, Simon se întoarse și recunoscu fața malefică, și se întoarse la băutura lui.

— Ce s-a întâmplat? Acum nu mai vorbești decât cu germani bogați, asta e? îl pupi în fund pe Fritz și apoi îi iei banii? Crouch își termină vinul și râse. Bineînțeles că ai avut destulă practică. Un om din publicitate știe totul despre asta.

Simon îl privi și apoi pomi spre masă. Crouch privi în sus spre el.

— O vizită din partea patronului. Sunt onorat

— Cred că ești nervos. De ce nu te duci acasă?

— Nu ești tu patronul cafenelei, spuse Crouch indicând spre cana goală și se așează pe spate în scaun. Sau este și ăsta unul din planurile tale? O mică renovare cu gust pentru turiști?

Simon se gândi să plece. Iritarea scotea ce e mai bun în el.

Se așeză.

— Și tu tot un turist ești. Numai că ești aici de mai mult timp decât toți. Nu ești un nativ cum nici eu nu sunt. Și peste toate tu mai ești și ipocrit — toate prostiile alea din articolul tău, cu oroarea care este progresul și așa mai departe; progresul îți convine când te servește pe tine.

— Nu mai spune.

— Exact. Ai un telefon, ai un fax, ai electricitate, presupun că ai și o baie. Toate astea înseamnă progres, nu-i așa?

— Și tu cum numești invazia asta în aceste sate? Oameni care își fac o casă aici numai pentru a veni două luni de zile în vacanță pe an?

— Ai prefera să le lase în paragină, presupun. Știi mai bine decât mine că populația tânără s-a strămutat de ani de zile, pentru că preferă să muncească la oraș decât la câmp. Unele dintre satele astea ar fi murit fără turism.

Crouch rânji.

— Unde am mai auzi eu asta?

— Întâmplarea face să fie adevărat.

— Deci trebuie să ne retragem toți acum pe terenurile de golf și în baticuri și în vile și blocaje în trafic — presupun că asta numești tu salvarea satelor?

— Turismul este un fapt al vieții. El poate fi făcut prost sau bine, nu îl poți ignora sperând că va dispărea.

— Eu nu îl ignor, după cum vezi.

Simon rămăsese fără răbdare și *marc.*

— Nu, nu o faci. Tu trăiești înjurându-l, iar uneori nici nu ai curajul să îți pui numele pe propriile opinii.

Crouch îl privi, un zâmbet îi străbătu fața.

— Nu știu despre ce vorbești. Mai sunt și alții care îmi împărtășesc opiniile, că turismul este o epidemie vulgară.

Simon împinse scaunul în spate și se ridică în picioare.

— Și ce fac de sărbători acești alții? Unde se duc? Sau rămân acasă simțindu-se superiori?

Era o egalitate nesatisfăcătoare, se gândi Simon în timp ce părăsi cafeneaua. Era un subiect pe tema căruia s-ar fi contrazis cu plăcere cu oricine, mai puțin cu jurnalistul acela beat și grețos. El stătu pentru moment privind în sus la cerul de culoarea cernelii și admise că oricum îi plăcuse. Era o schimbare de la plezanteriile perpetue la care era supus în calitate de gazdă la hotel. Și lucrul acesta îl puse pe gânduri. Turismul transformase coasta Mediteranei într-un loc aglomerat și poluat.

Se va întinde chestia asta în toată Provence? Sau au fost trase niște învățăminte? Crouch avea fără dubiu o parte de dreptate, chiar dacă era un snob și un idiot arogant. Simon zâmbi pentru sine în întuneric. Era în pericol de a deveni rezonabil.

Boone Parker căpătase obiceiul de a veni pe bicicletă la hotel, aproape în fiecare după-amiază, atras atât de pasiunea pentru gastronomie și perspectiva de a o urmări pe Madame Pons gătind, cât și de dorința tot mai crescândă de a depăși barierele lingvistice existente între el și Françoise. Îi amuza pe Simon și pe Ernest să vadă cum cei doi își dau târcoale ca două animale încercând să creeze un pod între engleza texană și franceza provensală. Boone

putea să-și ceară porția zilnică de bere în franceză, iar Françoise reușea să salute în engleză.

Ei ajunseseră la o lecție mult mai avansată într-o după-amiază, identificând părți ale corpului, când studiile fuseseră între rupte de un telefon din gara Avignon. Unchiul William sosise de la Veneția.

Simon îl găsi la barul gării cu un pahar de *pastis* în față, făcându-și vânt cu pălăria lui de pai. Purta aceiași pantaloni cu care avea impresia că îl văzuse și ultima oară.

— Dragă băiatule, dacă ai ști ce bine îmi face la inimă să văd o față familiară în țări străine — și atât de brună. Arăți bine, probabil că îți face bine viața în Provence, și de ce nu ar fi așa.

El își dădu părul pe spate și își puse pălăria pe cap, goli și ultima urmă de *pastis,* ridică din umeri și începu să se caute prin buzunare. O mică formalitate și apoi putem pleca. Scoase un pumn de monede și le privi dezamăgit de parcă se aștepta la un sul de bancnote valoroase.

— Ah, crezi că acceptă să achit în *lire?*

Simon plăti nota. Ridică cele două valize ponosite de piele ale unchiului William și merseră spre mașina aflată în parcare.

Bătrânul se opri atât de brusc, că Simon aproape îl doborî.

— Stai! Uite paznicii neînduplecați ai palatului papal! ridică el mâna către fortificațiile din partea cealaltă a drumului.

Sufletul istoriei, șocul luminii! încântător, încântător. Simt deja că am intrat în grația muzelor.

— Hai să ne dăm din calea autobuzului.

Unchiul William puse ochii pe țigările de foi ale lui Simon când ajunseră în mașină și își aprinse una cu o mare satisfacție.

Veneția nu fusese o experiență fericită, spuse el. Înghesuiala și prețurile, porumbeii ăia enervanți peste tot, neînțelegerea legată de factura de la *pensione* — nu, nu regretase deloc că plecase de acolo. Dar ce fericire să găsească sprijin și adăpost în Provence, unde un artist poate înflori la soare.

— Am o mică problemă cu sprijinul și adăpostul, unchiule Willy. Hotelul este foarte ocupat în perioada asta.

— Un detaliu, băiatule, un detaliu. Doar mă cunoști. Nevoile mele sunt puține și simple. Trase lung din havană. Un pat amărât într-un pod, undeva, niște supă și o coajă de pâine.

Simon știa ce însemna asta.

— Cu banii stai bine?

Unchiul William scutură țigara și suflă în vârful acesteia.

— Sunt și eu afectat de recesiune.

— Ești falit

— Am probleme cu intrările de capital.

— Ești falit

— Am de încasat niște bani.

— Iar ai de încasat? Aceiași bani?

Unchiul William refuză orice discuție legată de situația lui financiară, își întoarse atenția asupra frumuseților naturii. Când ieșiră din Avignon și trecură pe lângă o prostituată cu BMW, acum în ținuta de vară, pantaloni scurți, pantofi aurii cu tocuri foarte înalte, bătrânul își ridică pălăria galant și murmură:

— Fermecător, fermecător.

Simon scutură din cap și se întreba unde îl va caza pe unchiul William, pentru că la hotel nu putea sta mai mult de o săptămână. Toate camerele erau rezervate.

— Un bănuț pentru gândurile tale, băiatule.

— Încercam să mă gândesc unde te vom caza. Cât timp ai de gând să stai? Unchiul William murmură de încântare când trecură pe lângă un câmp de

floarea soarelui, rânduri precise și toate îndreptate în aceeași direcție, ca și cum ar fi fost aranjate una câte una.

— Cine știe? O lună? O viață? Uite câți am i-au trebuit lui Cezanne să picteze Sainte-Victoire. Flutură cu țigara spre peisajul de afară. Acest peisaj splendid — colțul de stâncă, măslinul, iarba viu colorată — aceste lucruri trebuie sorbite cu grijă, ca un vin bun, nu dat pe gât Schimbarea anotimpurilor, sunt convins că îmi vor oferi inspirație nesfârșită, zise el, se aplecă și îl bătu ușor peste genunchi. Și mai este și avantajul de a fi aproape de o persoană iubită.

— Mă temeam de asta, murmură Simon mai mult pentru el.

Unchiul William era, după cum se și aștepta, încântat de hotel și cum nu era prost, mirosise imediat că Ernest îi va putea fi un aliat de nădejde. La numai o oră de la sosire, el sugerase să-i facă portretul.

— Un cap de proporții clasice, spuse el, îmi aduci aminte de un anume imperator roman — și când insistă ca Miss Gibbons să fie

inclusă în tablou la picioarele lui Ernest, nu mai era nicio urmă de îndoială că stabilise începuturile unei legături strânse. Goya din Norfolk își găsise adăpost peste vară.

20

Cicliștii respirau ușor, picioarele se mișcau în sus și în jos într-un ritm regulat, ca pistoanele unui motor. Privindu-i cum urca dealul pe drumul abrupt spre Gordes, era dificil să-și imagineze acea primă expediție, cu mușchii lui nepregătiți, înjurăturile și tușea. Generalul era mulțumit. Arătau ca alte sute de cicliști care făceau parte din cluburi serioase și care alergau ușor o sută de kilometri pe canicula, fără niciun efect vizibil, în afara transpirației abundente.

Făcuseră un ocol mare până la Isle-sur-Sorgue, pe la Perenes prin Venasque și Murs, înainte de a intra pe D2, și apoi, la final, un ultim deal de urcat, drumul din spatele satului Gordes, asta pentru a le crește apetitul pentru dejunul pe care li-l pregătise Generalul în hambar.

Făcuse eforturi considerabile pentru aceasta masa, aranjase scaunele, masa și grătarul pentru *gambas* și felii groase de *gigol.* Erau saci cu gheața pentru *pastis* și *rose,* și o duzină de Châteauneuf pe care le păstrase pentru ultima duminică de antrenamente, ultima lor duminica de oameni săraci.

El o luase înainte ca să aprindă focul, și privise cum flăcările cuprindeau cărbunii și aceștia își schimbau culoarea din negru în gri. Turnă *pastis* în pahar și admiră, ca întotdeauna, cum lichidul devine tulbure atunci când îi adaugă gheață și apă. Ridică paharul și închină în cinstea sfântului care îi *ocrotește pe* spărgătorii de bănci. Trebuia să fie unul, gândi el; era câte un sfânt pentru orice și oricine în Franța. „Dă-ne noroc, oricine ai fi, și săptămâna viitoare pe vremea *asta* voi număra prada”.

Auzi zgomot de discuții și râsete; băieții se îndreptau spre el, împingând bicicletele de ghidoane pentru à la proteja roțile de pietrișul de pe jos.

— *Bravo, mes enfants!* Cine vrea apă și cine *pastis?*

Se așezară cu toții în jurul mesei pe scaune, ștergându-și fețele de transpirație cu șepcile de pe cap.

— Azi, spuse Generalul, vom mânca, ne vom îmbăta și vom dormi în șanț. Dar mai întâi, zece minute discuții de afaceri.

Așteptă până terminară toți de băut și încetaseră zarva.

Șapte fețe întunecate se întoarseră către el.

— *Bon.* Generalul așează pe masă șapte perechi de mănuși subțiri de cauciuc și două chei. Fiecare dintre noi a fost amprentat de poliție atunci când am intrat la *pissoir,* deci noaptea veți purta mănuși. Nu le veți da jos nici să vă scărpinați în fund. Acum, uitați aici — puse un pachet de țigări pe masă — aceasta este ușa din spate, cea pe care veți ieși. Apoi puse un pahar lângă țigări. Aici, imediat după intrare, voi parca duba — voi pândi toată ziua să prind locul liber, așa că puteți fi siguri că va fi acolo. Bicicletele vor fi înăuntru. Pe timpul nopții le voi scoate și le voi lega de gardul de protecție de lângă dubă. Un singur lanț lung, un singur lacăt. Păstrați mănușile pe mâini pentru lanț, OK? Șapte capete se mișcară aprobator. Generalul ridică cheile. Acestea deschid lacătul. Dacă pierdeți una, avem și o copie. Dacă le pierdeți pe amândouă atunci sunteți *foutu.* Jojo, Bachir, veți lua fiecare câte una, legați-o la gât, vârâți-o în nas, faceți ce vreți voi, dar nu o pierdeți. Generalul ridică paharul, sorbi din el și își mustața. Am pantaloni și bluze de trening pe care să le purtați peste echipamentul de ciclism. Sunt vechi și proveniența lor nu poate fi verificată. Va trebui doar să le aruncați. Vă veți uda când veți forța intrarea, dar veți avea toată noaptea la dispoziție să vă uscați. El privi împrejur și zâmbi. *Voilà, c'est tout.* Tot ceea ce avem de făcut este să numărăm banii la final.

Vreo întrebare?

Era liniște în timp ce oamenii se holbau la grămada de mănuși de cauciuc și la cheile de pe masă. Toate lunile astea, iar acum aproape sosise timpul să o facă. Generalul știa ce gândeau ei: și dacă nu va funcționa? îi aștepta din nou calvarul închisorii.

— Prieteni, spuse el, nimic nu va merge prost. Aveți încredere în mine. El lovi ușor cel mai apropiat umăr. Ce e în neregulă cu voi? Nimeni nu mă întreabă ce avem la masă?

Unchiul William apelă la tot șarmul și viclenia unui profi tor experimentat în așa fel încât reușise să-și rezolve situația locativă, și își făcea bagajul să se mute în casa închiriată de Ernest în sat, unde dormitorul liber avea să devină atelierul pictorului. Era esențial, după cum spusese el, să surprindă esența persoanei lui Ernest, înainte de a-l portretiza pe pânză. Probabil că va putea să o lungească preț de câteva săptămâni bune înainte să se apuce de muncă, iar după aceea urma impozanta Madame Pons. Nici ea nu fusese insensibilă la ideea de a i se face un portret, după ce unchiul William o flată comparând-o cu *Odalisque.* De ce să aibă Luvrul toate comorile, spuse el, și zări o anume sticlire în privirea ei. Da, Provence era pe gustul unchiului William, care nu avea de gând să se întoarcă prea curând în căsuța lui amărâtă din Norfolk. Era bineînțeles mica problemă a lipsei de lichidități, dar Simon putea să fie convins să-i ofere un avans. Între timp, cazarea era gratis. Unchiul William închise geamantanul, își potrivi batista veche de mătase în care ascundea două țigări de foi furate, și coborî căutând pe cineva care să-l facă cinste cu un pahar de băutură.

Simon și invitatul lui stăteau la o masă din colț. Enrico din Marsilia își scoase ochelarii de soare și dădu din cap admirativ privind spre terasă.

— Mă mulțumește să văd cât de bine îți merge cu hotelul, spuse el. Probabil că ești un om foarte ocupat. Sunt onorat că ți-ai făcut puțin timp ca să luăm prânzul împreună.

Simon încercase să scape de el zile întregi, dar erau multe aluzii din partea lui Jean-Louis care-i sugerase că nu era bine ca Enrico să fie dezamăgit, mai ales că acesta începuse să poarte un interes personal față de succesul hotelului.

— Abia am așteptat să ne întâlnim, spuse Simon. Ce ai vrea să bei? Un pahar de șampanie?

Ennco puse mâinile pe masă, avea manichiura făcută recent. Ceasul subțire de aur era îngropat în părul des de pe încheieturi. Costumul era din mătase, de culoare albastru-închis.

— Oh, sunt doar un băiat din Marsilia, spuse el. Beau *pastaga.* Ricard.

Simon comandă două *pastis,* și se întrebă ce subiecte de discuție ar putea aborda la o întâlnire cu un mafiot. Care sunt noile tehnici de

jecmănire? Creșterea aberantă a prețului cocainei? Efectul inflației asupra pieței furturilor?

— Ei bine, spuse el. Este o zi frumoasă azi.

Enrico zâmbi. Dar supraveghea din ochi terasa unde mesele se umpleau cu oaspeții îmbrăcați lejer ai hotelului.

— Vreme foarte profitabilă, spuse el. Soarele deschide portofelele.

Sosiră băuturile și Enrico închină în cinstea prosperității hotelului. Cicatricea lungă de pe gât, deveni foarte vizibilă când acesta sorbi din băutură, iar Simon făcu un efort mare să nu se holbeze la ea, observând cât de aproape de venă era.

Enrico își aprinse o țigară, trase adânc fumul în piept și se aplecă în față.

— Monsieur Shaw, vin la tine ca prieten, ca un om care vrea să vadă că munca ta este răsplătită, să-ți vadă investiția crescând. Dădu din cap și sorbi din nou din pahar. O investiție destul de mare, bănuiesc.

Simon făcu toate eforturile să pară relaxat și ridică din umeri.

— Nimic bun nu este ieftin în ziua de azi.

— Exact. Ca om de afaceri, trebuie să înțelegi că investițiile trebuie protejate.

„Hai că acum începe treaba", gândi Simon, și zâmbi ușurat când un chelner veni să le aducă meniurile.

— Îți recomand ravioli cu brânză și spanac. Madame Pons prepară ea însăși pastele.

Enrico studie meniul linie cu linie, ca și cum ar fi trecut în revistă un contract.

— Da, spuse el, ravioli, și apoi iepure cu măsline. Și sper să mă lași să plătesc eu vinul. Am o slăbiciune pentru Cote Rotie.

„La 540 de franci sticla, gândi Simon, nu te voi contrazice". De fapt, gândul de a-l contrazice pe Enrico în orice domeniu nu i se părea un lucru inteligent. Omul acesta avea ceva brutal în el, iar Simon se întrebă ce fel de propunere va face atunci când se va ajunge la asta. La dracu'. Vii la țară ca să ai liniște și ajungi să mănânci ravioli cu un mafiot.

Enrico mâncă cu mare fast, încet, tamponându-și buzele din timp în timp cu un șervețel. În timp ce așteptau să vină felul principal, reveni la subiectul lui despre protecția investiției. Auzise oare Simon,

din întâmplare, de afacerea Deux Garson din Aix? Descoperiseră suficientă dinamită în toaleta lor cât să poată arunca în aer cafeneaua și jumătate din Cours Mirabeau. Complicațiile de acest gen făceau ca afacerile din Provence să fie foarte imprevizibile. „Imaginează-ți, toată munca, toate milioanele de franci investite și apoi…” Enrico dădu din cap cu tristețe, constatând la ce ajunseseră să se preteze unii oameni, dar se lumină când sosi iepurele, se aplecă deasupra farfuriei și inhală mirosul.

— Ah, da, spuse el. Un sos corect, un sos îngroșat cu sânge.

Simon începu să-și piardă apetitul atunci când Enrico continuă să vorbească despre jafuri, mutilări și răpiri de persoane, toate presărate cu complimente pentru bucătar și vin, timbrul vocii rămânând același indiferent de subiect.

Crimele și plăcerile culinare fură abordate pe același ton, confidențial.

Până la urmă, Simon încercă să conducă discuția într-un loc unde Enrico trebuia să fie mai explicit în legătură cu adevăratul motiv al vizitei lui. „Nu era foarte diferit de ce se întâmplă în publicitate, se gândi el. Nimeni nu aborda subiectele serioase înainte de cafea”.

— Enrico, lucrurile astea pe care mi le spui tu — lucrurile astea se întâmplă în marile orașe, nu în provincie, nu? Timpurile se schimbă, prietene. Este o piață foarte competitivă acum, și prea mulți amatori își fac loc în afaceri.

Scutură din cap. Amatorii sunt nerăbdători și lacomi. Ei nu înțeleg principiul vital al unei afaceri organizate.

Fumul de țigară pluti în aer.

Simon se întrebă care o fi acel principiu în branșa lui Enrico. Mai ușor cu dinamita și nu arunca în aer atât de mulți clienți, probabil.

— Adică…?

— Toată lumea trebuie să aibă profit.

— Da, bineînțeles. Dar nu sunt sigur cum intră un hotel în ecuația asta.

— Ah, Enrico trase din țigară. Este foarte simplu. Tu folosești rufe. Ai nevoie de materie primă pentru bar. Camerele tale, din timp în timp vor trebui revopsite. Tu cumperi carne și pește. Splendida ta piscină trebuie întreținută. Înțelegi?

Simon înțelese.

— Am colegi, continuă Enrico, în toate aceste afaceri, oameni de cea mai mare calitate. Ei vor fi încântați să te ajute. Îți pot promite asta. Rosti cuvintele cu convingerea unuia care era obișnuit să îi determine pe alții să facă exact ceea ce le spunea el. Îți garantez că vei fi mulțumit. Pe oamenii aceștia îi folosesc și eu personal, la casa mea din Marsilia. Sunt calificați.

Ca bonus, se gândi Simon, luna asta este ofertă specială, nu vei fi aruncat în aer, răpit, decapitat sau jefuit Pare o oportunitate care apare o dată în viață și care nu poate fi ratată.

Simon se simțea de parcă ar fi fost la un interviu cu mana gerul băncii din iad.

— Cred că voi lua un *digestif,* Enrico. Tu?

— *A vieux marc.* Réserve des Légats, dacă ai, de la Châteauneuf. Vezi? Sunt un afacerist local. Întrețin afacerile locale. Zâmbetul lui Enrico se lărgi cu trei milimetri. Și voi plăti pentru masă. Insist.

— Toată lumea trebuie să facă un profit, nu-i așa?

— Exact, prietene. Toată lumea trebuie să profite.

Jojo parcă duba în parcarea de vizavi de hotel, lângă un Mercedes negru masiv. Șoferul era de asemenea mare și negru. Șoferul îl urmări pe Jojo cum deschide ușa dubei, atent să nu atingă Mercedesul. Fusese ceruit în dimineața respectivă, ca în fiecare zi de altfel. Cei doi se salutară dând din cap, iar Jojo traversă strada, ținând cu delicatețe plicul între arătător și degetul mare, ca să nu îl murdărească. Își scutură cizmele pe trotuar și intră.

Din motive personale, Jojo era întotdeauna fericit când trebuia să vină la hotel și se oferise voluntar atunci când Fonzi avusese nevoie să-i trimită lui Simon o factură. Puse plicul în podul palmei în timp ce privea holul gol de la recepție. O auzi pe Françoise vorbind la telefon și păși pe terasă, în speranța că o va întâlni pe Madame Pons, care ocupa o mare parte a viselor lui.

Privi pe mese. Poate că ea lua un *digestif* cu unul din clienți, răcorindu-se după căldura din bucătărie. Avea fantezii despre părți calde ale corpului ei, ușor acoperite de transpirație, și își feri ochii de soare pentru a cerceta împrejurimile.

Iată-l pe patron, englezul, cu jacheta sprijinită de spătarul scaunului, vorbind cu… Jojo zăbovi o secundă, ca să se uite mai

bine, era un tip în costum pe care îl mai văzuse în ziare.

— *Monsieur?*

Jojo se întoarse și o observă pe Françoise zâmbindu-i.

O fată drăguță. Încă douăzeci de kilograme pe ea și devenea o femeie adevărată.

Îi predă plicul și se întoarse spre dubă. Acum știa al cui era acel Mercedes. Deschise ușa cu mare grijă și plecă spre *chantier.* Oare ce avea de a face englezul cu un om de asemenea factură?

Nicole ascultă cu mare uimire relatarea despre prânzul lui Simon. Era șantaj, era intolerabil, poliția trebuia informată, acest gangster trebuia închis. Ea ar fi sunat imediat la *gendarmerie.*

Simon îi luă mâna în a lui când ea se întinse după receptor.

— Nu deveni isterică. Ce crezi că va face poliția — o să-l aresteze pentru că mi-a făcut cinste cu o masă? El nu m-a amenințat — ei bine, cel puțin nu direct. Doar mi-a spus niște povești înfricoșătoare.

Nicole se plimba agitată de colo-colo fumând nervos.

— Este imposibil. Trebuie să facem ceva.

— Ce? Să o punem pe Miss Gibbons pe el? Săi spunem că suntem mulțumiți cu cei care ne spală rufele acum?

Doamne, nu știu dacă este serios sau dacă joacă la cacealma.

Pare că încearcă o nouă abordare a afacerii. Nicole? Ea se opri din mers. Calmează-te!

— Sunt foarte supărată.

— Uite, hai mai întâi să aflăm câte ceva despre el și apoi vom decide ce putem face.

— Să presupunem că este ceea ce crezi tu că e?

Simon ridică din umeri.

— O să angajez pe cineva să-l ucidă sau voi schimba personal lenjeriile.

— Nu poți fi serios.

— Am renunțat la a mai fi serios. Am un unchi lunatic care îmi cere bani de buzunar, am o vecină isterică al cărei soț trăiește în vârful unei scări și acum, prietenul meu Enrico vrea să transforme hotelul într-o franciză a mafiei. Din câte știu. Madame Pons este gravidă, iar cuplul german de la camera 8 își șterge pantofii de perdea. Cum să pot fi serios?

Nicole îl îmbrățișa.

— Nu ești prea fericit, nu-i așa?

— Tu realizezi că abia mai avem timp pentru noi doi? Tu muncești până noaptea târziu în fiecare zi, eu sunt gazda perfectă, iar seara cădem rupți de oboseală în pat, și a doua zi o luăm de la capăt

— *Chéri,* asta înseamnă să ai un hotel. Este o slujbă cu normă întreagă.

Se priviră în liniște. Prin ușa deschisă a biroului îl auziră pe Ernest, politicos, dar rece, și apoi pași care se pierd în direcția terasei. Ernest intră în birou, închizând ușa în urma lui, ridicând privirea dramatic spre tavan.

— Ei bine, dragilor, suntem onorați de o vizită.

— Cine este Ern?

— Ei bine, nu este chiar o cinste, din păcate. Fosta doamnă

Shaw s-a târât până aici de la Harrods ca să ne vadă, este cu noul ei prieten. Un tânăr foarte decorativ. I-am trimis să se joace în grădină.

— Asta tinde să devină ziua perfectă. Simon ridica din umeri. El arată cumva a avocat?

— La naiba, nu. Mult prea bine îmbrăcat pentru un avocat.

Simon se duse pe terasă, mijindu-și ochii în lumina soarelui și se uită instinctiv peste zid. Nenorocitul nici măcar nu se mai ascundea, iar Simon fu tentat să-l invite să coboare la un pahar să poată privi mai de aproape oamenii de la piscină.

Remarcă imediat coafura elaborată a lui Caroline și profilul ei familiar, zâmbind în momentul când se întoarse către bărbatul care o însoțea. Arăta ca de obicei, costisitor. Când îl observă pe Simon venind către terasă îi făcu semn cu mâna, iar la încheietură străluci o brățară pe care își aminti că el i-o cumpărase, dar și faptul că la un moment dat aruncase cu ea după el.

— Simon, ce mai faci? Ea îi oferi obrajii ca să o sărute. Ești atât de bronzat.

— Bună, Caroline. Arăți bine.

— Simon, el este Jonathan. Jonathan Edwards.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile. Jonathan era cu câțiva ani mai tânăr decât Simon, bronzat și zvelt. Arăta foarte bine în blazerul

cu buzunare și în bluza cenușie. Chiar perfect., JFii bun cu el, își spuse Simon, poate că ăsta are stofa de soț”.

— De ce nu mergem să stăm la umbră?

Simon remarcă politețea cu care Jonathan îi trăsese scaunul lui Caroline înainte să se așeze și el, și apariția instantanee a brichetei lui atunci când ea își scoase o țigară din pachet.

Comportament promițător, se gândi Simon și încercă să se arate interesat de ce povestea Caroline. Stătuseră la cel mai divin hotel de lângă Paris și acum erau în drum spre iahtul unui prieten pe care vor petrece câteva zile undeva aproape de Antibes. I-ar face atât de mult bine lui Jonathan o pauză de la viața de oraș, nu-i așa, dragule? îi spunea „dragule” la fiecare zece cuvinte, cel puțin așa i se păru lui Simon; îi atingea ușor mâna pentru a accentua propozițiile.

Jonathan însuși nu spuse nimic, dar își permise să se relaxeze suficient încât să-și desfacă nasturii de la gât ai cămășii. Era o monogramă mică pe cămașa albastră cu dungulițe. Arăta prosper, iar Simon se întrebă dacă era capabil să își asume povara facturii de la American Express a lui Caroline.

— Cu ce te ocupi în oraș, Jonathan?

Simon se simți ca un viitor tată socru.

— Proprietăți comerciale. Lucrez pentru Levenson — sun tem specializați în soluții integrate de dezvoltare pe verticală.

Lucrăm cu mulți manageri de fonduri.

— Sună fascinant, spuse Simon. Și unde stați în noaptea asta?

Caroline îl luă din nou de mână pe Jonathan.

— Ne-am gândit că aici, nu, dragule? Este prea târziu acum să mergem pe coastă.

— Mi-aș dori din tot sufletul. Simon își dădu toată silința să pară dezamăgit, scuturând din cap ca și cum tocmai ar fi auzit o veste proastă. Dar suntem ocupați la maximum. Puteți încerca oricând la Gordes.

— Oh, gura lui Caroline se îngustă. Ce plictiseală! Am preferat să stau de vorbă cu tine.

Jonathan se scuză și intră în hotel pentru a încerca să rezerve o cameră la un alt hotel. Simon se pregăti sufletește, deoarece discuțiile cu Caroline începeau cu dulcegării și se terminau cu amenințări. Dar, în timp ce ea își aprinse o țigară, făcându-și planul

de bătaie cu țintă cât mai directă spre portofel, Nicole veni din partea cealaltă a terasei și li se alătură. Ea îi făcu discret cu ochiul lui Simon înainte ca fosta lui soție să se întoarcă cu fața spre ea.

— Îmi pare rău. Un telefon din America.

— Oh, Dumnezeule ! Simon sări în picioare. Trebuie neapărat să răspund. Caroline, ea este Nicole Bouvier.

Cele două femei se studiară reciproc într-o manieră politicoasă și evident curioase. Simon se simți ca un șoarece între două pisici.

— Ei bine, spuse el, nu pot lăsa America să aștepte.

Simon intră în birou și închise ușa după el cu un gest de ușurare.

— Nu știu a cui a fost ideea asta, dar sincronizarea a fost perfectă.

Ernest arăta încântat.

— A fost un efort de echipă. Când tânărul a spus că înălțimea să dorește să vorbească cu tine în privat, am presupus ce este mai rău, iar Nicole s-a oferit să vină să te salveze. De fapt, cred că murea de curiozitate să o privească mai de aproape.

Doar știi cum sunt femeile.

— Unde este prietenul ei acum?

— S-a dus să o culeagă. I-am găsit o cameră la Gordes, dar trebuie să fie acolo până în cinci.

Simon rânji.

— Mare păcat!

— Nu te apuca să sărbătorești încă, dragule. Se vor întoarce la cină.

Jojo și Claude stăteau în briza rece de la cafeneaua Fin de Siècle din Cavaillon. Primul *pastis* le curățase gâtlejurile de praful acumulat peste zi. Îl dăduseră repede pe gât în scop medicinal. Abia pe al doilea îl savurau amândoi.

Jojo își aprinse o țigară și își simții mușchii spatelui relaxându-i-se.

— Știi că am fost la hotel în Brassière în după-amiaza asta? Ca să duc o factură.

Claude dădu din cap continuând să studieze ziarul pe care cineva îl lăsase la bar.

— Ghici pe cine ani văzut acolo, cinând? Un Mercedes mare cât casa îl aștepta afară, șofer în uniformă. *Cong,* ce viața duc unii, nu?

Claude privi în sus.

— Mitterand? Se spune că vine pe aici din când în când.

De cine este vorba? Jack Lang?

Jojo scutură din cap.

— Mai ții minte acum ceva ani, afacerea aia cu ambulanțele din Marsilia? Polițiștii îl ridicaseră, a apărut în toate ziarele, dar nu l-au putut pune sub acuzare. A scăpat curat ca lacrima și mai apoi a dat în judecată ziarul care îl numise egale lumii interlope. Cât tupeu, nu? Jojo dădu din nou din cap și luă băutura. Oricum, el era, în costum, la cravată, ceas de aur, tot, stătea acolo cu englezul.

— Și? Oamenii mai iau și masa din când în când.

— Dar un tip ca ăsta, un *grosse légume* din Marsilia, ce căuta într-un sat atât de mic? Spune-mi.

Claude își frecă bărbia și făcu efortul să se gândească, dar renunță ridicând din umeri.

— Poate că îi place mâncarea. Poate de asta a venit.

— Sigur. Și poate că mâine mă duc și îmi angajez și eu un șofer. Jojo suspină când se gândi că urma încă o noapte în care mănâncă pizza și se culcă devreme. *Putain.* Ce nu aș putea face cu câteva milioane de franci.

Claude râânji către el, și îl bătu pe spate.

— Mă poți angaja pe mine. Voi fi eu șoferul tău și am putea merge la toate *bordels.* Sau te păstrezi pentru bucătăreasa aia?

Culorile apusului aveau ceva neliniștitor în ele în acea seară, iar un tunet îndepărtat îi făcu pe oaspeți să ridice capul din farfuriile cu mâncare. Aerul era nemișcat, aproape dens din cauza căldurii. Dacă cineva ar fi ascultat, ar fi observat că nu se mai auzea zgomotul de *cigales.*

Simon și Ernest erau de serviciu la bar. Făcuseră turele obligatorii pe la mese, odată cu servirea primului fel de mân care și cu al doilea rând de băutură încă neatins, tempoul cinei scăzuse. Națiunile unite erau aici din nou, străinii întrecându-i în număr pe francezi. Acesta era un mare avantaj în a face afaceri în Luberon, gândi Simon. Soarele atrăgea oameni din nord, indiferent de naționalitate, dacă olandezii erau făliți într-un an, atunci suedezii erau prosperi. Sau englezii, inclusiv o fostă nevastă prosperă. Simon fusese atacat

scurt de Caroline, dar reușise să scape cu o criză imaginară la bucătărie. Ea va încerca din nou.

Între timp, el era fascinat de un cuplu foarte ciudat care stătea la o masă alăturată. Unchiul William, cu jacheta surprinzător de curată și călcată, vorbea volubil cu opriri frecvente de realimentare cu vin, cu Boone Parker.

Simon indică din cap spre ei.

— Ce se întâmplă acolo, Ern?

— Dragul de Willy, suspină Ernest. Mare neisprăvit, dar îmi place de el. Am menționat întâmplător că tatăl lui Boone este o persoană foarte bogată. Probabil că asta l-a încurajat pe

Willy să îl ia pe băiat sub aripa lui, în sens artistic.

— Nu am nicio îndoială. Cine plătește pentru masă?

Ernest tuși rușinat.

— Se face că i-am dat un mic avans pentru portretul meu.

— Ești un suflet mare, Ern. Simon plecă de la bar și se duse la masa unchiului William. Bătrânul privi în sus, iar fața îi era roșie ca o cireașă.

— Băiatul meu! la loc. Lasă la o parte cariera de birou și vino să bei niște vin cu noi. Ridică sticla și cercetă conținutul ei. Ale naibii sticle, le fac tot mai mici. Ai observat asta?

Simon comandă o altă sticlă, un alt pahar și își trase un scaun.

— Cum o mai duci, Boone?

— Foarte bine. Madame Pons este un excelent bucătar, nu-i așa? Am mâncat *pieds et paquets* — cel mai bun lucru pe care l-am gustat până acum. Jur.

Unchiul William profita de sosirea vinului pentru a schimba subiectul conversației.

— Un toast, spuse el, pentru artă și prietenie!

Înainte ca Simon să poată reacționa, unchiul William se aplecă și extrase din buzunarul hainei lui Simon, caseta de piele în care acesta își ținea țigările de foi.

— Eu și acest tânăr încântător am discutat să punem la cale un proiect măreț, studiul artistic complet al lui Parker *pere.* Care ține statul Texas ca un colos, posibil călare.

Făcu o pauză ca să își aprindă trabucul.

Boone se strâmbă.

— Îmi pare rău să-ți spun asta, Willy, dar tata locuiește în Park Avenue. Și nici cu caii nu prea le are.

Un pufăit de tutun dezaprobator din partea unchiului William.

— Detalii, băiete, detalii. Lucrul cel mai important este să surprinzi spiritul omului, viziunea lui, esența. Sorbi din vin.

Bineînțeles, va trebui să petrec ceva timp cu el, pentru a-i absorbi spiritul, dar, din fericire, nu sunt descurajat de gândul de a călători. Am înțeles că tatăl tău are un avion?

— Un A707 și câteva Lears.

— E bine atunci! Unchiul William puse caseta cu țigări a lui Simon în buzunar și se lăsă pe spate. Ce poate fi mai simplu?

Furtuna se apropia, aducând un vânt rece. Fulgerele străpungeau dealurile, iar cerul explodă. Pentru moment toate conversațiile se opriră.

— Magnific! spuse unchiul William. Grandoarea brutală a naturii. Foarte inspirat, cred că voi lua un coniac.

Urmă un al doilea val de tunete și fulgere, atât de puternice, încât oamenii feriră capetele din instinct, și toate luminile din hotel căzură. Terasa se cufundă în întuneric, excepție făcând lumânările aprinse pe mese. Apoi începu ploaia.

Începuse brusc ca o perdea densă, care lovea cu atâta forță în umbrelele de la mese încât îi udă pe toți clienții din cap până în picioare. Se produse o mică zarvă la intrarea în restaurant din cauza întunericului, zgomot de pahare sparte, țipete din partea femeilor, înjurături din partea bărbaților, și un strigăt după bărcile de salvare din partea unchiului William.

Care fusese primul care se adăpostise de potop în spatele barului, unde la lumina unui chibrit căuta sticla de brandy.

Ernest instruia deja chelnerii și distribuia o mulțime de lumânări. Odată ce lumina acestora umplu sala, deveniră vizibile și efectele urgiei asupra terasei. Musafirii erau leoarcă, așa că Simon se duse la etaj și se întoarse împreună cu Nicole și Françoise, toți cu mâinile pline de prosoape uscate, pe care le împărțiră clienților.

Reacția la această criză era diferită de la om la om. Ernest, calm și voios, se alăturase unchiului William la bar și turna băutură oricui cerea. Madame Pons, după ce ieșise puțin din bucătărie se întoarse înapoi cu o sticlă de vin și o lumânare.

Caroline avea rochia pătată și coafura complet distrusă de ploaie. Boone, într-o mână cu o bere, și în cealaltă cu dicționa rul frazeologic, își continua lecțiile de franceză cu Françoise.

Majoritatea musafirilor erau fericiți că supraviețuiră unei foarte mici catastrofe și că li se oferea băutură gratis.

Simon și Nicole erau la capătul barului, aranjând facturi, când Caroline reapăru, udă toată și cu fața roșie de furie.

— Simon, trebuie să vorbim.

— Spune.

— Mașina lui Jonathan este complet udă. A lăsat plafonul deschis.

Simon pufni în râs și se frecă la ochi. Fusese o zi foarte lungă și dificilă, iar el era la ore bune distantă de a ajunge în pat

— Voi pune pe cineva să-ți cheme un taxi.

Caroline nu avea chef de taxiuri.

— Credeam că te vei oferi să ne duci tu până la Gordes, dar bănuiesc că este prea mult să aștept așa ceva de la tine. Își dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte, breteaua de la rochie îi alunecase oferind tuturor imaginea unui sân complet dezgolit

— Magnific! strigă unchiul William peste bar, ochii lui se chinuiau să surprindă imaginea cât mai clar. Numai de aș fi cu douăzeci de ani mai tânăr! Se opri în fața lui Caroline și se aplecă spre ea. Îți vorbesc, dragă doamnă, ca artist, un student al frumosului, și îți pot spune cu siguranță că rareori am mai văzut un sân care să se compare cu al dumitale. Ești disponibilă pentru o ședință de pozat?

Caroline se crispă de indignare.

— Nud de preferință, bineînțeles, continuă unchiul William.

Te văd într-un umbrar plin de verdeață, jocul de lumini pe fiecare curbă și crăpătură. Cum sunt crăpăturile tale, dragă? Ia ceva de băut.

El se bălăngănea cu un pahar de vin plin cu coniac.

Simon pufni în râs involuntar. Caroline îl privi stăruitor.

— Se pare că tu ești de părere că acest bătrânel dezgustător este distractiv.

Se întoarse și se depărta, strigându-l nervoasă pe Jonathan.

— Fese care se potrivesc, văd, observă admirativ unchiul William cu voce tare. Ce splendori mici sunt, vezi cum se…

— Willy! Simon luă paharul din mâna unchiului William. Cred că este timpul să te duci la culcare.

— Nici nu te contrazic, băiete. În ce cameră este cazată ea?

Simon scutură din cap și se întoarse către Nicole.

— Încearcă să-l împiedici să se ia la bătaie cu cineva. Cred că este mai bine să mă duc să pun lucrurile în ordine pentru fericitul cuplu.

Luă o lanternă si o umbrelă de la recepție. Caroline aștepta la ieșire, privind prin întunericul nopții. Simon îndreptă lanterna către parcare și îl văzu pe Jonathan cum se lupta cu plafonul unui Porsche, coborât pe jumătate.

— E blocată porcăria asta, spuse Caroline. Nu poți face nimic?

Zece minute mai târziu, plafonul mașini! era tot pe jumătate coborât, iar cei doi bărbați renunțări. Simon chema un taxi. Caroline ceru prosoape pe care să se așeze, și îl întrebă pe Jonathan cum de putuse fi atât de prost încât să uite plafonul ridicat la mașină. Simon era sigur că acel monolog va dura tot drumul până la Gordes. El își aminti de energia de care dădea dovadă când venea vorba de a face reproșuri și privi cum luminile mașinii dispăreau pe drum, cu un profund sentiment de ușurare. „Acum, tot ce am nevoie, își spuse el, este electricitate, un duș fierbinte și douăsprezece ore de somn, iar apoi voi fi din nou capabil să înfrunt lumea”. Rămase singur cu hainele șiroind de apă în recepție și se gândi nostalgic la Kmghtsbridge și Madison Avenue.

21

Jojo inspecta colecția de obiecte așezate pe patul din proximitatea lui pentru ultima oară, comparându-le cu lista pe care o deținea. Era dezbrăcat, pielea mâinilor, picioarelor și a feței era închisa la culoare contrastând cu albeața torsului. Radioul din plastic de la capul patului difuza *les super-hits,* cu scurte pauze pline de extaz din partea animatorului, care pretindea că se distra de minune în sediul Radio Vaucluse. Era, până la urmă, 14 iulie, *Le Quatorze,* când fiecare bărbat, femeie și copil din Franța ar fi trebuit să se bucure de *soirée de fête.*

Jojo își aprinse o țigară și începu să se îmbrace conform cu lista. El își puse șnurul la gât și simți metalul rece al cheii pe piept. Trase pe el șortul negru și bluza mulata galbenă cu roșu și albastru, își puse ochelarii de soare, mănușile de latex și căciula de bumbac împăturită în buzunarul cel mare. O pereche veche de pantaloni și o bluză de trening uzată, largă și închisă la culoare. Era acoperit din cap până în picioare. Pan toții de ciclism erau curați și negri, păreau nelalocul lor, dar cine remarca pantofii la *soirée de fête?*

Încă o dată verifică lista. Nu voia să treacă cu vederea niciun amănunt, nu când Generalul îl numise pe el la conducerea operațiunii. *Bon.* Se așeză pe pat și fuma, așteptând clipa când se va întâlni cu ceilalți în parcarea din Cavaillon, și se gândi cum va fi în Martinique. Rom pe plajă și localnice planturoase. *Cong,* asta da viață.

Lângă Cavaillon, în apartamente înghesuite și încinse din blocurile de beton care alcătuiau suburbiile orașului, ceilalți priveau scurgerea timpului pe ceasurile lor, verificându-și fiecare listele, încercând să nu apeleze la sticlă pentru a-și calma nervii. Odată ce începea și adrenalina se punea în mișcare, vor fi prea ocupați să se mai gândească la închisoare. Dar așteptarea era dură. Întotdeauna era.

Chiar înainte de zece și jumătate, camioneta lui Borel intră în parcare. Jojo ieși la lumină.

— *Ça va?*

Borel care era mai în vârstă, rezervat și calm, dădu din cap.

Jojo se cățără în spatele dubei. Era golită de instrumentele de grădinărit, dar tot mirosea a motorină și îngrășământ. Jojo se așeză pe unul din sacii cu pământ pe care Borel îi pusese în fiecare parte a podelei de metal. Privi ceasul. Aprinse o țigară.

Unul câte unul, se strânseră toți, Bachir, Jean, Claude și, la final, cu câte o pungă de cumpărături în fiecare mână, Fernand *plastiqueur.* Puse pungile în mașină și râse de precauția cu care erau manevrate.

— Să nu faceți infarct. Nu vor exploda decât când le voi spune eu.

Borel pomi motorul, rugându-se la Dumnezeu să nu fie *gendarmes* pe drum care să facă controale și făcu dreapta imediat sub podul feroviar. Nimeni nu scoase o vorbă.

Chez Mathilde avea o noapte bună, o droaie de turiști și câteva familii de localnici care sărbătoreau ziua de 14. În mod normal, Mathilde nu ar fi fost încântată de faptul că facturile se strângeau în număr mare și că probabil nu-și vor permite o vacanță decentă, dar acum se gândea la ceea ce îi spusese bărbatul ei în acea după-amiază.

Nebunie. Îi spusese ea. Tocmai când lucrurile se liniștiseră și aveau o afacere decentă. Pe care într-o zi să o poată vinde și să se pensioneze. Să scape de mirosurile de mâncare și de vase murdare. Era prea șocata și furioasă să poată plânge, iar când el o asigurase că nimic nu va putea merge greșit, ea îi amintise de ultima oară când nimic nu avea cum să meargă greșit. Trei ani trebuise să stea singura, ducându-i pizza la vorbitor. El îi promisese că nu se va mai înhăita cu neisprăviții aceia. Îi promisese. Și acum — asta.

Generalul își făcu rutina cu clienții, împărțind zâmbete și desfăcând sticla de vin, verificându-și din când în când ceasul și privind insistent către nevasta lui. Ea nu primise vestea prea bine, săraca Mathilde, iar acum avea acea privire, o furie trista nu departe de disperare. Își aminti acea privire. El îi explicase că avea nevoie de ceva de acest gen, cum că el nu voia să fie un chelner de succes până la șaizeci de ani, chiar dacă emisese și celălalt motiv, plăcerea de a o face. Ea nu ar fi înțeles treaba asta. Cu un sentiment de exaltare vinovata, își privi din nou ceasul. Ceilalți ar fi trebuit să fie deja acolo.

Isle-sur-Sorgue era întotdeauna un coșmar al locurilor de parcare la sfârșit de săptămână, iar aceasta era cea mai rea zi din an. Borel fu nevoit să traverseze orașul pentru un loc de parcare potrivit Camioneta va fi în siguranță acolo până luni, când vor veni să o recupereze.

Omul coborî și se întinse, căscând zgomotos.

— Ei bine, spuse Jojo, hai să mergem. Frumoasă vreme pentru o scufundare în râu, nu? își atinse cheia de la gât. Ne vom asigura că Generalul va avea locul dorit. Fernand, dă-mi o pungă.

Fernand îi întinse punga cea mai grea dintre cele două, cea cu lanternele, răngile scurte și barosul. Nu permise nimănui să transporte ceea ce el numea „chitul pentru explozie”.

Pomi agale la drum, încercând să arate ca orice grup de prieteni în căutare de distracție în noaptea fierbinte. În timp ce se deplasau spre centrul orașului, o muzică antrenantă își făcu simțită prezența dinspre o mare de oameni care blocau drumul într-un loc foarte aproape de bancă. Peste capetele mulțimii se puteau vedea luminile — mov, verzi, roșii și portocalii, care erau simbolul discotecilor în aer liber din Franța – clipind în ritmul alert al bătăilor tobosarului. Două cântărețe, îmbrăcate în haine negre mulate, se agitau energic pe o plat forma minuscula țipând în microfoane, în timp ce chitariștii și cel de la claviatura se mișcau aproape spasmodic, dând ca electrocutați din capete și pelvisuri.

— *Putain!* spuse Bachir. Ce hărmălaie!

— Și ce ai fi vrut? Jumătate de ora de liniște ca să poți lucra în tihnă? Fernand îl împinse pe Jojo, și aproape că fu nevoit să țipe pentru a se face auzit peste muzica aceea electronică, ce ieșea dintr-o chitară torturată. Unde și-or ține artificiile?

Își făcură loc până în partea cealaltă a *place* și apoi spre podul din apropiere, peste râu. O duzină de platforme plate erau ancorate și aliniate una lângă alta, încărcate cu artificii și păzite de tineri cu tricouri cu însemnele oficiale ale festivalului.

— Lotul acesta este pentru miezul nopții, puse Jojo. El privi la ceas. Să mergEm.

Terenul din spatele băncii era neluminat. Imediat ce ochii li se obișnuiră cu întunericul fura în stare să se orienteze. Un cuplu tânăr dansa în întuneric pe muzica din depărtare. La vederea grupului de șapte indivizi, aceștia fugiră spre un loc mai bine luminat.

— *Voilà,* spuse Jojo cu o oarecare ușurare. Este exact așa cum ne-a spus.

Generalul parcase camioneta cu spatele spre ușa metalică din spatele băncii. Jojo privi în jur, luă o lanternă din punga și cerceta interiorul mașinii, și plescăi mulțumit din limbă la vederea bicicletelor puse una lângă alta în spate.

Se ascunseră la umbra unui copac și priviră terenul din fața lor. Într-un capăt era un zid de piatră. În spatele lui, șoseaua și oamenii.

Jojo respira adânc.

— OK. Eu mă duc pe drum. Să nu vă mișcați până nu primiți semnalul meu cu lanterna. Vă voi da semnal pentru fiecare în parte.

Dacă nu vedeți semnalul luminos, nu vă mișcați pentru că probabil se apropie cineva. Ați înțeles?

Jojo îi dădu punga lui Bachir și se întoarse către pod în direcția opusă intrării. Își puse o țigară în colțul gurii și mulțumi în gând acelei formații rock care ținea cu tot dinadinsul să bată recordul de decibeli și privi în sus pe drum. Mașinile nu erau nicio problemă. Problema o reprezentau numai oamenii care mergeau pe jos și s-ar fi putut uita peste zid.

Nimeni. Se întoarse, aprinse bricheta și observă prima siluetă care intră în canalul de scurgere. Trebuia să fie Fernand.

Erau două cupluri pe partea opusă a drumului. Mai bine să nu riște nimic. Se uită la ceas. Aveau destul timp. Văzu cuplurile traversând drumul și îndreptându-se către *place.*

Unul dintre ei bătea ritmul cu palma pe fundul mare al prietenei lui.

Cale liberă. Alt semnal, altă siluetă. Și apoi alta. Totul mergea uns, gândi Jojo și apoi îngheță. Un Renault 4 se apropia de el, încetinind. În lumina felinarelor stradale, Jojo observă două fețe pe locurile din față, sub câte un chipiu de jandarm.

Mașina se opri, iar Jojo simți cum îi sare inima din piept.

Jandarmul se holbă la Jojo, cu acea căutătură suspicioasă de polițist. „Nu mă întreba de acte, nenorocitule. Lasă-mă în pace”.

— *Bonsoir,* îl salută el pe jandarm.

Jandarmul se întoarse și Renaultul își continuă drumul.

Inima lui Jojo reveni la normal în timp ce își recăpăta suflul.

Semnaliza din nou. Mai erau doi și apoi va veni rândul lui.

„Semnal. Aproape acolo, destul timp, încearcă să te relaxezi”. Țigara i se lipise de buze atunci când încercă să o arunce.

Venea cineva, un bărbat singur.

Bărbatul se apropie direct de Jojo pășind cu precauția pe care numai un om băut o are. Se căută prin buzunare, scoase o țigară și se opri în dreptul lui Jojo.

— Ai un foc?

Jojo scutură din cap.

Bețivul încercă să-și atingă vârful nasului cu degetul, dar nu nimeri.

— Haide. Că ai o țigară. Ce faci cu ea, o mănânci?

Dintr-un gest reflex și disperat să scape de bețiv, Jojo îi aprinse țigara. Omul privi peste umărul lui Jojo, făcu ochii mari și clipi. Două secunde prea târziu, Jojo se mișcă și îi blocă unghiul vizual.

Bețivul puse o mână pe brațul lui Jojo.

— Între noi doi, este cineva acolo în râu. Dădu din cap și zâmbi. Probabil că îi este sete.

— Nu, spuse Jojo. Nu este nimeni aici.

Pe fața bețivului apăru o expresie uimită.

— Nu?

— Nu.

— Ei bine, atunci o fi fost un pește al dracului de mare.

Jojo îl conduse pe bețiv, până la pod, lăsându-l să privească nedumerit spre apă.

După ce se întoarse la umbra copacilor, Jojo se uită de jur-împrejur, își făcu cruce și plonjă. Apa era rece, locul era alunecos și plin de pietre.

— Ce păcat, spuse Jean. Ai ratat întâlnirea cu șobolanii.

Erau ghemuiți într-un loc îngust cât să încapă un om prin acea scurgere. Fernand era la unul din capete, cel mai îndepărtat, dând din mână în mână o bucată de plastic negru și un pumn de piroane. Jojo își puse mănușile și blocă intrarea cu ajutorul plasticului și al piroanelor, înțepenindu-l printre pietre și bolovani. Apoi legă de unul din piroane capătul unei frânghii.

— Spune-i lui Fernand că este OK.

O lanternă se aprinse la capătul din față al conductei, în timp ce șirul de oameni înainta ușor. Erau douăzeci de metri, așa spusese Generalul, de la capătul conductei până în centrul camerei. Funia trecu din mână în mână până fu întinsă la lungimea ei maximă de douăzeci de metri. Fernand îi pasă lanterna lui Jean și începu să dea cu barosul în pironul proptit în tavanul conductei.

Mortarul, vechi și fărâmicios cedă ușor și în câteva minute Fernand scosese deja două pietroaie mari. O ploaie de pietriș și pământ căzu în apă. În final pironul atinse stratul de beton armat. El zâmbi către Jean. Aceasta era partea care îi plăcea cel mai mult, partea artistică, folosirea cantității exacte care să fie eficientă fără să dărâme peste ei clădirea de deasupra. Îi dădu lui Jean barosul și

pironul și luă punga de cumpărături pe care o ținea Borel cu atât de mare grijă deasupra nivelului apei și începu să potrivească *plastique.*

Înainte cu zece minute de miezul nopții trupa rock luă o pauză de jumătate de oră pentru a privi focul de artificii împreună cu restul lumii. *Chef d'animation* era în barca personală în care vâslea nepotul primarului și inspecta barjele cu artificii, asigurându-se că tinerii care le manevrau erau pregătiți și că secvența era bine coordonată. Operațiune pe care chiar el o va coordona de pe pod. Jandarmii, plictisiți până peste măsură în Renaultul lor, își ocupau timpul holbându-se la fete până la ieșirea din tură. Oamenii din conducta de scurgere își priveau ceasul și așteptau.

— Două minute, spuse Jojo.

Fernand verifică detonatoarele.

— Totul este pregătit Toată lumea înapoi spre intrare. O mare parte din tavan se va prăbuși.

Toți se îngrămădiră lângă cortina de plastic negru pe care o proptiseră la intrare, așteptând ghemuiți, în timp ce Fernand ținea lanterna pe ceas. „Dumnezeule, gândi Jojo, sper că știe ce face".

— Șaizeci de secunde.

Chef d'animation, flancat de doi jandarmi care eliberaseră zona, ridica ambele mâini spre cer. Se credea un Von Karajan al artificiilor. Privi cu satisfacție la tribunele de pe ambele maluri ale râului, ticsite de oameni, care așteptau ca mâinile lui să coboare și să înceapă simfonia pirotehnică. Stătea pe vârfuri, sperând că fotograful de le *Le Provensal* era pe fază și așteptând ca orologiul de la biserică să bată miezul nopții, apoi coborî brațele cu un gest teatral, aplecând capul spre punctul de plecare.

Explozia din canalizare fu incredibil de lipsită de dramatism — o bufnitură înfundată, marea parte a suflului fusese atenuata de apă, fiind urmată de zgomotul de balast care căzu în râu. Fernand își încrucișa degetele și se duse să privească efectele.

El ridica lanterna spre locul exploziei, și, trecând prin bucățile de carpetă sfâșiată, raza poposi pe tavanul alb imaculat al încăperii seifului, iar Fernand se întoarse spre ei cu un rânjet pe față.

— V-ați adus carnetele de cec cu voi?

Unul câte unul, se strecurară prin spărtura din podea și așteptară ca Fernand să potrivească micile încărcături de *plastique* pe ușile

casetelor de valori.

— Nu vă țineți respirația, spuse el. Treaba asta va dura ceva timp.

Jojo își dădu jos pantalonii vechi și uzi și își dori să aibă o țigară uscată.

— Nu uita că focul de artificii se va încheia la douăsprezece și jumătate.

Fernand ridică din umeri.

— Aici ar putea începe și al treilea război mondial și cei de afară tot nu ar auzi nimic, nu prin acești pereți. Ascultați. Voi auziți ceva?

Sunetul respirațiilor lor, zgomotul tălpii umede pe podea în timp ce unul dintre ei mișcă piciorul, picăturile de apă care se loveau de carpetă, în afară de asta, nimic altceva. Erau într-o cameră izolată fonic.

— Haide, atunci, spuse Jean. Aruncă în aer prostiile astea.

Generalul știa că Mathilde era trează, stătea întinsă cu spatele la el. Dar nu spuse nimic când el se dădu jos din pat. El era complet îmbrăcat, cu excepția pantofilor. Se aplecă să și-i ridice. Își simți din nou gâtul înțepenit de tensiune.

— Mă întorc curând.

Nu primi niciun răspuns.

La ora trei dimineața Isle-sur-Sorgue adormi în sfârșit.

Generalul ieși din mașină și își puse mănușile în timp ce se îndrepta spre camionetă. Era un aer proaspăt în dimineața aceea. Putea să miroasă râul și să audă apa cum șiroiește la vale. Deschise portiera și începu să scoată bicicletele, verific înd roțile fiecăreia, în timp ce le aranja la marginea trotuarului. Se opri o clipă în dreptul ușii de metal, întrebându-se ce or fi făcând ei la numai doi metri distanță.

Fernand râdea în timp ce scotocea printr-un plic mare din carton.

— Vom lăsa astea pentru *flics.* Ca să nu se mai gândească pentru o vreme la amenzile de parcare. Ceilalți se înghesuiră în jurul lui și trecură pozele din mână în mână: o fată dezbrăcată, doar în cizme și cu o mască, cu un aer foarte plictisit; un bărbat de vârsta a doua care își afișa erecția cu un zâmbet satisfăcut pe față; altă fată dezbrăcată, rotind deasupra capului un bici de piele și rânjind la cameră.

— Prieteni de ai tăi, Jojo?

Jojo aruncă o privire la una din fotografiile care înfățișa o femeie masivă și în vârstă, prinsă în niște desuuri din piele foarte complicate. Pentru un moment îi veni în minte imaginea lui Madame Pons într-o costumație similara.

— Aș vrea ca femeia mea să arate ca asta, spuse el. Uite ce forme are! Se uita repede la restul de fotografii și se opri asupra celei cu bărbatul între două vârste, și se concentra asupra feței foarte familiare. L-am mai văzut undeva pe asta, în hotelul ăla la care am lucrat. Eh, Claude — îl recunoști?

Acesta se uita peste umărul lui Jojo.

— Sigur, spuse el dând din cap și râzând. Este englezul de la petrecerea de Crăciun, ăla care spunea că e jurnalist. Luă fotografia de la Jojo și o studie mai de aproape. Dar de ce mai are încă șosetele puse?

Trecuseră mai mult de trei ore marcate de serii de mici explozii și apoi bărbații se relaxară. Cutiile erau toate deschise, iar conținutul lor împrăștiat pe masă: niște bijuterii destul de valoroase, doi săculeți cu napoleoni de aur și bani gheață — mormane de bancnote, legate în teancuri, puse! plicuri, făcute rulou și prinse cu elastic, franci francezi, franc elvețieni, mărci germane, iar ei nu rezistau să nu-i atingă de fiecare dată când treceau prin dreptul mesei.

Podeaua era plină de cutii de valori goale, plicuri și documente. Acte de proprietate, certificate cu valoare, testamente, scrisori de dragoste și extrase bancare ale conturilor din bănci elvețiene. Poliția avea să se distreze copios cu aceste documente pe alocuri ilegale ale clientelei băncii respective. Mana gerul, Monsieur Millet, probabil că își va pierde slujba sau va fi transferat la sucursala din Gabon. Probabil că firma care instalase sistemul de securitate va fi dată în judecată până va da faliment, iar firma care asigurase banii și valorile va găsi cu siguranță un paragraf în contract care să-i absolve de orice responsabilitate financiară. Aceste gânduri, dacă le-ar fi trecut prin cap vreunuia dintre cei șapte oameni, nu ar fi făcut decât să adauge încă un motiv de fericire pentru ceea ce făceau.

Iar acum nu mai aveau nimic de făcut decât să aștepte.

Oamenii se plimbau prin camera, dorindu-și să fi putut fuma. Bachir fluiera o melodie, iar Claude își trosnea degetele.

Jojo simți că entuziasmul lor scăzuse și se gândea ce ar putea să le mai ridice entuziasmul. Moralul, asta era cuvântul.

Generalul vorbea întotdeauna despre moral.

— *Bon,* spuse Jojo, acum că îi avem ce facem cu ei?

Ceilalți îl priviră, iar fluieratul și trosnitul oaselor încetară. Eu mă voi duce în Martinica, voi cumpăra un bar pe plaja. Rom ieftin, fără ierni, fete cu fuste din iarba și…

— Tahiti, spuse Fernand, acolo se poartă fuste de iarbă. Am văzut într-un calendar de la PTT. Dădu din cap spre frații Borel. Acolo vor să plece ăștia doi cu mașina lor de tuns iarba. Eh, ce spui Borel?

Borel cel mai în vârstă zâmbi și scutura din cap.

— Nu îmi plac insulele. Prea mult nisip și, dacă ai vreo problemă cât de mică, nu ai unde să fugi. Nu noi ne gândim mai mult la Senegal. Este pământ bun în Senegal. Poți cultiva trufe acolo, din cele albe. Le vopsim negre și le livrăm către

Périgord, trei mii de franci kilogramul…

— Și cinci ani la răcoare, se strâmba Jean. M-aș limita la vinete, dacă aș fi în locul tău. Ce sens mai are să ne asumăm riscuri? Spuneți-mi.

— *Connard.* Asta este o avansare în carieră.

— Bachir? Jojo se întoarse către negrul masiv care stătea într-un colț. Tu ce vei face?

Pe chipul lui apăru un zâmbet larg.

— Mă voi întoarce acasă și îmi voi cumpăra o nevastă tânără, foarte frumoasă. Dădu din cap de câteva ori. O nevastă tânără și grasă.

Pe măsură ce treceau orele vorbeau tot mai mult despre viitor, iar lui Jojo îi era foarte clar că niciunul dintre ei, inclusiv el, nu aveau nicio ambiție măreață. Niște bani la ciorap, viață ușoară, nimic prea aventuros. Lucrul principal de care pomenise fiecare — într-o formă sau alta — era independența. Fără șefi, fără să li se mai spună ce să facă, să nu mai fie tratați ca niște oameni care puteau fi înlocuiți în orice moment. Independență.

O mulțime de *borcanteurs* apărură duminica dimineața foarte devreme să își instaleze standurile, în timp ce soarele prindea putere și începea să alunge ceața de deasupra râului.

Chelneri care căscau cât îi țineau fălcile după o noapte în care abia dacă apucaseră să doarmă câteva ore, aranjau mesele și scaunele din fața cafenelelor, achiziționau pâine și cornuri în pungi de hârtie de la *boulangeries* și sperau să obțină bacșișuri record. Vânzătorii de bilete la loterie erau primii clienți ai cafenelelor, consumând primele doze letale de cafea neagră tare. Dube mici, pline cu pizza, *charcuterie,* brânzeturi și pește, își făceau loc pe străzile înguste. Încet, Isle-sur-Sorgue se pregătea pentru o nouă zi călduroasă și profitabilă.

Primii turiști, insomniacii și vânătorii de chilipiruri începură să apară în jurul orei opt, cotrobăind prin lucrurile vechi ale altora — cărți vechi și tablouri, ochelari aburiți de vreme, mese și scaune cu picioare șubrede și tapițeriile uzate, medalii militare din războaie de mult uitate, oglinzi și bucăți de materiale, vaze și pălării. Vânzătorii de pe partea cealaltă a străzii — *antiquaires* cu piesele lor Louis Quinze, Napoleon
III sau Art Nouveau, cu tablourile lor valoroase — făceau o pauză să ia micul dejun. Clienții lor veneau mai târziu, blocând drumul cu mașinile lor impunătoare, și fluturând bancnote de 500 de franci.

Jojo se întinse și-și privi cadranul ceasului. Generalul spusese unsprezece și jumătate, când traficul va fi intens. Mai erau două ore. Se așeză pe podea și cu spatele la perete. Unu, doi dintre ceilalți moțăiau; restul priveau în gol. Rămăseseră fără glume sau subiecte de conversație. Efectul adrenalinei trecuse, fiind înlocuit de nerăbdare și îndoială. Oare ușa va exploda? Bicicletele vor fi acolo? Așteptarea era ucigătoare.

*

La jumătatea dimineții Generalul se dădu bătut. Mathilde nu voia să coboare din pat, nu voia să se ducă să își viziteze sora așa cum făcea întotdeauna, nu voia să vorbească cu el.

Pentru el ar fi fost mai bine să se ducă la hambar și să scape de prezența ei tăcută și acuzatoare. O bătu pe umăr și simți că ea prefera să nu își ia la revedere.

Rămase în mașină preț de câteva minute, trăgându-se de mustață. Probabil ea asculta să audă sunetul motorului lui și se

întreba dacă data viitoare când îl va vedea va fi iar la vorbitor în închisoare. Soarele ricoșa din pavajul alb al parcării și îi irita ochii, iar el se gândea la o masă la umbră și o bere rece. Mathilde va fi bine. Tot timpul așa a fost. Roti cheia și porni mașina uitându-se la ceas. Nu mai era mult.

Cei doi țigănuși cam duceau lipsă de activitate. De obicei, în zilele de piață, erau multe genți și aparate foto nesupravegheate de către turiști pe mesele de la cafenele, sau vreun stand al vreunui *borcanteur* pe care să-l atace când patronul acestuia se uita în altă parte. Dar azi, turiștii erau foarte precauți, ținând mâinile pe posesiuni în permanență. Iar cei mai mulți purtau acele borsete în jurul brâului, ceea ce însemna că aveau nevoie de cuțit. Era din ce în ce mai greu să îți câștigi în mod onest existența.

Băieții patrulau zona din spatele băncii, încercând porție rele mașinilor parcate, când văzură bicicletele postate frumos la marginea drumului. Biciclete scumpe ca acelea, în condiții bune, ar fi foarte ușor de vândut. Chiar și escrocul bătrân din Cavaillon, care le dădea prețuri de nimic pe aparatele foto pe care le aduceau sporadic, ar fi interesat de niște biciclete profesionale. Băieții de apropiară mai mult pentru a studia lanțul și lacătul cu care erau asigurate. Un lacăt mare, dar nu complicat. Tatăl lor îi învățase cum să spargă lacătele. Simțind că norocul li se schimbase brusc, aceștia fugiră într-un suflet la tatăl lor. Acesta vindea găinile vii pe care le furase cu o zi înainte. Avea o mică unealtă în buzunarul lui. Unealtă care deschidea lacăte.

— OK, spuse Jojo, a sosit timpul. Făcuseră șapte grămezi pe masă pe care și le îndesaseră în buzunarele largi ale bluzoanelor și își vârâseră teancuri de bancnote în partea din față a pantalonilor scurți. Fernand își curățase încă odată cu grijă ciocanul și restul sculelor înainte de a le da drumul prin gaura din podea prin care intraseră. Hainele vechi pe care le purtaseră pe ei la sosire erau acum lipite pe încărcătura de explozibil de pe ușă, pentru a fi distruse.

Masa era acum goală, cu excepția teancului de poze, pe care Fernand insistase să le aranjeze în ceea ce el numise *exposition rotique,* folosind ce îi mai rămăsese din banda adezivă pentru a le lipi în ordine pe peretele din dreptul ușii, cu fotografia lui Ambrose Crouch în centru. Fernand spusese că ar fi fost păcat ca aceste poze să fie distruse, pentru că, evident, erau survenire cu valoare sentimentală. Se dăduse puțin în spate ca să le admire.

— *Au revoir, mes belles.*

Jojo aruncă o ultimă privire prin cameră și își scoase cheia de pe șnurul din jurul gâtului.

— Puneți-vă șepcile. Nu uitați ochelarii de soare. Ceasul lui indica 11: 25. Destul de aproape.

Se îngrămădiră într-un colț, înfiorați de emoție ca de o briză rece.

— Zece secunde, spuse Fernand. Să nu vă rătăciți pe drum.

Țigănușii, aplecați asupra lacătului, auziră trei explozii înfundate, care se contopiră întruna singură, și fură șocați când văzură ușa deschizându-se de perete, și prea grăbiți să își salveze viețile ca să observe grupul de bărbați în pantaloni scurți și ochelari de soare, cu mănuși de latex, ce ieșiseră pe ușa din spatele băncii.

Jojo băgă cheia în lacăt, îl desfăcu, smulse prima bicicletă în timp ce lanțul cădea la pământ.

— *Allez, allez, ailez!*

Fugiră, împingându-și bicicletele printre mașini. Zgomot ocazional de metal zgâriat când una din pedale se frecă de o portiera, o înjurătură de durere când o șa încălecată în grabă îl lovi în testicule pe unul din fugari, iar după toate astea șoseaua pe care, alergară ca sprinterii profesioniști printre mașinile prinse în trafic.

Le luase mai puțin de patruzeci și cinci de secunde, cam cât îi lua unui jandarm să ridice ochii din exemplarul lui din *L'Équipe* și să facă legătura dintre zgomotul alarmei și lumi nile sistemului de securitate al băncii.

El și partenerul lui erau prinși în trafic în Renaultul lor. *Merde.* Omul legii ieși din mașină și privi de-a lungul străzii spre clădirea Caisse d'Épargne, îndesându-și *képi*-ul pe cap. De ce oare se oferise voluntar pentru schimbul de duminica asta? *Merde* din nou.

Cicliștii pedalau ca nebunii, își forțau picioarele să pedaleze cât mai repede, simțeau că inimile le plesnesc în piept, șapte oameni dominați de frică și extenuare fizică. Trebuiau doar să țină pasul cu cel din fruntea plutonului, să aibă grija la pietrele din pavaj, să nu se gândească la mașinile care veneau din fața sau din spate, să nu încetinească, doar să se concentreze. Pentru numele lui Dumnezeu, să se concentreze. Goniră pe drumurile ce tăiau câmpiile cu viță-de-vie și lavanda.

Generalul îi aștepta pe drum în dreptul intrării pe pistă, transpirând și fumând țigara de la țigară, cu ochii nedezlipiți de cei 500 de metri din fața lui. Ar fi trebuit să funcționeze.

Făcuse tot ce trebuia, plănuise totul, anticipase totul. Dar după cum știa el prea bine, accidentele puteau da peste cap orice plan. O pană, un câine în mijlocul drumului, un viraj al unei mașini — sute de mici lucruri se puteau întâmpla. El nu avea cum să știe dacă ei reușiseră să iasă din bancă. Poate că erau încă înăuntru, baricadați în spatele unei uși detonate doar pe jumătate, și cu un *flic* fluturând pistolul pe la capetele lor, având gânduri de avansare în carieră. Își aprinse o altă țigară.

Văzu prima siluetă după colț, cu capul aproape atingând ghidonul, și apoi pe ceilalți în grup compact. Răsuflă ușurat și se duse în mijlocul drumului, fluturând din mâini în sus și în jos în semn de salut triumfător. „Băieții mei! Au reușit!”

Cicliștii ieșiră de pe drum și intrară pe alee, fără să mai descalece, dar când ultimul trecu prin dreptul lui, Generalului îi pieri zâmbetul.

Trebuiau să fie șapte. Îi numărase și îi ieșiră opt.

22

Boone Parker stătea pe iarba cu fața în sus, trăgând aer în piept și încercând să nu vomite.

De îndată ce începu să-l lase amețeala, își ridică ușor capul din iarbă și privi în jur la bărbații împrăștiați în jurul lui, unii cu fața în jos, alții cu capul între genunchi. Nu-i venea să creadă cât de in formă erau pentru cât de bătrâni erau. Când îi zărise pe drum la ieșirea din

Isle-sur-Sorgue, luase hotărârea să-i urmărească pentru a mai scăpa de monotonia plimbării sale obișnuite cu bicicleta. Se gândise să le arate că nu numai francezii erau în stare să pedaleze la viteze mari. Dar nu reușise să îl întrecă nici măcar pe ultimul din pluton; numai ca să țină ritmul și fusese la un pas să-i plesnească plămânii. Probabil că tipii ăștia mâncau steroizi pe pâine la micul dejun. Decise că, dacă era să ia ciclismul în serios, atunci ar fi trebuit să renunțe la bere. Capul îi căzu la loc în iarbă și privi din nou spre cer, așteptând să dispară petele negre din fața ochilor.

Generalul sosi gâfâind pe alee și privi la figurile extenuate ale celor din grup. Suluri de bancnote le căzuseră din buzunare atunci când se prăbușiseră în iarbă, și împodobeau pământul înjur. El numără din nou fețele. Opt. Dumnezeule!

— Jojo!

Micuțul privi în sus spre el și rânji.

— Am reușit. *Cong!* Am reușit.

— Ăsta cine mai e? indica Generalul cu capul spre Boone, care era prelins pe jos, cu pieptul încă în convulsii.

Încet, cei șapte bărbați, cu gurile uscate și gâfâind, se întoarseră și priviră către el, în timp ce acesta le făcu un semn de salut din mână.

— *Bonjour,* băieți.

Ei se holbară uimiți la el, în liniște. Boone privi la cercul acela de fețe suspicioase, privi la banii împrăștiați pe jos, apoi la treningurile lor bufante. La naiba! Nu era un grup obișnuit de alergători de duminică.

— Cred că îmi voi vedea de drum, spuse el. Apoi se uită la ceas și le adresă un zâmbet nonșalant. *J'ai un rendez-vous.* OK? Mulțumesc pentru cursă.

Se ridică în picioare. Ceilalți se ridicară la unison, privind către General și așteptând ordine.

Merde. Generalul se trase atât de violent de mustață, inc îi dădură lacrimile. Totul mersese perfect până aici, conform planului, și acum toată operațiunea era periclitată din cauza acestui străin imbecil. Ce era? Englez? American? Și ce aveau să facă cu el acum? Le văzuse fețele, le văzuse banii. Știri despre furt vor apărea în ziare a doua zi dimineață. Nu puteau să-l lase pur și simplu să plece și să spere că acesta își va ține gura. *Merde.*

— Duceți-l în hambar. Generalul începu să-i urmărească, apoi se opri să culeagă bancnotele care începuseră să fie împrăștiate de adierea ușoară a vântului. Banii din mâinile lui, teancuri groase și suluri, îl făcură să se simtă mai bine. Se va gândi el la un plan. „Aceasta era o nouă încercare, nu un dezastru. Acesta era modul corect de a privi situația. Nu te panica". Își îndreptă spatele și intră în hambar.

Boone era separat de ceilalți indivizi, privirea lui se plimba speriată de la o față ostilă la alta. Generalul puse banii pe o masă, alături de sticlele și paharele pregătite pentru a sărbători evenimentul. El își aprinse o țigară și observă că îi tremura mâna. Se îndreptă către Boone.

— Englez?

Boone scutură din cap.

— American, zise și încercă să zâmbească. Texas. Știi, marele stat? *Tres grand.* Ar trebui să veniți cu toții odată în vizită.

Privi în jur pentru o licărire de înțelegere, fără noroc, și renunță să mai zâmbească.

— American. Generalul începu să muncească din nou la mustață, gândindu-se furios ce avea să facă. Jojo? Oricum putem să bem un pahar. Micul *mațon* deschise sticla de *pastis* și începu să toarne.

— *Alors?* spuse Jean. Acum ce facem?

— Vino afară, spuse Generalul. Cu toții. Nu sunt sigur cât de mult înțelege din ce vorbim.

Stătură în dreptul ușii hambarului, cu paharele în mâini, întorcând privirea spre Boone în timp ce vorbeau. El se uită la siluetele lor masive și își dori să se fi dus la lecțiile de gastronomie de la Paris.

Generalul era tăcut, pe când ceilalți înjurau și blestemau ghinionul care îi lovise. El încerca să-și facă ordine în gânduri. Întotdeauna fusese de părere că să știi să profiți de o situație de criză era calitatea principală a unui infractor foarte priceput și aceasta era cu siguranță o situație de criză.

— L-am putea închide aici și să nu ne mai pese. Ridica din umeri Fernand. Cineva îl va găsi peste câteva zile.

Jean își drese glasul și scuipă.

— Și câteva zile mai târziu, ne prind *les flics. Connard.*

— Bine, Einstein. Tu ce ai face cu el? L-ai duce la PTT și l-ai trimite în colet paravion înapoi în America, în Texas?

Generalul ridică mâna.

— Ascultați. El ne-a văzut. Nu putem să-l lăsăm să plece. Nu încă.

— Ei bine, ce vom face? îl luăm cu noi?

— *Merde.* Tăceți pentru cinci minute și lăsați-mă să gândesc.

Două cuvinte îi schimbaseră complet perspectiva Generalului într-o direcție surprinzătoare, cu siguranță riscantă, dar realizabilă. Era bine știut că toți americanii erau bogați. Doar vezi asta în *feuilletons* la televizor. Chiar și copiii aveau mașini masive, iar părinții lor locuiau în vile, uneori cu servitori curios de impertinenți. Și, de asemenea, era bine cunoscut că cei mai bogați dintre americani purtau cizme cu toc și pălării cu boruri mari curbate, și pe pământurile lor creșteau sonde petroliere ca buruienile. Și de unde proveneau aceștia? O suburbie a Dallasului, gândi Generalul, oricum undeva în Texas. Acest individ incomod spusese că provine din Texas. Odată ce se vor putea înțelege, el și băiatul vor putea să cadă la o înțelegere. Tot ceea ce avea nevoie acum era puțin timp. Asta și un dicționar.

Generalul se simțea mai bine. Ce mare minune să ai creier.

— *Bon, mes enfants,* spuse el*. C'est pas grave.* Aveți încredere în mine. Pentru moment, el va sta aici, sub pază.

Jojo se relaxa. Întotdeauna puteai conta pe General că vine cu o idee bună, chiar dacă nu-și făcea publice planurile imediat. El privi către ceilalți.

— Băiatul stă aici, *d'acord?* îl mânca o coapsă. Și simți un sul de bancnote uitate în boxeri.

Ediția de luni dimineața a ziarului *Le Provensal* era extrem de revoltată din cauza furtului îndrăzneț care avusese loc în plină zi în Isle-sur-Sorgue. Unde era poliția? Cum de hoții scăpaseră neobservați? Era acesta începutul unui adevărat val de infracționalitate care va cuprinde Vaucluse și care îi va face pe cetățeni și pe turiști să doarmă cu portofelele sub pernă? Ipo tezele și comentariile umpleau prima pagină, lăsând la o parte știrile despre câștigătorii loteriei, turneele *boules* și tripleții născuți de o tânără femeie nemăritată din Pemes-les-Fontaines.

Françoise, în timp ce își bea cafeaua în birou, citi știrile cu un interes mai mare decât de obicei. Ea însăși ar fi fost în Isle-sur-Sorgue la ora la care avea loc jaful dacă hotelul nu ar fi fost atât de aglomerat. Tatăl ei se oferise să-i împrumute mașina și ea își plănuise să îl ducă pe Boone să vadă piața, îmbrăcată în rochia cea nouă pe care și-o cumpărase special. Purta acea rochie chiar în acea dimineață. Boone avea să vină mai târziu, după-amiază, de fiecare dată o făcea. Va vedea rochia atunci. O aranjă la talie și se întrebă dacă îi va plăcea culoarea. Dar el nu veni și, când Ernest îi spuse că arata bine, ea ridică din umeri dezamăgită.

Primul semn oficial de neliniște în ceea ce-l privește pe Boone apăru a doua zi când directorul școlii din Lacoste îl sună pe Simon. Boone nu apăruse la niciunul din cursuri și când i se verificase camera observaseră că nu dormise acolo peste noapte. Directorul era îngrijorat. Nu era stilul lui Boone; acesta era un tânăr foarte studios. Și mai era și faptul că, deși directorul nu menționase asta, exista posibilitatea ca tatăl lui Boone să se răzgândească în a mai face o donație școlii, dacă afla că acea școală era un loc unde studenților le era permis să dispară. Una peste alta, era o situație foarte îngrijorătoare, pe care iritarea lui Simon care nu avea chef să adauge o nouă problemă la celelalte deja existente nu o putea remedia. De unde naiba să știe el pe unde umbla Boone? Probabil era în vreun boschet cu vreo fată.

Simon puse telefonul jos și privi lista de mesaje. Două apeluri de la Caroline din Antibes. Un telefon de la Enrico. Un jurnalist care dorea un interviu, de preferat la dejun în restaurantul hotelului. O notă de plată grasă de la bar neachitată de câteva zile și purtând semnătura înflorită a unchiului William. Simon împinse într-o parte bucățile de hârtie și plecă în căutarea lui Ernest și a lui Françoise. Ei ar fi știut, dacă era să știe cineva unde putea fi Boone.

Generalul nu se putea decide asupra cifrei exacte. Pornise relativ de jos, un milion de franci, dar apoi se răzgândise. O răpire, chiar și una involuntara, era o infracțiune serioasa, cu pedeapsa serioasă. Un mare risc — și deci ar trebui și o răsplata pe măsură, suficient de mare cât să-i aranjeze pe viață. Deschise dicționarul francez-englez

pe care îl găsise și privi peste masă la fața nerasă și îngrijorată a lui Boone.

— *Alors jeune homme. Votre familie…* el indică cuvântul în dicționar… *est oui?* Unde?

— America. New York, dar tatăl meu călătorește mult.

Boone indică o decolare din mână. *Beaucoup d'avions.*

Generalul dădu din cap și își umezi degetul, întorcând paginile dicționarului până găsi cuvântul căutat. Era surprins să afle că era aproape identic.

— *Votre papa.* Bogat?

Boone petrecuse o noapte inconfortabilă și înspăimătătoare în compania unui bărbat masiv pe nume Claude și e individul acela mic de statură care se tot juca cu un cuțit.

Acest tip părea chiar rezonabil prin comparație. Acum că îi era clar că nu vor să-l linșeze, era copleșit de un puternic sentiment de ușurare.

— Bineînțeles că este bogat. Boone dădu aprobator din cap. Putred.

Generalul dădu paginile la litera P.

Boone își schimbă poziția în scaunul inconfortabil. Înțepenise de la dormitul pe jos în praf. Ce aveau de gând să facă? Părea că vor să-i șantajeze familia, și începu din nou să se îngrijoreze pe măsură ce își amintea de întâmplările citite prin ziare despre răpitori care trimiteau degete sau urechi prin poștă pentru a încuraja plata promptă a recompensei. La naiba! Va trebui să facă tot posibilul pentru a și-l face prieten pe acest individ. Poate că îl vor lăsa să-l sune pe Simon. El ar putea ajuta și era aproape.

— *Monsieur? fai un a-mi, anglais.* Deține hotelul Pastis din Brassière. *Je telephone?* Boone duse mâna la ureche. Și el este plin de bani. *Pas de probleme.*

Făcu tot posibilul să mimeze un zâmbet.

Timp de încă o oră dicționarul trecu dintr-o mână în alta în timp ce Generalul afla treptat ceea ce dorea să știe. Situația era promițătoare — promițătoare, dar complicata. Ei aveau nevoie să părăsească Franța cât mai repede și aveau nevoie de pașapoarte false. Asta însemna un drum până la Marsilia și o grămadă de bani gheață. Generalul mai adăugă mental un milion la cererea de

răscumpărare, și se întrebă dacă prietenul englez al lui Boone era în stare să adune o asemenea sumă într-un timp atât de scurt

— *Bon.* Generalul închise dicționarul și își aprinse o țigară.

Tânărul fusese un ghinion pentru ei, dar până la urmă era posibil să meaică toate foarte bine. Era deci adevărat ceea ce arătau la *télé.* Texanii erau foarte bogați. Se întoarse către frații Borel și Jojo, care era în schimbul de zi. Trebuie să merg să dau niște telefoane. Mă voi întoarce într-o oră sau așa ceva cu ceva de mâncare. Dădu din cap spre Boone. Nu cred că va încerca să facă ceva.

Jojo se apropie de General ca să poată șopti:

— Ce vom face cu el?

— Îl vom vinde, prietene. Generalul își mângâie mustața cu podul palmei. Îl vom vinde propriului tată care este bogat

Jojo scutură din cap admirativ.

— *Cest pas con.*

Generalul păstra întotdeauna numerele de telefon. Era meteahna unui om foarte metodic, un om prevăzător. Unul care era de părere că nu se știa niciodată când un contact din trecut îți poate fi de folos. Dădu un telefon la un bar din Vieux

Port în Marsilia și o voce pe care o auzise ultima oară în pușcărie îi răspunse.

— Am nevoie de un mic serviciu, spuse Generalul. Este o treabă delicată, înțelegi? Mă întrebam dacă prietenul ăla al tău mă poate ajuta.

Vocea părea a fi în gardă.

— Care prieten?

— *Patron,* Enrico.

— Ce fel de serviciu?

— Imigrare. Am nevoie de niște pașapoarte rapid.

— Voi vorbi. Unde te pot găsi?

Generalul îi dădu un număr și apoi adăugă:

— Ascultă, îl pot suna eu direct.

— Este mai bine dacă vorbesc eu cu el.

„Mai bine pentru cine? gândi Generalul. Nenorocit lacom. Toți vor o parte din pradă zilele astea”.

— Mulțumesc.

Vocea râse.

— Păi, la ce sunt buni prietenii?

Simon luă o cină frugală și bău un pahar de Calvados la recepție ca să-l ajute pe parcursul discuției incomode ce urma să aibă loc. Caroline lăsase deja un al treilea mesaj, semnalând o problemă urgenta și un număr de telefon la care putea fi găsită la Cap d'Antibes.

Răspunse o voce de femeie și se recomandă ca fiind Bacon, unul dintre cele mai bune și scumpe restaurante de pe coastă.

Problema urgentă a lui Caroline nu putea fi înfometarea, gândi Simon, în timp ce aștepta ca aceasta să ajungă la telefon. Auzi pe fundal râsete și își aminti că o dusese și el la Bacon cu ani în urmă. El avusese *bouillabaisse* complet. Ea luase o salată și se plânse când se băgaseră în pat că mirosea a usturoi. Și acum era la fel, și după cum o cunoștea pe ea probabil că îi va mirosi prin telefon.

Simon făcu greșeala să o întrebe dacă se distrează bine. Nu se distra. Vaporul era înghesuit și inconfortabil, avusese de două ori rău de mare, iar proprietarul vaporului, prietenul lui Jonathan, se comporta precum Captain Bligh. Jonathan însuși se dovedea a fi destul de plictisitor în aceste împrejurări.

Nu, ea nu se distra. Simon abandonă speranța ca Jonathan să fie un potențial soț, sorbi din nou din Calvados și așteptă să audă gongul pentru runda a doua.

Era numai vina lui Jonathan, spuse Caroline cu convingerea nezdruncinată a femeii care nu greșește niciodată. O oportunitate recomandată de el. Un lucru sigur, susținuse el, până ieri, când dăduse un telefon și spuse că se duce de râpă compania, trăgând odată cu ea și economiile obținute cu greu de Caroline. Și acum ea era săracă lipită.

Simon își puse picioarele pe birou și își examina unul din degetele mari ce ieșeau printr-o despicătură a sandalelor, în timp ce își imagina o Caroline nevoiașă, rămasă cu nimic pe lume decât o cocioabă în Belgravia, conținutul a jumătate din buticurile din Londra și un BMW nou-nouț. Apoi el făcu a doua greșeală când o întrebă dacă se gândise să își găsească de lucru. Urmă o tăcere din partea lui Caroline, timp în care ea contempla abisul vieții de angajat obișnuit, iar Simon depărta receptorul de ureche, anticipând o nouă tiradă.

El îndură până la momentul în care avocații, niciodată prea departe de gândurile lui Caroline, fură invocați. În acel moment el îi închise.

Telefonul țârâi aproape instantaneu. Simon terminase Calvadosul. Telefonul continuă să sune. La dracu'.

— Caroline, vom continua convorbirea când vei fi mai calmă.

— Monsieur Shaw?

Era o voce de bărbat, un francez.

— *Oui.*

— Monsieur Shaw, îl am pe unul dintre prietenii tăi lângă mine.

Urmă o pauză, apoi o voce chinuită se auzi în receptor:

— Simon? Sunt Boone.

— Boone! Unde naiba ești? Suntem toți îngrijorați din cauza ta.

— Nu știu, omule. Într-o cabină de telefon în mijlocul pustietății. Simon, sunt niște tipi…

— Ești bine?

— Până acum. Ascultă…

Receptorul nu mai era la Boone, Simon auzi vocile slab în receptor, și francezul reveni la aparat.

— Fii atent, Monsieur Shaw. Tânărul este nevătămat. El poate fi eliberat foarte repede. Depinde de tine.

Se auzi clinchetul unei noi monede băgate în telefon.

— Monsieur Shaw?

— Ascult.

— *Bon.* Vei pregăti zece milioane de franci francezi, lichizi. Ai înțeles?

— Zece milioane?

— Lichizi. Voi telefona mâine-seară la aceeași oră cu detaliile livrării. Și Monsieur Shaw?

— Da?

— Nu vorbi cu poliția. Ar fi o greșeală.

Convorbirea se întrerupse. Simon stătu pentru câteva momente, amintindu-și vocea lui Boone, chinuită și forțată.

Își privi ceasul. Era după-amiază târziu la New York, dacă tatăl lui Boone era în New York. Și dacă i-ar fi știut numărul de telefon. Se gândi să sune la informații internaționale, dar se răzgândi, amintindu-și că era posibil ca Ziegler să aibă numărul de telefon.

— Bob? Simon Shaw.

— Este important? Sunt ocupat până peste cap.

— Este vorba despre fiul lui Parker. A fost răpit.

— La dracu'. Ziegler comută convorbirea pe receptor. Vocea lui era apăsată și iritată. Ești sigur?

— A lipsit de la școală ultimele zile. Și adineauri am primit un telefon de la cei care l-au răpit. Am vorbit și cu Boone. Da, omule, sunt sigur.

— Doamne! Ai anunțat poliția?

— Fără poliție. Ascultă. Trebuie să vorbesc cu Parker. Vor zece milioane de franci ca să-i dea drumul și îi vor în douăzeci și patru de ore.

— Ce înseamnă asta în bani?

— Aproape două milioane de dolari. Dă-mi numărul de telefon al lui Parker din New York.

— Nu are rost. Este în drum spre Tokio. A plecat de dimineață.

— La dracu'.

— Chiar că la dracu'.

Simon auzi râsetele unor oaspeți care veneau la bar și își urau noapte bună.

— Bob, nu am zece milioane de franci în buzunar. Poate agenția să pună banii ăștia?

Vocea lui Ziegler era refractară:

— Sunt o groază de bani.

Simon încercă să apeleze la latura umanitară a lui Ziegler.

— Este un client mare, Bob.

Urma o pauză în care Ziegler evalua eventualele beneficii care ar putea rezulta din ajutorul urgent și personal acordat lui Hampton Parker. Dacă asta nu ar pecetlui contractul pe zece ani, atunci nimic nu o va face.

Ziegler se hotărî.

— Lucrul cel mai important este pușiul, corect? Viața unui om este în joc. Să nu se mai spună vreodată că agenția este nemiloasă. Ziegler lua notițe în timp ce vorbea. Asta va fi o conferință de presă teribila. OK. Vom transmite banii către banca voastră și vom lua cumva legătura cu Parker ca să-l ținem la curent. Stai lângă telefon. Probabil va dori se vorbească cu tine.

Simon îi dădu lui Ziegler detaliile bancare.

— Este neapărat necesar să fie aici până mâine la ora asta.

Bob. OK?

— Sigur, sigur, tonul din vocea lui Ziegler se schimba. Este doar un mic detaliu.

— Care?

— Siguranța banilor. Sunt CEO al acestei agenții, responsabil cu acționarii. Dacă transfer două milioane de dolari, gâtul meu va fi în joc.

Lui Simon nu-i venea să creadă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, este viața băiatului în joc și tu vrei să asiguri banii?

Ziegler continua ca și cum nu ar fi auzit nimic:

— Uite cum facem. Vocea lui deveni nerăbdătoare, vesela chiar. O voi lua pe scurtătură. Voi transmite departamentului juridic să-ți trimită prin fax contractul. Semnează-l și trimite pe fax înapoi. Asta mă va acoperi pe mine. Și după aceea îți transmit banii.

— Ce să semnez și să-ți trimit înapoi?

— Hai să spunem că este o asigurare, prietene. Tu pui garanție acțiunile tale din agenție, și iei banii.

Simon rămase fără glas.

— Mă voi pune pe treabă imediat. Îți va parveni pe fax într-o oră, OK? vorbim mai încolo.

Simon cobori la bar și își prepară un Calvados. Nicole și Ernest, care stăteau la masă și treceau în revistă facturile, îl priviră cum ia sticla de băutură și li se alătură lor la masă. El îi puse în temă urgent. Apoi începură să-și pună întrebări fără răspuns legate de răpitori și Boone, așteptând.

Faxul sosi. Simon abia dacă îl citi înainte să-l semneze și să-l trimită înapoi. El auzise undeva că faxurile nu pot avea calitate legală de contracte, dar probabil că Ziegler pusese tot departamentul la muncă. Nenorocitul!

Simon le spuse lui Ernest și Nicole să se ducă la culcare și rămase în birou cu o cană de cafea așteptând ca telefonul să sune.

Apelul veni în sfârșit la ora patru dimineața, era vocea îngrijorata a lui Hampton Parker. Simon auzi când acesta trase din țigara. El era pe aeroportul din Tokio, așteptând ca avionul său să fie realimentat

cu combustibil și să primească fișa de ț zbor către Paris. De acolo va lua ceva mai mic care să poată ateriza la Avignon. Va veni cu doi oameni. Vor avea nevoie de un loc unde să stea. Turui mecanic totul până la sfârșitul convorbirii.

— Nu crezi că i-au făcut vreun rău?

— Nu, spuse Simon, cu cât de multă convingere fu în stare.

El a spus că este bine. Părea puțin afectat, doar atât.

— Este singurul meu băiat, știi. Restul sunt fete. El este un băiat bun.

— Toți de aici îl plăcem foarte mult.

— Nenorociții!

— Încearcă să nu te stresezi prea mult. Voi face tot ceea ce îmi cer.

— Apreciez asta. Mai vorbim când ajung în Paris.

Nu mai rămăsese nimic de făcut, decât să se ducă la culcare și să aștepte ziua de mâine, dar Simon era prea treaz, agitat de cantitatea de cafea băută. Se întoarse acasă și urcă în dormitor.

Nicole respira încet, cu un braț bronzat peste perna lui. El se aplecă să o sărute pe umăr, iar ea zâmbi în somn.

În dormitor era foarte cald, chiar dacă ferestrele erau deschise. Simon se dezbrăcă și stătu sub apa rece a dușului timp de cinci minute, apoi coborî la parter cu un prosop în jurul taliei. Deschise ușa terasei și își mută un scaun pentru a putea admira răsăritul, gândindu-se la ce s-ar întâmpla dacă ar fi răpită Caroline. Probabil că le-ar ține răpitorilor unul din monologurile ei și le-ar da numărul de telefon al avocatului ei și probabil că ar plăti chiar răpitorii ca să scape de ea. Sau poate îl vor accepta pe Ziegler la schimb. Simon căscă și duse mâna la ochi odată cu primele raze de soare care se iviră de după munți. Urma să fie iar o zi călduroasă și frumoasă, o zi excelentă pentru a pune la cale plata unei răscumpărări de zece milioane de franci. Se întinse până simți structura de ratan a scaunului cum i se lipește de spate și auzi niște săteni salutându-se și tușea prelungă a unui fumător de două pachete pe zi.

Cei doi detectivi îl așteptau pe Simon când acesta ajunse la hotel puțin înainte de ora nouă. Directorul școlii din Lacoste, neștiind nimic despre răpire și pentru că era îngrijorat de dispariția elevului, chemase poliția. Odată ce fusese descoperită naționalitatea

părintelui odraslei, responsabilitatea fusese pasată mai sus ierarhic, adică către *gendarmerie.* Și acum cei mai de seamă reprezentanți ai acestei instituții veniseră din Avignon să se ocupe de cazul băiatului dispărut.

Simon îi conduse în biroul de la recepție. Oferta lui de cafea fu acceptată cu entuziasm, privelișteа cu Françoise care se aplecase să așeze tava a fost savurată, țigările se aprinseră și fură scoase la iveală carnețelele.

— Înainte să puneți orice întrebare, spuse Simon. Cred că ar fi mai bine să vă spun eu ce s-a întâmplat.

La început detectivii fură mulțumiți. Numai în sens profesional, bineînțeles, dar acum cazul devenea unul de o importanță reală. O persoană dispărută, chiar și o persoană cu cetățenie americană era un lucru. Răpirea unei persoane, în schimb, era un lucru mult mai palpitant. Acum nu mai investigau un posibil accident; se aflau în fața unei activități criminale. Glorie și promovări, recunoștința unui părinte miliardar, chiar apariția scurtă într-o relatare televizată — toate aceste gânduri le trecură prin minte detectivilor în timp ce ascultau cu atenție și își luau notițe, oprindu-se numai pentru a cere mai multă cafea și a admira fundul și picioarele bronzate ale lui Françoise. Ce noroc, se gândiră ei, că nu primiseră cazul cu furtul de la banca din Isle-sur-Sorgue.

Fură mai puțin mulțumiți să audă de la Simon că nu era dorită implicarea poliției de către răpitori, pentru a nu fi pusă în pericol integritatea fizică a tânărului. Detectivul mai mare în grad care se evidenția prin obiceiul de a lua dinț igările colegilor și a aștepta ca aceștia să i le și aprindă, scutură din cap.

— Din păcate, Monsieur Shaw, am fost informați. Am fost implicați, înțelegi? Este un *fait accompli.* Cum aș putea eu, un ofițer de poliție, să ignor o infracțiune atât de odioasă? El privi în jos spre carnețel și își frecă bărbia gânditor. Dar îți pot promite ceva. Le servi cu o nouă țigară din pachetul de pe masă și ridică din sprânceană în semn că avea nevoie de un foc. Vă pot promite ceva, spuse el din nou. Vom trata această *affaire* cu cea mai mare discreție. *Le maximum.* Noi avem multă experiență cu lucruri de genul acesta. Îmi amintesc, acum trei ani, despre o răpire a unui turist elvețian, în timpul festivalului de la Avignon…

Françoise băgă capul pe ușă.

— Monsieur Shaw? Vă caută doi oameni.

Simon se duse la recepție și privi către un individ cu două aparate de fotografiat atârnate de gât. Colegul lui era mai modest echipat, doar un reportofon în mână.

— *Bonjour,* Monsieur Shaw. *Le Provensal.* Tocmai am venit de la o școală din Lacoste. Aveți două minute? Am înțeles că dumneavoastră cunoașteți un tânăr care…

Simon ridică o mână.

— Nu plecați nicăieri.

Și se duse înapoi în birou.

— Discreție maximă, spuneați?

Ei dădură din cap.

— Atunci spuneți-mi de ce sunt un reporter și un fotograf aici?

Cei doi detectivi își făcură loc pe lângă Simon și priviră spre jurnaliști.

— Afară, spuse detectivul-șef, indicând ușa cu degetul. Nu este nicio știre aici. Asta este treaba privata a poliției.

Ambii jurnaliști începură să vorbească în același timp, gesticulând. Cum că presa are datoria de a raporta evenimente — mai mult, dreptul constituțional de a raporta evenimente.

— *Merde* pentru toate, spuse detectivul-șef. Voi ascultați la mine.

Simon închise ușa biroului și își puse capul în palme.

Peste câteva minute, ușa se deschise din nou.

— Nicio problemă, spuse detectivul-șef, zâmbind către Simon ca și cum i-ar fi făcut o mare favoare.

— Cum adică, nicio problemă? Nu-i poți opri să scrie știrea.

Detectivul duse degetul către lateralul nasului.

— Asta este Franța, *monsieur.* Jurnaliștii își știu locul.

Simon îl privi insistent.

— OK. Și acum ce facem?

— Răpitorii vor suna din nou, *non?* Vom aranja astfel încât apelul să fie localizat. Între timp vom aștepta.

— Trebuie neapărat să așteptați aici? Am un hotel de condus.

Cu ceva efort detectivii se lăsară convinși să conducă ancheta de la un telefon fără fir de pe terasa cu vedere la piscină.

— Oh, și mai este un lucru pe care l-ați putea face cât timp așteptați, spuse Simon, arătând către capătul terasei. Dacă vedeți un om încercând să sară peste acel zid vă rog să-l arestați.

Simon sună la bancă pentru a-i avertiza asupra tranzacției și să pregătească banii pentru când va veni să-i ridice la sfârșitul zilei. Făcu tot posibilul să o calmeze pe Françoise care abia aflase de dispariția lui Boone. El mulțumi cerului că-i avea pe Ernest și pe Nicole, care se ocupau de clienți și de treburile zilnice ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În mod deliberat îl trezi pe Ziegler la cinci dimineața în New York pentru a se asigura că banii vor ajunge la prima oră. Era obosit, dar îi era imposibil să se odihnească. Și nici cu starea de spirit nu stătea mai bine în momentul în care îi văzu pe cei doi detectivi studiind meniul hotelului.

Se întoarse în birou și începu să păzească telefonul. Nu mai era mare lucru de făcut până când răpitorii vor suna din nou. Și atunci și-l aminti pe Enrico. Ce spusese el? Dacă apare vreo problemă la hotel, o problemă pe care autoritățile o găsesc greu de rezolvat pe canalele oficiale… ceva de genul acesta. Simon trase telefonul către el. Probabil că fusese numai gura de el, dar merita să încerce. Orice era mai bine decât să stea degeaba.

Răspunse aghiotantul lui Enrico. Simon își aprinse o țigară cât timp aștepta ca acesta să vină la receptor.

Enrico părea încântat să-l audă. Erau câteva lucruri nerezolvate ce trebuiau lămurite înainte ca acești oameni să poată oferi servicii hotelului. Poate putea fi aranjat totul la o masă?

Simon i-o scurtă.

— Enrico, ascultă. Nu știu dacă mă poți ajuta, dar un prieten al meu are mari probleme. Un tânăr american. A fost răpit.

— Asta este rău. Mai ales în timpul sezonului turistic.

Amatori. Trebuie să-mi spui tot ce știi.

Când scurta conversație luă sfârșit, Enrico părăsi biroul și dădu o raită prin Port Vieux. Se opri de două ori, o dată să viziteze un bar și a doua oară pentru a intra pe ușa din spate a unui restaurant pescăresc. Omul cu care vorbise se duse la telefon de îndată ce Enrico plecă. Dacă era vorba de o lucră tură locală, atunci cineva de acolo avea să știe și, dacă cineva știa ceva, atunci Enrico avea să afle.

Se întoarse la Mercedesul care îl urmase pe străduțele din port. Avea să ia devreme prânzul, *brochette* de *langoustines,* în grădina de la Passedat, în timp ce va reflecta la oportunitățile de afaceri pe care i le putea oferi vestea pe care o aflase.

Spre sfârșitul după-amiezii banca îl sună să-l anunțe pe Simon că banii erau pregătiți și aproape că ajunsese la mașină când realiză că avea să umble cu zece milioane de franci prin Cavaillon de unul singur și că asta ar fi o mare greșeală din partea lui. Se duse jos la terasă, unde detectivii își făceau datoria și-i supravegheau pe turiștii care stăteau la soare.

— Au sosit banii. Ar fi cel mai bine dacă ați veni și voi cu mine.

Detectivii își aranjară ochelarii de soare, erau modelul prin care nu se vedea nimic și care erau preferați de polițiștii pe motocicletă pentru a arăta mai fioros, și îl urmară pe Simon în parcare. Se urcară în mașina fără însemne a poliției, care era încinsă de soare și mirosea a fum stătut de țigară, iar detectivul junior folosi stația pentru a comunica monosilabic cu centrala.

Parcară neregulamentar în fața băncii. Detectivii cercetară strada în lung și în lat și nu remarcară nimic suspicios printre turiștii și gospodinele care mergeau agale la cumpărături.

Apăsară pe butonul de la intrarea în bancă așteptând să li se deschidă. Un funcționar bătrân apăru în ușă și strigă*: „ferme”.*

Indicând către orele de program tipărite pe ușă. Detectivul-șef îi arătă legitimația prin ușa de sticlă. Funcționarul o privi atent și, ridicând din umeri, deschise ușa.

Managerul băncii îi întâmpină în pragul biroului său, îi băgă înăuntru și închise ușa. El respiră ușurat. Avusese o după-amiază de coșmar, banii fuseseră livrați de la cea mai mare sucursală din Avignon și Marsilia, iar gândul îi fusese numai la spargeri și la imaginea unor oameni înarmați gata să-l atace. Dar acum, slavă Domnului, totul luase sfârșit.

— *Voilà, messieurs,* arătă el spre birou. Dacă doriți să-i numărați.

Simon privi la teancurile de bancnote de câte 500 de franci, legate în *briques* de câte 10.000 de franci. Cumva se aștepta ca zece milioane de franci să arate mai impresionant.

El se așeză pe scaun și, pe când ceilalți îl priveau și fumau, aranjă banii în teancuri de 100.000 de franci, numără grămezile și le puse

în pungi groase de plastic. Le ridică și constată că nu erau mai grele decât cutia cu hârțoagele pe care le lua la fiecare sfârșit de săptămână, când lucra la agenție.

— *C'est bon?* Managerul puse formularul pe masă în fața lui Simon. *Une petite signature, s'il vous plaît.*

— Privi cum Simon semnă chitanța și se relaxă. Acum era grija altcuiva.

Își strânseră mâinile și se îndreptară spre ieșirea principală, Simon era între cei doi detectivi, cu sacul lovindu-l peste picioare.

— *Merde.* Unul din detectivi observă un polițist de trafic lipind o amendă pe parbrizul mașinii. Coborâră treptele în grabă, în timp ce polițistul privea spre ei, lovindu-se cu pixul peste dinți. Era cel mai fericit când proprietarul mașinii venea cu câteva secunde prea târziu, mai alunga din monotonia meseriei.

Detectivul-șef indică spre amendă.

— Poți să iei chestia aia de acolo. Deschise portiera ca să intre în mașină. Noi suntem de la sediul central din Avignon.

Polițistul de trafic zâmbi.

— Nu-mi pasă nici dacă ați fi de la Palatul Élysée. Ați parcat neregulamentar.

Detectivul făcu roată în jurul mașinii pentru a-l privi mai de aproape. Cei doi stăteau în mijlocul drumului cu ochelarii aproape lipiți unii de alții, blocând și singura bandă care mai era liberă. Un camion frână brusc și zgomotos lângă ei, iar șoferul acestuia gesticula nervos pe geam, clienții cafenelei de pe partea cealaltă a drumului se întoarseră în scaune pentru a privi mai bine scena. Mai multe claxoane începură să sune în spatele camionului blocat. Managerul băncii și funcționarul priveau de pe treptele băncii.

Simon aruncă sacul pe bancheta din spate și urcă. Discreție maximă. Dumnezeule! mai urma să apară la știrile de la ora cinci.

Duelul de ridicat din umeri și alte gesticulări se finaliza odată cu gestul detectivului-șef de a rupe în bucățele amenda din parbriz. Doi bărbați din cafenea aplaudară deznodământul.

Detectivul se urcă în mașină în timp ce polițistul de trafic striga obscenități către cei care claxonau.

— Ba pe-a mătii! strigă detectivul pe fereastra mașinii, fericit că avusese ultimul cuvânt. OK, să mergem.

Mesajul care îl aștepta la hotel spunea că Hampton Parker urma să ajungă la Brassière la primele ore ale dimineții.

Simon, ca și managerul băncii, răsuflă ușurat că atât banii, cât și responsabilitatea va fi pasată altcuiva. Îi telefonă lui Ziegler și așteptă, cu sacul de bani între picioare.

— Vreo știre despre pușți?

— Vor suna în seara asta. Parker va sosi în zori. Am banii aici, gata pregătiți.

Ziegler tăcu preț de câteva secunde. Atunci când vorbi o făcu în stilul lui caracteristic, pe un ton hotărât și convingător:

— Parker nu va fi implicat. În niciun caz.

— Dar este implicat, pentru numele lui Dumnezeu. El este tatăl băiatului.

— Nu vreau să intre în contact cu infractorii ăia periculoși.

— Și cum vor ajunge banii la ei? Federal Express?

— La naiba, Simon, nu putem să-l punem în pericol pe Parker. Dacă se hotărăsc să-l răpească și pe el? Sau dacă se hotărăsc să-l omoare, așa fără un motiv? Nu, va trebui să o faci chiar tu.

Simon simți cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Mulțumesc mult de tot. Și dacă mă omoară pe mine?

Vocea lui Ziegler se schimbă, numai lapte și miere, era vocea pentru noile prezentări de afaceri:

— Nu te teme. Tu nu ești miliardar, tu ești doar intermediarul. Îmbracă-te în haine vechi, zdrențăroase, știi? Nu e mare lucru. Probabil că nici nu vei avea contact cu ei. Și gândește-te ce efect va avea asupra relației noastre.

— Relația noastră?

— Parker ne va rămâne îndatorat. Nenorocita asta de afacere va fi perfectată. Este o datorie morală, omule. Îl vom avea pe viață.

Simon nu spuse nimic, dar știa că Ziegler nu va accepta altă variantă. În ceea ce îl privește, decizia era luată — probabil că era și decizia corectă, admise Simon. Dacă răpitorii ar fi putut pune mâna pe unul dintre cei mai bogați oameni din

America, nu se poate ști cum ar reacționa.

Ziegler părea nerăbdător.

— Mingea este în terenul tău, OK? Să nu ratezi.

— Ești un nenorocit cu inimă mare, nu-i așa?

— Ăsta sunt eu. Cel mai dulce tip din afaceri. Vorbim cât de curând.

Nicole îl găsi pe Simon în birou, fumând o țigară de foi, privind pe fereastră, ignorându-i pe detectivi. Arăta obosit și cu cearcăne. Ea se duse în spatele lui și-l masă ușor pe ceafă.

— Când toate astea se vor termina, spuse ea, te voi lua de aici.

Simon închise ochii și își sprijini capul de corpul ei.

— Promiți?

— Promit.

Detectivii îi priveau impasibili, întrebându-se ce vor avea la cină.

Enrico se uită la teancul de pașapoarte din fața lui și zâmbi.

Contacte, lăcomie și teamă. Întotdeauna funcționează atunci când ai nevoie de informații. La numai câteva ore de când dăduse sfoară-n țară, unul din oamenii lui din Avignon îi transmise că poliția încerca să dea de cap unei răpiri. Dacă pașapoartele acelea nu aveau ceva de a face cu chestia asta însemna că el începea să nu mai fie bun în meseria asta.

Decise să facă din afacerea asta ceva personal. Nimeni nu ar trebui să piardă o astfel de oportunitate, care l-ar putea face să aibă contact cu persoane care i-ar putea fi de folos. Puse pașapoartele într-o servietă din piele de crocodil, coborî treptele spre mașina personală, se aranjă confortabil pe bancheta din spate și dădu instrucțiuni șoferului.

În timp de Mercedesul ieșea din Marsilia și se îndrepta spre aeroport, Generalul trase mașina pe *autoroute* din Cavaillon. Se duse în parcarea subterană de la Marignane în jur de opt cum îi spuseseră, și căuta un Mercedes 500 cu numere de Bouches-du-Rhone.

Căută un loc cât mai depărtat de intrarea în terminal, opri motorul și își aprinse o țigară. Strânse punga de plastic în care erau banii. Cinci sute de mii de franci. Aproape că îl luase cu leșin atunci când auzise prețul, dar nu avea de ales. Oricum, mai avea balta pește, mult pește. Tocmai când privi spre ceas, observă și Mercedesul înaintând încet printre mașini. Trase puternic aer în piept și ieși din mașină cu punga de bani.

Geamul fumuriu al Mercedesului era coborât, iar șoferul și Generalul se priviră în liniște. Imediat, Generalul își aminti că fusese

instruit să se identifice.

— Sunt un prieten de-al lui Didier. Îți transmite toate cele bune.

Portiera din spate se deschise.

— Urcă, prietene, spuse Enrico. Este mai răcoare aici, avem aer condiționat.

Generalul se aplecă și se urcă pe marginea banchetei din piele. Enrico îl studie prin fumul țigării.

— Ești un om foarte ocupat, sunt sigur, spuse el, așa că nu te voi face să pierzi timpul. Scutură țigara și îndepărtă un fir de scrum de pe manșeta cămășii de mătase. Spune-mi, când te vei duce să ridici răscumpărarea?

Generalului i se făcu rău, de parcă ar fi fost lovit în stomac. De unde știa? Nu avea de unde să știe. Probabil că doar încerca să ghicească.

Enrico se întinse și îl bătu pe General cu palma pe genunchi.

— Hai, prietene! Gândește-te la mine ca la un coleg de profesie. Doar suntem deja parteneri. Eu am pașapoartele tale, și, ținând cont de timpul scurt pe care l-am avut la dispoziție, au ieșit foarte bine. Operă de artă. Nu vei avea nicio problemă cu ele. Zâmbi și dădu din cap. Vrei o țigară?

Mâna Generalului tremura atât de tare, încât aproape că-și dădu foc la mustață.

— Relaxează-te, prietene, relaxează-te. Permite-mi să te felicit. Americanii sunt atât de rari în ziua de azi! Cu recesiunea asta și cu dolarul în scădere. Aproape că nu mai călătoresc deloc. Privirea lui nu se dezlipi de pe fața Generalului nicio clipă. Ei bine? Când îl vei elibera?

Cum de aflase omul ăsta, care părea că nu clipește nicio dată? Singurul zgomot din mașină era cel produs de aerul condiționat. Nu avea să obțină pașapoartele, dacă nu dădea niște răspunsuri. Privi la ceafa lată și musculoasă a șoferului.

— Nu îți face griji în privința lui Alphonse, zâmbi Enrico.

El este foarte discret, toți suntem foarte discreți.

Generalul respiră adânc.

— Vom face schimbul la noapte.

— Și apoi?

— Ieșim din țară.

— A, bineînțeles. Enrico se aplecă și deschise servieta.

Generalul căscă ochii mari la apariția bancnotelor frumos aranjate, abia dacă mai era loc și pentru pașapoarte, pe care

Enrico le scoase și i le înmâna. El luă punga cu bani din mâna Generalului și începu să-i numere, punând fiecare *brique* de câte 10.000 de franci în servietă.

— *C'est bon.* Enrico reuși să închidă clapeta servietei, nu fără dificultate și se așeză mai comod, în timp ce Generalul se pregătea să deschidă portiera. Iar acum, spuse el, planurile tale de călătorie. Cred că te pot ajuta cu ele.

Generalul se opri, cu mâna pe portieră.

— Am o mică afacere cu transporturi pe mare, barje de transport în principal, dar ocazional mai luăm și pasageri, de obicei pe cei cu necesitați speciale. Înțelegi? Enrico nu așteptă un răspuns. O coincidența agreabilă mi-a trecut prin minte. Se face că unul din vasele mele — confortabil, nu luxos — pleacă din Genova poimâine în direcția Algeria. Foarte plăcută Mediterana în perioada asta a anului.

Generalul își retrase mâna de pe portieră.

— Tu și colegii tăi veți fi în siguranță. Enrico privi la ceas.

De fapt, am un drum către Italia chiar acum. Alphonse preferă să conducă noaptea, mai ales în iulie. Drumurile sunt impracticabile pe timpul zilei. Îi oferi Generalului încă o țigară. Ne putem întâlni în Genova. Trebuie doar să te duci în port și să întrebi de colegul meu, căpitanul vasului *Principessa Azzura.*

El va ști unde să mă găsească.

Generalul făcu tot posibilul să pară dezamăgit.

— *Meine,* numai de aș fi știut, spuse el, bineînțeles că mi-am făcut deja alte planuri. El se întinse din nou către portieră.

— Prietene! Enrico avea un aspect la fel de prietenos ca moartea. Mă simt nevoit să insist în a te convinge să profiți de această ofertă generoasă. Va fi o mare dezamăgire dacă poliția va fi în căutarea exact a numelor de pe aceste excelente pașa poarte. Mare păcat! Și nu îmi place să fac risipă.

Nenorocitul! Generalul aprobă din cap, iar Enrico îi zâmbi înapoi.

— Nu vei regreta. Aerul mării este foarte sănătos.

— Dar nu ieftin.

— Nimic nu este ieftin în viață. Enrico ridică din umeri în semn de scuză. Dar îți voi face un *tarif de vacances,* din moment ce sunteți un grup mai mare. Hai să spunem, 500.000 de franci.

Veți mânca bine. Au un foarte bun bucătar la bord.

Veni rândul Generalului să ridice din umeri.

— Nu am 500.000 de franci la mine.

— *Ouf.* Enrico lăsă detaliile la o parte. Suntem oameni de afaceri, noi doi. Trebuie să existe încredere și înțelegere reci procă. Mă poți plăti în Genova și apoi luăm prânzul împreună.

Enrico se aplecă și îi deschise portiera. Voi plăti eu consumația. Va fi plăcerea mea.

Generalul privi cum mașina se depărta și odată cu ea și amenințarea pe care o reprezenta Enrico. Frica și șocul fură înlocuite de furie. Un milion de franci pentru niște nenorocite de pașapoarte și o călătorie spre Algeria pe o barjă ruginită, probabil plină de *macaronis* gălăgioși. Generalul era un om calm și îngăduitor, dar ăsta era jaf pe față. Se duse la mașină și apoi se opri. Se chinuia să se concentreze pentru a-și pune ordine în gânduri.

Avea pașapoartele. Nu era nevoit să se ducă la Genova. Putea să se țină de planul lui inițial. La naiba cu Enrico, se gândi el, și se simți mai bine. Cu oameni de teapa lui, fără o etică în afaceri, nu merita să te încurci. Își aminti cum Enrico pusese în servietă banii de la el, peste banii care erau deja acolo.

Nenorocitul voia și mai mulți. Ei bine, de data asta nu-i va merge, pentru că acum nu avea de a face cu oamenii lui mărunți.

Acum avea de a face cu un om care își folosea creierul.

Generalul urcă la etajul terminalului, își făcu loc printre arabii care erau la bar și comandă un Calvados. Curajul îi reveni de îndată ce alcoolul îi alunecă pe gât. Se încuraja singur, se duse la telefonul public de lângă *tabac* și dădu acel telefon. Era transpirat leoarcă la finalul convorbirii. *Salopard.*

„Hai să vedem cum ieși din situația asta”.

În drum spre Luberon, Generalul se opri să bea o cafea la benzinăria de la Lancon și trecu în revistă posibilele repercusiuni ale telefonului dat de el. Enrico nu avea cum să știe cu siguranță. El poate bănui, dar nu va vorbi prea mult — nu din cauză că ar fi vreun fel de cod al onoarei printre hoți, dar pentru că nu s-ar fi implicat pe

sine într-o infracțiune pe care nici măcar nu o săvârșise el. Era ceva ironie în treaba asta, gândi Generalul în timp ce arunca paharul de plastic la coșul de gunoi. Îi convenea perfect. Oricum, până scapă el de probleme, eu am să fiu departe de Marsilia și el nu va ști.

Conduse până în Cavaillon cu mare atenție la limita de viteză și intră pe autostrada N100 până la Les Baumettes.

Parcă mașina lângă cabina telefonică, simțind cum îl lovește foamea privind la oamenii care mâncau la terase. Mâine, dacă totul mergea strună, la ora aceasta va sărbători. Încuie mașina înainte să intre în cabina telefonică. Era la numai câțiva metri distanță, dar erau atât de mulți hoți prin preajmă, încât trebuia să fie precaut.

Telefonul fu ridicat la primul târâit.

— Monsieur Shaw?

— *Oui.*

— Ai banii?

— Sunt aici.

— *Bon.* Iată ce ai de făcut

Simon puse receptorul în furcă și privi către indicațiile scrise de el pe hârtie. Detectivul-șef schimbă scobitoarea cu o țigară și se rezemă de colțul biroului, mulțumit că în sfârșit va avea parte de ceva acțiune.

— *Alors?*

Simon citi notițele.

— Voi merge singur în mașină până în parcarea de la marginea Forêt des Cedres și o voi lăsa acolo. Voi merge pe jos pe drumul forestier. După patru kilometri voi vedea un semn pe partea dreaptă chiar unde începe Forêt Dominiale de Menerbes. Voi lăsa banii la baza acelui semn. Dacă totul merge cum trebuie, băiatul va fi eliberat mâine-dimineață.

— Avem nevoie de o hartă, spuse detectivul-șef, și de un om care cunoaște zona. Dădu din cap spre colegul lui. Sună la Avignon și informează-i. Spune-le să pună pază la ambele aeroporturi — dar fără oameni în uniforma, *d'acord?*

Françoise a fost trimisă să-l aducă pe tatăl ei. Simon găsi o hartă, care era deja întinsa când sosi Bonetto, în tricou, bermude și șlapi, cu fața roșie și foarte serioasă. Omul se apleca peste hartă învăluit într-un nor de fum de țigară.

Da, spuse Bonetto, el știa bine drumul, de pe vremea când vâna pe acolo.

Detectivul îl întreba de rutele de scăpare de pe traseu.

Bonetto se scarpină în cap și se aplecă și mai mult peste hartă, indicând ceva cu un deget bont.

— Pe jos, spuse el, cineva o poate lua în sud spre Loumiarin, în nord spre Menerbes, în vest, către Cavaillon, iar în est, spre Claparedes, un pic mai sus de Bonnieux, sau oriunde în această vale. Ridică din umeri. Sunt cărări vechi pentru măgari, cu zecile. Rezistența le-a folosit pe vremea războiului. Un om se poate ascunde acolo timp luni întregi.

— Dar ei nu vor dori să se ascundă. Detectivul-șef se holba la labirintul de drumuri și drumeaguri care străbăteau harta.

Vor dori să fugă. Vor avea o mașină undeva. Vor trebui să se întoarcă pe un drum.

— *Beh oui,* scutură din cap Bonetto. Dar la început va fi pe jos, iar pe jos poți merge în orice direcție.

Detectivul mai mic în grad, un tânăr cu apetit pentru tehno logie și aventuri, propuse un elicopter cu reflector și trupe de asalt de la CRS. Chiar el se oferi voluntar să meargă cu ei.

Simon ridică ambele mâini.

— Ascultați, spuse el. Niciun elicopter, niciun blocaj pe șosea, nimic. Nimic până nu recuperăm victima. Apoi puteți să trimiteți și nenorocita de Legiune Străină, sau garda de corp a lui Mitterand, pe oricine vreți. Dar nu înainte de a-l recu prea. Și ei s-au gândit la asta. Nu-l vor aduce cu ei. Îl țin ascuns undeva, și la primul semn de cursă… Vocea îi slăbise.

Avea un gust ciudat în gură, uscat și neplăcut, se întreba dacă era de la prea multe țigări sau de la frică.

Ofițerul de la vamă căscă și își dori să vină ora să plece din biroul lui minuscul spre casă. Traficul era lejer în noaptea aceea; obișnuita suita de camioane, dar nimic altceva. Dacă va veni acest Mercedes cu numere de Bouches-du-Rhone, nu aveau cum să nu-l observe. Dacă avea să vină. Căscă din nou și se întoarse către omul de lângă el, care venise cu o oră în urmă.

— Nu crezi că este un *emmerdeur* cu nimic mai bun de făcut?

Omul ridică din umeri. El supraveghea drumul, privind traficul care se apropia de granița dintre Franța și Italia.

— Dumnezeu știe, spuse el. Eu nu știu. Știu doar că cei din Avignon iau treaba asta foarte în serios. Ei au comunicat la Nisa, iar Nisa a luat treaba în serios. Poate este vorba de invidie. Cine a dat pontul la poliție a spus că este vorba de evaziune fiscală și trafic de valută. Vreun pește mare din Marsilia. Se pare că sunt pe urmele lui de ani de zile.

Ofițerul de la vamă se întinse.

— În mod normal, noi lăsăm mașinile să treacă fără control, spuse el, altfel ar fi coadă de aici până la Menton.

— Probabil că pe asta contează și el. Sau pur și simplu este neglijent. Ai o țigară?

— M-am lăsat.

— Și eu.

Cei doi oameni priveau farurile mașinilor care se apropiau pe *autoroute,* încetineau și plăteau taxa la ghișeu. Un camion din Torino care se întorcea acasă. Un Volkswagen cu niște plăci de surfing prinse de plafon. Două motociclete care mergeau în convoi.

Îl observară când intră în raza lor vizuală, un Mercedes 500 negru, geamuri fumurii, plăci de înmatriculare de Bouches-du-Rhone.

— Iată-l pe omul nostru. Ofițerul de vamă se ridică.

Anunță-i și pe ceilalți. Vom iniția procedura obișnuită.

Ieși din gheretă și se îndreptă către Mercedesul care aștepta în spatele unei rulote nemțești. Bătu ușor cu degetul în geamul șoferului, și acesta îl coborî. Peste umărul șoferului văzură un om dormind pe bancheta din spate, cu o mână pe o servietă.

— *Bon soir, monsieur. Vous êtes frângais?*

Șoferul aprobă din cap.

— Aveți ceva de declarat?

Șoferul scutură din cap.

— Trage pe dreapta aici, te rog.

Ochii șoferului se măriră când se uită spre locul indicat de vameș. Patru oameni în costume așteptau sub un reflector.

Unul dintre ei era cu spatele la Mercedes. Enrico continua să sforăie ușor.

Simon își verifică ceasul, se ridică și scoase sacul de sub birou.

— Trebuie să plec. Trebuie să ajung acolo între douăsprezece și unu noaptea. Luă lanterna și cheile de la mașină și se întoarse către detectivi. Fără prostii, bine?

— Monsieur Shaw, dacă ai vreo șansă să vezi vreo față…

Simon aprobă din cap. Bineînțeles, gândi el. Voi face mai mult decât atât. Îi voi întreba dacă nu vor să mergem la o bere după ce le dau banii". Se simțea ciudat de calm, aproape fatalist, undeva între spasme și panică. Ce treabă avea el de ducea un milion de lire într-un sac de plastic unor psihopați în pădure? Era curată nebunie. Ridică sacul și ieși din birou, unde îi găsi pe Nicole și pe Ernest vorbind în șoaptă cu Françoise. Ei îl conduseră la mașină, și în timp ce se depărta îi zări în oglinda retrovizoare, un grup de trei oameni în mijlocul aleii.

Opri la intersecția de după Membrbes, unde D3 cotește spre Bonnieux. Înțepeni în scaun, cu mâinile transpirându-i pe volan. Era unul dintre ei, va veni și îi va lua banii. Privi rapid în retrovizoare. Nimeni. Nimic. Dar simțise prezența cuiva în spatele lui, îi auzise respirația.

Cedă și vorbi.

— Cine este acolo?

Urmă un căscat zgomotos și prelung. Foarte încet, Simon întoarse capul și văzu pe cineva ghemuit pe bancheta din spate cu toate cele patru picioare în aer, dând din coadă leneș la auzul unei voci familiare. Se trezise Miss Gibbons.

Simon se calmă total. Al naibii câine. Își aminti că avea obiceiul să doarmă pe bancheta din spate a mașinii înainte să plece acasă cu Ernest.

Miss Gibbons împinse cu capul în spătarul scaunului mirosi sacul cu bani. Simon puse banii pe podea și câinele se așeză în scaunul din dreapta și își odihni capul pe piciorul lui.

El îi dădu una din urechi la o parte și porni mașina.

Avea tot drumul numai pentru el, fermele din ambele părți ale drumului erau cufundate în întuneric, farurile creau un tunel gol în fața mașinii. Imediat ce trecu de Lacoste, o licărire îi atrase atenția în oglindă. Opri la poalele dealului de după

Bonnieux. Mașina din spatele lui opri la rândul ei. Privi în jos spre Miss Gibbons.

— Nenorocitul ne urmărește, spuse el.

Conduse prin Bonnieux, pe lângă casele adormite și urmă seninul care indica spre Forêt des Cedres. Întuneric în toate părțile, inclusiv în spate. Ori stinsese farurile, ori nu îl mai urmărea pentru că se convinsese că era singur în mașină.

În lumina farurilor apăru bariera care bloca drumul forestier. Simon stinse luminile și opri motorul, simțind un val de adrenalină. Miss Gibbons era foarte surescitată de ideea unei plimbări. El o scărpină pe cap.

— Tu vei sta aici și vei avea grijă de mașină. Ea se agită din nou și începu să zgârie ușa cu ghearele. Ei bine, numai să nu muști pe nimeni.

El îi dădu drumul din mașină.

Liniștea era imensă, întreruptă numai de zgomotul motorului care se răcea și sunetului scos de Miss Gibbons în timp ce își golea vezica. Lumina lunii făcea umbre pe pământ.

Simon aprinse lanterna și se ghemui sub barieră, își umezi buzele, dar nu reuși să fluiere pentru a chema câinele. Avea sentimentul că i se uscase gura de tot. Sandalele lui făceau mai puțin zgomot decât mersul câinelui din spatele lui. Drumul se întindea în fața lui de la est la vest. În ambele sensuri erau păduri de cedru. La dracu'! Asta era nebunie curată. Nimeni pe o distanța de kilometri, cu o excepție — la stânga, la dreapta, sus sau jos, undeva în pădure — răpitorii. Ar fi putut foarte bine să-l omoare și să-l îngroape chiar acolo. Probabil că deja săpaseră groapa. Tremură în aerul cald al nopții și mări pasul.

Trecu cel puțin o oră până să găsească semnul de pe marginea drumului, era scris cu litere șterse: Forêt Dominiale de Menerbes. Miss Gibbons se opri dintr-odată, începu să miroasă aerul și să scoată un mârâit înfundat din gât. „Perfect, asta îmi lipsea, nenorocitul ăsta de câine să rămână cu dinții înfipți în piciorul răpitorului". Puse sacul jos și se aplecă să bage un deget pe sub zgarda câinelui. În cealaltă mână ținea lanterna. Ar fi avut nevoie de o a treia mână pentru sac. La drac'. Ar fi putut să-l lase în mijlocul drumului? Ei trebuie să fi fost pe acolo pe undeva, urmărindu-l, probabil cu cuțitele și pistoalele pregătite. Al naibii câine!

Pădurea rămase tăcută cu excepția unei adieri de vânt printre copaci și a mârâitului lui Miss Gibbons. Simon băgă între dinți capătul lanternei, ridică sacul de plastic, strânse mai cu putere zgarda câinelui și se deplasa pe drum într-o parte precum crabii. „Este de-a dreptul ridicol, gândi el. Sunt un bărbat bogat și de succes”. Ce Dumnezeu căuta acolo? Cu un gest larg din mână aruncă sacul la picioarele semnului respectiv. Miss Gibbons trăgea de zgarda. Simon înjura printre dinți și lanterna, ridica în brațe animalul de treizeci de kilograme și se deplasa înapoi pe drumul pe care venise.

Jojo și Bachir priviră cum lumina de lanterna se depărtează până bărbatul dispăru de tot. Apoi ieșiră de după copaci.

— Urăsc câinele ăla, spuse Bachir. Se uita tot timpul la mine când eram pe *chantier.* Nu cred că îi plac arabii. Îți spun, mi-a fost tare frica că îl va lăsa liber.

Jojo îl bătu pe spate.

— Uita. Aprinse lanterna și deschise sacul. Ia uite aici.

Zece milioane de *balles.* Hai să plecăm să fim bogați. Ridic sacul. „Martinica, așteaptă-mă că vin”, gândi el. Cei doi ind vizi porniră pe drumul ce avea să-i ducă la locul de întâlnit cu Generalul, într-o cariera de piatră în apropiere de Menerbes.

Pulsul lui Simon ajunsese aproape de jumătate cât ar fi fost normal. Puse câinele jos și își întinse mâinile să și le dezmorțească. Se văzu nevoit să admită că Ziegler avusese dreptate; singurul lucru care îi interesa pe răpitori erau banii. Iar acum, slava Domnului, totul se sfârșise. Începuse să fie opt mist din nou. Boone va fi eliberat mâine, tot atunci vor pleca și detectivii, iar el și Nicole…

Miss Gibbons începu din nou să mârâie, iar Simon încremeni. Auzi zgomote, rapide și împleticite, în boschete.

Îndrepta lanterna către locul cu pricina, iar inima începu din nou să-i bată nebunește în momentul în care raza de lună poposi pe un cap masiv cu o față neagra și păroasă.

Miss Gibbons lătră cu putere. Și mistrețul coborî capul spre el, îl privi câteva secunde și apoi dispăru în noapte.

Simon simți cât ia cu leșin, ca și cum nu ar mai fi avut niciun os în corp. Mâinile îi mai tremurau încă atunci când ajunse la mașină, fiind nevoit să le folosească pe amândouă pentru a băga cheia în contact.

Comitetul de primire care îl aștepta la hotel crescuse în număr cu încă trei persoane. Hampton Parker, cu fața foarte sobră, stătea la intrare, flancat de doi indivizi masivi. Nicole.

Françoise și Ernest erau grupați în jurul recepției. Detectivii abandonaseră biroul și stăteau acum în hol. De îndată ce trase mașina în fața hotelului, acești năvăliră spre el, bombardându-l cu întrebări. El era copleșit de emoții și avea mare nevoie de o tărie. Miss Gibbons se întinse pe bancheta din spate și adormi.

Generalul îi auzi venind după zgomotul pașilor. Scutură țigara și se uită la ceas. La fix. Totul funcționase la fix. Băiatul mâncase tot și acum leșinase din cauza dozei duble de Binoctal pe care i-o puseseră în sandviciul cu *pată.* Până se va trezi ei vor fi deja în drum spre Barcelona, bogați. El se întreba cum se descurcă Enrico cu cei de la *fises.* Probabil că nu va reuși să doarmă în noaptea asta.

Jojo și Bachir veniră la lumină și Generalul aproape că-i putea simți cum rânjesc.

— Uite aici, spuse Jojo. Prinde.

Zece milioane de franci îl loviră în piept și el prinse sacul ca pe un copil. Se urcară în camionetă și porniră spre hambar pentru a-i lua și pe ceilalți.

Holul hotelului începuse să arate ca o sală de așteptare din gara Avignon — siluete prăbușite pe scaune, câni și pahare de cafea, goale, peste tot, scrumiere pline. Stresul și oboseala erau întipărite pe fețele tuturor. Nu se întâmpla nimic, dar nimeni nu dorea să rateze vreun moment.

Când începu să sune soneria telefonului parcă toți, deodată, primiseră un șoc electric. Simon alergă și ridică receptorul.

— Deci, ce mai e nou?

Simon scutură din cap pentru cei care se întorseseră cu fețele spre el. Era Ziegler.

— Am livrat banii. Acum așteptăm. Nu mai este nimic de făcut.

— Parker este acolo?

— Da, este aici. Vrei să vorbești cu el?

Ziegler delibera.

— Poate că nu este acum cel mai bun moment

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, două milioane de dolari sunt totuși două mili oane de dolari, prietene. Încerc să conduc o afacere aici.

Simon cobori tonul vocii:

— Bob, vrei să-mi faci și mie o favoare?

— Depinde.

— Du-te la dracu'.

Simon puse telefonul jos și traversă holul către locul unde stătea Hampton Parker, cu capul între genunchi.

— A fost Bob Ziegler. El voia să știe… ei bine, dacă Boone s-a întors. Parker dădu din cap. Părea amețit de tot. Vrei să încerci să dormi puțin?

Texanul își desfăcu cravata și nasturii de sus ai cămășii.

Simon observă mușchii încordați de la gâtul acestuia.

— Cred că voi aștepta în continuare, spuse el. Un scotch m-ar ajuta, dacă ai.

Coborâră la bar. Simon luă o sticlă și două pahare și ieșiră pe terasă, unde statură și priviră cum noaptea se îngâna cu ziua. Simon se gândi la câteva zeci de lucruri neplăcute pe care i le-ar face lui Ziegler. „Două milioane de dolari sunt totuși două milioane de dolari, prietene". Nenorocitul!

Autocarul portocaliu cu maro, cu motorul lui diesel care polua aerul acelei dimineți, era parcat lângă Place de la Bouquerie în Apt. „GONZALEZ VOYAGES, APT/BARCELONA. TOT CONFORTUL/W.C". era gata să primească pasageri. Ei stăteau în grupuri mici la soare, discutând și râzând, cu gândul la vacanța din Spania și la pesetas care erau foarte ieftine.

Generalul le spusese să nu aștepte toți într-un singur grup mare și să nu stea împreună în autocar. El și Jojo rămaseră deoparte pe când ceilalți urcară la bord fiecare cu câte o geantă de umăr. Toți erau de nerecunoscut în acea mulțime, erau îmbrăcați simplu, în blugi. Numai Jojo era îmbrăcat mai aparte, cu pălărie de paie și un tricou nou cu inscripția *Vivent les Vacances.* Era tare mândru de el, credea că Generalul va aprecia această idee a lui.

El simțea pe umăr cureaua genții de voiaj, o presiune plăcută.

Bani adevărați. Toți erau, cel puțin în franci francezi, milionari.

Privi în jur pentru a fi sigur că nu putea fi auzit de nimeni.

— De ce ai ales să mergem cu autocarul?

Generalul zâmbi mângâindu-și mustața.

— După ce se vor uita dacă am fi *flic?* O mașină rapidă, probabil furată, sau un grup de oameni care cumpără în ultima clipă bilete de la aeroport, ceva de genul acesta, nu? Crezi că se vor uita într-un autocar plin de turiști? Și fără bagaje de declarat. Probabil că nici nu se vor osteni să verifice pașa poartele. Generalul îl împunse cu degetul în piept pe Jojo.

Uneori, o scăpare mai înceată este cea mai bună soluție.

Jojo își ajustă pălăria de paie și dădu din cap.

— *C'est pas con.*

Se urcară și ei în autocar și înaintară pe coridor fără să privească la ceilalți și se așezară pe scaunele lor uzate. Vor ajunge în Barcelona în acea după-amiază, iar mai apoi vor lua un tren până la Madrid. Iar din aeroportul din Madrid, oricine poate pleca oriunde în lume. Generalul era obosit. Închise ochii și se gândi la Mathilde. O va suna din Madrid. Ea era o bună și veche prietenă. Ar fi fost frumos să o știe cu ceva bani.

Odată cu zgomotul hidraulic de închidere al ușilor, auto carul plecă de la bordură. Șoferul făcu un semn de mulțumire către *gendarme* care oprise traficul pentru ca el să poată trece.

*

Boone se trezi și imediat își dori să nu o fi făcut. Avea un gust infernal în gură și capul atât de sensibil ca un ou fiert descojit, ca atunci când plecase în vacanța de vara în Florida și băuse o mulțime de cocktailuri. Nu își amintea să fi băut ceva acum. Numai un sandvici și apoi nimic. Deschise ochii și încercă să se ridice. „Oare cine o mai fi de serviciu azi?" se întrebă el. Se întoarse cu precauție să privească și în partea cealaltă. Prin ușa principala care era închisa se vedea lumina zilei. Se ridică și privi în jur. Locul fusese curățat — nicio bicicletă, nicio sticlă goală, nicio urmă că ar fi fost cineva pe acolo, cu excepția mucurilor de țigară de pe jos. Nimeni nu-l păzea.

Se ridică în picioare și merse chircit către ușă, o împinse ușor și o privi cum se deschide. Păși afară din hambar. Nici afară nu mai era

vreo urmă, doar iarba culcata la pământ în locurile unde fuseseră parcate mașinile. Drumul era pustiu.

Nimeni nu strigă după el atunci când o porni pe drum în jos.

Se opri să se orienteze, și merse mai departe pentru a găsi un indicator.

Madame Amaud conducea mașina pe drumul ei obișnuit la întâlnirea săptămânală pe care o avea la sediul Surorilor Milei, unde doamnele caritabile se adunau să bea cafea și să discute despre fapte bune. Încetini la vederea siluetei chircite care îi făcea semn din mână de pe marginea drumului. Ea scutură capul a dezaprobare. Era cu adevărat scandalos, gândi ea, *marginaux* ca aceștia erau acum peste tot — murdari, nerași ca niște animale, încercând să profite de cetățenii respectabili ca ea. El era chiar tânăr, sesiză ea, făcând o manevră să-l ocolească, apoi accelerând puternic. Scandalos.

23

Ernest și Françoise împărțeau cafea și comun oamenilor cu ochii roșii de nesomn care sălășluiau în holul hotelului. Un grup de clienți, îmbrăcați pentru a întâmpina încă o zi torida priviră curioși spre gărzile de corp ale lui Parker și la detec tivi și se întrebară ce caută atâția oameni în haine de oraș în holul hotelului.

Cu capetele aplecate în cești le de cafea, nimeni nu remarca silueta nou apărută în peisaj.

— Hei, Ernie. Ai o bere?

Ernest se răsuci pe călcâie la auzul vocii lui Boone, și se grăbi să traverseze holul și să-l îmbrățișeze pe tânărul din pragul ușii, scuturându-l de parcă ar fi dorit să vadă dacă era cu adevărat el. Françoise izbucni în lacrimi, gărzile de corp și detectivii puseră imediat cafelele jos, iar Nicole se duse să-i anunțe pe Simon și pe Parker. Miss Gibbons ieși din birou și mirosi unul din picioarele desculțe ale lui Boone și dădu din coadă mulțumită.

— Ei bine, spuse Ernest. Dar ce mai arătare ești, tinere Boone. Cred că ai nevoie de un duș și de ceva de mâncare…

Detectivul-șef ridică mâna într-un mod foarte oficial, efect diminuat de cornul pe jumătate mâncat pe care îl avea în mâna respectivă.

— Avem multe întrebări să-ți punem, tinere.

Ernest se încruntă la el.

— Sigur, dragule, sunt sigur că ai, dar dați-i o șansă băiatului. Duș întâi și întrebări după.

Detectivul-șef făcu semn cu mâna către colegul lui.

— Sună la Avignon și anunță că avem băiatul. Pot să demareze operațiunea.

Hampton Parker coborî scările în fugă, urmat de Nicole și Simon, și puse mâinile pe umerii lui Boone, cu un zâmbet larg pe față.

— Ce bine îmi pare să te văd, băiatule. El înghiți cu dificultate. Ne-ai cam speriat. Ești bine?

Boone zâmbi și dădu din cap.

— Ca nou.

— Acum, domnule Parker, spuse Ernest. Nu ar fi mai bine să îl aranjăm puțin pe Boone și să-i punem și ceva în stomac?

— Sigur, îl bătu Parker pe spate pe fiul său. Știi, am și uitat să-i spun mamei lui despre chestia asta. Am fost eu îngrijorat cât pentru doi. Cred că o voi suna acum, dacă nu te superi.

Ah, și ar fi bine să-l sun și pe Bob Ziegler. El era îngrijorat aseară de soarta băiatului. Simon privi la ceas. Era patru dimineața la New York. Zâmbi.

— Nu, mai bine lasă-mă pe mine.

Următoarele câteva ore fuseseră extrem de obositoare pentru Simon, care făcea pe translatorul. Detectivii, dintr-un motiv neînțeles doar de ei, aveau impresia că, dacă îl întreabă de o mie de ori pe Boone același lucru, el le va da numele și adresa răpitorilor. Reporterii de la *Le Provensal* apărură din nou, convinși că dăduseră peste un eveniment de interes național și făceau poze oricui era dispus să stea nemișcat suficient timp. Ziegler, care spre dezamăgirea lui Simon, era treaz deja când sună el, dorea să emită un comunicat de presă în scopul de a descrie rolul vital pe care îl jucase în rezolvarea acestei crize. Ernest insista să organizeze o cină festivă în onoarea lui Boone. Unchiul William, care nu rata niciodată ocazia de a se întreține cu miliardarii, se oferise să decoreze meniurile. Simon era mort de somn, iar când Nicole venise

și-l salvase din ghearele detectivilor ca să-l ducă acasă, el abia dacă fusese în stare să urce scările spre dormitor și să se prăbușească îmbrăcat pe pat.

Șase ore de somn, un duș și un bărbierit mai târziu, și se simți surprinzător de bine, chiar mulțumit, ca și cum o mare povară i s-ar fi luat de pe umeri. Își uscă părul cu prosopul și o privi pe Nicole îmbrăcându-se cu o rochie scurtă și neagră pe care nu o mai văzuse până atunci. El o sărută pe gât în timp ce îi închidea fermoarul de la spate.

— Asta înseamnă că trebuie să port costum cu cravată?

Nicole se parfumă pe gât și pe încheieturile palmelor.

— Ernest vrea să arătăm toți șic. Este un dulce. Vrea să-i ofere lui Boone un dejun special.

— Voi purta sacou. Dar fără cravată și, evident, fără șosete.

— Putoare.

Simon se strâmbă fără prea mare convingere, în timp ce

Nicole îi alegea o cămașă și un costum de vară, și o pereche prăfuită de pantofi pe care nu îi mai purtase de la Londra.

Ea se trase puțin în spate pentru a-l examina în timp ce își punea sacoul, cu capul înclinat într-o parte, cu părul blond căzându-i pe față, cu picioarele desculțe și bronzate și brațele care străluceau lângă mătasea închisă la culoare. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Simon în viața lui. Poate că el era o putoare, dar măcar era o putoare norocoasă.

El îi zâmbi.

— Gata, spuse el. Braț la braț cei doi se îndreptară spre hotel făcându-și planuri pentru a doua zi.

Madame Bonetto, privind prin vitrina cafenelei îi spuse soțului ei:

— El poartă costum, englezul.

Bonetto se încruntă și se uita cu satisfacție la pantalonii lui scurți albaștri, uzați.

— *Bieng,* spuse el. Îmi place să văd un bărbat care a ajuns bine.

O masă separată, de zece persoane fusese aranjată pe terasă, cu trandafiri albi cu margini roz în boluri, favoriții lui Ernest.

Nicole și Simon coborâră treptele hotelului în direcția hohotelor de râs puternice care veneau dinspre barul de la piscină. Simon auzi o voce bubuitoare, familiara, ce acoperea conversația și își mută

pachetul de țigări în buzunarul de la piept. Unchiul William era maestru de ceremonii.

— Acum văd, îi spuse el lui Hampton Parker care zâmbea politicos, întinderile vaste din Texas, canioanele din New York, și simplitatea rustică a micului nostru colț de Provence — ceva la o scară mult mai mare. Făcu o pauză pentru a goli paharul, pe care i-l întinse barmanului. Imediat ce dragul tău fiu a sugerat chestia asta, am fost foarte intrigat, chiar fascinat. Iar acum, că ți-am văzut capul…

— Capul meu? se miră Parker.

— Nu ți-a spus nimeni asta? Este o asemănare clară cu unul din Cezari. Augustus, dacă nu mă înșel.

Ernest trecu pe lângă ei și își dădu ochii peste cap. Purta ceea ce credea că ar fi cel mai potrivit costum provensal – cămașă albă, pantaloni negri cu vestă, la care adăugase pentru a da un strop de rafinament ținutei un accesoriu insolit, și anume un brâu lat cu dungi roz și verzi. Se îndreptă spre baza scărilor cu câte un pahar în fiecare mână, și o privi admirativ pe Nicole.

— Ce plăcut, spuse el, să vezi o rochie de calitate. Arăți ca din revistele de modă, *madame.*

Simon se aplecă să vadă mai bine brâul.

— Nu știam că ești membru al Clubului Garrick, Ern.

— Nu sunt, dragule, dar îmi plac la nebunie culorile. Acum haide, toată lumea este aici.

Gărzile de corp ale lui Parker, în costume la patru ace și cu expresii puțin mai relaxate, ascultau opiniile unchiului William despre impresioniști. Boone elegant și voios se holba din când în când discret, dar cu perseverență la partea din față a rochiei lui Françoise. Hampton Parker, vorbind fluent o franceză cu accent puternic, se întreținea cu Madame Pons.

Miss Gibbons prospecta împrejurimile după alune rătăcite și șopârle adormite, eșarfa cu roșu, alb și albastru pe care Ernest i-o atârnase la zgardă făcând-o să semene cu o mascotă.

Nicole strecură o mână pe sub brațul lui Simon.

— Te simți mai bine?

El aprobă din cap. Totul era așa cum își imaginase el cu câteva luni în urmă: vreme perfectă, oameni fericiți, cina sub cerul liber,

ideal pentru a conduce un hotel. Nu ar fi anticipat niciodată că era nevoie de mult mai mult decât de bani — rezistență fizică, răbdare, tact, atenție infinită la detalii, pasiune pentru ospitalitate, toate calitățile de care dăduse Ernest dovadă de când deschiseseră hotelul.

— Este ciudat, îi spuse el lui Nicole. Când m-am trezit în după-amiaza asta, am recunoscut în final ceva. Sunt un musafir al vieții. Sunt un musafir perfect Dar nu cred că voi face mare scofală ca gazdă.

Ea îl strânse de braț.

— Da, știu. Dar ai încercat.

Se auzi un clinchet de lovitură de cuțit în pahar și conversațiile încetară. Ernest privi în jur și ridică paharul.

— Înainte să nu mai fim buni de nimic din cauza minunatei cine pregătite de Madame Pons, doresc să închin un pahar în cinstea invitatului nostru de onoare.

Unchiul William încercă să ia o mină umilă și privi în jos pentru a fi sigur că avea șlițul închis.

— Pentru tânărul Boone. Bine ai revenit, viu și nevătămat. Ne-a fost dor de tine.

Boone înclină capul și ridică ușor cutia de bere în semn mulțumire. Hampton Parker îi oferi lui Madame Pons un clin brațe și amândoi deschiseră calea, cu gărzile de corp la trei pași în spate, spre cina de la etaj.

După părerea tuturor, englezi, francezi sau texani, cina preparată de Madame Pons fusese o adevărată operă de artă.

Un *terrine* de legume proaspete, cu un mozaic de feluri de mazăre, cartofi, anghinare cu șuncă și sos alb. Felii de vinete învelite în foi subțiri de somon afumat, presărat cu arpagic; zeci de feluri de brânzeturi, de vacă, oaie și capră.

Chiar și unchiul William fu adus la tăcere de plăcerea de moment, uitând de cariera lui artistică în timp ce pufăia din ultima havană a lui Simon. Conversația lâncezea din cauza stomacurilor pline și a vinului bun. Chelnerii aduseră mai multă cafea, Boone și Françoise se scuzară și dispărură în întuneric, iar Ernest și Madame Pons merseră să închidă bucătă na. Hampton Parker privi peste masă la

unchiul William, care începuse să sforăie și le zâmbi lui Nicole și Simon.

— Crezi că va fi în siguranță cu băieții mei în timp ce facem o plimbare?

Lăsă gărzile de corp și pe artistul adormit, și plecară prin grădină spre piscină. Hampton Parker vorbea chibzuit, cu încrederea unui om care era obișnuit să fie ascultat. Șocul răpirii lui Boone îl făcuse să se gândească mai bine la propria viață — cea mai mare parte și-o petrecea în avioane și în birouri, făcând afaceri și mai mulți bani decât putea vreodată să cheltuiască. Se diversifica, spunea el, nimic prea mare — o mică insulă în Caraibe, un restaurant vechi și faimos în Paris, câțiva kilometri de pescuit somon în Scoția — investiții de care să se bucure el, personal. Dacă va avea vreodată timp. Se opri să privească valea și munții.

— Boone s-a atașat mult de locul ăsta, spuse el. Vorbeam în după-amiaza asta cu el. Am vorbit mult. Știți ceva? El nu vrea să se întoarcă încă în State. Spune că ar dori să lucreze pentru Madame Pons și să devină bucătar.

— Îl place, spuse Simon. Asta nu ar fi o problemă.

Parker chicoti ușor.

— Cred că fata aceea mică are de a face cu treaba asta. De unde este ea?

— Este vecină cu noi. Este fiica patroanei cafenelei din apropiere.

— Pare un copil de treabă, spuse Parker, iar fața îi deveni serioasă. Va trebui să mă ierți, dar sunt prea bătrân ca să mai am răbdare. Am o mică propunere pentru tine.

Ajunseră la anexa de lângă piscină și se așezară pe scaunele din ratan, privind peste luciul apei. Parker tăcu pentru un moment, și apoi îi zâmbi lui Simon.

— Poți oricând să mă oprești, spuse el, dar iată ce am în minte. Își aprinse o țigară. Trebuie să-mi fac mai mult timp pentru viața mea, să îmi văd mai mult familia, să petrec mai multe seri ca aceasta. Trase cu sete din țigară și se aplecă în față. M-am consumat prea mult, cred că toți cei care își construiesc o afacere de la zero sunt la fel. Toți avem impresia că suntem indispensabili, și încercăm să ne implicăm în toate.

Este o prostie, dar este natura umană. Cred că și tu ai trecut prin asta.

Simon se gândi la câțiva din clienții lui — străluciți, pe picioarele lor, dar care nu rezistau să nu se implice în toate amănuntele — și dădu din cap.

— Dictatorilor le este foarte greu să delege, spuse el.

— Exact. Aici greșesc ei. Parker rânji. Iată un dictator care devine mai înțelept odată cu vârsta. Vocea lui deveni mult mai oficială: OK. Una din marile mele probleme este publicitatea. Cum spune cineva, jumătate din banii pe care îi cheltuiesc cu publicitatea sunt probabil irosiți; problema este că nu știu care jumătate.

— Lordul Leverhulme, spuse Simon.

Parker aproba din cap.

— A spus-o la fix. Acum, avem în față un buget de jumătate de miliard de dolari. Asta este o mare schimbare și nu am timp să supraveghez tot.

— Dar oamenii tăi de marketing?

— Buni, oameni competenți. Dar niciunul dintre ei nu are experiența ta. Parker indica pe degete. Unu: tu cunoști afacerile agenției cât se poate de bine. Doi: ai avut mare succes în ce ai făcut. Trei: ai suficient de mulți bani încât să nu te temi că vei fi dat afară, așa că vei avea o opinie obiectiva, independenta. Și patru: … Ei bine, am impresia că ne-am înțelege bine. Parker zâmbi. Acum îmi poți spune să plec.

Simon se uită spre Nicole, care îl privea cu jumătate de zâmbet pe față. El se simți flatat și surprins, și trebuie să recunoască, intrigat.

— Nu știu ce să spun, pe bune. Ca fapt divers, unde ar fi sediul general?

— Unde îi vei spune pilotului să zboare. Un avion personal însoțește acest loc de muncă. Și îmi vei raporta numai mie, nimănui altcuiva.

— În ceea ce privește politica de personal, angajările și concedierile, cine le face?

— Tu vei face jocurile.

Simon privi peste piscina și se scarpină în cap. Ar fi meritat să ia slujba asta și numai pentru a-i vedea fața lui Ziegler când ar afla cine era noul client, Jumătate de miliard de dolari, prietene, și ar fi bine să

te porți frumos”. Era cu siguranță tentant, la fel și gândul la câte lucruri se pot face cu un buget atât de mare. Ar fi putut avea niște rezultate strălucitoare cu unele agenții cu fondurile astea…

Un sentiment de vină puse stăpânire pe Simon privind luminile hotelului, unde Ernest s-ar fi pregătit pentru o nouă zi de muncă.

— Dumnezeule, nu știu. Îl am pe Ernest aici. El iubește locul acesta.

— De treabă om — Ernest. I-am observat munca, spuse

Parker, privind jarul aprins al țigării. M-am gândit și la el. Să presupunem că punem la cale o nouă investiție mică.

— Ce vrei să spui?

— Să presupunem că aș cumpăra hotelul și că i-aș da o parte lui Ernest? Aș avea grijă de el. Aș fi un prost să nu o fac.

Parker ridică din sprâncene și zâmbi. Ce spui de asta?

— Este un mod foarte costisitor de a angaja pe cineva.

— Sunt un om foarte bogat, Simon. Parker se ridică și o privi pe Nicole. Voi doi gândiți-vă bine. Sper că putem face un aranjament.

Îl priviră cum pleacă, cu gărzile de corp la doi pași în spate lăsându-l pe unchiul Williams să doarmă în scaun cu moliile zburând pe la capul lui.

Nicole se ridică de pe scaun și se așeză la Simon în poală.

— Ești interesat, nu-i așa? Ceva atât de mare și nou?

Simon îi atinse pielea fină de pe braț.

— Tu ce părere ai?

Ea scutură din cap.

— Doar nu crezi că te voi lăsa să pleci singur cu o valiză plină de cămăși murdare? Ea se ridică și îi luă mâna. Hai să mergem să-l vedem pe Ernest.

Jumătate de oră mai târziu, toți trei stăteau în bucătărie, podeaua era încă lipicioasă de la detergentul cu care fusese curățată, suprafețele de inox și marmură străluceau de curățenie, iar însemnările lui Madame Pons în legătură cu meniul zilei de mâine erau lipite pe tabla special amenajată.

Simon îi spusese lui Ernest propunerea lui Parker, și se trezi gândind cu voce tare — admițând că ideea era atrăgătoare, admițând că își făcea griji pentru Ernest și Nicole, pentru hotel.

— Cred că este cazul să bem ce a mai rămas din șampanie, zise Ernest, îndreptându-se spre frigider. Este acel tip de noapte. Turnă în trei pahare. Este ciudat, dar se pare că întotdeauna deciziile importante se iau în bucătărie. O privi pe

Nicole. Aici a început totul, știi, când l-am bătut la cap să-și ia o vacanță.

— *Santé,* Ern! Simon înălță paharul. Ai fost un prieten bun.

— Hai să sperăm că mai avem câțiva ani buni, dragă.

Acum va trebui să mă ierți că trebuie să fiu sincer — sărutul morții pentru multe prietenii, știu, dar asta este. Ernest sorbi din șampanie. Adevărul este că a conduce un hotel este de cele mai multe ori muncă de întreținere, treabă pentru care tu nu ești croit. Odată lucrurile terminate, tu vrei să mergi mai departe, și dacă nu poți, devii ranchiunos. Îl privi pe Simon pe sub gene. Să nu crezi că nu am observat.

— Atât de râu este?

— Absolut monstruos. Cum reușește săraca de Nicole să te suporte, nu știu. Și, că tot suntem la subiectul Nicole… el se întoarse către ea și zâmbi… va trebui să mă ierți că vorbesc așa cu tine, dar le-am văzut cum vin și cum pleacă, iar el nu are cum să găsească pe cineva mai potrivit decât tine. Ernest se opri pentru a mai sorbi o dată din pahar. Iar, dacă el te alungă cu prostiile lui, atunci este un mare idiot. Deci, dacă este să mă întrebi pe mine, dragă, ar trebui să accepți oferta domnului P.

— Dar tu ce vei face?

Ernest urmări bulele din pahar.

— Ei bine, asta este ceea ce am visat dintotdeauna. Sunt doar un bătrân sergent-major pe dinăuntru. Îmi place să organizez oamenii și să fac lucrurile să funcționeze perfect. Voi duce munca mai departe aici. Mai turnă câte un pahar de șampanie și îi făcu cu ochiul lui Nicole. Nici nu pot să-ți spun ce bine va fi că nu mă voi mai împiedica de el toată ziua.

Simon se întinse peste masă și luă mâna lui Nicole în a lui.

— Cred că vrea să mă dea afară.

Ea clipi și aprobă din cap, dar nu spuse nimic.

— Iar eu sper foarte mult, spuse Ernest, că îți vei lua niște zile libere. Arăți ca vai de lume.

Simon se frecă la ochi.

— Am vorbit despre o vacanță. Fără răpitori, fără detectivi, undeva frumos și liniștit, cum ar fi la New York. Nicole nu a fost niciodată.

Ernest aprobă din cap, zâmbi și ridică paharul.

— Îndrăznesc să spun câte vei întoarce.

— Da, Em. Mă voi întoarce.

Avionul se învârti deasupra Mediteranei înainte de a relua ruta de zbor spre Paris. Simon făcuse rezervări la L'Ami Louis pentru cină, și mai rezervase și o cameră la Raphael cu o cadă cât un bazin de înot. Vor prinde zborul de a doua zi dimineață spre New York.

Simți în buzunar plicul pe care Ernest i-l strecurase la despărțire și i-l dădu lui Nicole.

— El a spus că tu trebuie să deschizi plicul.

Ea scoase din el o cheie cu emblema Hotel Pastis pe o parte și numărul unu pe cealaltă, era camera cu cea mai frumoasă vedere spre Grand Luberon. Mai era și un bilet scris de mână de Ernest.

A voastră oricând veți dori.

Cu dragoste.
Direcțiunea

Notes

[←1]

David Hockney (n. 9 iulie 1937), artist englez, cu o mare contribuție în arta pop a anilor '60, este considerat a fi unul dintre cei mai influenți artiști britanici ai timpului nostru. Lucrează pe ambele continente, având studiouri in Los Angeles și în Londra, (n.tr.)

[←2]

Eaton Mews South, zonă rezidențială în inima Belgraviei, cartier de lux al Londrei situat chiar în centrul metropolei (n.tr.)

[←3]

The Connaught, hotel de lux situat în cartierul Mayfair din Londra (n.tr.)

[←4]

The Star of India, restaurant cu specific indian în zona selectă a Londrei, frecventat de personalități TV, din cinema și muzică (n.tr.)

[←5]

The City, centrul financiar al Londrei (n.tr)

[←6]

Picnicul ursuleților, cântec pentru copii compus in 1907, la care s-au adaugat versuri în 1932. (n.tr.)

[←7]

Harrods este emblematic pentru Londra. Magazinul a fost deschis în 1834 de Charles Henry Harrod, iar în present este deținut de Mohamed Al-Fayed, tatăl bărbatului care a murit împreună cu Prințesa Diana într-un extrem de controversat accident de mașină în august 1997. (n.tr.)

[←8]

Mai degrabă atribuit lui Ian Fleming, autorul personajului James Bond (n.tr.)

[←9]

Joc cu bile mari, foarte popular in sudul Franței.

[←10]

Harrods (n.tr.)

[←11]

„Hai... Hai să... oooh, hai s-o facem. Este vorba de piesa *Let's Get It On* a cântărețului Marvin Gaye apărut în anul 1973; versurile integrale abundă în imagini romantice și sexuale, (n.tr.)

[←12]

„Dacă ai chef, lasă-mă să te fac să te simți bine, nu e nimic rău în asta, dacă tu crezi în dragoste...“

[←13]

„...Vino, vino, vino...”

[←14]

„Nu te mai eschivaa... ooo“

[←15]

Gregory „Greg“ Lemond (n. 1961), ciclist american, de trei ori câștigător la Tour de France (n.tr.)

[←16]

Home Counties, comitatele din jurul Londrei - termen care își are originea spre sfârșitul secolului al XIX-lea și probabil vine de la „Home Circuit**, circuitul pe care îl făceau odinioară călare judecătorii desemnați de rege pentru a administra legea în orașele din comitatele din jurul Londrei, (n.tr.)

[←17]

Ossobuco alla Milanese, un fel de mâncare specific italian, preparat din rasol
de vițel cu verdețuri (it., n.tr.)

[←18]

Topul celor mai bogați 500 de oameni de afaceri americani.

[←19]

Concert la malul marii, înregistrare live a pianistului de jazz Errol Gamer din 1955 (n.tr.)

[←20]

Toussaint, Ziua Tuturor Sfinților, sărbătoare creștină celebrata pe 1 noiembrie, zi în care sunt comemorați toți sfinții recunoscuți de Biserica Romano-Catolică. (n.tr.)

[←21]

Plantă aromatica reprezentativa pentru sudul Franței (n.tr.)

[←22]

Filofax, de la „*file of facts*“, dosar cu informații, agendă mecanică ale cărei pagini pot fi schimbate și reorganizate cu ușurință, (n.tr.)

[←23]

Mafia corsicană (n.tr.)